

DINASTIA

J.R.

WARD

Cărțile autoarei sunt vândute în peste
15 milioane de exemplare, în 25 de țări

The Bourbon Kings

J.R. Ward

Copyright © 2015 Love Conquers All, Inc.

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Berkley, un imprint al
Penguin Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Dinastia

J.R. Ward

Copyright © 2019 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WARD, J.R.

Dinastia / J.R. Ward;

trad.: Graal Soft - București: Lira, 2019

ISBN 978-606-33-4543-2

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

J.R. WARD

Dinastia

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

*Dedicată preaiubitului meu domn din sud, John
Neville Blakemore al III-lea, fără de care această
carte, ca multe altele, nu ar fi fost posibilă.*

capitolul 1

Sunteți invitați la o gustare în timpul unui derbi, în celebrarea celei de a o sută treizecea curse a derbiului de la Charlemont, duminică, 4 mai, la ora 10, la Easterly.

Charlemont, Kentucky

Ceața plutea peste apele adormite ale râului Ohio precum răsuflarea lui Dumnezeu, iar copacii de pe malul dinspre Charlemont al River Road aveau atâtea nuanțe de verde primăvăratic, încât culoarea cerea un al șaselea simț pentru a le putea absorbi pe toate. Deasupra capului, cerul era de un albastru întunecat, lăptos, de genul pe care îl vedeai în nord doar în iulie, și, la ora șapte și jumătate dimineața, temperatura era deja de douăzeci și trei de grade.

Era prima săptămână din luna mai. Cele mai importante șapte zile din calendar, întrecând nașterea lui Hristos, Independența Americii și Revelionul.

Derbiul era duminică.

În timp ce Lizzie King se apropia de sfârșitul zilei de lucru, se îndrepta împotriva traficului care ducea în centrul orașului. Naveta ei lua nu mai puțin de patruzeci de minute pe un sens, dar nu și în versiunea aglomerată a New Yorkului, a Bostonului sau a orașului Los Angeles, la orele de vârf. Varianta ei era de douăzeci și opt de minute de zonă rurală din Indiana, urmate de șase minute pe pod și întârzierile de la intersecția cea mare, încununate de aceste șase până la zece minute pe porțiunea paralelă cu râul, împotriva curentului.

Uneori, era convinsă că singurele mașini care mergeau în aceeași direcție erau cele ale celorlalți angajați care lucrau împreună cu ea la Easterly.

Ah, da, Easterly.

Domeniul Familiei Bradford, sau DFB, după cum erau însemnate livrările, se înălța pe cel mai mare deal din zona urbană a Charlemontului și era alcătuit dintr-o casă principală de aproape două mii de metri pătrați, cu trei grădini exterioare, două piscine și o vedere panoramică asupra ținutului Washington. Mai existau și douăsprezece vile pentru servitori, zece anexe, o fermă complet funcțională care însuma peste patruzeci de hectare, un grajd cu douăzeci de cai care fusese transformat într-un centru de afaceri și un teren de golf cu nouă găuri.

Care era iluminat.

Pentru cazul în care aveai nevoie să lucrezi la lovitura scurtă la ora unu dimineața.

Din câte auzise ea, enorma parcelă fusese acordată familiei încă din 1778, când aceasta venise în sud din Pennsylvania alături de colonelul George Rogers Clark – și cu propriile tradiții de fabricare a burbonului. Două sute cincizeci de ani mai târziu, actualul conac unionist se afla la loc de cinste pe deal și vreo șaptezeci și doi de oameni lucrau pe proprietate cu normă întreagă sau redusă urmând reguli feudale și un sistem de caste rigid.

Astfel, de exemplu – și aceasta devenise ușor conjunctura unui Film al Vieții –, dacă o grădinăreasă se îndrăgostea de unul dintre fii? Chiar dacă aceasta era una din cei doi horticultori de frunte, care avea o reputație națională și un masterat în arhitectura peisagistică de la Universitatea Cornell?

Asta pur și simplu nu se cădea.

Sabrina fără finalul fericit, iubita mea.

Ca să nu se gândească prea mult, dădu drumul la radio. Mașina ei Toyota Yaris avea sistemul audio al unei căsuțe de păpuși Barbie, adică existau cerculețe în uși din care ar fi trebuit să se audă muzică, dar erau, mă,

degrabă, de formă. Nu îi păsa. Erau destul cât să îi aducă la urechi postul național de radio, iar ea cumpărase mașina pentru că avea un consum bun pe kilometru, nu ca să impresioneze pe altcineva...

Sunetul unei ambulanțe care venea din spate acoperi cu ușurință sporovăiala rafinată a știrilor de la BBC News, iar ea apăsă frâna și trase pe margine. După ce zgomotul și luminile girofarului trecură, intră din nou pe șosea și făcu o curbă largă, atât pe lângă râu, cât și pe șosea... și iată-l, mărețul conac alb, ridicându-se în înaltul cerului, soarele care apunea fiind obligat să se supună așezării sale regale, simetrice, care bloca însăși baza sistemului solar.

Crescuse într-o căsuță de lemn, în Cape Cod.

La ce naiba se gândise în urmă cu doi ani?

Și de ce, după atâta timp, încă își punea întrebarea asta?

Nu era ca și cum ar fi fost prima femeie păcălită și sedusă de...

Lizzie se încruntă și se aplecă în față, peste volan.

Ambulanța care trecuse pe lângă ea se îndrepta în sus pe coasta dealului DFB, luminile ei roșu cu alb zărindu-se pe alea cu arțari.

- Ah, Dumnezeu, șopti.

Se rugă să nu fie cine credea ea.

Trecând pe lângă porțile de fier forjat care tocmai se închideau după ce trecuse ambulanța, făcu la dreapta după vreo trei sute de metri. Ca angajat, i se cerea să tolosească intrarea de serviciu, fără scuze, fără excepții.

Mașina de cusut de sub capota mașinii Yaris tură la maximum când ea țâșni pe drumul neted care încercuia baza dealului. Primul care se ivi fu câmpul de porumb, pe care bălegarul fusese deja întins și răsturnat, în pregătirea plantării. Apoi, apărură grădinile de butași pline de primele plante perene și anuale, capetele de bujori grase ca mingile de softball și nu mai întunecate decât roșeața de pe obrajii unei ingenuie. După aceea, serele și pepinierile de orhidee, urmate de anexe cu echipamente

agricole și de grădinărit și de rândul de căsuțe din anii cincizeci, cu două și trei dormitoare, care erau la fel de variate și de stilate ca înșiruirea de cutii de zahăr și de făină de pe o tejghea din plastic laminat.

Oprind în parcare pentru angajați, sări din mașină, lăsându-și în urmă cutia frigorifică și geanta cu crema de protecție solară, precum și pălăria.

Alergând până la clădirea principală a îngrijitorilor, intră prin hangarul deschis în peștera ce mirosea a benzină și a ulei. Biroul lui Gary McAdams, îngrijitorul-șef, se afla pe margine, iar ferestrele acoperite erau încă destul de transparente încât să vadă că luminile erau aprinse și că cineva se mișca de colo-colo înăuntru.

Nu se obosi să bată la ușă. Împingând ușa șubredă, o deschise, ignorând calendarul lui Pirelli, cu posterele cu fete pe jumătate goale.

- Gary...

Bărbatul în vârstă de șaizeci și doi de ani tocmai punea în furcă telefonul cu mâna lui noduroasă, chipul lui ars de soare cu pielea ca scoarța unui copac fiind sumbru cum nu i-l mai văzuse vreodată. Când o privi de dincolo de biroul lui dezordonat, ea știu cine fusese la telefon chiar înainte ca el să rostească numele.

Lizzie își ridică mâinile la față și se sprijini cu spatele de tocul ușii.

Sigur că îi părea rău pentru familie, dar era imposibil să nu personalizeze tragedia și să nu îi vină să meargă să verse undeva.

Unicul bărbat pe care nu dorea să îl mai vadă vreodată... avea să vină acasă.

Ar fi putut la fel de bine să pornească un cronometru.

New York, New York

- Haide, știu că mă dorești.

Jonathan Tulane Baldwine privi pe lângă șoldul care fusese sprijinit alături de teancul lui de jetoane de poker.

- Deschiderea, băieți.

- Cu tine vorbesc.

O pereche de sâni doar parțial acoperiți, însă în totalitate falși, apăru pe deasupra evantaiului de cărți din mâinile lui.

- Hei.

Era vremea să se prefacă interesat de ceva, de orice altceva, se gândi Lane. Din nefericire, apartamentul cu un singur dormitor din Midtown, aflat la etajul de mijloc, era aranjat într-un mod specific unui bărbat necăsătorit, totul fiind gândit pentru a fi funcțional. Și de ce să se deranjeze să privească la fețele celor care rămăseseră dintre cei opt nemernici alături de care pornise în urmă cu opt ore? Nici unul nu se dovedise vrednic de altceva în afară de a ține pasul cu mizele ridicate.

Să descifreze semnele care îi dădeau de gol, chiar și ca o strategie de evitare, nu merita efortul la care își supunea ochii.

- Heiii...

- Renunță, Tiff, nu este interesat, mormăi cineva.

- Toată lumea este interesată de mine.

- Nu și el. Jeff Stern, gazda și colegul de cameră, aruncă în joc jetoane în valoare de o mie de dolari. Nu-i așa, Lane?

- Ești homosexual? Este homosexual?

Lane așeză regina de inimă roșie alături de regele de inimă roșie. Mută jokerul lângă regină. Îi venea să împingă la podea sâni falși care aveau gură.

- Doi dintre voi nu ați deschis.

- Eu ies, Baldwine. Prea mult pentru mine.

- Eu intru - dacă îmi împrumută cineva un miar.

Jeff ridică privirea de partea cealaltă a mesei verzi și zâmbi.

- Suntem din nou tu și eu, Baldwine.

- Abia aștept să îți iau banii.

Lane își strânse cu putere cărțile.

- Este rândul tău să pariezi...

Femeia se aplecă din nou.

- Îmi place la nebunie accentul tău din sud.

Ochii lui Jeff se îngustară în spatele ochelarilor săi cu rame transparente.

- Trebuie să îl lași în pace, iubito.

- Nu sunt idioată, zise ea nedeslușit. Știu exact cine ești. Îți beau burbonul...

Lane se lăsă pe spătar, păstrându-și cărțile. Adresându-i-se nesăbuitului care adusesese accesoriul acesta vorbăreț, spuse:

- Billy? Serios.

- Da, da.

Individul care dorise să se împrumute o mie de dolari se ridică.

- Oricum, răsare soarele. Hai să mergem, Tiff!

- Dar vreau să rămân...

- Nu, ai terminat.

Bill o luă de braț pe pipița cu mândria umplută cu heliu și o conduse la ușă.

- Te voi duce acasă, și, nu, nu este cine crezi tu că este. Ne vedem mai târziu, nemernicilor.

- Ba da, este... L-am văzut în reviste...

Înainte ca ușa să apuce să se închidă, celălalt individ care fusese lăsat fără o para se ridică și el.

- Mă car și eu de aici. Amintiți-mi să nu mai joc vreodată cu voi doi.

- Nu voi face nicicum așa ceva, zise Jeff, ridicând o palmă. Spune-i soției tale că o salut.

- Poți să îi spui tu însuși când ne vedem la Seder.

- Iar cu asta.

- În fiecare sâmbătă. Și, dacă nu îți convine, de ce îți tot faci apariția la mine acasă?

- Mâncare gratis, Morty. Mâncare gratis.

- De parcă ai avea nevoie de pomeni!

Și apoi, fură singuri. Cu jetoane de poker în valoare de peste două sute cincizeci de mii de dolari, două perechi de cărți, o scrumieră plină de resturi de trabuc și fără Tiffany.

- Este rândul tău să pariezi, zise Lane.

- Cred că vrea să se însoare cu ea, mormăi Jeff aruncând mai multe jetoane în mijlocul mesei. Billy, adică. Uite, douăzeci de mii.

- Atunci, ar trebui să se controleze la cap.

Lane plăti suma vechiului său frate din frăție și apoi o dublă.

- Patetici. Amândoi.

Jeff își coborî cărțile.

- Îți plac?

- Jetoanele de poker?

Pe fundal, începu să sune un telefon mobil.

- Da, îmi plac. Așa că, dacă nu te superi să mai adaugi câteva dintre ale tale...

- Nu, femeile.

Lane ridică privirea.

- Poftim?

Prietenul său cel mai vechi se foi pe scaun. Cravata i se făcuse nevăzută la începutul jocului, iar cămașa inițial apretată și strălucitor de albă era acum moale și lălâie ca un tricou.

- M-ai auzit bine. Uite ce este, știu că nu e deloc treaba mea, dar ți-ai făcut apariția aici acum cât timp? Au trecut vreo doi ani. Trăiești pe canapeaua mea, nu muncești - lucru pe care, dat fiind cine este familia ta, îl înțeleg. Dar nu există femei, nu...

- Încetează să mai gândești, Jeff.

- Vorbesc serios.

- Atunci, pariază.

Telefonul mobil tăcu. Dar prietenul lui nu.

- Povestea cu Universitatea din Virginia a fost acum o viață. Multe se pot schimba.

- Aparent, nu și dacă încă sunt pe canapeaua ta...

- Ce ți s-a întâmplat, omule?

- Am murit așteptând după tine să pariezi sau să renunți.

Jeff mormăi în timp ce adună grămadă jetoane roșii și albastre pe care le aruncă în centru.

- Alte douăzeci de mii.

- Așa mai merge.

Telefonul mobil începu din nou să sune.

- Merg mai departe. Și plusez cu cincizeci. Dacă taci din gură.

- Ești sigur că dorești să faci asta?

- Să te fac să taci? Da.

- Să fii agresiv la poker cu un agent de bursă ca mine. Clișeele există dintr-un motiv... Sunt lacom și grozav la matematică. Spre deosebire de cei de teapa ta.

- De teapa mea.

- Oamenii ca tine nu știu cum să facă bani... Ai fost instruit să îi cheltuiești. Acum, spre deosebire de cei mai mulți diletanți, familia ta chiar are un izvor de venituri - deși asta te împiedică să înveți ceva mânat de nevoie.

Se gândi la ce se petrecuse în urmă cu doi ani și la motivul pentru care plecase, în cele din urmă, din Charlemont.

- Am învățat destule, crede-mă.

- Iar acum, pari întristat.

- Mă plictisești. Ar trebui să mă bucur de asta?

- De ce nu mergi niciodată acasă de Crăciun? De Ziua Recunoștinței? De Paște?

Lane își coborî cărțile și le puse cu fața în jos pe masă.

- Nu mai cred nici în Moș Crăciun și nici în Iepurașul de Paște, fir-ar să fie, iar curcanul este supraapreciat. Care este problema ta?

Nu era o întrebare bună. Mai ales după o noapte de poker și băutură. Cu atât mai puțin adresată unui individ ca Stern, care era categoric incapabil să fie altfel decât absolut sincer.

- Urăsc faptul că ești atât de singur.

- Cu siguranță glumești...

- Ascultă, sunt cel mai vechi prieten al tău, corect? Dacă eu nu îți spun cum stau lucrurile, atunci cine o va face? Și nu face pe supărăciosul cu mine - ai ales drept coleg de cameră un evreu din New York, nu unul dintre ceilalți o mie de nemernici cu nasul pe sus din sud care

au mers la facultatea aia ridicolă a noastră. Așa că du-te dracului!

- Jucăm mâna asta odată?

Ochii vicleni ai lui Jeff se îngustară.

- Spune-mi un singur lucru.

- Da, în momentul acesta, mă gândesc serios de ce nu am mers să stau la Wedge sau la Chenoweth.

- Ha! Nu l-ai suporta pe nici unul mai mult de o zi. Poate doar dacă ai fi beat, ceea ce, de fapt, se întâmplă de trei luni și jumătate încontinuu. Iar acesta este un alt lucru cu care am o problemă.

- Pariază. Acum. Pentru numele lui Dumnezeu.

- De ce...

Când telefonul acela mobil sună pentru a treia oară, Lane se ridică și traversează furios încăperea. Pe bar, alături de portofelul său, ecranul luminos era aprins, nu că s-ar fi deranjat să se uite cine era.

Răspunse apelului doar pentru că fie făcea asta, fie se sinucidea.

Vocea masculină cu accent sudic de la celălalt capăt spuse trei cuvinte:

- Mama ta moare.

Când înțelesul îi pătrunse în creier, totul în jurul lui deveni instabil: pereții se apropiară, podeaua se învârti, iar tavanul i se prăbuși în cap. De la distanță, se auzi pe el însuși vorbind:

- Voi fi acolo înainte de amiază.

Apoi închise.

- Lane?

Jeff se ridică lângă masă.

- Ah, rahat, nu leșina pe capul meu. Trebuie să fiu la Eleven Wall într-o oră.

De la o distanță uriașă, Lane privi cum mâna sa se întinde și ia portofelul. Îl puse în buzunarul pantalonilor largi, alături de telefon, și se îndreptă către ușă.

- Lane! Unde dracului pleci?

- Nu mă aștepta, zise în timp ce deschise ușa.

- Când te vei întoarce? Hei, Lane... Ce dracului?

Prietenul său cel mai vechi și mai drag îi vorbea încă în timp ce el lăsa ușa să se închidă în urma lui. Nu privi înapoi.

De altfel, nu făcuse asta în nici un alt loc din care plecase de când își părăsise familia. Nu exista nici un motiv, întrucât nici una dintre plecări nu contase pentru el: după unica plecare care însemnase totul, restul erau doar pași peste praguri necunoscute.

Nu era necesar să fii condamnat la moarte ca să devii un cadavru ambulant.

Uneori, destinul te aduce acolo de capul lui, se gândi el în timp ce formă un număr de telefon familiar.

Când i se răspunse la apel, spuse:

- Sunt Lane Baldwine. Am nevoie acum de un avion la Teeterboro - spre Charlemont.

Urmă o pauză scurtă, apoi secretarul executiv al tatălui său reveni la celălalt capăt.

- Domnule Baldwine, avem un avion disponibil. Am vorbit în mod direct cu pilotul. Planurile de zbor sunt completate în timp ce vorbim. De îndată ce ajungeți la aeroport, mergeți...

- Știu unde este terminalul nostru. Mulțumesc.

„O fugă până acolo și înapoi“, își spuse în timp ce închise și făcu semn unui taxi să oprească. Cu puțin noroc, avea să fie în Manhattan să îl enerveze pe Jeff până la căderea serii, cel mai târziu până la miezul nopții.

Zece ore. Cel mult, cincisprezece.

Trebuia totuși să își vadă mama. Asta era ceea ce făceau băieții din sud.

capitolul 2

Trei ore, douăzeci și două de minute și câteva secunde mai târziu, Lane privi afară pe fereastra ovală a unui dintre avioanele Embraer Lineage 1000E nou-nouțe de minute de Bradford Bourbon Company. Dedesubt, orașul Charlemont era întins ca o dioramă din piese de leg

secțiunile lui bogate și sărace, de comerț și agricultură, de ferme și șosele, aranjate în ceea ce păreau să fie două dimensiuni. Pentru o clipă, încercă să își imagineze peisajul așa cum fusese el atunci când familia sa se stabilise pentru prima oară în zonă, în 1983.

Păduri. Râuri. Amerindieni. Natură sălbatică.

Familia sa venise din Penssylvania și fusese condusă prin trecătoarea Cumberland de către Daniel Boone însuși – și adusese cu ea rețeta lor de burbon din porumb. Acum, două sute cincizeci de ani mai târziu, iată-l, la trei mii de metri în aer, dând ocol orașului alături de alți cincizeci de indivizi putred de bogați.

Doar că el nu se afla aici pentru a paria pe cai, pentru a se îmbăta și pentru o partidă de sex.

– Un alt pahar de burbon cu gheață înainte să aterizăm, domnule Baldwine? Mă tem că este o coadă destul de mare. Ar putea dura ceva timp.

Aruncă o privire către stewardesă.

– Mulțumesc. Dar poți să îl torni aici, pur și simplu.

Fie, poate că o să mai bea un pic.

– Cu plăcere.

În timp ce femeia se îndepărtă pentru a aduce sticla, aruncă un ochi peste umăr, să vadă dacă el o cerceta cu privirea, ochii ei mari albaștri înflorind sub genele ei false.

Viața lui sexuală depindea de multă vreme de mila acestui gen de femei necunoscute. În special blonde, cu astfel de picioare, și astfel de șolduri, și astfel de sâni.

– Domnule Baldwine, se auzi glasul căpitanului deasupra capetelor. Când au aflat de dumneavoastră, ne-au acordat prioritate, așa că acum aterizăm.

– Mulțumesc, murmură Lane când stewardesa reveni.

Felul în care ea redeschise sticla îi dădu indicii despre felul în care aceasta ar fi deschis fermoarul unui bărbat, întregul ei trup participând la răsucirea dopului și la eliberarea acestuia. În mod predictibil, se aplecă în clipa când turnă, încurajându-l să îi admire sutienul marca La Perla.

Un efort în van. Nu se mai lega de blonde.

- Ajunge. Întinse mâna. Mulțumesc.

- Să vă mai aduc ceva?

- Nu, mulțumesc.

Linște. Ca și cum nu era obișnuită să fie refuzată.

- În regulă, domnule.

Ceea ce era felul de a-i spune să se ducă dracului: cu o biciuire a părului și o ridicare mândră a bărbiei, se îndepărtă unduindu-și șoldurile, legănând ce se afla sub fusta uniformei ei.

Lane își ridică paharul și roti băutura. Nu fusese niciodată deosebit de implicat în afacerea familiei, implicarea lui rezumându-se la faptul că trăia de pe urma dividendelor. Fratele său mai mare, Edward, era preferatul tuturor, cu diplomă MBA.

Sau fusese.

Dar Lane cunoștea porecla celui mai vândut produs realizat de Bradford Bourbon Company. No.Fifteen, produsul principal al liniei de producție, se vindea atât de bine, încât era numit „Marea Radieră” – pentru că profitul său era atât de mare, încât putea eclipsa orice gen de pierdere cauzată de orice alt pas greșit intern sau extern, de orice calcul greșit sau de orice greșeală flagrantă.

În timp ce avionul se pregătea de aterizare, o rază de soare pătrunse prin fereastra ovală, căzând peste măsuta pliabilă din lemn de nuc, pielea crem a fotoliului, peste albastrul-închis al blugilor lui și peste catarama de alamă a pantofilor săi marca Gucci.

Apoi, atinse burbonul din paharul lui, scoțând în evidență tonurile roșietice din băutura de culoare rubinie. Ridicându-și paharul, simți căldura pe partea exterioară a mâinii sale și răceala gheții pe buricele degetelor.

Un studiu făcut de curând arăta că afacerea cu burbon ajunsese la trei miliarde de dolari vânzări anuale. Vânzările companiei se ridicau probabil de la un sfert până la o treime din acestea. În stat exista cel puțin o companie mai mare și opt până la zece alți producători,

dar BCC era diamantul printre pietrele semiprețioase, alegerea celor mai mulți dintre băutorii selectivi.

O schimbare a unghiului scaunului său anunță coborârea pentru aterizare și, în timp ce nivelul băuturii din paharul de cristal se modifică, el își aminti de prima oară când încercase produsul familiei sale, sursa întregii averi Bradford, soarele care ancora sistemul solar al vieții lor.

– Haide, este Anul Nou. Nu fi păpă-lapte.

Ca de obicei, Maxwell fusese cel care dăduse startul. Dintre cei patru frați, Max era cel care crea probleme, în vreme ce Gin, sora lor mai mică, se afla îndeaproape, pe al doilea loc al scalei Richter de nesupunere. Edward, cel mai în vârstă dintre ei, rigidul băiat bun de pus la rană, nu fusese invitat la petrecerea aceasta.

Lane se afla pe undeva la mijloc, atât în ceea ce privea ordinea nașterii, cât și privința probabilității de a fi arestat la o vârstă fragedă.

De exemplu, deși nu avea decât zece ani, știa că aceasta era o idee proastă. În primul rând, dacă aveau de gând să atace Rezerva Familiei, ar trebui să ia o sticlă din cămară și să urce în camerele lor. Dar să desfacă una aici, în salon? Sub aspra privire dezaprobatoare a portretului lui Elijah Bradford de deasupra căminului?

Întunericul nu putea să ascundă prea multe, și nu era tocmai beznă în salon, luminile roz ale lămpilor cu vapori de sodiu din afara conacului aruncând o strălucire stranie peste toate.

Astfel, îl văzu atât de clar pe fratele său: Maxwell, care avea doisprezece ani și purta pijamale cu monogramă la fel ca ale lui, îl privi cu o expresie atât de provocatoare, încât privirea aceea fixă ar fi putut la fel de bine să vină la pachet cu un „pe locuri, fiți gata, start!”

Lane privi țintă la sticla din mâna fratelui său. Eticheta era una dintre cele luxoase, cuvintele „Rezerva Familiei” fiind scrise cu litere aparte pe ea.

- Nu vreau decât un pahar. Un pahar cum se cuvine, dacă tot îl beau.

Max se încruntă, ca și cum nu se gândise la asta.

- Păi, da.

- Eu nu am nevoie de pahar.

Gin, care avea șapte ani, își ținea mâinile în șolduri și ochii ațintiți asupra lui Max. În cămășuța ei din dantelă, era ca Wendy din Peter Pan.

- Am nevoie de o lingură.

- O lingură? întrebă Max. Despre ce vorbești?

- Este medicament, nu-i așa?

Max își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

- Ce sp...

Lane lipi o palmă peste gura fratelui său.

- Taci! Vrei să fii prins?

- Nu îmi pasă. Ce pot să îmi facă? Să mă biciuiască?

Ei bine, da, dacă tatăl lor avea să îi descopere. Deși bărbatul lăsa cea mai mare parte a îndatoririlor de tată pe seama altor oameni, punerea la lucru a curelei era singura pe care o păstrase pentru sine.

- Vrei să fii prins, zise moale Lane. Nu-i așa?

Max se întoarse către căruciorul cu băuturi care își avea locul în colțul îndepărtat al încăperii. Tava ornamentată era o antichitate, ca aproape tot ceea ce exista la Easterly, și blazonul familiei se afla pe o placă de alamă care era bătută în cuie pe suprafața ei de lemn. Cu roți mari de alamă și un capac de cristal, era gazda cu de toate, purtând patru feluri diferite de burbon Bradford, o jumătate de duzină de pahare de cristal și o frapieră de argint veritabil, plină cu gheață, care era reîmprospătată în mod constant de către majordom.

- Iată-ți paharul. Max îi puse unul în mână. Eu beau din sticlă.

- Unde este lingura mea? întrebă Gin.

- Poți să iei o gură din al meu, șopti Lane.

- Nu, vreau să am...

Polemica fu întreruptă, căci Max trase de dop, și proiectivul zbură prin încăpere, lovind candelabrul care atârna peste

aranjamentul din mijloc. Când sticla vibra și sclipi în lumina ambientală ce venea din foaier, cei trei înghețară.

– Liniște, zise Max înainte să se audă vreun comentariu. Poftim, ține asta.

Burbonul gâlgâi când fratele său îl turnă în pahar, fără să se oprească până când acesta nu ajunsese la nivelul laptelui de la masă.

– Bea-l, îi spuse Max, ducând sticla la gură și dându-și capul pe spate.

Demonstrația de tip dur, gen Clint Eastwood, nu dură decât o singură înghițitură. Max scoase o serie de tuse suficient de tare cât să trezească morții. Lăsându-și fratele să înghită băutura sau să moară încercând, Lane privi stăruitor în paharul său.

Ducându-și cristalul la buze, luă cu grijă o gură.

Foc. Era ca și cum ar fi băut foc, până la aroma vag afumată de după, în timp ce băutura își croia drumul, arzând, până în stomac. Expiră ca un dragon, aproape așteptându-se să vadă flăcări ieșindu-i din față.

– Este rândul meu, zise Gin.

El ținu paharul și nu o lăsă să îl ia atunci când ea dădu să facă asta. Între timp, Max gustă pentru a doua și apoi a treia oară.

Gin abia se atinse de pahar, fără să facă nimic mai mult decât să își umezească buzele, și se dădu înapoi dezgustată.

– Ce faceți!?

Când candelabrul fu aprins, cei trei săriră în sus, Lane prinzând burbonul care îi căzu din palmă.

Edward stătea în picioare la intrarea salonului, cu o privire absolut furioasă pe chip. Chiar dacă avea doar paisprezece ani, avea conduita și stăpânirea unui adult.

– Ce naiba este în neregulă cu voi? zise, înaintând grăbit și apucând paharul din mâinile lui Lane și sticla din ale lui Max.

– Ne jucam doar, mormăi Gin.

– Mergeți la culcare! Puse paharul pe cărucior și arătă cu sticla către galerie. Gin, mergi la culcare în clipa asta.

– A, de ce?

– Pentru că voi avea o discuție cu ăștia doi. Pleacă, acum. Și folosește scările servitorilor – dacă aude ceva, va cobori prin față.

Edward era cam singurul de care Gin asculta, așa că se bostumflă, își coborî umerii și își târî papucii pe covorul oriental.

– Are șapte ani, zise Edward.

– Știm câți ani are...

– Taci, Maxwell. Taci, pur și simplu. Îl privi cu asprime pe Max. Dacă vrei să devii un depravat, nu îmi pasă. Dar nu îi contamina pe ăștia doi cu rahaturile tale.

Cuvinte mari. Înjurături. Și purtarea cuiva are ar fi putut să dea cu amândoi de pământ.

– Nu sunt obligat să ascult de tine, replică Max.

Dar lupta îl părăsea deja, tonul coborându-i în bernă, iar ochii – la covor.

– Ba da, ești.

În momentul acela, se făcu liniște.

– Îmi pare rău, zise Lane.

– Nu îmi fac griji pentru tine. Edward clătină din cap. Pentru el îmi fac griji.

Lane merse și îl luă de mână pe Max.

– Haide.

Max îl însoți fără să comenteze, cearta fiind terminată, iar lupta pentru independență spulberată. Se aflau la jumătatea podelei de marmură în alb și negru a foaierei când Lane zări ceva pe coridor. Ceva care se mișca în umbră.

Prea mare pentru a fi Gin.

Lane îl trase pe fratele său în întunericul sălii de bal de vizavi.

– Șștt.

Pe sub arcade, acesta privi cum Edward se întoarce către cărucior pentru a încerca să găsească dopul. Inima lui Lane începu să bubuie, iar lui îi veni să strige după fratele său.

Tatăl lor fu cel care ieși pe culoar, trupul înalt al lui William Baldwine împiedicându-l să îl vadă pe Edward.

– Ce faci?

Aceleași vorbe, același ton, o voce mai adâncă.

Edward se întoarse cu calm. Cu sticla de alcool în mână și paharul aproape plin al lui Lane în centrul tăvii.

– Răspunde-mi, zise tatăl lor. Ce faci?

Erau morți, gândi Lane. De îndată ce Edward avea să îi spună bărbatului ce se petrecuse, William avea să își iasă din fire.

Alături de el, trupul lui Maxwell tremura.

– Unde îți este cureaua? contracara Edward.

– Răspunde-mi!

– Am făcut-o.

Tatăl lor înaintă furios, scoțându-și una din mâini din buzunarul halatului de mătase cu monogramă.

– La naiba, băiete, îmi vei spune ce faci aici cu băutura mea.

– Se numește Burbon Bradford, tată. Ai intrat în familie prin căsătorie, îți amintești?

Tatăl lor își ridică brațul peste piept, inelul greu cu pecete, din aur, pe care îl purta pe mâna stângă sclipind sub candelabru. Cu o spintecare elegantă și puternică a aerului, îi trase lui Edward un dos de palmă atât de violent, încât sunetul pocniturii răsună până în sala de bal.

– Așadar, te întreb din nou ce faci cu băutura mea, zise William în timp ce Edward se împletici într-o parte, ducându-și mâna la față.

După un moment în care respiră cu greutate, Edward își îndreptă spinarea. Pijamalele îi păreau însuflețite din cauza tremurului trupului său, dar rămase pe picioare.

Dregându-și glasul, zise cu voce groasă:

– Sărbătoream Anul Nou.

O dâră de sânge se scurse pe obrazul său, roșu aprins pe pielea lui palidă.

– Atunci, nu aș vrea să îți stric bucuria.

Tatăl lor arătă către paharul plin al lui Lane.

– Bea-l!

Lane închise ochii și se întoarse cu spatele.

– Bea-l!

Sunetele de înecare și de sufocare continuară cât o viață în timp ce Edward consumă aproape un sfert de sticlă de burbon.

– Să nu cumva să îl vomîți, băiete, lătră tatăl lor. Să nu îndrăznești...

Când avionul se lovi de pista de aterizare, Lane fu smuls din trecut. Nu fu surprins să descopere că paharul pe care îl ținea tremura – și nu din cauza aterizării. Puse jos burbonul și își șterse fruntea cu mâna.

Aceea nu fusese singura dată când Edward suferise din cauza lor.

Și nici măcar nu fusese cel mai rău. Nu, ce era mai rău venise mai târziu, ca adult, și reușise, în sfârșit, să facă tot ceea ce îngrozitoarea educație părintească eșuase.

Acum, Edward era distrus, și nu doar din punct de vedere fizic.

Dumnezeule, existau atât de multe motive pentru care Lane nu dorea să se întoarcă în casa aceea. Și nu numai din cauza femeii pe care o iubea, dar pe care o pierduse.

capitolul 3

Moșia Easterly, Charlemont

Sera Amdega Machin era o prelungire a clădirii de la Easterly și, ca atare, nu fusese nici urmă de zgârcenie atunci când aceasta fusese adăugată, în 1956. Clădirea era o capodoperă a stilului gotic, scheletul ei delicat de oase vopsite în alb susținând sute de panouri și de geamuri din sticlă, precum și un interior care era mai mare și mai finisat decât casa de la fermă în care locuia Lizzie. Cu o podea de ardezie și o zonă de relaxare cu fotolii și canapele de la Colfax și Fowler, existau straturi înalte până la șold de exemplare de flori, dar munca adevărată – germinarea și reabilitarea, cultivarea și tăierea – era făcută departe de ochii familiei, în sere.

- *Wo sind Rosen? Wir brauchen mehr Rosen...*¹

- Nu știu.

Lizzie săltă capacul unei alte cutii lungi de carton. Înăuntru, două duzini de tulpini de *hydrangea* albe erau împachetate individual în plastic, capetele fiindu-le protejate de gulere din carton delicat.

- Aceasta este întreaga livrare, deci trebuie să fie aici, înăuntru.

- *Ich bestellte zehn weitere Dutzend. Wo sind sie?*²...

- În regulă, trebuie să o dai pe englezește.

- Nu se poate ca asta să fie totul.

Greta von Schlieber ridică un buchet de boboci micuți, de culoare roz-deschis, care era înfășurat într-o pagină din ziarul *South American*.

- Nu o să reușim.

- În fiecare an spui asta.

- De data aceasta, am dreptate.

Greta își ridică pe nas ochelarii cu ramă groasă și cercetă din priviri stiva de încă douăzeci și cinci de cutii.

- Îți spun eu, am dat de belea.

Începând cu toată rutina aceasta de pesimism/optimism, Greta era cam tot ce Lizzie nu era. În primul rând, femeia era europeană, nu americană, accentul ei german marcându-i pronunția în ciuda faptului că se afla în State de vreo treizeci de ani. De asemenea, era măritată cu un bărbat minunat, era mama a trei copii minunați, trecuți de douăzeci de ani, și avea destui bani încât nu numai că nu era nevoită să muncească ea însăși, dar nici cei doi băieți și fata nu erau nevoiți.

Ea nu avea o mașină Yaris. A ei era o furgonetă Mercedes neagră. Iar inelul cu diamant pe care îl purta alături de verighetă era destul de mare încât să rivalizeze cu unul al familiei Bradford.

A, și părul ei blond era tuns scurt, ca al unui bărbat; nu era ca și cum ar fi putut să îl dea la o parte de pe chip

¹ În limba germană, în original, „Unde sunt trandafirii? Avem nevoie de mai mulți trandafiri...”

² „Am mai comandat încă zece duzini. Unde sunt?”

cu un elastic sau cu o clamă ori să îl strângă într-un coc sau câteva împletituri neglijente.

Singurul lucru pe care îl aveau în comun? Nici una dintre ele nu suporta să stea nemișcată, neocupată sau neproductivă, nici măcar pentru o secundă. Lucrau împreună la DFB de aproape cinci ani – ba nu, de mai mulți. Șapte?

Vai, Dumnezeule, se apropia de zece acum.

Lizzie nu își putea imagina viața fără femeia aceasta.

Deși, uneori, își dorea ca Greta să fi fost genul care vedea partea plină a paharului, în loc de cea goală.

– *Ich sage Ihnen, wir sind in Schwierigkeiten.*¹

– Tocmai ai spus că suntem din nou la ananghie?

– *Kann sein*².

Lizzie își dădu ochii peste cap, dar căzu în capcana adrenalinei, aruncând un ochi peste postul de lucru pe care îl aranjaseră. De-a lungul a treizeci de metri în mijlocul serei fusese aliniat un rând dublu de mese pliabile, pe care șaptezeci și cinci de vase din argint veritabil luceau atât de puternic, încât Lizzie își dori să nu își fi lăsat ochelarii de soare în mașină.

Toate acestea trebuiau umplute. În următoarele douăzeci și patru de ore.

Se aflau la patruzeci și opt de ore distanță de petrecerea de la derby-ul Bradford.

Evenimentul avea loc de atâta amar de vreme, încât devenise nume propriu, iar invitațiile erau păstrate și înmânate generațiilor viitoare ca moștenire de familie. O adunare a o mie dintre cei mai bogați oameni ai națiunii și ai elitei politice, mulțimea se amesteca și socializa prin grădini, bând cocktailuri cu mentă și mâncând prăjiturile înainte să pornească spre Steeplehill Downs, la ora 12.30, pentru cea mai importantă zi a curselor de cai pursânge și prima etapă a Triplei Coroane. Regulile petrecerii erau puține și simpatice: doamnele trebuiau să poarte pălării, nu erau îngăduite fotografii sau fotografi

¹ „Vă spun, avem probleme.“

² Poate.

și nu conta dacă erai într-o mașină Phantom Drophead sau într-o limuzină corporatistă, toate mașinile erau parcate pe pajiștea de la poalele dealului și toți omenii se urcau în dube care îi purtau până la poarta domeniului.

Bine, aproape toți. Singurii oameni care nu erau obligați să ia duba? Guvernatorii, oricare dintre președinți, dacă veneau, și antrenorul echipei masculine de baschet a Universității Charlemont.

În Kentucky, erai fie roșu al Universității Charlemont, fie albastru al Universității Kentucky, iar baschetul era important, indiferent că erai bogat ori sărac.

Afilieră lui Lizzie cu Universitatea Charlemont era singurul lucru pe care îl avea în comun cu familia Bradford.

Șaptezeci și cinci de buchete. Alcătuite din aproape zece mii de bucăți de material vegetal. Toate pentru o petrecere care nu avea să dureze mai mult de două ore.

Oricât de frumoase erau întotdeauna aranjamentele, era ceva grotesc în cheltuirea a 50 000 de dolari pentru un beneficiu atât de mic. Și acesta era motivul pentru care Lizzie insistase ca buchetele să fie scoase din vasele lor de argint și reasezate în sticle, care să fie distribuite în spitalele și azilurile din zonă. Începuse programul de reutilizare după prima petrecere pentru care aranjase florile, cu ani în urmă. Vederea acelor flori pastelate strivite într-un tomberon alături de mâncare mâncată pe jumătate și de sticle goale de burbon îi întorsese stomacul pe dos.

- *Wurden goin jewells peonie zahlen*¹, anunță Greta scoțând capacul unei alte cutii. Anul trecut, ne-au dat mai puțin...

O parte a ușilor duble care duceau spre casă se deschise larg, și domnul Newark Harris, majordomul, intra ca o pală rece. La 167 de centimetri ai lui, părea mult mai înalt în costumul său negru și cu cravată - pe de altă parte, poate că iluzia verticală avea la bază sprâncenele

¹ „Vreau să plătescă fiecare bujor.“⁴

sale ridicate, care îl făceau să pară că era gata să rostească „american idiot“ după fiecare vorbă rostită. O adevărată rememorare a tradiției vechi de secole a adevăratului servitor englez, nu numai că fusese născut și școlit în Londra, ci fusese lacheu al reginei Elisabeta a II-a la palatul Buckingham și apoi majordom al prințului Edward, conte de Wessex, la Bagshot Park. Pedigriul casei de Windsor fusese motivul principal al angajării sale din urmă cu un an.

Cu siguranță, nu personalitatea sa.

– Doamna Baldwine a ieșit la piscină. I se adresează doar lui Lizzie. Greta, de naționalitate germană, care folosea încă accentul acela cu „z“, era pentru el persona non grata. Te rog să îi duci un buchet. Mulțumesc.

Și, *puf!*, dispăru din nou, încheind lucrurile în tăcere.

Lizzie își închise ochii. Erau două doamne Baldwine pe domeniu, dar era cel mai probabil ca una anume să iasă din dormitorul ei și să coboare în soare, lângă piscină.

„Un pumn sau doi pe ziua de azi“, se gândi Lizzie. Nu numai că avea să fie obligată să își vadă fostul iubit, ci acum avea să fie nevoită și să o servească pe soția acestuia.

Fantastic.

– *Ich hoffe, ein Klavier auf den Kopf fällt!*

– Ai spus cumva că speri să îi cadă un pian în cap?

– Și susții că nu știi germană.

– După zece ani alături de tine, ajung acolo.

Lizzie privi împrejur să vadă ce putea folosi din masiva livrare de flori. După ce cutiile de flori erau desfăcute, frunzele trebuiau îndepărtate, iar florile trebuiau înfoiate una câte una pentru a încuraja petalele să se desfacă pentru un control al calității. Însă încă nu ajunseseră la stadiul acesta – așadar, lucrurile nu erau gata de a fi aranjate. Dar doamna Baldwine primea ceea ce dorea.

Din atât de multe puncte de vedere!

---

¹ „Sper să îți cadă un pian în cap.“

Un sfert de oră de ales, tăiat și aranjat, și avea un buchet acceptabil, pe care îl vârî în spumă umedă, într-un vas de argint.

Greta apăru în fața ei și întinse mâinile, cu inelul ei de logodnă cu diamant mare strălucind.

- Lasă-mă pe mine să îl duc.

- Nu, mă ocup eu...

- Nu vei vrea să ai de a face cu ea astăzi...

- Niciodată nu vreau să am de a face cu ea...

- Lizzie.

- Sunt bine. Sincer.

Din fericire, vechea sa prietenă îi crezu minciuna. Adevărul? Era atât de departe de a fi în bine, încât nici măcar nu suporta să se afle acolo... dar asta nu însemna că avea să fie o fricoasă.

- Mă întorc imediat.

- Voi număra bujorii.

În timp ce Lizzie se îndreptă spre ușile duble care dădeau în grădină, capul îi începu să bubuie, și faptul că fu lovită de zidul de umezeală fierbinte când ieși nu o ajută deloc. „Motrin”¹, se gândi. După asta, avea să ia patru și să se întoarcă la adevărata ei muncă.

Iarba de sub picioare fusese tăiată ca o perie, un covor de golf mai ceva decât putea visa Mama Natură, și, chiar dacă avea prea multe pe cap, își făcu totuși o listă în minte cu răsaduri de care să aibă grijă și replantări care trebuiau făcute în grădina îngrădită, de patru hectare. Vestea bună era că, după un început de primăvară destul de rece, pomii fructiferi înfloreau în colțurile suprafeței îngrădite cu ziduri de cărămidă, petalele lor delicate abia începând să cadă ca zăpada pe cărările cu dale de sub bolțile lor. De asemenea, îngrășământul care fusese așternut cu două săptămâni mai înainte își pierduse mirosul urât, iar iedera de pe pereții vechi de piatră se trezise la viață. Totuși, era abia începutul anotimpului. Peste încă o lună, cele patru careuri, marcate

¹ Medicament care conține ibuprofen. (n.tr.)

cu sculpturi greco-romane înfățișând femei răpite, în poziții regale, aveau să fie toate numai roz pastel, culoarea piersicii și alb strălucitor, oferind un contrast liniștitei priveliști asupra râului verde cu cenușiu. Datorită acelor ziduri înalte de șase metri, căprioarele nu putuseră intra să roadă lucrurile, și acela era singurul motiv pentru care ea și Greta puteau face ceea ce făceau cu răsadurile de flori.

Casa de la piscină era albă și acoperită cu șindrilă, arătând ca o casă de pe plajă cum se cuvine, aparținând unei familii formate din patru membri a unui medic/avocat, așa cum se profila pe suprafața de un albastru-deschis a apei din piscina de dimensiuni olimpice. Galeria care le lega era acoperită de coloane controlate de glicină, florile alb cu liliachiu atârând ca felinarele în încălcirea verde. Și, sub streășină, întinsă într-un scaun cu spătarul rabatabil marca Brown Jordan, doamna Chantal Baldwine era la fel de frumoasă ca una dintre acele statui de marmură inestimabile.

Și cam la fel de caldă.

Femeia avea o piele care strălucea datorită unui bronz artificial perfect executat, păr blond cu șuvițe create cu îndemânare și răsucite la vârfurile lungi și un trup care ar fi făcut-o pe Rosie Huntington să se simtă complexată. Unghiile îi erau false, dar perfecte, neexistând nimic care să trimită cu gândul la Jersey nici la culoarea și nici la lungimea lor, iar inelul ei de logodnă și verigheta erau ca din revista *Town & Country*, la fel de albe și de strălucitoare ca zâmbetul ei.

Era varianta modernă perfectă a frumuseții sudiste, genul de femeie despre care cei din regiunea Charlemonț șopteau că „avea material bun, chiar dacă era din Virginia”.

Lizzie se întreba de mult dacă familia Bradford cercea dinții debutantelor cu care ieșeau fiii lor – așa cum se face la un cal pursânge.

– ... A leșinat și apoi a venit ambulanța. Mâna îngreunată de diamant se ridică înspre păr pentru a-l da după

ureche, apoi duse iPhone-ul la care vorbea la cealaltă ureche. Au scos-o pe ușa din față. Îți vine să crezi? Ar fi trebuit să o facă pe ușa din dos... Ah, sunt minunați!

Chantal Baldwine își duse mâna la gură, arătând ca o gheișă, în timp ce Lizzie se târî până la barul acoperit de marmură și așează florile în partea care era feriră de lumina directă a soarelui.

- A făcut Robert asta? Este *atât* de atent!

Lizzie salută cu o aplecare a capului și se întoarce cu spatele. Cu cât pierdea mai puțin timp aici, cu atât mai bine...

- Ah, ascultă, Lisa, ai putea...

- Mă numesc Lizzie. Se opri. Vă pot ajuta cu altceva?

- Ești drăguță să îmi mai aduci din asta? Femeia făcu semn cu capul către o carafă care era pe jumătate plină. S-a topit gheața, și aroma a ajuns să se dilueze. Mulțumesc *foarte* mult.

Lizzie își mută ochii către limonadă - sau ce o fi fost.

- Îl voi ruga pe domnul Harris să trimită pe cineva...

- Ah, dar el este atât de ocupat. Iar tu poți doar să dai o fugă să o aduci - ești așa de ajutor! Femeia reveni la iPhone-ul ei cu husa lui cu Universitatea din Charle-mont. Unde eram? A, așadar, au scos-o pe ușa din față - adică, serios, îți poți imagina...?

Lizzie merse până la masă, luă carafa și traversă cu pași mari terasa albă strălucitoare, până la iarba verde.

- Cu plăcere.

Asta trebuia să spui atunci când familia îți cerea să faci ceva. Era singurul răspuns acceptabil - și, cu siguranță, mai bun decât: „Ce ai zice dacă ți-ai lua limonada și ți-ai vâri-o acolo unde soarele nu bate, vită nemernică...”

- A, Lisa? Este fără alcool, da? Mulțumesc!

Lizzie continuă să meargă, aruncând un alt „Cu plăcere” peste umăr.

Apropiindu-se de conaș, trebui să își aleagă punctul de intrare. Ca membru al personalului, nu îi era

îngăduit să intre prin „cele patru puncte principale”: ușa din față, biblioteca laterală, sufrageria din spate și camera de jocuri din spate. Și era „descurajată” de la a folosi orice altă ușă în afară de cea a bucătăriei și cea a camerei tehnice – deși primea permisiunea dacă aducea cu ea buchetele pentru casă, pe care le schimba de trei ori pe săptămână.

Alese ușa care se afla la jumătatea drumului dintre sufragerie și bucătărie pentru că refuză să ocolească până la celelalte intrări destinate personalului. Pășind în interiorul răcoros, rămase cu capul plecat nu pentru că îi era teamă să nu supere pe cineva, ci pentru că spera și se ruga să intre și să iasă fără să fie prinsă de...

– Mă întrebam dacă astăzi vei fi aici.

Lizzie îngheță ca un tâlhar și apoi simți lacrimi înțepându-i ochii. Dar nu avea să plângă.

Nu în fața lui Lane Baldwine.

Și nu din cauza lui.

Își îndreaptă umerii, își ridică bărbia... și dădu să se întoarcă.

Chiar înainte de a întâlni ochii lui Lane pentru prima oară de când îi spusese să se ducă dracului, știa trei lucruri: unu – el avea să arate exact la fel ca mai demult; doi – asta nu avea să fie o veste bună pentru ea; și trei – dacă avea vreun pic de creier în capul ei, își repeta în minte ceea ce el îi făcuse cu doi ani în urmă și nu se gândea la nimic altceva.

Lupi, blană și toate cele...

Ah... fir-ar! Chiar trebuia ca el să arate în continuare așa?

Lane nu își putu aminti mai nimic despre revenirea la Easterly, pentru prima oară după doi ani.

Nimic nu îi rămase cu adevărat în minte. Nici măreața ușă de la intrare cu ciocănelul ei în formă de cap de leu și panelurile ei negre lucioase. Nici foaierul principal de mărimea unui stadion de fotbal cu scara aceea grandioasă și toate tablourile în ulei ale celor din familia

Bradford din trecut și din prezent. Nici candelabrele din cristal ori aplicile aurii, nici covoarele persane roșii ca rubinul sau draperiile din brocard greu.

Eleganța sudică și mirosul dulce de lămâie al lustrului de modă veche al podelei erau ca un rând de haine care, odată pus de dimineață, trecea neobservat pe parcursul zilei pentru că era croit să ți se potrivească la perfecție. Nu îi rămăsese absolut nimic în urma revenirii: fusese ca scufundarea într-o apă caldă de 37 de grade. Fusese ca respirarea unui aer perfect nemișcat, perfect umed, perfect temperat. Fusese ca moșăitul într-un fotoliu de piele la club.

Era acasă și era, în același timp, inamicul, și, foarte probabil, nu rămăsese cu nici o impresie pentru că era copleșit de emoție, pe care încerca să o blocheze.

Însă observă până și cel mai mărunț amănunt când fu vorba să o revadă pe Lizzie King.

Coliziunea avu loc în vreme ce se îndrepta către sufragerie, în căutarea celei pe care venise de atât de departe să o vadă.

Acela fu momentul în care se ciocni de cea pe care nu îndrăznise să spere că avea să o găsească aici.

„Ah, Dumnezeu!“, se gândi în timp ce o privi îndelung.

După ce fusese nevoit să se bazeze pe amintiri atâta amar de vreme, să stea în fața ei era diferența dintre un fragment descriptiv și lucrul real – iar trupul lui răspunse instantaneu, sângele pompându-i și toate acele instincte adormite nu numai trezindu-se, ci explodând în venele lui.

Părul ei era încă decolorat de soare, nu de mâinile vreunei coafeze, și era prins la spate într-o coadă, cu vârfurile groase ieșind în afară ca o sfoară tăiată. Chipul îi era neatins de machiaj, pielea bronzată și strălucitoare, structura aceea osoasă amintindu-i că genele bune făceau cât niște operații estetice de o sută de mii de dolari. Iar trupul ei... trupul ferm, tare și puternic care avea curbe acolo unde îi plăcea lui și linii drepte care stăteau

mărturie muncii fizice pe care ea o făcea atât de bine... era la fel cum își amintea el. Era chiar îmbrăcată la fel, în pantalonii scurți kaki și nelipsitul tricou polo negru cu emblema Easterly pe el.

Parfumul ei era Coppertone, nu Chanel. Pantofii ei erau Merrill, nu Manolo. Ceasul ei era Nike, nu Rolex.

Pentru el, ea era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Din nefericire, nici privirea ei nu se schimbase: cea care îi spunea că și ea se gândise la el de când el plecase.

Doar că nu într-un mod plăcut.

În timp ce gura i se mișca, el își dădu seama că rostea o combinație de cuvinte, dar nu le ținu socoteala. Erau prea multe imagini care îi treceau prin minte, toate amintiri din trecut: trupul ei gol în cearceafuri moto-tolite, părul ei împletit printre degetele lui, mâinile lui pe coapsele ei. O auzi rostindu-i numele în timp ce el o pătrundea cu putere, legănând patul până când tăblia se lovi de perete...

- Da, știam că vei veni, zise ea calm.

Ce mai diferență de lungimi de undă! El se cutremura până la chiloții lui marca Gucci retrăind ce fusese între ei, iar ea era neafectată de prezența lui.

- Ai văzut-o deja? întrebă ea. Apoi, se încruntă. Heiii?

Ce naiba îi spunea ea? A, da.

- Am auzit că s-a întors deja de la spital.

- Acum o oră.

- Este bine?

- A plecat de aici într-o ambulanță, conectată la tubul de oxigen. Ce crezi?

Lizzie aruncă o privire în direcția în care se îndrepta.

- Uite ce este, te rog să mă scuzi, voi...

- Lizzie, spuse el cu voce scăzută. Lizzie, eu...

Pe măsură ce liniștea se întindea, expresia ei deveni plictisită.

- Fă-ne amândurora o favoare și nu te mai deranja să închei, bine? Mergi doar să o vezi și... fă orice ai venit să faci, în regulă? Nu mă băga în asta.

- Iisuse Hristoase, Lizzie, nu ai de gând să mă ascuți...

- De ce ar trebui să o fac?

- Pentru că oamenii civilizați oferă altora această dovadă de politețe...

Și... BUM! Explodară.

- Poftim? zise ea. Simplul fapt că locuiesc peste râu și muncesc pentru familia ta mă face un fel de maimuță? Serios - ai de gând să faci asta?

- Nu asta voiam să spun...

- Ah, ba cred că da...

- Jur, mormăi el, arțagul tău...

- Ce este cu el, Lane? Își face din nou apariția? Îmi pare rău, nu îți este îngăduit să întorci lucrurile ca și cum eu aș fi cea cu probleme. Tu ești responsabil. Întotdeauna a fost vina ta.

Lane își aruncă mâinile în aer.

- Nu pot să mă înțeleg cu tine. Tot ce doresc să fac este să explic...

- Vrei să faci ceva pentru mine? Bine, minunat, poftim! Trânti o carafă pe jumătate plină cu ceea ce părea limonadă în mâinile lui. Du asta la bucătărie și pune pe cineva să o umple din nou. Apoi, le poți spune să o ducă în spate, la piscină sau poate o poți duce chiar tu soției tale.

Cu asta, se răsuci pe călcâie și porni în viteză către cea mai apropiată ușă. În timp ce mergea furioasă pe pajiște către seră, el nu se putu decide ce era mai tentant: să dea cu capul într-un perete, să arunce carafa în sufragerie către tapetul Zuber de deasupra spătarului scaunului sau o combinație a celor două.

Alese cea de a patra opțiune:

- Fir-ar să fie, la dracu', rașat...

- Domnule? Vă pot ajuta?

Auzind accentul britanic, Lane aruncă o privire către un bătrân de vreo cincizeci de ani, care era îmbrăcat ca și cum ar fi fost din unui magazin de pompe funebre.

- Cine naiba ești?

- Domnul Harris, domnule. Sunt Newark Harris, majordomul. Individul se îndoi din șale. Piloții au fost destul de amabili încât să anunțe dinainte că sunteți pe drum. Pot să mă ocup de bagajele dumneavoastră?

- Nu am.

- Foarte bine, domnule. Camera dumneavoastră este aranjată, și, dacă aveți nevoie de altceva în afară de hainele dumneavoastră de sus, va fi plăcerea mea să vă fac rost de tot ce vă este necesar.

Ah, nu, nu avea să rămână - știa al naibii de bine ce weekend urma, iar scopul vizitei lui nu avea nimic de a face cu acel circ social numit „derby“.

Îi dădu carafa Domnului Spilcuit.

- Nu știu ce este înăuntru și nu îmi pasă. Tu doar umple-o și du-o acolo unde trebuie.

- Cu plăcere, domnule. Veți mai avea nevoie...

- Nu, asta-i tot.

Bărbatul păru surprins când Lane trecu pe lângă el și se îndreptă înspre partea de casă destinată angajaților. Dar, desigur, englezul nu îi puse nici o întrebare. Ceea ce, luând în considerație starea de spirit pe care o avea, nu numai că era eticheta potrivită unui majordom, ci cădea în sfera autoconservării.

Două minute înăuntrul casei. Două afurisite de minute.

Și deja era gata să explodeze.

capitolul 4

Lane intră ca o furtună în bucătăria imensă, și, deși erau o duzină de maeștri bucătari aplecați peste teighelele de oțel inoxidabil, zgomotul era mai degrabă industrial decât uman: nici unul dintre cei în haine albe

nu vorbea în timp ce trudeau cu toții peste tocătoare, oale din care ieșeau aburi și boluri de condimente. Câțiva dintre aceștia ridicară privirea și, deși îl recunoscuseră și se opriră din ceea ce făceau, el îi ignoră – și le ignoră și reacțiile de uimire. Era obișnuit cu această reacție întârziată, reputația lui urmându-l de ani întregi de-a lungul țării.

Mii de mulțumiri, *Vanity Fair*, pentru expozeul acela despre familia lui din urmă cu zece ani. Și celor trei materiale ce urmaseră. Deși el se schimbaseră, odată ce statutul acela de celebritate, împachetat de media, te fraiera...

Nu mai era cale de scăpare.

Merse până la o ușă pe care scria „PRIVAT” și se trezi că își bagă din nou cămașa în pantaloni, își trage pantalonii și își netezește părul. Acum, își dori să își fi făcut timp de un duș, să se fi bărbierit și să își fi schimbat hainele.

Chiar își dorea ca întâlnirea cu Lizzie să fi mers mai bine. De parcă mai avea nevoie de un alt lucru care să îl preocupe...

Bătaia lui în ușă fu înceată, plină de respect. Răspunsul pe care îl primi nu fu la fel.

– La ce mai ciocăni? se auzi o voce aspră de femeie.

Lane se încruntă în timp ce deschise ușa. Apoi, se opri brusc.

Domnișoara Aurora stătea în picioare la plita ei, mirosul de ulei încins și sfârâitul puiului care se prăjea într-o tigaie umplându-i apartamentul modest. Bucătăreasa afro-americană de aproape șaiszeci și cinci de ani era îmbrăcată în halatul ei de zi cu zi și avea părul aranjat într-o tunsoare bob scurtă, cu bucle negre foarte crețe.

– Ei, nu sta degeaba acolo, se răsti la el. Spală-te pe mâini și scoate tăvile. Mai am cinci minute.

Se așteptase să o găsească lungită, acoperită cu un cearceaf până la piept și cu o lumină stinsă în ochi, în vreme ce mult iubitul ei Iisus venea să o ia.

- Lane, revino-ți. Încă nu am murit.

El se frecă la ochi, apoi își dădu singur un șut mental în fund, ca să nu o facă ea în realitate.

- Da, am înțeles.

În timp ce închise ușa, nu își luă ochii de la ea, în căutarea unor semne de slăbiciune fizică în umerii aceia puternici și în perechea aceea de picioare. Nu găsi nici unul. Nu era absolut nimic la ea care să sugereze că sfârșise prin a ajunge la camera de urgență după ce leșinase în timp ce juca poker în New York.

Traversând spațiul îngust, descoperi că tăvițele de pe care ei doi mâncaseră întotdeauna erau exact în locul în care le văzuse ultima oară, în colț, sprijinite între consola de jocuri și bibliotecă. Cele două șezlonguri erau și ele aceleași, amândouă în fața unei ferestre înalte, cu milieuri croșetate aruncate peste locul în care se sprijineau capetele.

Fotografii înfățișând copii se aflau pretutindeni și în tot felul de rame și, printre chipurile frumoase de culoare, se aflau și unele albe: era el, la terminarea grădiniței; fratele său, Max, înscriind un gol la lacrosse; sora lui, Gin, îmbrăcată ca o lăptăreasă într-o piesă de teatru la școală; celălalt frate al său, Edward, cu sacou și cravată, pentru poza de sfârșit de facultate.

- Sfinte Dumnezeule, ești prea slab, băiete, mormăi domnișoara Aurora în timp ce merse să amestece într-o oală despre care el știa că era plină cu mazăre gătită cu bucăți de șuncă.

- Nu au mâncare acolo, în New York?

- Nu ca asta, doamnă.

Sunetul pe care îl făcu în gâtulejul ei fu ca un Chevy al cărui eșapament dădea rateu.

- Adu farfuriile.

- Da, doamnă.

Descoperi că mâinile îi tremurau în timp ce lua din dulap două farfurii, făcându-le să zornăie. În atât de multe feluri, aceasta era mama lui - și nu doar atât? Spre deosebire de femeia care îi dăduse naștere, care,

fără îndoială, se afla sus, „odihnindu-se“ într-o ceață medicamentoasă de nu-sunt-o-dependentă-pentru-că-medicul-mi-a-dat-pastilele, domnișoara Aurora părea în același timp fără vârstă și puternică precum un supererou.

Ideea revenirii cancerului? La dracu', nici măcar nu și-o putea imagina din capul locului bolnavă de cancer. Și nu se păcălea pe el însuși. Acela trebuia să fie motivul pentru leșinul ei.

După ce puse tacâmurile și șervețelele pe tăvi și turnă ceai pentru amândoi, merse și se așeză pe scaunul din dreapta.

– Nu ar trebui să gătești, zise el, în timp ce începu să pună masa.

– Iar tu nu ar fi trebuit să stai plecat atâta timp. Ce se întâmplă cu tine?

Cu siguranță, ea nu era pe patul de moarte, remarcă el.

– Ce a spus medicul?

– Nimic ce să merite auzit, după părerea mea. Aduse tot felul de bunătăți îngrămădite până la cer. Acum, taci și mănâncă.

– Da, doamnă.

„Vai, sfinte Iisuse“, gândi în timp ce căsca ochii la farfuria din fața lui. Bame prăjite. Măruntaie. Turte cu cartofi. Fasole în fiertură de porc. Și puiul prăjit.

Când stomacul lui scoase un chiorăit, ea izbucni în râs. El nu, și, dintr-odată, fu nevoit să își dreagă glasul. Asta însemna acasă. Mâncarea aceasta, pregătită de această femeie, însemna acasă – avusese toată viața lui exact ce avea acum pe farfurie, mai ales în anii de dinainte ca mama lui să se retragă din toate, când ea și tatăl lui ieșeau cinci seri pe săptămână. Bolnavi sau sănătoși, fericiți sau triști, fie că le era cald sau frig, el și frații lui, alături de sora lor, stătuseră în bucătărie cu domnișoara Aurora și se purtaseră cum se cădea, căci altfel riscău să primească una după ceafă.

Nu existase niciodată vreun scandalagiu în bucătăria domnișoarei Aurora.

- Dă-i bătaie acum, zise ea moale. Nu aștepta până se răcește.

El începu să înfulece și gemu de plăcere când primul gust îi inundă gura.

- Vai, domnișoară Aurora.

- Trebuie să te întorci acasă, băiete. Clătină din cap. Chestia aia cu nordul nu este pentru tine. Nu știu cum suportă vremea - cu atât mai puțin pe oamenii aceia.

- Așadar, ai de gând să îmi spui ce s-a întâmplat? o întrebă, trăgând cu ochiul la pansamentul de la încheietura mâinii ei.

- Nu am nevoie de mașina aceea pe care mi-ai cumpărat-o. Asta s-a întâmplat.

El se șterse la gură.

- Ce mașină?

Ochii aceia negri se îngustară.

- Nu încerca să faci pe prostul, băiete.

- Domnișoară Aurora, conduceai un rah... o rablă. Nu te pot lăsa în halul ăla.

Putu auzi cum sudul se strecura înapoi în glasul lui. Nu durase mult, așa-i?

- Mașina mea Malibu este perfectă...

Acum, el o privi și îi susținu privirea.

- Era o mașină ieftină, în primul rând, și avea cinci sute de mii de kilometri la bord.

- Nu văd de ce...

- Domnișoară Aurora, nu îți mai permit să te urci în rabla aceea. Imi pare rău.

Îl privi încruntată destul de stăruitor cât să îi facă o gaură în frunte, dar, cum el nu schiță nici o mișcare, își coborî privirea. Și aceea era natura relației lor. Două firi încăpățănate, nici unul din ei nefiind dispus să cedeze în legătură cu nimic - decât unul față de altul.

- Nu am nevoie de un Mercedes.

- Mașină de teren, doamnă.

- Nu îmi place culoarea. Este necurată.

- Aiureli. Este roșul Universității Charlemont, și îți place la nebunie.

Când ea mormăi morocănoasă, el știa adevărul. Ea își adora noua mașină. Sora ei, domnișoara Patience, îl sunase și îi spusese că domnișoara Aurora conducea mașina E350 4Matic prin tot orașul. Desigur, bătrâna nu îl sunase niciodată să îi mulțumească, iar el se așteptase la protestele ei: întotdeauna fusese prea mândră pentru a accepta ceva gratis. Dar domnișoara Aurora nu voia nici să îl supere – și știa că el avea dreptate.

- Așadar, ce s-a întâmplat cu tine azi-dimineață.

Nu era o întrebare din partea lui.

- Am amețit puțin.

- Au zis că ai leșinat.

- Sunt bine.

- Au zis că a revenit cancerul.

- Cine a zis?

- Domnișoară Aurora...

- Domnul și Salvatorul meu m-a mai vindecat înainte și o va face din nou. Ridică o palmă către ceruri și își închise ochii. Apoi îl privi. Voi fi bine. Te-am mințit eu vreodată, băiete?

- Nu, doamnă.

- Acum, mănâncă.

Lane aproape terminase cea de-a doua farfurie când fu nevoit să întrebe.

- L-ai văzut în ultima vreme?

Nu avea rost să menționeze la cine e referea – Edward era cel despre care toată lumea vorbea în șoaptă în ultimii doi ani.

Chipul domnișoarei Aurora se înăspri.

- Nu. Urmă o lungă perioadă de tăcere. Îl vei vedea cât timp stai aici? îl întreabă.

- Nu.

- Cineva trebuie să o facă.

- Nu va face nici o diferență. Și apoi, ar trebui să mă întorc la New York. Chiar nu am venit aici decât să mă asigur că ești bine...

- Vei merge să îl vezi. Înainte să te întorci în nord.

Lane își închise ochii. După o clipă, mârâi:

- Da, doamnă.

- Bun băiat.

După o a treia porție, Lane strânse farfuriile și trebui să ignore faptul că domnișoara Aurora părea să nu fi mâncat absolut nimic. Conversația se îndreptă apoi spre nepoatele și nepoții ei, surorile și frații ei, unsprezece la număr, și spre faptul că tatăl ei, Tom, murise în cele din urmă, la vârsta de optzeci de ani.

Se numea Aurora Toms pentru că era unul dintre copiii lui Tom. Circula zvonul că, pe lângă cei doisprezece copii pe care îi avusese cu soția sa, existau nenumărați alții în afara căsătoriei. Lane îl întâlnise pe bărbat la biserica domnișoarei Aurora din când în când, și acesta fusese un personaj impresionant, la fel de puternic sudic ca Mississippi, la fel de charismatic ca un predicator și la fel de frumos ca păcatul însuși.

Nu că era arogant, dar Lane își închipui că tatăl ei era motivul pentru care îi făcea lui atâta pe plac - întotdeauna fusese preferatul ei, chiar dacă nu o spusese niciodată cu glas tare. Fusese toată viața numit prea chipeș pentru binele lui și, cu siguranță, fusese un fustangiu. În anii tinereții lui? Lane se aflase acolo, la același nivel cu bunul și bătrânul domn Toms.

- Urcă și salută-ți și mama înainte să pleci, spuse domnișoara Aurora după ce el spălă și puse la loc vasele și argintăria.

Lăsă tigaia și oalele pe plita ei. Știa foarte bine că nu trebuia să le atingă.

Răsucindu-se pe călcâie, împături prosopul de vase și apoi se sprijini de chiuveta de inox. Ea își întinse mâna din șezlong.

- Cu toții trebuie să vă abțineți.

- Domnișoară Aurora...

- Să nu îmi spui că ai zburat mai bine de trei mii de kilometri doar ca să mă păzești ca și cum aș fi o invalidă. Nu are nici un sens.

- Mâncarea ta merită călătoria.

- Asta este adevărat. Și mergi să o vezi pe mama ta.

„Am făcut-o deja“, se gândi el în timp ce o privea stăruitor.

- Domnișoară Aurora, ai de gând să îți iei ajutoare pentru derby?

- Pentru ce crezi că sunt toate mâncărurile astea din bucătăria mea mare?

- Este mult de dus.

Acea privire aspră infamă își croi drum, dar asta fu tot, și lucrul acesta îl sperie. În mod normal, până acum, ea s-ar fi ridicat de pe scaun și l-ar fi împins pe ușă afară. În schimb, ea rămase așezată.

- Voi fi foarte bine, băiete.

- Așa să faci! Fără tine, nu am pe nimeni care să mă țină pe calea cea dreaptă.

Ea bombăni ceva în barbă și privi peste umărul lui. Iar el așteptă pur și simplu, în tăcere.

În cele din urmă, femeia îi făcu semn să se apropie de ea, iar el se supuse imediat, traversând cu pași mari lino-leumul și lăsându-se în genunchi lângă scaunul ei. Una din mâinile ei, mâinile ei negre frumoase și puternice, se întinse și trecu prin părul lui.

- Trebuie să-l tai.

- Da, doamnă.

Ea îi atinse chipul.

- Ești prea chipeș pentru binele tău.

- Cum ziceam, trebuie să rămâi în preajmă ca să mă ții pe calea cea dreaptă.

Domnișoara Aurora încuviință din cap.

- Să contezi pe asta.

Urmă o pauză lungă.

- Îți mulțumesc pentru mașina mea cea nouă.

El îi apăsă un sărut în palmă.

- Cu plăcere.

- Și trebuia să îți amintesc ceva.

Ochii aceia de abanos în care privise când era copil, adolescent, tânăr... bărbat în toată firea îi cutreierară chipul, ca și cum ea încerca să observe schimbările pe care

trecerea anilor le aducea trăsăturilor pe care le privise timp de peste treizeci de ani.

- Te am pe tine și Îl am pe Dumnezeu. Sunt mai mult decât sănătoasă, este clar, băiete? Nu am nevoie de nici un Mercedes - nu am nevoie de o casă luxoasă ori de haine scumpe. Nu există nici un gol în mine care trebuie umplut, mă auzi?

- Da, doamnă. Își închise ochii, gândind că ea era unica și cea mai nobilă femeie pe care o întâlnise vreodată. Ei bine, ea și Lizzie. Te aud, zise cu glas răgușit.

Cam la o oră după întâlnirea cu limonada/Lane, Lizzie părăsi sera cu două aranjamente mari. Doamna Bradford insistase întotdeauna ca în încăperile publice și în toate dormitoarele ocupate să fie flori proaspete - iar standardul fusese păstrat chiar și după ce ea se retrăsese în dormitorul ei, cu vreo trei ani în urmă, și rămăsese acolo în cea mai mare parte a timpului. Lui Lizzie îi plăcea să creadă că, dacă nu întrerupea obiceiul, poate că Mica V.E., așa cum o numea familia, avea să coboare din nou și avea să fie iar stăpâna casei.

Easterly avea peste cincizeci de camere, dar multe dintre ele erau fie birouri pentru angajați, fie apartamente și băi pentru aceștia sau spații precum bucătăria, pivnița pentru vinuri, camere de jocuri sau încăperi goale pentru oaspeți, care nu necesitau flori. Buchetele de la parter erau în formă bună - le trecuse deja în revistă și scosese ocazionalii trandafiri ofiliți pe ici și colo. Cele noi erau pentru foaietul de la etaj și pentru camera Marelui Domn Baldwine. Cel al doamnei Bradford nu trebuia înmprospătat până a doua zi, și nici cel al lui Chantal, și...

Oare Lane avea să stea în camera soției lui? Probabil. Asta o făcu să îi vină să verse.

Urcând pe scările din spate, destinate angajaților, ducea două vase grele de argint în mâini, brațele fiindu-i încordate sub greutate într-un fel care îi făcea bicepsii să îi ardă. Coridorul principal de la etaj era lung cât un teren

de curse, dar drept ca o săgeată, un total de douăzeci și unu de apartamente și dormitoare deschizându-se de fiecare parte.

Apartamentul Marelui Domn Baldwine era alăturat celui al soției lui, ambele apartamente având vedere la grădină și la râu. Există un coridor care unea cele două dressinguri, dar știa că acesta nu fusese niciodată folosit. Pentru o vreme, după ce începuse să lucreze pentru prima oară la Easterly, fusese nedumerită de nume – și greșise și o numise pe doamna Bradford după numele ei legal, spunându-i doamna Baldwine. Nu mersese. Fusese ferm corectată de către șeful personalului. Stăpâna casei Bradford avea să fie o „doamnă” și o „Bradford”, indiferent care ar fi fost numele soțului său.

Derutant. Până când își dăduse seama că, deși cei doi aveau patru copii împreună, soțul și soția nu aveau vieți comune, așa cum nu aveau nici dormitoare comune. Așadar, domnul Baldwine era în apartamentul cu accente bleumarin și antichitățile mai masive din mahon și doamna Bradford, în apartamentul cu crem, gri și roșu cu mobilă în stil Ludovic al XIV-lea și patul cu baldachin.

Poate că cei doi aveau ceva în comun: el se ascundea în biroul său din centrul de afaceri, iar ea – în dormitorul ei.

Era o nebunie.

Lizzie merse mai întâi tocmai până la scara de ceremonie curbată și schimbă buchetul de pe masa de cafea din zona de relaxare de pe palier. Apoi, se întoarse și se îndreptă spre apartamentul domnului Baldwine. Cio-căni de două ori în ușa gros capitonată și așteptă. Era imposibil ca el să se afle de cealaltă parte. Trebuia să fie la muncă, după ce plecase la ora opt dimineața, și nu era așteptat să se întoarcă decât după căderea nopții, în fiecare zi.

Lăsând pe podea vechiul buchet din foaiier, apăsă clanța ornamentată a ușii, împinse și merse până la un birou antic al cărui loc era într-un muzeu. Nu era nimic

în neregulă cu buchetul aflat deja lângă setul de perii de argint și sub oglinda antică de pe timpul federației, dar nimic nu era îngăduit să pălească la Easterly. Aici, în coconul avuției, entropiei nu îi era permis să existe.

În timp ce schimba vasele, auzi glasuri în grădină și merse la ferestrele cu vedere la ea. Peste o duzină de bărbați sosiseră și aduceau înăuntru prelata albă imensă și stâlpi lungi de aluminiu, care, cu destulă mână de lucru și niște sisteme hidraulice, aveau să formeze cortul de doisprezece metri pe douăzeci și patru al prânzului pentru derby.

Minunat. Chantal probabil că îl striga chiar în momentul acesta pe domnul Harris și se plângea că zona fără muște a familiei fusese violată: dacă un membru al familiei sau un oaspete folosea piscina, casa de la piscină sau vreuna dintre terase, toată munca trebuia să înceteze în grădină și toți muncitorii trebuiau să se care din zonă până când aceștia terminau cu distracția.

Vestea bună? Greta se afla deja acolo, adunând bărbații. Vestea rea? Nemțoaica le spunea, probabil, să îl plaseze exact lângă locul în care ședea Chantal.

În mod deliberat.

Temându-se de confruntarea aceea, Lizzie se roti...

Înghetă când privirea îi fu atrasă de o pată de culoare.

- Ce nai...?

Se aplecă, nefiind sigură la ce se uita. Ca orice altceva la Easterly, camera lui William Baldwine era fără pată, toate obiectele exact la locul în care trebuiau să fie, toate harnașamentele masculine ale unui afacerist puternic ascunse în sertare sau așezate pe rafturi, așteptându-l să intre în dressing. Așadar, ce căuta o bucată de mătase roz prinsă între tâblia patului și perete?

Ei bine, putea doar să bănuiască.

Iar lenjeria aia cu siguranță nu fusese dată jos de pe Virginia Elizabeth Bradford Baldwine.

Lizzie abia aștepta să iasă din încăpere; apucă celălalt buchet vechi și se îndreptă rapid spre ușă, dechizând-o...

- Ah, mă bucur atââââât de mult să te văăăăăăăd!

Vorba trăgănată din sud fu ca niște unghii pe o tablă, dar mai rău de atât fu să o vadă pe Chantal Baldwin aruncându-și brațele în jurul gâtului lui Lane și atârând de trupul acestuia.

Cei doi se aflau la celălalt capăt al holului, ceea ce însemna că nici unul din ei nu o văzuse. Din nefericire, se aflau între ea și scara pentru personal.

- Nu îmi vine să cred că m-ai surprins astfel!

Femeia se retrase un pas și poză, ca și cum dorea ca el să o privească bine.

- Stăteam la piscină, dar am urcat pentru că oamenii cu cortul se află aici. Am decis să mă îndepărtez pentru a-i lăsa să se apuce de aranjat.

„Măi să fie, nu meriți o medalie?“ gândi Lizzie. „Și nu te duceai spre club la ora asta, oricum?“

Lizzie se întoarse pentru a se îndrepta către scările principale, ca să scape. Chiar dacă era împotriva regulilor, era mai bine decât să fie nevoită să treacă pe lângă...

La capătul acela al holului, domnul Harris urcă pe palier, alături de doamna Mollie, șefa menajerelor. Englezul își trecea vârful degetului peste rama fotoliului și îl ridica în aer pentru inspecție, clătinând din cap.

Minunat.

Singura ei scăpare era fie peste cărbuni încinși, fie printr-un rug. Sau să se ascundă înapoi în camera domnului Baldwin-care-își-înșela-soția.

Ah, ce alegeri!

Și, Doamne, uneori își iubea, pur și simplu, slujba.

capitolul 5

Distileria Bradford, ținutul Ogden

Edwin „Mack“ MacAllan se plimbă de-a lungul stivelor înalte de cincisprezece metri de butoaie de burbon,

cu cizmele sale din piele, făcute de mână, lovind podeaua antică de beton și simțind mirosul a o sută de mii de scânduri de lemn de esență tare și milioane de litri de burbon ca un parfum care era la fel de bun ca mireasma unei femei.

În pumnul său, o notă din partea companiei era făcută ghemotoc, hârtia albă cu scrisul imprimat fiind dincolo de a mai putea fi salvată.

Din nefericire, mesajul nu își pierduse efectul.

Din când în când, se oprea și nota codurile de numere însemnate și datele care fuseseră arse pe fața butoiului. Era o progresie a amândurora, recipientele prețioase odihnindu-se în pace pentru patru ani, zece ani, douăzeci de ani și mai mult. Ca maestru distilator al companiei, avea destui oameni care munceau pentru el care ar fi putut face asta, dar, așa cum vedea el lucrurile, aceștia erau singurii copii pe care urma să îi aibă vreodată și nu avea de gând să îi lase să fie crescuți de echivalentul unei bone.

La vârsta de treizeci și opt de ani, era un singuratic atât fiindcă alesese asta, cât și pentru că era ceva necesar: această slujbă – această slujbă de douăzeci și cinci de ore pe zi, opt zile pe săptămână – era soția și amanta lui, familia și moștenirea lui.

Așa că această notă, pe care tocmai o găsisese pe biroul său, era ca un șofer beat care intrase cu mașina în duba cu care întreaga sa viață circula.

Rețeta pentru burbon era cu adevărat simplă: amestec de cereale, care, după legea din Kentucky, trebuia să fie făcut din minimum cincizeci la sută porumb, și era aici, la Bradford Bourbon Company, completat de o combinație de secară, malț de orz și vreo zece la sută grâu, pentru un gust mai fin; apă, adusă din subteran, apă freatică calcaroasă; drojdie; butoaie din stejar albe care erau arse pe dinăuntru; și timp.

Asta era totul. Orice producător de burbon avea acele cinci elemente cu care să lucreze, punct. Dar, așa cum bunul Dumnezeu a creat o varietate nesfârșită

de oameni din elementele principale ce constituiau un om, tot așa fiecare familie ori companie producea diferite variante ale aceluiași lucru.

Mack se opri și își puse mâna pe părțile laterale rotunjite ale unuia dintre butoaiele pe care le umpluse prima oară când devenise maestru. Asta fusese cu peste cincisprezece ani în urmă, deși lucrase pentru companie încă de pe când avea paisprezece ani.

Tatăl său fusese maestru înaintea lui, iar Mack ar fi trebuit să mai aibă vreo zece sau cincisprezece ani înainte să îi calce pe urme. Totuși, viața nu sprijinise acel destin, așa că iată-l, cel mai tânăr maestru din istoria producției de burbon din stat – care, aparent, lucra pentru aristocrația producătorilor de burbon. Bradford Bourbon nu era cea mai mare companie – aceasta era afacerea competitoare condusă de familia Sutton. În schimb, familia Bradford era cunoscută pentru producție. Bourbonul perfect. Era eticheta a tot ce făceau, vârful de săgeată al fabricii lor, al afacerilor și al filosofiei lor de marketing.

Așa că nu avea cum să nu se întrebe de ce conducerea se aștepta din partea lui să accepte aceste întârzieri propuse în livrarea cerealelor. Era ca și cum aceasta nu înțelegea că, deși astăzi aveau destulă marfă de patru ani vechime, dacă el nu păstra distileria în funcțiune, aveau să termine genul acela de burbon pe care să îl vândă peste patruzeci și opt de luni de acum înainte, peste zece ani, peste douăzeci de ani.

Se temea de direcția în care se îndreptau lucrurile. O criză de porumb la nivel național și rezultatul încălzirii globale ce dăduse peste cap clima de vara trecută însemnau că prețul crescuse până la cer, dar era puțin probabil să rămână astfel. Era clar, contabilii din biroul central, adică moșia domnului Baldwine, mai exact, aveau de gând să salveze câțiva bănuți încetinind producția pentru următoarele luni și așteptau să recupereze când prețul porumbului avea să se regleze de la sine.

Presupunând că seceta care zguduise națiunea anul trecut nu se repeta.

Ceea ce nu era un pariu pe care el, personal, să îl accepte.

Printre multele defecte ale acestei logici, problema principală era că acei manageri cu MBA la Harvard, îmbrăcați în costumele și cu cravatele lor, nu își dădeau seama că burbonul nu era un dispozitiv produs pe o linie de asamblare cu un buton de pornire și oprire. Era un proces, o culminare unică și specială de alegeri prin încercări și eșecuri ce fusese făcută și rafinată de-a lungul unei perioade de două sute cincizeci de ani: trebuia să cultivi gustul burbonului, să scoți aromele și echilibrul, să conduci elementele până la apogeul existenței lor, apoi să îl trimiți clienților tăi cu o etichetă care îl identifica drept cel mai bun dintre cele mai bune.

Ca maestru distilator, se mândrea că menținea brandul No.Fifteen, linia cea mai de succes, dar mai puțin scumpă a companiei, cu la fel de multă grijă cu care menținea și produsele cu cost și vârstă mai mari, cum erau Black Mountain, Bradford I și ultraexclusivul Family Reserve.

Se temea că, dacă întrerupea acum producția, aveau să revină la el peste șase luni să îi ceară să eticheteze greșit butoaiile.

Pentru cei în costume, șase luni însemnau o jumătate de an, douăzeci și șase de săptămâni, două anotimpuri.

Dar cerul gurii lui putea deosebi un burbon de nouă ani și jumătate de unul de zece ani și o zi. Poate că mulți dintre clienții lor nu puteau, dar nu asta era important, nu-i așa? Faptul că mulți dintre competitorii lor etichetau eronat în mod constant? Nu era deloc un standard de urmat.

Dacă Edward ar fi fost aici, nu ar fi trebuit să își facă griji de genul acesta. Edward Baldwine era raritatea din familia Bradford: un distilator adevărat, o relicvă a erei de început a venerabilei descendențe, un bărbat care prețuia produsul care era creat. Dar, mulțumită tatălui

său, acel presupus moștenitor al tronului nu mai era implicat în companie.

Așa că nu avea la cine să apeleze cu treaba asta.

Și faptul că nota aceea fusese pur și simplu lăsată pe biroul lui? Era tipic pentru felul în care funcționau lucrurile încă de când cu tragedia lui Edward. Fătălăii știau că el avea să facă scandal pentru asta, dar nu aveau curajul să vină să îi spună personal. Nu. Doar scriseseră o înștiințare și o aruncaseră printre toate celelalte hârtii, de parcă nu ar fi avut să afecteze în mod fundamental esența afacerii.

Privi în sus, către acoperișul depozitului, la grinzile făcute din cherestea veche doborâtă cu un secol în urmă. Aceasta era cea mai veche dintre clădirile de depozitare a companiei și era folosită pentru a adăposti cele mai speciale butoaie. Situată lângă distileria originală – care servea acum atât ca muzeu pentru turiști, cât și ca spațiu pentru biroul lui –, părea locul potrivit în care să vină pentru a căuta alinare.

Sufletul tatălui său cutreiera pe acesta coridoare.

Mack fusese întotdeauna convins că putea să își simtă tatăl pe urmele lui când se plimba printre stive.

Convins, de asemenea, că – într-o zi tăcută ca astăzi, când el nu era însoțit decât de lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele întunecate de pe acoperișul clădirii, de sunetul cizmelor sale pe ciment și de aburul alcoolului evaporat care pătrundea prin iluminator – el era unul dintre cei foarte puținii apărători ai tradiției rămași în companie.

Copiii care intrau mai nou – chiar și cei care doreau să ajungă unde se afla el –, care își declarau dragostea pentru ritualurile și principiile fundamentale și pretindeau că erau dedicați procesului erau doar corporatiști care purtau pantaloni de lucru în loc de costume. Erau dintr-o generație specială de oportuniști, care credeau că li se cuveneau trofee doar pentru că își făceau apariția și se așteptau ca totul să fie ușor și ca toată lumea

să aibă grijă de ei și să îi ocrotească la fel cum ar fi făcut-o părinții lor.

Nu aveau mai multă profunzime decât postările lor de pe Facebook. Decât egoismul lor neîncetat. Decât frivolitățile lor lipsite de suflet.

În comparație cu înaintașii acestei companii, care păstoriseră acest produs prin foamete și pe timp de război, molimă și perioade de criză – prin Prohibiție, pentru numele lui Dumnezeu –, aceștia erau băieții care încercau să facă o treabă de bărbat.

Numai că nu o știau și, cu o cultură corporatistă ca aceasta, nici nu aveau să știe vreodată.

– Mack?

Privi peste umăr. Secretara sa, Georgie O'Malley, care se ocupase de biroul tatălui său înainte ca acesta să moară, intrase în urma lui fără să facă vreun zgomot. La coapta vârstă de șaiszeci și patru de ani, era în companie de patruzeci și unu de ani și nu dădea vreun semn că ar fi obosit. Autodeclarată soție de fermier care nu avea nici soț și nici fermă, era un suflet înfrățit în războiul împotriva climatului actual în care totul era dispensabil.

– Ești bine, Mack?

Mack privi din nou la ceața de alcool care pătrundea prin iluminatoarele de deasupra.

Fiecare butoi alb din stejar era ars înăuntru înainte de a fi umplut cu două sute de litri de burbon. Depozitat aici, într-un mediu care în mod intenționat nu avea climatul controlat, lemnul butoaielor se expanda și se contracta odată cu anotimpurile, burbonul din interior devenind colorat și aromat de zaharurile caramelizate de la acel lemn tare ars.

O porție deloc nesemnificativă dintre acești litri se evaporase și fusese absorbită în butoi odată cu trecerea timpului.

Aceasta era așa-numita „porție a îngerilor“.

Era ceea ce tatăl său considerase ca fiind sacrificiul față de trecut, porția pe care înaintașii să o bea în ceruri.

Era, de asemenea, plata pentru propria ta trecere... speranța că următorul păstor al tradiției avea să facă același lucru pentru tine când erai mort și îngropat.

- Nu va mai rămâne nimic din noi, Georgie, se auzi pe el însuși spunând.

- Despre ce vorbești?

El doar clătină din cap.

- Vreau să le spui băieților să închidă distilatoarele.

- *Poftim?*

- M-ai auzit. Mack își ridică pumnul deasupra umărului pentru ca ea să poată vedea ce mototolise el. Întreprinderea îngheață comenzile de porumb pentru următoarele trei luni. Cel puțin. Vom fi anunțați când vom putea face din nou amestecul. Orice urmă de secară, orz și grâu trebuie folosită la altceva.

- Folosită la altceva? Ce înseamnă asta?

- Nu le pot vinde unui competitor. Dacă ajunge la oameni ca familia Sutton? Sau în presă? Va face ca cei zece cenți pe care îi salvează să pară cea mai costisitoare greșală din istoria companiei.

- Nu am oprit niciodată producția.

- Nu. De la Prohibiție încoace - și atunci oricum a fost doar de ochii lumii.

Urmă o lungă tăcere.

- Mack... ce fac ei?

- Vor distruge această companie, asta fac. Merse lângă femeie. Și asta sub pretextul de a maximiza profitul. Poate că, în sfârșit, ne vor vinde - toți ceilalți producători de burbon cu excepția lui Sutton fac acum parte din sectorul financiar cu proprietate publică. Poate că încearcă doar să umfle în mod artificial profitul chiar înainte de vânzare. Nu știu și nici nu îmi pasă. Dar sunt al naibii de sigur că Elijah Bradford se răsucesce în mormânt.

Când se îndreptă spre ieșire, ea strigă după el:

- Unde mergi?

- Să mă îmbăt. Apoi, adăugă: Cu o groază de bere.

capitolul 6

În vreme ce Lane o privea stăruitor pe „soția” sa, se gândi că, la fel ca Easterly, și ea era tot neschimbată.

Chantal Blair Stowe Baldwine era, de fapt, exact la fel: tunsoare, bronz fals, machiaj și îmbrăcăminte scumpă roz, o variantă identică celei pe care o lăsase el în urmă. Iar glasul ei – tot ca al Nemuritoarei Răzgâiate din Sud.

De asemenea, vorbea în continuare fără sens, cuvintele părăsindu-i gura într-un șuvoi, fără vreo considerație față de ascultător. Pe de altă parte însă, pentru ea, conversația era un act artistic, mâinile ei mișcându-se ca aripile porumbeilor, arcuindu-se în sus și în jos, diamantul acela mare pe care îl dorise atât de mult sclipind ca un bliț.

– Weekendul derby-ului! Desigur, Samuel Theodore Lodge va veni. Gin este din cale-afară de entuziasmată să îl vadă...

Literalmente nu se văzuseră unul pe celălalt și nici nu își spusese vreă vorbă timp de doi ani, iar ea vorbea despre cine se afla pe lista invitaților la cină.

Ce dracului văzuse vreodată la ea...

– Ah, Lisa! Scuză-mă, ai putea, te rog, să îl întrebi pe Robert dacă poate aduce mașina acestui domn Baldwine? Mergem la club să luăm masa de prânz.

„Lisa?” cugetă el. Pe de altă parte, se schimbase personalul de când el...

Lane aruncă o privire peste umăr. Lizzie stătea chiar în fața ușii dormitorului tatălui lui, cu două vase de flori absolut perfecte, dar, fără îndoială, proaspăt schimbate, în mâini.

– Este chiar acolo, zise rigid Lizzie.

– Nu îmi place să țin. Nu se cade. Chantal se aplecă în direcția celeilalte femei, ca și cum ar fi fost două prietene care împărtășeau un secret. Mulțumesc mult, ești de mare ajutor...

– Ți-ai ieșit din minți? întrebă Lane.

Chantal se retrase, capul dându-i-se pe spate, iar privirea din ochii ei trecând de la cea a unei ingenuie la cea a unui ucigaș profesionist într-o clipire a genelor ei false, dar cu bun-gust.

- Poftim? șopti Chantal.

Lane încercă să surprindă privirea lui Lizzie în timp ce mormăi:

- Mergi și spune-i tu însăși.

Cu o expresie profesional nepăsătoare, Lizzie înaintă, pașii ei micuți ducând-o pe lângă ei și de-a lungul holului până la scara pentru personal. Între timp, Chantal își continuă tirada.

- ... Mi te adresezi astfel în fața angajaților, șuieră aceasta.

- Numele ei este Lizzie, nu Lisa. Acum, el era cel care se aplecase. Și știi asta, nu-i așa?

- Numele ei nu este relevant.

- Se află aici de mai multă vreme decât tine. Se îndreptă ușor și zâmbi cu răceală. Și sunt gata să pariez că va fi aici multă vreme după ce tu vei pleca.

- Ce ar trebui să însemne asta?

- Nu este nevoie să fii aici.

- Sunt soția ta.

Lane o privi stăruitor pentru o lungă perioadă de timp. Și, în acea tăcere, se produse o schimbare glacială cu ușurința și viteza unei singure și perfecte bătăi de inimă.

- Nu pentru multă vreme.

Acele sprâncene conturate cu creion se ridicară, și, instantaneu, spectacolul acela de-a pisica-persană-târâtă-prin-vasul-de-toaletă dispăru. Ea deveni calmă și liniștită.

- Haide să nu ne certăm, dragule. Avem rezervare la club în douăzeci de minute...

- Dă-mi voie să mă fac perfect înțeles. Nu merg nicăieri cu tine. Poate doar la biroul unui avocat.

Cu coada ochiului îl observă pe domnul Newark - sau domnul Harris, care o fi fost numele majordomului -, care făcu o întoarcere discretă, făcându-i semn doamnei Mollie, menajera, să plece în direcția opusă.

- Tulane.

Dumnezeule, ura sunetul numelui său întreg pe buzele lui Chantal: Tooooooooooulayne. Pentru numele lui Dumnezeu, avea două silabe, nu trei sute.

- Am venit până aici ca să mă ocup de o chestiune ce trebuia încheiată de mult timp, zise el. Este vremea să terminăm treaba asta între noi.

Chantal inspiră încet și adânc.

- Știi că ești supărat din cauza bieteii bătrâne domnișoare Aurora și spui lucruri pe care nu le crezi cu adevărat. Înțeleg. Este o bucătăreasă foarte bună - și bucătarii sunt foarte, foarte greu de găsit.

El o privi furios.

- Crezi că este o simplă bucătăreasă.

- Vrei să spui că este contabil?

Dumnezeule, de ce a trebuit el să...

- Femeia aceea înseamnă pentru mine mai mult decât cea care m-a purtat în pânțe.

- Nu fi ridicol. Și apoi, este negresă...

Lane apucă brațul lui Chantal ca într-o menghină și o trase aproape de el.

- *Niciodată* să nu vorbești despre ea cu atitudinea asta. Nu am lovit niciodată o femeie până acum, dar îți garantez că te bat de sună apa în tine dacă nu o respecti.

- Lane! Mă doare!

Cu coada ochiului, zări o cameristă care înghețase în pragul ușii uneia dintre camerele pentru oaspeți, cu brațele pline de o grămadă de prosoape împăturite. Când aceasta își coborî capul, el o împinse la o parte pe Chantal. Privi furios în tavan.

Chantal își încleștă mâinile.

- Cred că ar trebui să lucrăm la relația noastră.

- Sunt de acord. Trebuie să curmăm suferința acestei căsătorii. Asta înseamnă să lucrăm la ea.

- Nu vorbești serios, zise ea netulburată.

- Ba pe dracu'!

„Soția“ lui zâmbi.

- Ei bine, știu că nu vei divorța de mine.

- Ia-ți un avocat bun. Sau nu. În orice caz, zbori de aici.

Semnalul pentru lacrimi. Unele mari, care făcură ca ochii ei albaștri să lucească precum apa din piscină.

- Poți fi atât de crud!

Ar fi trebuit ca el să fi mers până la capăt cu acel contract prenuptial. Ghinion, atât de trist... în fine. Întotdeauna aveau să fie mai mulți bani. Chiar dacă ea îl dădea în judecată cerând milioane, el îi putea recupera într-un an sau doi.

- Voi merge să vorbesc cu mama. Apoi, îl voi suna pe Samuel T. Poate va reuși să îți aducă actele până diseară.

Ochii ei deveniră reci.

- Vă voi distruge pe tine și pe familia ta dacă mergi până la capăt cu asta.

Ei bine, cu siguranță îi distrusese deja viața. Ea îl costase Lizzie... și mult mai mult.

Pierderile aveau să se oprească aici, la naiba!

- Fii cu băgare de seamă, Chantal. Își dezveli dinții. Voi face orice, legal sau nu, pentru a proteja ceea ce îmi aparține.

- Este o amenințare?

- Îți reamintesc doar că sunt un Bradford, draga mea. Noi rezolvăm lucrurile.

Îndepărtându-se alene, Lane ciocăni la ușa mamei sale. Deși nu primi nici un răspuns, păși în interiorul înmiresmat al apartamentului și închise disputa în urma lui. Nu avu parte de binețe, deși încăperea nu era goală. Ei bine, cel puțin fizic era cineva acolo.

Mama lui se afla pe pat, iar el știa asta și fără să privească la întinderea de alb și crem.

Frecându-și ochii, avu nevoie de o secundă pentru a-și înăbuși furia înainte de a face față straniei reîntâlniri. Doar o secundă în care să se adune. Doar...

Când își redeschise ochii, găsi un alt decor ce nu suferise schimbări.

Camera alb cu crem a mamei sale era dominată de ferestre uriașe ce dădeau spre grădini, împodobite cu draperii grele din mătase gri. Bijuteriile afișate pe pereți erau tablourile de Maxfield Parish, pastelurile lor acid-strălucitoare și scenele de vis înfățișând femei romane acoperite de togi contrastând cu decorul altminteri monocrom.

Patul cu baldachin de vizavi era ca „Baldacchino di San Pietro” al lui Bernini, o platformă imensă de dimensiunea unui vas cu aburi, cu coloane sculptate ce se ridicau spre rai, și un acoperiș înveșmântat cu cascade de mătase gri-deschis. Și iat-o lungită, nemișcată și la fel de bine conservată ca un sfânt – sau precum cineva care fusese foarte bine îmbălsămat. Mama lui era micuță în abundența de cuverturi de satin și perne de puf, cu părul ei blond-deschis perfect coafat și cu chipul machiat, deși nu avea să meargă niciunde și nici nu era trează.

Alături de ea, pe un scrin placat cu marmură, o duzină de sticlute medicinale portocalii cu dopuri albe și cu etichete tot albe erau aranjate în rânduri ordonate, ca un pluton de soldați. Nu avea nici cea mai mică idee ce se afla în ele – și probabil nici ea.

Era Sonny von Bulow din sud – doar că tatăl lui nu încercase niciodată să o ucidă. Cel puțin, nu fizic.

Cu toate acestea, nemernicul făcuse altfel de stricăciuni.

– Dragă mamă, zise, traversând încăperea. Când ajunse lângă patul ei, îi luă mâna rece și uscată, cu pielea sa subțire ca hârtia și cu venele albastre. Mamă?

– Se odihnește, se auzi un glas.

O femeie în jur de cincizeci de ani, cu păr roșu și o uniformă de asistentă medicală alb cu gri intră din încăperea destinată dressingului. Se potrivea de minune cu decorul și nu i se părea imposibil ca mama lui să o fi angajat doar pe baza acestui lucru.

- Sunt Patty Sweringin, zise aceasta, întinzând mâna. Trebuie să fiți tânărul domn Baldwine.

- Lane. Îi scutură mâna. Ce face mama?

- Se odihnește.

Zâmbetul ei fu la fel de rigid și de profesional ca uniforma.

- A avut o dimineată aglomerată. Au fost aici femeia care îi colorează părul și coafeza.

„Ah, da, jurământul lui Hipocrate“, se gândi el. Ceea ce însemna că nu avea voie să îi spună despre starea de sănătate a propriei mame. Dar nu era vina ei. Și, dacă mama lui era extenuată după ce avusese câteva folii puse în păr, cum dracului să creadă el că se simțea?

- Când se trezește, spuneți-i că eu...

Aruncă o privire către mama sa.

- Ce să îi spun, domnule Baldwine?

Se gândi la felul lipsit de respect în care vorbise Chantal de față cu Lizzie și la felul în care o înjosise pe ocolite pe domnișoara Aurora.

- Voi fi aici pentru câteva zile, zise el sumbru. Îi voi spune eu însumi.

- Foarte bine, domnule.

Aflat din nou pe hol, închise ușa și se sprijini de ea. Privind în față la portretul în ulei al unui Bradford și apoi al altuia, descoperi că trecutul revenea ca o întepătură de albină.

Rapid și dureros.

- Ce cauți aici?

Lizzie rostise cuvintele în grădină, în întuneric, într-o noapte de vară fierbinte și umedă. Deasupra capului, nori de furtună acoperiseră luna, florile deschise și copacii fiind doar umbre.

Își putea aminti totul despre felul în care ea stătuse în fața lui pe alee, cu mâinile în șolduri și ochii întâlnindu-i pe ai lui cu o sinceritate cu care nu era obișnuit.

Femeile care roiau în jurul lui tindeau să fie genul de ingenu, toate numai ochi plecați, dar decolteu indecent.

Dumnezeule, iubea nespus vânătoarea. Și captura nu era nici ea deloc rea. Desigur, nu avea prea multă experiență în afară de asta – nici nu dorea. Se întorsese pentru puțin timp acasă după absolvirea facultății, până se hotăra dacă să meargă înapoi pentru un masterat, și, cu nimic mai bun de făcut, se gândise că ar fi putut la fel de bine să intre puțin în joc.

Și nu dorea să se joace cu nimeni altcineva decât cu femeia aceasta.

– Ei? întrebă ea.

Ca și cum, dacă el nu avea de gând să treacă la subiect, ea avea să înceapă să bată din picior, iar următoarea ei mișcare avea să fie să îl lase acolo unde se afla.

– Am venit după tine.

Dorise să spună că venise să o vadă. Să discute cu ea. Să o privească de aproape.

Dar și asta era adevărat. Dorea să știe ce gust avea ea, cum se simțea sub el, ce...

Ea își încrucișă brațele peste piept.

– Uite ce este, voi fi sinceră cu tine.

Lane zâmbi ușor.

– Imi place sinceritatea.

– Nu cred că vei fi de aceeași părere după ce termin cu tine.

Șiiii acesta fu primul indiciu că ea nu avea să joace după regulile lui – și că nici nu avea să fie grozav de impresionată de el.

– Te voi scuti de o groază de timp pierdut. Își păstră vocea scăzută, ca și cum nu dorea să fie auxită, dar asta nu știrbi cu nimic puterea mesajului ei. Nu sunt și nu voi fi niciodată interesată de cineva ca tine. Așadar, fă-ne amândurora o favoare – mergi la club, alege una dintre femeile acelea blonde interschimbabile de lângă piscină și transformă-le în aparatul tău Stairmaster preț de douăzeci de minute. Nu vei obține asta de la mine.

El o privi chiorâș.

Și bănuî că faptul că era atât de șocat demonstra că ea avea dreptate.

– Acum, dacă mă scuzi, trebuie să plec. Merg acasă.

O alee cu dale de cărămidă. Stăteau pe o alee cu dale de cărămidă care avea o răscruce, iar ea o luase spre stânga...

Întinzând mâna, o prinse de braț.

– Așteaptă!

– Poftim? Cobori privirea către locul de contact, apoi ridică ochii. Dacă nu ai de zis ceva legat de florile din grădina aceasta, atunci nu ai nimic să îmi spui.

– Așadar, nu ai de gând să îmi acorzi șansa de a mă apăra. Ești și judecător, și jurat...

– Nu ești serios.

– Întotdeauna ai avut astfel de prejudecăți?

Ea se îndepărtă și se smulse din strânsoarea lui.

– Mai bine așa decât naivă. Mai ales cu un bărbat ca tine.

– Nu crede tot ce ai văzut în ziare.

– Nu este nevoie să citesc despre asta. Am văzut cu ochii mei: două dintre ele au plecat ieri-dimineață prin spatele casei. În noaptea în care ai venit aici, ai adus acasă de la bar o roșcată. Și se spune că joi, atunci când ai fost la examenul medical anual, te-ai întors cu un semn pe gât – căpătat probabil atunci când medicul ți-a spus să întorci capul și să tușești?

– Nu pot să cred...

Ea îl întrerupse:

– Și, înainte să crezi că țin această evidență a cuceririlor din cauza vreunei atracții ascunse față de tine, află că este din cauză că femeile din personal țin socoteala acestor lucruri și vorbesc constant despre ele.

– Măi să fie, ai toate răspunsurile, nu-i așa? Și crezi că eu sunt cu nasul pe sus.

– Nu am spus niciodată asta.

– Nici nu trebuie.

În regulă, faptul că aproape se ciondăneau aici nu ar fi trebuit să îl atâțe, dar o făcea. Pentru fiecare lovitură pe care ea i-o arunca, el se trezea că privea mai puțin la trupul ei și se concentra mai mult asupra ochilor ei.

– Ascultă, putem să încheiem aici, pur și simplu? Trebuie să mă întorc la ora șapte dimineața, iar conversația aceasta nu este la fel de importantă ca somnul de care am nevoie.

De data aceasta, în timp ce ea se întoarce, el o opri cu vocea:

- Nu cred că atitudinea asta superioară e chiar întemeiată.

Ea îl privi încruntată peste umăr.

- Poftim?

- Te-am văzut. Cum te holbai la mine ieri.

„Touche, iubito“, se gândi el în timp ce ea îl privi surprinsă.

- Eram în piscină, iar tu mă priveai. Făcu un pas și se apropie de ea. Și ți-a plăcut ce ai văzut. Chiar dacă urăști cine crezi că sunt, ți-a plăcut ce ai văzut.

- Te amăgești singur...

- Sinceritate. Tu ai fost prima care a adus vorba despre ea. Se aplecă, întorcându-și capul ca și cum ar fi avut de gând să o sărute. Așadar, ai curajul să fii sinceră?

- Nu știu despre ce vorbești.

- Mincinoaso! Surâse. De ce crezi că am stat atâta vreme acolo? A fost din cauza ta. Mi-a plăcut că îmi priveai trupul.

- Ești nebun.

Era ceva în negarea ei ce lui i se părea mai erotic decât ultimul trup acoperit de lenjerie cu care făcuse sex.

- Oare? Se concentra asupra buzelor ei. În mintea lui, începuse să le sărute, croindu-și drumul în ea lingând-o, trăgând-o și lipind-o de el. Nu prea cred. Și prefer să fiu un snob fustan-giu decât un laș.

Și, spunând asta, plecase.

Dar știuse, cu fiecare pas pe care îl făcea pentru a se îndepărta de ea, că ea nu avea să fie în stare să lase lucrurile să rămână așa.

Data viitoare, ea era cea care avea să vină la el.

Și așa se întâmplă.

capitolul 7

- Scuză-mă, ce a fost asta?

În vreme ce vorbea, Lizzie privi fix la florile din vaza pe care o ținea și nu își aminti ce avusese de gând să facă cu ele - ah, da, să le pună într-o găleată până când avea

să termine programul; după care avea să le înfășoare într-un prosop de hârtie umed și o pungă de plastic și să le ia acasă.

- Îmi cer scuze, ai putea repeta? zise, privind de-a lungul hectarelor de flori către Greta.

- Și data trecută tot în engleză am vorbit, să știi!

- Am foarte multe pe cap.

- Oamenii cu cortul cer să fie plătiți în avans... Altfel, vor da jos tot ceea ce au ridicat.

- Poftim? Lizzie se încruntă și lasă vaza alături de vasele de argint goale. Este asta o nouă strategie din partea lor?

- Bănuiesc că da.

- Voi merge să discut cu Rosalinda - ai totalul?

- Douăsprezece mii patru sute cincizeci și nouă virgulă șaptezeci și doi.

- Așteaptă să notez. Lizzie luă un creion. Încă o dată?

După ce notă totalul în palmă, cercetă din priviri cum mergea lucrul în grădină. Oamenii care se ocupau de cort tocmai întinseseră materialul și începeau să așeze stâlpii în vreme ce unii dintre ei se apucară să unească secțiunile uriașe, folosind funii.

Mai aveau de lucru încă vreo două ore. Poate trei.

- Merg să mă ocup de asta, zise ea, îndreptându-se către ușile care duceau afară.

- Mă găsești aici. Greta ocupă un loc în fața unui coș de gunoi și reîncepu să curețe trandafirii de grădină. Mergi și dă-i gata, tigrule!

Biroul Rosalindei Freeland era în aripa bucătăriei, și Lizzie o luă pe drumul lung, care trecea pe afară, pentru că era al naibii de sătulă să tot dea peste Lane. Ajunsese aproape la jumătatea terasei, trecând pe lângă ușile de sticlă care duceau afară din sufragerie, când aruncă o privire la drumul către biroul central.

Clădirea era situată acolo unde obișnuiau să fie inițial grajdurile și era conectată de grădină datorită zidului care fusese mutat. Arhitectura se potrivea cu exactitate

celeia de la Easterly și era aproape de aceeași dimensiune. Cu o duzină de birouri, o cameră de conferințe de dimensiunea unei săli de lectură dintr-o facultate, propria bucătărie și propria sală de mese, William Baldwin conducea compania multinațională de burbon din complexul de ultimă generație.

Aparent, se petrecea ceva, deoarece mai mulți bărbați îmbrăcați la costum stăteau pe terasa din fața sălii principale de conferință, fumând și discutând într-o adunare strânsă.

„Ciudat“, gândi în sinea ei. Domnul Baldwin era fumător, și acele birouri erau singurul loc în care aprindea țigara în interior – așadar, era puțin probabil ca aceștia să fi fost alungați afară doar pentru a-și lua doza de nicotină.

Și o recunosc pe singura femeie, nefumătoare, printre ei. Era Sutton Smith, moștenitoarea averii distileriei Smith. Lizzie nu o întâlnise niciodată personal, dar se scrisese mult în presă despre faptul că o femeie ar putea, posibil în următoarea decadă, să conducă cea mai mare companie de băuturi alcoolice ce era încă sub proprietate americană.

Arăta de parcă era deja șeful, cu părul ei negru coafat și hainele sale negre sobre extrem de scumpe. Pe deasupra, era o femeie izbitoare, cu trăsături ca ale lui Katherine Hepburn, care ar fi putut-o duce pe teritoriul pipițelor dacă ar fi fost înclinată să joace cartea aceea – ceea ce, evident, nu era cazul.

Totuși, ce căuta ea aici?

Că tot veni vorba despre a te culca cu dușmanul.

Lizzie clătină din cap și intră pe ușa din spate a bucătăriei. Orice se întâmpla acolo nu era problema ei. Ea se afla mult, mult, mult prea jos pe scara ierarhică, încercând doar să facă astfel încât un cort să fie ridicat pentru aranjamentele ei florale...

„Uau! Asta da, mulțime de maeștri bucătari“, se gândi în timp ce intră și ieși în fugă, trecând pe lângă femeile și bărbații îmbrăcați în alb și cu bonete de bucătar care

aveau să se aleagă cu scolioză de la cât stăteau aplecați ca să facă diverse produse de patiserie micuțe și tot felul de pateuri umplute cu ciuperci.

De partea opusă a chestiei ăsteia gen Gordon Ramsey, era un coridor simplu în care se deschideau debarale, spălătorii și camere de odihnă pentru menajere – precum și biroul majordomului și cel al administratoarei.

Lizzie merse la ușa de pe partea stângă, care era marcată cu „PRIVAT“, și ciocăni o dată. De două ori. De trei ori.

Dat fiind faptul că doamna Freeland era la fel de eficientă și de punctuală precum un ceas deșteptător, era limpede că administratoarea nu era înăuntru. Poate plecase la bancă...

– ... Voi verifica din nou peste oră, zise domnul Harris intrând în hol prin capătul celălalt, alături de menajeră. Mulțumesc, doamnă Mollie.

– Cu plăcere, domnule Harris.

Beatrix Mollie, care arăta ca versiunea lui Thomas Kincaid a unei bunici, era toată numai bucle argintii și durdulie în uniformă – și, pe lângă majordom, arăta ca persoana cu care ai fi preferat să ai de a face dacă erai nevoit. Dar aparențele înșelau.

Lizzie făcu schimb de priviri cu majordomul în timp ce femeia mai în vârstă o șterse.

– Avem o problemă.

El se opri în fața ei.

– Da.

– Am nevoie de puțin peste douăsprezece mii pentru firma care a adus corturile, iar doamna Freeland nu este aici. Poți emite cecuri?

– Cer douăsprezece mii de dolari? zise el cu accentul său retezat. Pentru ce Dumnezeu?

– Închirierea cortului. Este o nouă regulă a companiei.

– Suntem la Easterly. Am avut contract cu ei încă de la începutul secolului și vor ceda. Îngăduie-mi.

Răsucindu-se cu pantofii lui lucioși, se îndreptă către propriul birou – fără îndoială, pentru a-l suna pe proprietarul firmei de corturi.

Dacă totuși reușea să rezolve lucrurile, iar Lizzie își putea păstra corturile și mesele ei? Atitudinea lui ar fi putut să merite.

Și apoi, în cel mai rău caz, Greta putea să scrie cecul. Nemțoaica se căsătorise cu un importator de lemne bogat și nu era nevoită să muncească – doar că era ahtiată după flori și soare.

Un lucru era sigur: Lizzie nu avea să îi ceară banii lui Lane.

Dar aveau nevoie de acel cort. În mai puțin de patruzeci și opt de ore, lumea începea să apară, și nimic nu scotea mai tare din sărite familia Bradford ca un lucru – oricare – ce nu era la locul lui.

Așteptând ca majordomul să reapară, triumfător în costumul lui de pinguin, se sprijini cu spatele de peretele fin și rece din ipsos și se trezi gândindu-se la cea mai stupidă decizie pe care o luase vreodată...

Ar fi trebuit să lase baltă toată treaba.

După ce temutul Lane o căutase în grădină după căderea întinericului, ar fi trebuit să lase ca incidentul acela să treacă. De ce Dumnezeuului îi păsa ei de cât de mult se înșelase el? De cât de nebun, egoist și ridicol era acel netot născut cu lingurița de argint în gură? Ea nu îi datora nici un fel de realiniere a modului în care vedea ea lumea – și apoi, asta nu ar putea să se întâmple cu ușurință.

Nu că nu i-ar fi plăcut să facă o încercare în acei termeni.

Din nefericire, printre propriile defecte se afla nevoia paralizantă de a nu fi prost înțeleasă de sosia lui Channing Tatum.

Așa că îl duse pe calea cea dreaptă. Și, de fapt, vorbi cu el tot drumul până acasă în seara aceea. Precum și tot drumul înapoi la Easterly. Ca de altfel și în săptămâna următoare.

Pentru întâia oară de când el venise acasă, nu îl văzu timp de șapte zile la rând. Vestea bună, dacă putea fi considerată

astfel, era că nu văzuse prin preajmă nici o femeie care să plece la ore ciudate în ținute pornografice.

Știa totuși că el nu plecase de la Easterly. Porsche-ul lui – de parcă el ar fi condus altceva – era încă în garaj, și, de fiecare dată când era obligată să ducă un buchet în camera lui, putea simți în aer mirosul coloniei sale și îi vedea portofelul pe birou, alături de butonii lui de aur.

Se juca cu ea – și, oricât de mult ura să admită, tactica lui funcționa. Devenea mai frustrată și mai hotărâtă să îl găsească, discursul indignat din capul ei devenind cu fiecare zi mai lung și mai detaliat.

Era cu adevărat un maestru în ceea ce privea femeile.

Nemernicul.

Dar avea ea să îi arate! Ea avea să fie cea care să îi spună cum stătea treaba.

Nu așa s-a întâmplat, până la urmă.

Cu un buchet proaspăt în mână, se îndreptă pe scările din dos către camera lui. Nu se aștepta ca el să se afle acolo, însă, cumva, faptul că intra în spațiul lui și spunea ce avea pe suflet urma să îi ofere o ușurare. Când bătu la ușa lui, o făcu cu înverșunare, și, după un moment, deschise și intră...

Lane se afla acolo. Ședea pe marginea patului. Cu capul în mâini și trupul aplecat.

– Ești bine? îl întrebă.

Chiar dacă nu dorise cu adevărat să o facă.

El tresări și privi către ea. Ochii cu margini roșii părură a se strădui să se concentreze asupra ei, și, atunci când el vorbi, glasul îi fu răgușit.

– Scuze? Poftim?

– Ah... flori. Ridică buchetul puțin mai sus. Sunt aici ca să îți schimb florile.

– Ah! Mulțumesc. Este teribil de amabil din partea ta.

El nu avea nici cea mai mică idee ce îi spunea. Politețea era doar un reflex, echivalentul conversațional al modului în care se mișcă piciorul atunci când genunchiul e lovit cu un ciocănel de cauciuc.

„Nu este treaba ta”, își xise în sinea ei în timp ce traversa până la pupitru.

Schimbul dură o secundă, și apoi avu în mâini buchetul vechi, aproape deloc veștejit. Merse din nou până la ușa pe jumătate deschisă și își spuse să nu îl privească în timp ce ieșea. Din câte știa ea, era posibil ca ogarul lui preferat să fi avut viermi intestinali... sau poate că prietena aceea a lui din Virginia aflate despre toate activitățile lui extracurriculare din Charlemont.

Acea cea mai mare greșală se petrecu tocmai când ajunse în pragul ușii.

Mai târziu, când lucrurile îi explodaseră în față, după ce își înlocuise calmul și zidurile de autoprotecție, avea să fie convinsă de faptul că, dacă ar fi continuat să meargă, ar fi fost în regulă. Viețile lor nu s-ar fi lovit una de cealaltă și nu ar fi lăsat astfel de schije pretutindeni peste ea.

Dar întoarse privirea către el. Și trebui să deschidă din nou gura.

– Ce ți s-a întâmplat?

Ochii lui Lane lunecară către ea.

– Poftim?

– Ce problemă ai? Știu că nu a căzut o casă peste sora ta. Tocmai am văzut-o lângă piscină.

El își cuprinse genunchii cu mâinile.

– Îmi pare rău.

Ea se aștepta la altceva.

– Pentru ce?

Ochii lui se închiseră și capul i se plecă. Nu scoase nici un sunet, dar ea știa că el plângea. Era complet diferit de ceea ce se aștepta ea de la cineva ca el. Intră din nou și închise ușa, dorind să îi protejeze intimitatea.

– Ce s-a întâmplat? Este toată lumea bine?

Lane clătină din cap, inspiră adânc și se adună.

– Nu. Nu toată lumea.

– Este vorba despre mama ta? Știu că nu a mai ieșit din...

– Edward. L-au luat.

Greutatea buchetului din vaza lui de argint și toată apa care îi uda tulpinile îi făceau bicepșii să ardă, dar ignoră senzația.

– Fratele tău? Cine l-a luat?

Îl văzuse pe bărbat pe domeniu, din când în când. Spre deosebire de tatăl său, acesta lucra la birourile BBC din inima oraşului şi, din câte ştia ea, acesta era opusul lui Lane, un om de afaceri foarte serios şi extrem de agresiv.

– Se negociază recompensa. Îşi frecă faţa. Nu îmi pot imagina ce îi fac. Au trecut cinci zile de la revendicare. Iisuse Hristoase, cum s-a întâmplat asta? Trebuia să fie protejat acolo. Cum de au lăsat să se întâmple asta? Apoi, se scutură. Nimeni nu ştie. La dracu', nu poţi să spui nimic. Gin nici măcar nu ştie încă. Păstrăm totul sub tăcere, ca să nu ajungă la presă.

– Nu voi spune nimic. Serios, nu voi scoate o vorbă. Autorităţile sunt implicate?

– Tatăl meu colaborează cu ele. Este un coşmar. I-am spus să nu meargă acolo.

– Îmi pare atât de rău! „Ce afirmaţie patetică!“ Este ceva...

O altă grămadă patetică de slabe. Ea nu putea face nimic. Ochii lui se ridicară către ai ei.

– Ar fi trebuit să fiu eu. Sau Max. De ce nu a putut să fie unul din noi? Noi nu suntem buni de nimic. Ar fi trebuit să fi fost unul din noi.

În clipa următoare, se trezi că pusese vaza undeva şi se afla lângă pat.

– Pot să îţi aduc pe cineva?

– Îmi pare rău.

Se aşeză alături de el şi ridică o mână să îi atingă umărul – dar se răzgândi. Ei bine, asta explica unde fusese el şi lipsa femeilor...

Un telefon mobil sună pe noptieră, iar ea aruncă o privire.

– Vrei să răspunzi?

Când el nu zise nimic, ea se aplecă şi privi la ecran. Chantal Thorne-Wheelock. „O readucere aminte bună“, se gândi.

– Cred că este prietena ta.

El aruncă o privire.

– Cine?

Ea ridică telefonul și i-l arată.

– Nu. Nu vreau să vorbesc cu ea. Și nu este prietena mea.

„Dar ea știe asta?” se întrebă Lizzie în timp ce puse telefonul la loc.

Lane clătină din cap.

– Nu Edward. Este singurul dintre noi care face mai mult de o para chioară.

– Nu este adevărat.

El izbucni într-un râs puternic.

– Pe dracu’!

Lane se concentrează cum trebuie asupra ei, și urmă o tăcere ciudată, ca și cum abia atunci înțelesese el cu adevărat cine era în încăperea cu el.

– Trebuie să pleci acum, zise el cu glas răgușit.

Părea ridicol să întrebe de ce. Nu erau prieteni și dăduse buzna într-un moment intim. Era limpede de ce era o idee bună să plece.

– Pentru că, dacă atunci când era doar un joc te doream – ochii aceia se fixară pe gura ei –, în starea mea de spirit actuală, sunt disperat după tine.

Lizzie se retrase, și, de data aceasta, când el râse, râsetul fu mai adânc și mai jos.

– Nu știi că stresul este precum alcoolul? Te face nechibzuit, stupid și disperat. Ar trebui să știu... familia mea se descurcă atât de bine cu ambele...

– S-a rezolvat, domnișoară King.

Lizzie tresări.

– Poftim?

Domnul Harris se încruntă.

– S-a rezolvat cu închirierea cortului.

– A, da, minunat. Mulțumesc.

Se împiedică în clipa când se întoarce. O luă în direcția greșită pe hol, îndreptându-se către camerele publice ale casei. Înainte ca domnul Harris să o strige pentru a-i atrage atenția, ea se întoarce, găsi o ușă care dădea afară și evadă...

Direct în grădină. Chiar sub fereastra dormitorului lui Lane.

Două nopți mai târziu, o sărutase. Când încă nu exista nici o veste despre Edward, iar ea îl căutase în mod deliberat pe Lane ca să vadă cum se simțea, ce se petrecea, dacă se ajunsese la vreo concluzie.

Mersese din nou la ușa acelei încăperi și ciocănise mai ușor. El deschisese, iar ea își putea încă aminti cât de îmbătrânit i se păruse acesta. Tras la față, cu cercuri negre sub ochi, nebărbierit. Își schimbase hainele, dar erau versiuni a ceea ce purta mereu, cămașă cu monogramă, încheiată până la gât – doar că era scoasă din pantaloni într-o parte. Pantaloni scumpi – doar că erau încrețiți la îndoitura pelvisului și necălcați la genunchi.

„Vino cu mine“, îi spusese ea. „Trebuie să ieși din camera aceasta.“

El o întrebase ce oră era, iar ea îi spusese că era trecut de ora opt. El păruse confuz, iar ea trebuise să îl lămurească că era noapte.

Il condusese pe scările din dos ca și cum era un copil, luându-l de mână, îndrugând aiureli. Singurul lucru pe care el îl spusese fiind că nu voia să fie văzut de nimeni – iar ea se asigurase de asta, conducându-l departe de vorbăria din sala de mese.

În timp ce îl trăsesese afară, în noaptea caldă, auzise râsete din locul în care se lua masa de seară, în încăperea aceea protocolară imensă.

„Cum puteau face asta?“ se întrebase ea.

Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce făcea sau de ce. Știa doar că playboy-ul unidimensional pe care îl catalogase drept o cauză pierdută devenise uman, iar suferința lui contase pentru ea.

Nu merseseră departe. Doar pe aleea cu dale de cărămidă, printre tufișurile înflorite și până la structura asemănătoare unui foișor, aflată în colțul îndepărtat.

Șezuseră împreună și nu spuseseră prea multe. Dar, atunci când ea întinsese mâna după a lui, el i-o luase și i-o ținuse strâns.

Iar atunci când se întorsese către ea, ea știuse ce dorise el din partea ei. Existase un moment de deformare a traficului din capul ei: tot felul de hei, așteaptă, oprește-te, prea mult...

Apoi însă, se aplecase, și buzele li se atinseseră.

Gândurile fuseseră atât de complicate. Conexiunea fusese atât de simplă.

Nu rămăsese astfel. El o prinsese, iar ea îi îngăduise. El își băgase mâinile pe sub hainele ei, iar ea îl lăsase.

Undeva în mijlocul întregii trebi, își dăduse seama că îl ura pentru că era atrasă de el. Înnebunitor de atrasă. Il privise în piscină în după-amiaza aceea, dar fusese mult mai mult de atât. De fiecare dată când el venise sau plecase de acasă, încercase să fure o privire. Veștile că sosirea lui era iminentă reușeau să o cutremure, iar plecările lui o subjugaseră. Și le invidiasse pe acele femei, pe acele blonde prostănace cu trupurile lor perfecte și tărăgăneala lor sudică.

Adevărul pe care nu dorise să îl accepte în sinea ei era că ar fi găsit ceva care să îi displacă la el, oricare ar fi fost caracteristicile lui.

Nu fusese vorba despre banii lui, despre familia lui veche, despre numeroasele femei, aspectul lui prea arătos ori zâmbetul prea alunecos. Ar fi găsit un defect la el, indiferent de cine ar fi fost el.

Ceea ce urăse la el era felul în care o făcea să se simtă.

Vulnerabilitatea fusese un intrus vicios în viața ei, un musafir nepoftit care se mutase împreună cu ea și călătorise cu ea la muncă, marcându-i chiar și visele.

Probabil ar fi trebuit să dea ascultare acelei frici. Să fi ales anxietatea ambientală în locul incredibilei atracții.

Însă viața nu era întotdeauna atât de înțeleaptă.

Uneori, nu dădeai ascultare semnalelor de avertizare și apă-sai pedala până la podea și luai curba orbește, urlând.

Încă avea dureri în urma coliziunii, asta era sigur.

capitolul 8

Grajdurile Red & Black, ținutul Ogden, Kentucky

Pe măsură ce soarele începea să apună, razele sale aurii treceau prin ușile grajdului B și se revărsau pe culoarul larg de beton, lăsând o dâră de magie pură prin care treceau alene resturi leneșe de fân și particule de praf. Sunetul ritmic al unei măhuri ce se auzea într-una dintre boxe le făcu pe iepe să scoată capetele, ochi inteligenți și boturi grațioase ținându-se curioase.

Edward Westfork Bradford Baldwine încetini măturalul, trupul său nemaifiind ce fusese odată. Și nu era totul rău, durerea constantă în care se afla scăzând datorită efortului fizic ușor. Disconfortul cronic avea să revină, desigur, de îndată ce se oprea sau începea o serie diferită de mișcări, dar era obișnuit cu asta.

Ajunsesese să se obișnuiască.

Combinația de mușchi, oase și organe care îi susținea creierul în călătoria acestuia prin încarnarea muritoare actuală era o mașină ce nu mai mergea bine. Prefera activitatea încrâncenată și efortul repetat într-o manieră prescrisă sau odihna de durată, în orice poziție. Fizioterapeuții săi, cunoscuți și ca Sadicii, îi spusese să rămână activ, cu preocupări variate, asemenea, după cum îi explicaseră, cuiva care trebuia să își reconecteze creierul prin terapie ocupațională.

Cu cât continua să facă schimbări, cu atât era mai bine pentru „recuperarea” lui.

Întotdeauna punea asta în ghilimele. Recuperarea adevărată însemna pentru el reîntoarcerea la ceea ce fusese, iar asta nu avea să se întâmple vreodată. Chiar dacă ar fi fost capabil să meargă cum trebuia. Să mănânce cum trebuia. Să doarmă toată noaptea.

Nu exista cale de întoarcere la cealaltă persoană care fusese o versiune mai tânără, mai amabilă și mai bună a lui însuși.

Îi ura pe Sadici, dar aceștia erau doar parte a unei liste lungi de lucruri cărora le purta dușmănie. Iar trupul acesta stricat pe care ei păreau atât de hotărâți să îl reabiliteze pur și simplu nu se supunea programului. Pur și simplu nu avea energia să străbată zidul de foc și să ajungă unde se afla în momentul de față, unde lucrurile funcționau într-o oarecare iluzie de ordine.

Era ca și cum întâlnea același tâlhar pe fiecare alee pe care încerca să înainteze.

Poate că s-ar fi simțit mai puțin epuizat dacă ar fi fost un alt răufăcător, din când în când, un dușman diferit care o ștergea cu calitatea vieții lui.

Însă jafurile fuseseră din partea unui hoț constant.

– Ce faci, fata mea? Se opri ca să mângâie un bot negru. Ești bine?

După un răspuns mulțumit din partea calului pursânge, Edward continuă. Sezonul de împerechere mersese foarte bine. Până la sfârșitul lui aprilie, avea gestante nouăzeci la sută dintre cele douăzeci și trei de iepe. Dacă totul mergea cum era planificat, mânjii aveau să se nască după data de întâi a anului următor, un moment critic pentru a asigura începutul nașterilor de peste an: pentru întreceri, ceasul începuse să ticăie după calendarul anual, nu după data fătării propriu-zise; așadar, dacă vrei ca viitorul cal de trei ani pe care îl aveai alergând la derby să fie cât se poate de matur și de puternic, mai bine împerechezi iepele acelea nu mai târziu de martie pentru sarcinile lor de aproape un an.

Cei mai mulți oameni de curse operau într-un sistem stratificat, în care caii de prăsilă erau separați de cârlani, care erau diferiți de caii antrenați pentru cursă. Dar el avea destui bani și timp la dispoziție nu numai să împerecheze, ci să își și conducă toți caii prin școala elementară de aici, de pe ferma lui, până la școala gimnazială dintr-un centru pe care îl cumpărase anul trecut, până la rezervele din grajdurile Steeplehill Downs din Charlemont și cele din Garland Downs din învecinatul Arlington, Kentucky.

Suma necesară pentru operațiunea aceasta era astromonică și orice profit era mic și rar – motiv pentru care se formaseră syndicate de investitori, pentru a răspândi expunerea financiară și riscul. El, pe de altă parte, nu se băga cu syndicatele. Coinvestitori. Parteneri.

Însă nu pierduse nimic. De fapt, făcea bani. În ultimii doi ani, operațiunea lui produsese rezultate remarcabile – toate datorită lui Nebekazer, armăsarul său. Care se întâmpla să fie cel mai mare și mai rău nemernic peste care dăduse cineva vreodată. Nemernicul acela nesuferit producea însă rapid fii și fiice; lucru pe care îl descoperise când, după ce, în sfârșit, ieșise din centrul de reabilitare fizică și se mutase aici, la fermă, cumpăraseră la licitație progenitura aceasta a diavolului, cu patru copii, și trei dintre descendenții de doi ani ai lui Neb.

Anul următor? Toți cei trei descendenți câștigaseră peste două sute de premii până în aprilie și unul dintre ei fusese al doilea la derby, al treilea în cursa Preakness și primul în Belmont. Și iată, ferma lui intrase în cursă, cum s-ar spune. În anul următor, se descurcase chiar mai bine. Iar anul acesta? Avea doi cai în derby.

Toți din vintrea lui Neb.

Nu putea să spună că inima îi era cu totul în această afacere. Dar, cu siguranță, era mult mai productiv decât să stea degeaba și să rumege la tot ceea ce pierduse.

Exact ca toți acei cai de curse, fusese născut, crescut și antrenat pentru un viitor stabilit: să preia conducerea Bradford Bourbon Company. Dar, precum un pursânge care își rupsese piciorul, acela nu mai era viitorul lui.

– *Buenas noches, jefe.*¹

Edward dădu din cap către unul dintre cei unsprezece rânđași ai săi.

– *Nos vemos manana, Julio.*²

Reîncepu să măture, coborându-și capul...

– *Jefe, hay alguien aqui.*³

¹ „Noapte bună, șefu!”

² „Ne vedem mâine, Julio.”

³ „Șefu’, este cineva aici.”

- Cine?

- *No se.*¹

Edward se încruntă și folosi mătura pe post de baston, șchiopătând până la ușa deschisă. Afară, pe aleea circulară, o limuzină neagră interminabilă oprea în fața hambarului A.

Moe Brown, managerul grajdurilor, ieși din birou, pașii lungi ai bărbatului micșorând distanța. Moe avea șaizeci de ani, era slab ca un o șipcă din gard și deștept ca un matematician. De asemenea, avea „ochi buni”. Omul acela putea să spună care era viitorul unui cal din momentul în care animalul se ridica pentru întâia oară. Era înfricoșător – și de neprețuit pentru afacere.

Și, încet, dar sigur, îl învăța pe Edward secretele sale.

Pe de altă parte, talentul înnăscut al lui Edward era împerecherea.

Când un șofer în uniformă coborî și ocoli limuzina către ușile din spate, Edward clătină din cap văzând ce apăru de acolo. Familia Pendergast își trimitea artileria grea.

Femeia în jur de patruzeci de ani era îmbrăcată într-un costum Chanel roz, era de trei ori mai subțire chiar și decât Moe și avea mai mult păr decât era în întreaga coadă a lui Neb. Frumoasă ca o regină a frumuseții, răsfățată ca un câine Pomeranian și cu dorința de a le întrece pe acele femei din filmul *Magnolii de oțel*, Buggy Prendergast era obișnuită ca totul să meargă cum dorea ea.

Cu vreo cinci ani în urmă, își făcuse jocul și îl făcuse pe unul dintre descendenții unei vechi familii care se ocupa de oțel magnetic să își alunge soția perfectă în favoarea ei. Și, încă de pe atunci, ea îi cheltuia banii pe cai pursânge.

Edward o refuzase deja de trei ori prin telefon.

Fără syndicate. Fără coinvestitori. Fără parteneri.

Alegea pentru el însuși și doar pentru el.

---

¹ Nu știu.

Bărbatul care ieși după Buggy nu era soțul ei, însă, dată fiind servieta pe care acesta o ținea, era ușor de bănuț că era un fel de contabil. Cu siguranță, nu era gardă de corp. Era prea slab, iar acei ochelari denotau o lipsă de testosteron cum Edward nu mai văzuse.

Moe începu să se ia de ei, iar Edward își putu da seama că nu mergea bine. Apoi, lucrurile se înrăutățiră când servieta aceea fu așezată pe capota limuzinei și Buggy o deschise cu un gest pompos – ca și cum și-ar fi ridicat fusta așteptându-se ca toată lumea să geamă aprobator.

Edward ieși în lumina târzie a soarelui cu bastonul lui improvizat din mătură și proasta lui stare de spirit. În timp ce se apropia, Buggy nu își aruncă privirea în direcția lui. Și, atunci când el se opri în spatele lui Moe, ea se uită urât la el – ca și cum nu ar fi apreciat faptul că un rânđas era martor la toate acestea.

– ... Jumătate de milion de dolari și plec cu mánzul meu.

Moe mută în partea cealaltă a gurii paiul pe care îl mesteca.

– Nu prea cred.

– Am adus banii.

– Trebuie să părăsiți proprietatea...

– Unde este Edward? Vreau să vorbesc cu...

– Sunt chiar aici, zise el cu glas scăzut. Moe, mă ocup eu de asta.

– Și Domnul ne dăruiește mici miracole, mormăi bărbatul în timp ce se îndepărta.

Ochii cu lentilele de contact colorate ale lui Buggy îl cercetară atent, și fața ei injectată cu Botox se chinui să arate șocul pe care era limpede că îl simțea.

– Edward... arăți...

– Izbitor, știu. Făcu semn cu capul către bani. Termină spectacolul acela ridicol. Urcă înapoi în vehiculul tău și vezi-ți de treabă. Ți-am spus la telefon, nu îmi vând animalele.

Buggy își drese glasul.

- Am... ăăă... am auzit despre ce ai pățit. Însă nu mi-am dat seama...

- Chirurгии plasticieni au făcut o treabă grozavă cu fața mea, nu crezi?

- Ah... da. Da, așa este.

Era o minciună, desigur.

- Dar ajunge cu trâncăneala. Pleci.

Buggy își fixă un zâmbet pe chip.

- Ascultă, Edward, de când se cunosc familiile noastre?

- Familia soțului tău și familia mea se cunosc de peste două sute de ani. Nu îți cunosc rudele și nici nu am intenția de a le întâlni. Lucrul de care sunt foarte sigur este că nu pleci de aici cu un mânz. Haide, dă-i drumul. Pleacă!

Când el se întoarse, ea spuse:

- Sunt două sute cincizeci de mii de dolari în servietă aceea.

- Asta ar trebui să mă impresioneze? Draga mea, pot găsi un sfert de milion printre pernele canapelei mele. Așadar, te pot asigura că sunt pe de-a-ntregul nemișcat de demonstrația ta de lichidități. Mai precis, nu pot fi cumpărat. Nici pentru un dolar. Nici pentru un milion. Îl privi stăruitor pe șofer. Îmi iau pușca? Sau te sui înapoi în spatele volanului și apeși pedala de accelerație?

- Îi voi spune tatălui tău despre asta! Este scandalos...

- Tatăl meu este mort pentru mine. Ești mai mult decât bine-venită să discuți cu el, dar asta nu te va duce mai departe decât acest drum făcut degeaba până aici. Bucură-te de weekendul de derby - în altă parte.

Împingându-se în coada măturii, se târî înapoi în grajd, în timp ce corul de uși ale mașinii deschizându-se și închizându-se și cauciucurile limuzinei scârțâind pe asfalt sugerau că femeia vorbea la telefonul ei mobil, văicărindu-se soțului ei cu douăzeci de ani mai în vârstă despre modul rușinos în care tocmai fusese tratată.

Deși, având în vedere bârfele legate de faptul că fusese dansatoare exotică pe când avea douăzeci de ani,

el bănuia că ea avusese la viața ei parte de tratamente mult mai rele.

Înainte de a intra din nou și de a se reapuca de măturat, aruncă o privire asupra peisajului fermei sale. Sute de hectare de pășuni, tăiate în padocuri cu garduri maro-închis cu cinci balustrade. Trei grajduri cu acoperișurile lor din ardezie roșie cu gri și pereții negri cu margini roșii. Dependințele pentru echipament și rulote de ultimă generație și casa albă unde locuia, plus biroul și pista de antrenament.

Mama lui era cea care deținea totul. Străbunicul ei cumpărase pământul și începuse afacerea cu cabaline, apoi bunicul și tatăl ei continuaseră să investească în ea. Lucrurile încetaseră după ce tatăl ei murise, cu vreo douăzeci de ani în urmă – iar Edward nu se gândise niciodată să se implice.

Din nou, fiind cel mai vârstnic fiu, se știuse dintotdeauna că avea să ajungă să conducă Bradford Bourbon Company. Însă la mijloc era ceva mai mult decât moștenirea și faptul că era întâiul născut: aici îi fusese întotdeauna sufletul. Era un distilator, un gânditor ca Warren Buffet când venea vorba despre afaceri și scrupulos ca un preot cu produsele sale.

Apoi însă, totul se schimbase.

Grajdurile Red & Black fuseseră cea mai bună soluție, un lucru în care tatăl său nu era implicat – nu putea fi implicat. Și o făcuse fericită și pe mama lui, până într-atât încât fusese în stare să simtă bucurie chiar și în pâcla în care se afla.

Orice viitor care îi rămăsese era aici, în iarba înaltă, alături de cai.

Era tot ce avea.

capitolul 9

– ... Lungită în pat și mă joc cu sâni mei. Virginia Elizabeth Baldwine, „Gin” pentru familia sa, se lăsă

pe spate. Apoi, îmi duc mâna între picioare. Ce vrei să fac cu ea când ajunge acolo? Da, sunt goală... Cum altfel? Acum, spune-mi ce să fac.

Bătu cu țigara paharul de vin din cristal de Baccarat pe care îl golise cu vreo zece minute în urmă și își încrucișă picioarele sub halatul de mătase. O enerva să tot fie trasă de păr, și se uită încruntată la coafeză în oglinda din baia ei.

- Ah, da, gemu ea în telefon. Sunt udă... atât de udă, doar pentru tine...

La asta nu se putu abține să nu își dea ochii peste cap. Dar asta era ceea ce îi plăcea lui Conrad Stetson, pentru că era genul de bărbat de modă veche - avea nevoie de iluzia că femeia cu care o înșela pe soția lui îi era dedicată numai lui.

Lui Gin îi era cu adevărat dor de zilele de început ale relației lor. Fusese o treabă amețitoare să îl atragă încet și inexorabil din căsătoria lui. Se delectase cu cât de mult se împotrivise el atracției față de ea, cu rușinea pe care el o simțise atunci când se sărutaseră pentru întâia oară, cu felul în care el se chinuia atât de tare și încerca din răspuțeri să nu o sune, să nu o vadă, să nu o caute. Și, preț de o săptămână sau două, chiar fusese interesată de el, atenția lui fiind un drog din care merita să se înfrupte.

Dar după ce îl regulase de câteva ori? Ei bine, se cam săturase de poziția misionarului, în primul rând.

- Ah, da, da, da... termin, termin...

În timp ce ea „avu orgasm“, coafeza ei se îmbujoră stânjenită, dar continuă să îi prindă părul negru în vreme ce o cameristă ieși din dressing cu o tăviță de catifea în mâini. Pe ea se aflau două seturi, unul făcut de Cartier în 1945 din rubine din Birmania și celălalt făcut în 1959 de către Van Cleef & Arpels din safire din Ceilon. Ambele fuseseră ale bunicii ei, unul fiindu-i dat de către soțul acesteia la nașterea mamei lui Gin, iar celălalt fiindu-i dăruit la aniversarea a douăzeci de ani de la nunta bunicilor ei.

Scoase un geamăt, apoi apăsă butonul de „mut“ și clătină din cap.

- Vreau diamantele Winston.

- Cred că le poartă doamna Baldwine.

Imaginându-și-o pe cumnata ei, Chantal, cu diamante de mai mult de o sută de carate fără cusur, zâmbi și rosti încet, ca și cum s-ar fi adresat unui neghiob:

- Atunci, scoate de la gâtul și din urechile cățelei aceleia diamantele pe care tatăl meu le-a cumpărat pentru mama mea și adu-le aici.

Cameristei i se scurse sângele din obraji.

- Cu... plăcere.

Chiar înainte ca fata să iasă din dormitor, Gin strigă:

- Asigură-te că le-ai curățat bine. Nu pot suporta parafumul acela de la drogherie pe care insistă să îl poarte.

- Cu plăcere.

Era puțin exagerat să se refere la Flowerbomb de Viktor & Rolf ca fiind o drogherie, dar cu siguranță nu era Chanel. Dar la ce te puteai aștepta din partea unei femei care nici măcar nu reușise să termine colegiul Sweet Briar?

Gin scoase telefonul de pe „mut“.

- Iubitule, trebuie să plec. Trebuie să mă pregătesc - îmi pare atât de rău că nu poți fi aici, dar mă înțelegi.

Dumnezeule, întotdeauna avusese el accentul acela de sudist? Familia Bradford nu avea acel îngrozitor fon-făit distorsionat - doar o tărăgăneală care să dovedească de care parte a liniei Mason-Dixon trăiau și faptul că știau diferența dintre burbon și whisky.

Cel din urmă fiind demn de dispreț.

- Te las, zise ea și închise.

În timp ce încheie convorbirea, decise să pună capăt relației. El începuse să spună că avea să își părăsească soția, iar ea nu dorea asta. Pentru numele lui Dumnezeu, el avea doi copii. La ce se gândea? Una era să te distrezi puțin în timpul liber... Dar copiii aveau nevoie de iluzia existenței a doi părinți.

În plus, ea dovedise deja că nu intenționa să fie mamă – pentru nimic. Nici măcar pentru un peștișor auriu.

O jumătate de oră mai târziu, era îmbrăcată într-o rochie de Christian Dior, făcută din roșul Universității din Charlemont, și avea la gât, greu și rece, colierul Harry Winston, pe care tatăl ei îl cumpărase pentru mama sa. Parfumul ei era Coco de la Chanel, un clasic pe care hotărâse că îl putea purta până când ajungea la vârsta de treizeci de ani.

Nu purta chiloți.

Samuel Theodore Lodge venea la cină.

Când păși afară, pe coridor, privi către ușa opusă ușii sale. Cu fix șaisprezece ani în urmă, dăduse naștere tinerei care locuia acolo. Și cam asta fusese tot. O doică, urmată de două dădace angajate full time, completate de trecerea timpului, și uite așa veniseră anii de liceu.

Amelia nu venise acasă în vacanța de primăvară, iar asta era bine. Dar vara se apropia, și întoarcerea fetei de la Hotchkiss nu era un lucru pe care careva – nici măcar Amelia, probabil – să îl aștepte cu nerăbdare.

Chiar puteai să trimiți în tabăra de vară o fată de șaisprezece ani?

Poate reușeau să o trimită în Europa, într-o excursie. Victorienii făcuseră asta cu sute de ani mai înainte, înaintea avioanelor și a mașinilor cu airbaguri.

Nu era vorba că nu își iubea fiica. Doar că prezența fetei era o condamnare prea dezolantă a alegerilor și a acțiunilor, precum și a minciunilor care erau doar ale lui Gin și ale nimănui altcuiva – și, uneori, era mai bine să nu privești îndeaproape la acele lucruri.

Gin continuă să meargă, îndreptându-se către scara ce se bifurca pe un palier de mijloc înainte de a coborî în foaiierul imens din marmură. Rochia șoptea la fiecare pas, căderea de mătase foșnind pe juponul din tul într-un fel care o făcea să își imagineze conversația șoptită a femeilor franțuzoaice care cususeră rochia.

Când ajunsese la foaiierul de la etajul al doilea și alegea partea dreaptă pentru că era mai apropiată de salonul

în care se serveau întotdeauna cocktailurile, putu auzi glasurile care sporovăiau. În seara aceasta, aveau să fie la cină treizeci și două de persoane, iar ea avea să șadă pe scaunul pe care ar trebui să se afle mama ei, la masa lungă care îl avea în cap pe tatăl ei.

Făcuse asta de un milion de ori și avea să o mai facă de încă un milion de ori de acum înainte, jucând rolul de stăpână a casei – și, de obicei, era o îndatorire pe care o ducea la îndeplinire cu mândrie.

În seara aceasta însă, din nu se știe ce motiv, în adâncul inimii ei era o mare tristețe.

Poate ziua de naștere a Ameliei.

Era mai bine să se apuce de băut.

Mai ales având în vedere faptul că, atunci când o sunase pe fată, Amelia refuzase să coboare la telefonul din căminul ei.

Era genul de lucru pe care Gin l-ar fi făcut dacă s-ar fi aflat în acea situație. Vezi? Era un părinte bun. Își înțelegea copilul.

Lane nu se îmbracă elegant pentru cină – nu numai că nu avea fracul convenit, dar nu își luă nici măcar costum cu cravată. Rămase cu pantalonii pe care îi purta și schimbă tricoul polo cu o cămașă pe care o uitase când plecase la New York, cu doi ani în urmă.

Nu voia decât să fie punctual și atâta tot.

De îndată ce ajunse la primul etaj, începu să evite privirile oamenilor și căută ceva de băut. Mai întâi, dădu peste un vechi prieten.

– Măi, măi, măi, newyorkezul s-a reîntors la rădăcinile lui, în sfârșit, zise Samuel T. Lodge al III-lea când se apropie.

Lane fu nevoit să zâmbască.

– Ce mai face avocatul meu preferat, sudistul get-beget?

În vreme ce ei se îmbrățișară și se bătură cu putere pe spinare unul pe celălalt, femeia blondă care era cu Samuel T. rămase într-o parte, ochii ei cuprinzând totul,

ceea ce nu se putea spune despre rochia ei. Dacă ar fi fost un pic mai scurtă, ar fi rămas în lenjeria intimă.

Așadar, era fix pe placul lui Samuel T.

- Permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Savannah Locke.

Samuel T. făcu semn cu capul către femeie ca și cum i-ar fi dat permisiunea să intre, iar ea se execută imediat, înaintând și oferindu-și mâna albă și subțire.

- Mergi și adu-ne ceva de băut, da? Family Reserve pentru el.

În timp ce femeia se grăbea către bar, Lane clătină din cap.

- Pot să mi-l iau și singur.

- Este stewardesă. Îi place să servească oamenii.

- Nu li se spune „însoțitoare de zbor“ acum?

- Și ce te-a făcut să te hotărăști să te întorci? Nu poate fi derby-ul. Asta este treaba lui Edward.

Nu avea de gând să intre în detalii legate de situația cu domnișoara Aurora. Era prea proaspătă rana.

- Am nevoie de ajutorul tău pentru ceva. Vreau să spun, în calitate de profesionist.

Samuel T. miji ochii.

- Faci curățenie în casă, așa-i?

- Cât de repede poți face să se întâmple?

Bărbatul încuviință din cap o dată.

- Sună-mă mâine-dimineată.

- Mulțumesc...

Sus, pe scara măreață, sora lui, Gin, dădu colțul pe palier și coborî. Când îl văzu alături de Samuel T., sprâncenele i se arcuiră, și, pentru o secundă, zâmbi sincer, lumina aceea ciudată revenind în ochii ei, anii ștergându-se până când ei fură cine erau înainte ca atât de multe să se fi întâmplat.

- Dacă mă scuzi, zise Samuel T., merg să văd ce s-a întâmplat cu băuturile noastre. Poate s-a rătăcit pe drumul înapoi.

- Casa nu este atât de mare.

- Poate pentru tine și pentru mine.

În timp ce își ridică poalele rochiei sale roșii, Gin aruncă un ochi către silueta ce se retrăgea a lui Samuel T. Mergând grăbit pe marmura negru cu alb tocită, pantofii ei cu toc cui lovire podaua care fusese pusă cu o sută de ani în urmă. Lane se aștepta să o îmbrățișeze ca un domn – din respect pentru părul ei cârlionțat și pentru bijuteriile purtate –, dar ea fu cea care îl strânse până când o simți tremurând.

– Mă bucur atât de mult că ești aici! zise ea șovăind. Ar fi trebuit să mă anunți.

Și acela fu momentul în care el își dădu seama că era ziua de naștere a Ameliei.

Era cât pe ce să spună ceva, când ea se retrase și își așază masca la loc, trăsăturile ei ca ale lui Katherine Hepburn aranjându-se perfect, ceea ce îl făcu să simtă un junghi în piept.

– Am nevoie de ceva de băut, anunță ea. Și l-ai văzut pe Samuel T.?

Ah, Hristoase, nu din nou asta. Sau mai degrabă... de ajuns.

– Nu este singur în seara asta, Gin.

– Ca și cum asta ar conta.

Când se îndepărtă cu capul sus și umerii drepti, lui i se făcu milă de biata stewardesă blondă. Lane nu știa cine era aceasta, dar ea în mod clar îl citise pe cel cu care avea întâlnire: la bar, se așezase pe șoldul lui ca un toc de revolver – ca și cum știa că avea să fie nevoită să își apere terenul.

Cel puțin, asta îi dădea ceva la care să se uite pe durata cinei.

– Bourbonul dumneavoastră Family Reserve, domnule. Domnul Lodge îl trimite cu cel mai mare respect.

Lane se întoarse și zâmbi. Reginald Tressel fusese barman la petrecerile de la Easterly întreaga lui viață și domnul afro-american în haina lui neagră și pantofii lucioși era mai distins decât mulți dintre oaspeți, ca de obicei.

- Îți mulțumesc, Reg. Lane luă un pahar din cristal de pe tava de argint. Ce mai face Hazel?

- O, este mai bine, vă mulțumesc. Mă bucur să vă avem acasă.

- Mă bucur să te văd.

Cel puțin, asta era adevărat.

În timp ce bărbatul cu umerii drepecți se întoarse în salon, Lane fu surprins de nostalgia care îl cuprindea. Tocmai era gata să intre în salon, când simți fum de țigară venind din afara salonului.

Era o singură persoană căreia i se îngăduia să fumeze în casă.

Tocmai de aia, merse în direcția opusă.

Tatăl lui fusese întotdeauna un fumător după tradiția sudistă, adică vedea asta ca pe un drept patriotic de a-ți provoca singur cancer de plămâni. Nu că era bolnav sau că avea să se îmbolnăvească. Credea că un bărbat adevărat nu lăsa niciodată o femeie să își tragă singură scaunul la masă, nu își trata niciodată prost câinii și niciodată, dar niciodată, nu se îmbolnăvea.

Un cod de conduită bun. Problema era că asta era tot. Nimic legat de copii. De oamenii care munceau pentru tine. De rolul tău ca soț. În ceea ce privea cele zece porunci? Doar o listă veche dată pentru a guverna viața altor oameni pentru ca tu să nu fii deranjat de faptul că se împușcau unul pe altul.

Era amuzant. Datorită tatălui său, Lane nu fumase niciodată - și nu ca vreun fel de rebeliune. Când erau copii, frații și sora lui știuseră de fiecare dată când venea bărbatul după mirosul de tutun, și acesta nu adusesese niciodată vești bune. Prin urmare, avea un reflex pavlovian de încordare de fiecare dată când cineva fuma ori tocmai terminase de fumat sau chiar dacă scotea doar o brichetă.

Probabil era singurul lucru cu care tatăl lui contribuise la viața sa într-un fel pozitiv. Dar, chiar și așa, era un beneficiu fals.

Gheața din paharul lui sună ca niște clopoței în timp ce se plimba prin casă fără să știe unde mergea... până când ajunse la ușile duble care se deschideau în seră. Deși erau închise, putea simți mirosul florilor până în bibliotecă și rămase pentru o vreme privind fix prin geamuri în enclava înverzită aflată de cealaltă parte.

Fără îndoială că Lizzie se afla acolo, aranjând buchețele, așa cum făcea în fiecare an în joia de dinaintea derby-ului.

„Ca moliile la lumină și toate cele“, se gândi el în sinea lui în timp ce își privea mâna întinzându-se și răsucind mânerul de alamă.

Sunetul Gretei von Schlieber, cu glasul acela cu accent nemțesc aproape că îl făcu să se răzgândească. Nu era o persoană care să își ascundă opiniile și, fără îndoială, avea în mâini o foarfecă.

Dar atracția către Lizzie era mai puternică decât orice instinct de supraviețuire.

Când atinse podeaua de ardezie, mocasinii lui făcură un zgomot de frecare, și totul în fața lui cufundă în tăcere. Apoi, traversă podeaua și ajunse la ferigile atârinate de tavan, și iată-le pe amândouă.

Lizzie ședea pe un taburet în fața unei mese pe care se aflau douăzeci și cinci de vase de argint de mărimea unor mingi de baschet. Jumătate dintre ele erau pline cu flori roz, albe și crem, iar celelalte erau gata să își înceapă spectacolul.

Ea aruncă o privire peste umăr, îl privi în trecere... și își reluă lucrul fără să clipească.

Greta nu era la fel de flegmatică. Deși avea pe umăr o geantă Prada mare și strălucitoare, una mai mică, portocalie, în mână și cheile mașinii sale scoase, era limpede că nu avea să plece nicăieri înainte ca el să meargă în altă parte.

- Este în regulă, zise Lizzie liniștit.

Greta spuse ceva în germană. Apoi, ieși pe ușă în grădină, mormăind încontinuu.

- Ce spune? întrebă el când ușa se închise.

- Nu știu. Probabil ceva despre un pian care să îți cadă în cap.

Sorbi o gură din paharul lui.

- Atâta tot? M-aș fi așteptat la ceva mai sângeros.

- Cred că un pian Steinway scăpat chiar și de la o înălțime mică ar putea face ceva stricăciuni.

Erau vreo șase găleți de plastic de douăzeci de litri în jurul ei, fiecare plină cu diferite flori, iar ea alegea dintre ele ca și cum ar fi cântat diferite note la un instrument muzical: aceasta, apoi aceea, înapoi la prima, apoi a treia, a patra, a cincea. Rezultatul, într-o perioadă scurtă de timp, era un buchet magnific de petale și tulpini care se înălțau deasupra vasului extrem de lustruit, din argint.

- Pot fi de ajutor?

- Da, plecând.

- Aproape că le-ai terminat pe acelea. Privi împrejur. Uite, îți voi aduce o altă găleată plină de...

- Vrei să te întorci odată la petrecere? se răsti ea la el. Nu mă ajuti.

- Și aproape că le-ai terminat și pe acelea.

Își puse paharul pe o masă plină cu vase goale și începu să aducă încărcăturile grele.

- Mulțumesc, mormăi ea în timp ce le îndepărta pe cele goale, ducându-le la chiuveta din ceramică. Poți pleca acum. Nu ai o cină...

- Divorțez.

Chipul ei nu trăda nimic, dar mâinile ei, mâinile acelea sigure și puternice aproape scăpară trandafirul pe care îl scoteau din grămada pe care el i-o adusese.

- Nu din cauza mea, zise ea.

El răsturnă una dintre găleți și se așează pe fundul acesteia, ținându-și paharul între genunchi.

- Lizzie...

- Ce vrei să spun - felicitări? Aruncă din nou o privire în direcția lui. Sau ai chef de o reacție mai lacrimogenă, gen mă-arunc-la-picioarele-tale-plângând-de-ușurare? În orice caz, nu este deloc treaba mea...

- Nu am iubit-o niciodată pe Chantal.

Lizzie își dădu ochii peste cap.

– Femeia îți purta copilul în pânțe. Așa că poate nu trebuia să o iubești, dar de făcut făceai ceva cu ea.

– Lizzie...

– Știi, tonul acela al tău exasperat, care spune „fii rezonabilă”, este cu adevărat al naibii de enervant. Este ca și cum tu ai crede că fac ceva greșit neoferindu-ți o scenă de pe care să vorbești despre toate felurile în care ai fost o victimă. Iată ce știu că este adevărat: te-ai ținut după mine mult și bine, iar eu am cedat pentru că mi-a părut rău de ceea ce se petrecea cu fratele tău. În același timp, tu îți pregăteai minciuna perfectă, acceptabilă din punct de vedere social, prin care să ascunzi faptul că i-o trăgeai servitoarei. Problema ta a apărut atunci când am refuzat să fiu micul tău secret rușinos...

– La naiba, Lizzie, nu a fost așa...

– Poate din partea ta...

– Nu te-am tratat niciodată ca pe cineva inferior!

– Dar astfel m-ai făcut să mă simt prin faptul că mi-ai spus că erai îndrăgostit de mine, și în dimineața următoare am citit despre logodna ta în paginile mondene. Își ridică mâinile în aer. Ai măcar habar cum a fost asta pentru mine? Sunt o femeie inteligentă. Am propria fermă, pentru care plătesc cu propriii bani. Am un masterat la Cornell. Se lovi în piept. Am grijă singură de mine. Și cu toate astea... Ochii ei se feriră de ai lui. Cu toate astea, m-ai păcălit.

– Nu eu am pus anunțul acela în ziar.

– Ei bine, era o fotografie grozavă de-a ta.

– Nu a fost vina mea.

– Cu toate astea, te-ai căsătorit cu ea.

– Refuzai să vorbești cu mine! Iar ea era însărcinată... Nu doream ca pruncul meu să fie născut ca un bastard. M-am gândit că, în situația dată, era singurul gest bărbătesc.

– Ah, cu siguranță ai fost bărbat. Astfel a ajuns să îți poarte copilul.

Lane blestemă și coborî capul. Dumnezeuule, pierduse atât de mult timp dorindu-și să fi putut schimba lucrurile – mai ales atunci când făcuse sex cu Chantal și o crezuse când aceasta îi spusese că lua anticoncepționale. Apoi, el plecase din Virginia, cu intenția de a nu o mai vedea vreodată.

Și toată lumea știa cum sfârșise asta.

Sarcina nu fusese singura surpriză pe care Chantal i-o pregătise. Cea de-a doua fusese și mai devastatoare.

– Așadar, putem termina aici? întrebă Lizzie.

– De ce nu am rămas aici cu ea? Se aplecă în față. Ai înțeles toate astea, așa că spune-mi de ce nu am rămas aici cu ea – de ce am fost plecat vreme de doi ani? Și, dacă doream un copil cu ea, de ce nu a rămas însărcinată din nou după ce l-a pierdut pe primul?

Lizzie clătină din cap.

– Care parte din nu-este-treaba-mea nu înțelegi?

Mai târziu, el avea să se gândească la faptul că fusese exact ca primul lor sărut. Ca acela din grădină, în întuneric, în căldura verii, dând ascultare unei emoții scăpate de sub control când se întinse după ea, nemai-luptându-se cu instinctul: înainte ca vreunul din ei să știe ce se petrecea, era peste ea, cuprinzându-i chipul în mâini, sărutând-o cu putere.

Și, exact ca atunci, ea îi răspunse la sărut.

Totuși, de partea ei nu se simți pasiune. Pentru ea, întâlnirea gurilor era o dispută ce devenise nonverbală.

Nu îi pasă. Avea să o ia în orice fel o putea avea.

capitolul 10

Era, desigur, o idee absolut stupidă.

Când Lizzie răspunse sărutului lui Lane, fu ca și cum canaliză doi ani de furie, frustrare și durere direct în el. El avea gust de burbon și de disperare, și, chiar dacă trecuse atât de multă vreme, distanța se topi complet, și nu doar ad litteram.

Pe de altă parte, el fusese ultimul pe care îl avusese lipit de gura ei.

Fără îndoială, că pentru el nu fusese la fel, și asta ar fi trebuit să conteze.

Și dorea să spună că era oribil. Împotriva voinței ei. O violare.

Nimic din astea nu era adevărat. Ea fusese cea care își vârâse limba în gura lui și ea era cea ale cărei degete mușcau din umerii lui – și tot ea fu cea care, Dumnezeu să o ajute, făcuse ca trupurile să li se apropie.

Atât de mult încât îi simți erecția.

Preț de o secundă, știu că avea să facă sex cu el în clipa aceea și acolo. Mda. Pentru că asta avea să îl învețe minte.

În schimb, ceva se răsturnă pe masă, și un zgomot sparse liniștea, apa îi udă șoldul și coapsa, făcând-o să simtă un șoc de gheață. Îl împinse la o parte cu atâta forță, încât el se împiedică și căzu pe spate, aterizând pe podeaua tare.

Cu o mișcare a antebrațului, ea își șterse gura.

– Ce dracului faci?!

O secundă mai târziu, el era din nou în picioare.

– Am vrut să te sărut încă de când am plecat.

– Nu pot spune același lucru despre mine...

– Aiurea!

Întinse mâna după pahar și luă o înghițitură.

– Încă mă dorești...

– Ieși!

– Mă dai afară din propria mea casă?

– Ori pleci tu, ori plec eu, și aceste flori nu vor ajunge în vasele acelea singure. Asta dacă nu cumva dorești ca jumătate dintre mesele voastre să fie goale la petrecerea din timpul derby-ului.

– Nu îmi pasă cum arată. Sau de afurisita de petrecere. Sau de toate astea.

În timp ce flutură mâna în jur, ar fi fost poate mai convingător dacă nu ar fi avut o porție din burbonul familiei sale în paharul acela al lui.

- Am lăsat în urmă astea, Lizzie. Chiar am terminat cu toate.

Aspirină. De asta avea ea nevoie.

- Renunț, mormăi. Tu câștigi. Voi pleca eu.

Când ea se întoarse, el o prinse și o răsuci, trăgând-o și lipind-o de trupul acela musculos al lui. Atunci, fu momentul în care ea văzu cât de mult îmbătrânise el de când îl văzuse ultima oară. Chipul lui era mai subțire decât își amintea, ochii îi erau de un albastru și mai închis, iar laba gâștei îi marca și mai mult colțurile pleoapelor.

Din păcate, asta făcea doar ca el să arate mai sever.

- Nimic din toate astea nu este ceea ce crezi, zise el sumbru.

- Chiar și dacă doar jumătate ar fi...

- Nu înțelegi...

- Eram *îndrăgostită* de tine. Întrucât vocea i se sparse, fu nevoită să își dreagă glasul. Nu m-am gândit niciodată că aveam să ne căsătorim, dar asta nu din cauză că aveai de gând să mergi la altar cu altcineva. Care era însărcinată - și a ajuns astfel în timp ce tu erai cu mine.

- O încheiasem cu ea, Lizzie. Înainte să plec pentru a veni aici, spuseseam că s-a sfârșit.

- Asta nu a rămas așa însă, nu?

- Era însărcinată în trei luni când am aflat, Lizzie, așa că fă socoteala. Am venit acasă de ziua de naștere a mamei, în iunie, și noaptea de dinainte să părăsesc Atlanta a fost ultima când am fost cu Chantal. Noi doi... am fost împreună în acel iulie, și era sfârșitul lui august când am aflat despre sarcină. Dacă îți amintești, în tot timpul acela, nu am plecat de la Easterly. Știai unde eram în fiecare noapte și în fiecare zi, pentru că eram cu tine. O privi stăruitor pe deasupra buchetelor. Era în trei luni. Nu două, nu una. Trei, Lizzie.

Ea își duse mâinile la față, împotrivindu-se logicii.

- Te rog să încetezi să faci asta.

- Ce să fac?

- Să îmi spui numele. Îți conferă aparența credibilității.

- Nu mint. Și timp de doi ani am vrut să îți spun asta. Blestemă din nou. Mai sunt și altele, dar nu vreau să intru în asta. Nu afectează ceea ce există între noi.

Înainte să fie conștientă de faptul că luase decizia de a se așeza, ea descoperi că se afla pe taburetul pe care îl folosea. Coborându-și privirea asupra mâinilor ei, își îndoi degetele, simțind înțepeneala din încheieturi. Din nu se știe ce motiv, se gândi la vârfurile degetelor lui Chantal, cu manichiura lor perfectă, și la pielea fină, fără semne. Că veni vorba despre contrarii. Mâinile la care se uita erau ale unui muncitor, cu zgârieturi pe dosul lor de la spinii rățăciți ai trandafirilor și noroi sub unghii, pe care avea să îl scoată abia seara, când avea să ajungă acasă. Erau și pistrui, de la săpatul sub soare fără mănuși, și cu siguranță nu era nici un diamant de milioane de dolari.

- M-am căsătorit cu Chantal la tribunal după ce m-ai părăsit, zise el. Nu era vina copilului, și, crescând fără părinți, nu aveam de gând să fac același lucru nici unui copil pe care îl aveam - indiferent de ceea ce simțeam față de mama lui. Apoi însă, am fost nevoit să plec din oraș. Am inventat o scuză și am plecat în nord, la New York, și am stat cu un amic de-al meu de la facultate. Aveam nevoie să pun lucrurile în ordine, să înțeleg unde mă aflam. La scurt timp după asta, Chantal a sunat să îmi spună că pierduse sarcina.

Amărăciunea din glasul lui făcu vorbele atât de guturale, încât ea abia le putu înțelege.

- Nici ea nu mă iubește, zise el. Nu m-a iubit și nici nu o face.

- Cum poți fi atât de sigur? se auzi Lizzie rostind.

- Crede-mă.

- A părut destul de entuziasmată că te-ai întors.

- Nu am venit aici pentru ea, și am făcut treaba asta foarte clară. Iar femeia aceea este capabilă să se atașeze doar față de un cec.

- Credeam că are banii ei.

- Nimic comparabil cu ai mei.

Da, își imagină că asta era adevărat. Existau țări europene cu un venit mai mic decât avea familia Bradford.

- Tu ești dragostea vieții mele, fie că ești cu mine, fie că nu. Își frecă fața. Nu pot schimba ce s-a petrecut și știu că nu există cale de întoarcere, doar că... nu te lăsa pradă aparențelor, bine? Tu ai stat în jurul acestei familii vreme de zece ani, dar eu am fost cu ea și cu oamenii care o înconjoară întreaga mea viață. De aceea, tu ești cea pe care o doresc. Ești reală. Nu ești în stare de ceea ce sunt ei.

Ea așteptă ca el să mai spună ceva, dar, cum nu o făcu, îl privi din nou.

- Îmi este atât de teamă de tine, șopti ea.

- De ce?

Pentru că dorea să creadă în ceea ce spunea el cu disperarea unui narcoman.

- Nu te teme, zise el când ea nu răspunse. Nu am vrut niciodată să se întâmple ceva din toate astea. Și mi-am dorit atât de multă vreme să îndrept lucrurile!

Păru potrivit ca ei să fie separați de mesele de vase pe care ea le umplea. Dovada muncii ei, a motivului pentru care se afla pe moșie, era o reamintire a diferențelor care aveau întotdeauna să pună distanță între ei.

Și apoi, ea suferi amintindu-și de zilele și de nopțile de după ce aflase despre Chantal, de toate acele ore de suferință până simțise că era la un pas de moarte. Își aminti de fotografia și de articolul despre căsătorie din *Charlemont Herald*, două mari moșteniri ale sudului unindu-se într-o căsătorie feudală.

Cel puțin, el avea dreptate într-o privință. Mândria o împunsese să continue să lucreze, așa că în ultimii doi ani se aflase pe moșie în fiecare zi în afară de duminică. El nu se întorsese. Vreme de doi ani... el nu se întorsese.

- Lasă ca acțiunile mele să vorbească în locul cuvintelor, spuse el. Lasă-mă să îți dovedesc ce spun.

În mintea ei, auzi telefonul mobil sunând, iar și iar. Imediat după despărțire, el o sunase de sute de ori, cel

puțin – uneori, lăsând mesaje pe care ea nu le ascultase niciodată, alteori nu. Ea își luase două săptămâni de vacanță imediat după ce aflase, evadând chiar și de la ferma ei din Indiana, întorcându-se în nord-est la Plattsburg și la livezile de meri din tinerețea ei. Părinții ei se bucuraseră mult să o vadă, și își petrecuse acele zile de septembrie culegând mere Macintosh alături de ceilalți muncitori.

Atunci când ea se întorsese, el era deja plecat.

Nu mai primise nici un telefon. Și, în cele din urmă, ea încetase să tresară de fiecare dată când o mașină intra pe terenul din față.

– Te rog, Lizzie... spune ceva. Chiar dacă nu este ceea ce doresc să aud...

Sunetul unei femei care râdea ușor îi făcu pe amândoi să întoarcă privirea către ușile ce dădeau în grădină. Atunci când Greta plecase, una din ele nu se închisese complet, și, prin sticlă, Lizzie putu vedea doi oameni plimbându-se pe alee către piscina din mijlocul gardurilor vii de merișor turcesc.

Chiar și în strălucirea subtilă a luminilor din grădină, rochia pe care femeia o purta era de un roșu strălucitor, faldurile voluminoase atârând în urma ei. Alături de ea, un bărbat înalt în costum îi oferise galant brațul și o fixa cu privirea cu genul de atenție pe care îl rezervai unei mâncări.

– Sora mea, zise sec Lane.

– Acela este Samuel T.? întrebă Lizzie.

– Cui îi pasă?

Ea privi din nou către Lane.

– Mi-ai frânt inima.

– Îmi pare atât de rău. Nu am vrut asta, Lizzie, cu nici un chip. Jur pe Dumnezeu.

– Credeam că ești ateu.

El rămase tăcut pentru o vreme, ochii lui cutreierând pe chipul ei.

- Mă voi boteza de o sută de ori dacă de asta este nevoie. Voi memora Biblia, voi săruta un inel, voi face orice - te rog doar...

- Nu mă pot întoarce, Lane. Îmi pare rău, pur și simplu nu pot.

El se cufundă în tăcere. Și, după un timp îndelungat, incuviință din cap.

- În regulă. Dar îți pot cere o favoare?

„Nu.“

- Da.

- Doar nu mă mai urî. Fac eu destul asta de unul singur.

Grădina era la fel de parfumată ca o femeie proaspăt ieșită din baie, la fel de precis aranjată ca un salon și de intimă precum biblioteca unui colegiu.

Ceea ce însemna aproape privată. Numeroasele ferestre ale vilei dădeau către straturile cu atenție îngrijite de flori albe și crem, toate discret luminate.

Din fericire, Gin nu avea nici o problemă să facă sex în public.

Cum stătea atârnată de brațul puternic al lui Samuel Theodore Lodge al III-lea, nu se deranjează să își ascundă zâmbetul.

- Ia spune, de cât timp ești cu ea?

- Când am ajuns aici? Acum o oră?

Ea izbucni în râs.

- De ce, ah, de ce, dragă Samuel, te deranjezi cu astfel de femei?

- Ce alt gen mai există?

Era greu de spus cine conducea pe cine în cotloanele întunecate, acolo unde pereții de cărămidă se întâlneau, în cealaltă parte a aripii afacerii tatălui ei. Dar într-acolo se îndreptau amândoi.

- Nu știam că vii, zise ea, ridicând mâna să își atingă diamantele de la gât... apoi lăsându-și vârfurile degetelor să alunece pe corsaj. M-aș fi deranjat și mi-aș fi pus chiloți.

- Înseamnă că devii mai responsabilă.
- Îmi place când mi-i scoți. Mai ales când te enervezi și sfășii lucruri.
- Totuși, nu mă aflu într-un club exclusivist, nu-i așa?
- Nu fi necioplit!
- Tu ești cea care a adus vorba despre lenjerie intimă. Tu ești cea care a dorit să vin aici, afară, cu tine. Doar dacă nu cumva chiar aveai nevoie de aer proaspăt, pentru întâia oară?

Gin îl privi cu ochii mijiți.

- Ești un bastard¹.
- Părinții mei erau căsătoriți cu adevărat atunci când am fost conceput. Ridică dintr-o sprânceană. Ceea ce nu cred că poți spune despre propria fiică, nu-i așa?

Ea se opri, discuția luând-o într-o direcție pe care nu o intenționase.

- Ai întrecut limita, Samuel. Și știi asta.
- Este un pic ciudat ca tocmai tu să vorbești despre ce se cuvine și ce nu. Nu îl regulezi pe partenerul acela al meu căsătorit de la firma de avocați? Cred că am auzit asta de curând undeva.

- Ești gelos? întrebă ea tărăgănat, revenindu-i zâmbetul. Ah, deci de aceea se purta el astfel. Ei bine? îl tachină.

- El nu te poate satisface. Nu pentru multă vreme și nu așa cum pot eu.

Când dădu să o apuce, ea îl lăsă – și se bucură de felul în care mâinile lui îi mușcară din talie. Nu îi luă mult să îi ridice fusta până la coapse și să o țină acolo, în ciuda tuturor crinolinelor. Pe de altă parte, se băgase sub metri de material fin încă de pe când avea paisprezece ani și mergea la balurile debutantelor.

Samuel T. gemu când descoperi de unul singur că ea nu mințise în legătură cu faptul că nu avea nimic pe dedesubt, și degetele îi pătrunseră brutal înlăuntrul

¹ În limba engleză, în original, *bastard* înseamnă și „ticălos“, nu doar copil bastard.

ei. Căldura și dorința erau o eliberare binecuvântată de toate lucrurile la care ea nu dorea să se gândească, sexul spălându-i regretele și tristețea și oferindu-i nimic altceva în afară de plăcere.

Nu fu nevoie să mimeze orgasmul, unghiile ei afundându-se în umerii fini ai jachetei smochingului lui, colonia sa de modă veche, Bay Rum, fiind atât de primitivă, încât îl făcea să pară înaintea vremii sale.

Gin îi coborî gura către a ei și i se oferî. El era singurul bărbat pe care îl iubise vreodată – și singurul pe care nu urma să îl aibă niciodată cu adevărat. Samuel Theodore Lodge al III-lea era ca ea, doar că mai rău: un suflet care nu putea nicicând să se potolească, nici măcar atunci când se plimba pe cărările pavate ale așteptării sociale.

– Regulează-mă, îi ceru ea, cu gura lipită de buzele lui.

El respira greu, cu trupul rigid sub costumul acela scump, pregătit pentru ea... dar, în loc să îi dea ceea ce ea dorea, păși înapoi, îi lăsă fusta jos și o privi distant.

– Samuel?

Cu o încetineală deliberată, el își ridică degetele la gură și le supse. Apoi, trecu cu limba în sus și în jos și printre ele, lingând esența ei de pe pielea lui.

– Nu, spuse. Nu prea cred.

– *Poftim?*

Samuel se aplecă înspre ea.

– Voi merge înapoi la petrecerea tatălui tău și mă voi așeza la masa lui. Am reușit să schimb aranjarea locurilor în așa fel încât Veronica să stea alături de mine. Vei ști când îmi voi pune mâna între picioarele ei – o vei vedea că se crispează și va încerca să se țină cu firea când îi voi face exact ce tocmai ți-am făcut ție. Privește-i chipul, Gin. Și să știi că, de îndată ce vom pleca, o voi regula pe scaunul din față al Jaguarului meu.

– Nu ai îndrăzni una ca asta.

– Cum spuneam, privește-mă, Gin.

Când se întoarse cu spatele la ea, ei veni să îi dea cu ceva în cap. În schimb, scrâșni printre dinți.

– Nu o cheamă Savannah?

El aruncă o privire peste umăr.

– De parcă mi-ar păsa de numele ei. Singurul lucru care contează este că... ea nu este tu.

Spunând asta, se îndepărtă alene, cu pantofii lui din piele fină clăpăind pe dale, cu umerii hotărâți și capul ridicat.

Înfășurându-și brațele în jurul ei, Gin observă pentru prima oară că noaptea era rece. Deși erau douăzeci și șapte de grade.

Ar fi trebuit să îi spună despre avocat, hotărî ea. Pe de altă parte, îl alesese pe acesta tocmai pentru că știa că, mai devreme sau mai târziu, Samuel T. avea să afle.

Cel puțin un lucru era sigur. Samuel T. avea să se întoarcă. Cumva, ei doi nu puteau sta departe unul de celălalt pentru multă vreme.

Într-o zi, trebuia să îi spună despre Amelia. Dar nu în seara aceasta. Nu... prea curând.

Dacă bărbatul acela afla că îi ascunsese fiica de el în toți anii aceștia?

Ar fi putut să o ucidă, pur și simplu.

capitolul 11

După ce Lane părăsi sera, ideea de a merge la petrecere fu chiar și mai puțin atractivă – apoi, auzi gongul surd care anunța că cina era servită. Se gândi că putea fie să se își asume obligația, fie să o șteargă, pentru că, odată așezat la masă, avea să fie aproape legat în lanțuri de acel scaun Regina Ana.

– Lane?

Concentrându-se din nou, își întoarse privirea și zâmbi către o femeie înaltă și brunetă, într-o rochie gri.

– Sutton, ce mai faci? Mai degrabă, ce faci aici?

Ea și rudele ei erau dușmanul, proprietarii distileriei Sutton, producătorii vestitei mărci de burbon Sutton – ceea ce nu însemna că el, personal, avea ceva împotriva femeii asteia. În mod tradițional însă, aceștia erau

personae non gratae în casă... în conversații... în rugăciunile de fiecare seară.

Și erau fani ai Universității Kentucky. Așa că la jocuri purtau albastru, nu roșu.

Ceea ce era singurul lucru pentru care el, personal, putea să se enerveze.

Când înaintă și se îmbrățișară, simți că ea mirosea ca femeia bogată care era, amestecul delicat de parfumuri rămânând în nările lui când se dădu înapoi, exact la fel cum trupul ei perfect și rochia la modă străluciră din nou atunci când el clipi.

Dar nu pentru că era atras de ea. Era o altă poveste care o implica pe acea femeie, ceva asupra căruia el nu putea să insiste.

- Nu știam că vii weekendul acesta. Zâmbi. Mă bucur să te văd. Arăți bine.

Aha, minciuna era la locul ei. Bine de știut.

- Și tu, frumoasă ca întotdeauna.

- Pentru cât timp te afli în oraș?

Peste umărul lui Sutton, o zări pe Chantal intrând în sala de mese, cu rochia ei lungă, de un galben strălucitor, și cu atitudinea ei superioară și rece.

„Destul cât să depună actele”, se gândi el. Se afla în Charlemont doar până când Samuel T. reușea să își facă jocul.

- Lane?

- Scuze. Dar pentru puțină vreme. Trebuie să mă întorc în curând la New York.

La urma urmei, jocurile acelea de poker nu se jucau singure.

- Mă bucur să te văd - sunt surprins, dar mă bucur. Sutton încuviință din cap.

- Da, și eu sunt surprinsă.

- Te afli aici cu treabă?

Ea luă o gură din paharul ei de vin.

- Mmm.

Lane ridică din sprâncene.

- Trebuia să fie o glumă.

- Spune-mi, l-ai văzut...

Cum se întrerupse fără să adauge un nume propriu, nu fu, din nou, vreun motiv pentru ca ea să își încheie propoziția cu „Edward”. Din mai multe motive.

- Nu, nu am fost la ferma de cai. Dar voi merge.

Sau mămica lui avea să îi dea cu tigaia în cap.

- Edward nu vine niciodată în oraș. Sutton sorbi din nou delicat de pe marginea ascuțită ca un brici a paharului său. Obişnuiam să îl văd adesea înainte să fie... Ei bine, eram împreună în consiliul Universității din Charlemont și...

În timp ce femeia continuă, el avu impresia că ea nu îl informa cu privire la lucruri pe care el le cunoștea deja, ci mai degrabă retrăia o perioadă din viața ei a cărei pierdere o deplângea. Nu pentru prima oară, nu se putu împiedica să nu se întrebe ce se petrecuse cu adevărat între fiul favorit al familiei lui și frumoasa fată a competitorului...

- Măi să fie, fiul răătăcitor s-a întors!

Sunetul vocii tatălui său fu ca un foc de avertisment, iar Lane își ascunse în spatele burbonului său orice reacție care ar fi putut să îi scape.

- Tată.

William Baldwine era aproape la fel de înalt ca el, cu același păr negru și aceiași ochi albaștri, aceeași bărbie și aceiași umeri. Diferențele se vedeau în detaliile date de vârstă: cenușiul de la tâmplă, ochelarii bifocali și laba gâștei. Cumva însă, acele semne de îmbătrânire nu îl diminuau pe tatăl său. Ele susțineau aura lui de putere.

Când dădură mâna, ar fi putut să fie la fel de bine niște cunoștințe care se salutau înainte de a-și ocupa locurile la teatru.

- Trebuie să îți aranjez un loc? Din spatele ochelariilor, ochii bărbatului mai în vârstă măsurară hainele lui Lane cu genul de dispreț potrivit mai degrabă vederii excrementelor de câine în salon. Sau pleci?

- Stai să mă gândesc. Lane miji ochii. Deși mi-ar face plăcere să îți întinez cina în hainele acestea nepotrivite,

ar trebui să stau în prezența ta preț de cel puțin trei feluri de mâncare. Așadar, cred că îmi voi lua la revedere.

Își puse burbonul Family Reserve pe cel mai apropiat bufet și făcu o plecăciune către Sutton, care arăta ca și cum ar fi preferat să meargă cu el în loc să rămână.

- Sutton, a fost o plăcere, ca întotdeauna. Aruncă o privire către cel care îl concepușe. Tată, du-te dracului!

După ce aruncă grenada aceasta, trecu alene printre mulțimea care se înghesuia, salutând din cap politicienii și starletele, pe cei doi actori din serialul acela de la HBO de care era dependent, pe Samuel T. și pe prietena de o nanosecundă a acestuia.

Lane aproape reuși să iasă pe ușă. Dar o pereche de pantofi cu toc cui veni după el.

- Unde pleci? șuieră Chantal. Și de ce nu ești îmbrăcat cum trebuie?

- Nu este treaba ta. Nici una, nici cealaltă.

- Lane, este inacceptabil...

- Cuvintele acestea nu ar trebui să iasă *niciodată* de pe buzele tale, femeie.

Chantal închise gura. Apoi, trase adânc aer în piept, ca și cum s-ar fi străduit din greu să-și stăpânească mânia.

- Mi-ar plăcea să petrec un pic de timp cu tine, să stăm de vorbă. Să discutăm despre... viitorul nostru.

- Singurul lucru legat de viitor la care trebuie să te gândești este câte valize Vuitton îți vor trebui ca să îți faci bagajele pentru a pleca de aici.

Chantal își ridică bărbia.

- Nu ai habar ce vorbești.

El se aplecă și își coborî vocea până la o șoaptă.

- Știu ce ai făcut. Știu că nu ai „pierdut” copilul. Dacă ai fi vrut să păstrezi secret avortul acela, nu ar fi trebuit să iei unul dintre șoferii familiei până în Cincinnati, la clinica aceea.

În vreme ce ea se albi, el își aminti exact unde era când bărbatul care o dusesese acolo făcuse dezvăluirea, ca un ageamiu.

- Nici un răspuns? Nici o negare? o muștră Lane. Sau acestea vor veni după ce va trece șocul de a fi fost descoperită?

- Ce ar fi trebuit să fac? zise ea cu glas șoptit, renunțând la prefăcătorie cu o pricepere admirabilă, chiar dacă neobișnuită. M-ai lăsat aici fără nici o explicație, fără sprijin, fără vreun ban sau o modalitate de a lua legătura cu tine.

El arătă către foaierul cu tablourile în ulei și covoarele orientale.

- Da, pentru că aceasta este o sălbăticie *atât* de rea.

- M-ai abandonat!

- Așa că soluția ta era să îți recapeți silueta și să încerci să seduci pe altcineva, corect? Bănuiesc că acesta este motivul pentru care ai făcut-o - aveai nevoie să intri din nou în hainele tale măsura XS, nu-i așa, draga mea soție.

- Lane, spui lucruri pe care nu dorești să le spui...

- Ai ucis o persoană nevinovată...

Reginald ieși din salon cu o tavă de argint cu pahare folosite, aruncă o singură privire către cei doi și se dădu înapoi, dispărând în încăperea acum goală.

Ah, da, viața la Easterly. Unde intimitatea era mai rară decât diamantele și oferită cu țârâita. Dar cel puțin știa că putea avea încredere în bărbatul acela chiar mai mult decât putea avea în propria familie. Nu că asta ar fi însemnat prea mult.

- Nu voi face asta cu tine aici, scrâșni Lane. Dar vei pleca din casa asta...

- Pe dracu'...

- Nu mă provoca...

- Divorțează de mine dacă vrei, dar nu plec nicăieri.

- Nu ai nici un drept să te afli sub acoperișul acesta după ce inelul îți va zbura de pe deget.

Zâmbetul pe care ea i-l oferă fu înfiorător.

- Asta rămâne de văzut. Făcu semn din cap către ușă. Mergi unde vrei, fugi - asta știi să faci, nu-i așa? Poți să stai liniștit însă, voi fi aici când te vei întoarce.

Lane miji ochii. Ea era în multe feluri, dar niciodată genul care să bată câmpii. Era mult prea egocentrică pentru asta.

Ce altceva se petrecuse cât timp fusese plecat?

La ferma de cai, Edward ședea într-un fotoliu vechi de piele în fața unui televizor care era atât de vechi, încât avea antene care i se șteau de o parte și de alta a ecranului de dimensiunea unei cutii de cereale. Încăperea în care se afla era întunecată, dar strălucitoare - rezultatul nenumăratelor trofee înghesuite pe rafturile din podea până în tavan de vizavi.

Căsuța avea un dormitor, o baie fără cadă, o bucătărie mică și zona aceasta care era bibliotecă, birou, sufragerie și salon, toate la un loc. Nu exista un al doilea etaj, doar un pod plin de suvenire vechi legate de împerecherea cailor; și nici garaj. Suprafața totală era mai mică decât cea a sufrageriei de la Easterly - și, încă de când se mutase aici, descoperise avantajului de a avea un loc destul de mic încât să poți auzi și vedea aproape totul. La vilă, nu aveai niciodată nici cea mai mică idee cine mai era acolo, unde anume sau ce făceau ceilalți.

Pentru cineva ca el, a cărui singură amantă era pavorul nocturn, a cărui slujbă principală era să încerce să își împiedice creierul să se saboteze, spațiul restrâns era mult mai ușor de suportat. Mai ales în perioada aceasta a anului. Ce păcat că fusese în America de Sud chiar înainte de derby atunci când fusese răpit! Aniversarea prinderii sale pentru o recompensă corporatistă distrusese ceea ce fusese întotdeauna cel mai distractiv weekend.

Se uită la ceas și blestemă. Ca întotdeauna, acum, când soarele apusese, orele serii se înfățișau într-o turnură cețoasă, minute ce durau un secol și o secundă. Slujba lui de noapte? Să reușească cumva să ajungă până la răsărit fără să tîpe.

Lângă cot, sticla de vodcă era aproape gata. Începu-se cu cinci cuburi de gheață în paharul său înalt, dar acestea dispăruseră de mult, așa că acum bea nediluat. Noaptea trecută, fusese gin. Cu două seri în urmă, băuse trei sticle de vin – două de vin roșu și una dintr-un sortiment alb.

Pe parcursul primei lui etape de „recuperare” fusese nevoit să învețe hățișurile managementului durerii, cum îți programeai pastilele și mâncarea astfel încât impulsurile nervoase ale unui trup distrus să nu fie mai dureroase decât tortura pe care o îndurase atunci când căpătase rănilor. Cea mai mare parte a experienței i se păruse plictisitoare și inutilă, deși descoperise că masterul lui în managementul medicației se transpusesese cu succes acestui al doilea stagiul al „recuperării” sale. Datorită încercărilor și eșecurilor pe care le avusese cu flacoanele de pastile, era acum în stare să aranjeze lucrurile pentru un efect sedativ optim: în fiecare zi, mânca în jurul orei patru după-amiaza, și, înainte de ora șase, când grajdurile se goleau de angajați, putea începe să bea pe stomacul practic gol.

Nimic nu îl scotea mai repede din sărite decât cineva care se băga în treaba...

Când se auzi bătaia în ușă, întinse mâna după pușcă și încercă să își aducă aminte ce zi era. Derby-ul era peste două zile... Așadar, joi. Era joi seara, la câteva ore după apus.

Deci nu era prostituata pe care o angajase să îl servească. Ea venea vinerea. Doar dacă nu cumva aranjase două treburi la preț de una – dar nu făcuse asta.

Nu...? Sau ba da?

Întinzând mâna după baston, se ridică de pe fotoliu și merse târșăit până la fereastra din față. În vreme ce dădea draperiile la o parte, arma din mâna lui era stabilă, dar inima îi bubuia. Deși știa că aici, în ținutul Ogden, nu erau mercenari care să îl caute, deși era conștient că era în siguranță în spatele tuturor încuietorilor și al sistemului de securitate pe care îl instalase și în ciuda

armei de patruzeci de milimetri lipită de palma lui... creierul său era permanent în alertă.

Când văzu cine era, se încruntă și coborî arma. Mergând la ușă, desfăcu lanțul, cele trei zăvoare și încuietorea și deschise, în timp ce balamalele scârțâiră – un alt mecanism de avertizare pentru el.

– Clientul greșit, mormăi el la femeia blondă micuță, care purta blugi vechi și o cămașă curată. Eu comand brunete. În rochii de bal.

Dintr-un motiv pe care prefera să îl păstreze pentru sine.

Ea se încruntă.

– Poftim?

– Nu accept decât brunete. Iar acestea trebuie să fie îmbrăcate cum se cuvine.

Păr negru lung, ondulat la vârfuri, o rochie care ajungea la podele și musai parfumul Must de Cartier. A, și să își țină gura. Nu le îngăduia să îi vorbească în timp ce le regula: deși curvele alese arătau cam cum voia el, fragila iluzie risca să se spulbere în clipa în care vocea lor nu suna ca a femeii pe care o dorea el, dar pe care nu o putea avea.

Și așa îi era destul de greu să își mențină erecția – de fapt, singurul mod de a face să i se scoale era să creadă minciuna cât se chinuia să ajungă la orgasm.

Femeia care stătea acum în pragul casei își puse mâinile în șolduri.

– Nu cred că știu despre ce vorbești. Dar știu că sunt în locul în care trebuie, dragule. Ești Edward Baldwine, iar aceasta este Red & Black.

– Cine ești?

– Fiica lui Jeb Landis. Shelby. Shelby Landis.

Edward închise ochii.

– Fir-ar să fie.

– Aș aprecia dacă nu ai înjura în prezența mea. Mulțumesc.

El miji ochii.

– Ce vrei?

- Tatăl meu a murit.

Edward își concentrează privirea undeva deasupra ei, la luna care se înălța deasupra grajdului C.

- Vrei să intri?

- Dacă lași deoparte arma aceea, da.

El vârî arma la betelia blugilor și se dădu în spate.

- Vrei ceva de băut?

Când ea intră, el își dădu cu adevărat seama de cât de scundă era ea. Și probabil cântărea patruzeci de kilograme udă din cap până în picioare, ținând un balot de fân.

- Nu, mulțumesc. Nu suport alcoolul. Dar aş dori să mă folosesc de baia ta. Am făcut o călătorie lungă.

- Este pe acolo.

- Mulțumesc mult.

El scoase capul pe ușa de la intrare. Camioneta, cu care femeia venise numai Dumnezeu știa de unde, era parcată în stânga, cu motorul încă ticăind după ce ea îl oprise.

În timp ce el urmă procedura de a încuia din nou ușa, undeva în spatele casei se auzi zgomotul apei trase la toaletă, apoi al apei care curgea la chiuvetă. Un moment mai târziu, ea ieși și merse să se uite la trofee.

Edward reveni la fotoliul lui, strâmbându-se în timp ce se așază.

- Când? întrebă în timp ce turnă restul de vodcă în paharul său.

- Acum o săptămână, răspunse ea, fără să întoarcă privirea către el.

- Cum?

- Călcăt în picioare. Bine, doctorii spun că i-a cedat inima, dar din cauză că a fost călcat în picioare. Așa ai ajuns și tu schilodit?

- Nu. Luă o gură mare din băutură. Și ce cauți aici?

De data aceasta, ea se întoarse.

- Tata spunea mereu că trebuie să vin să te caut dacă i se întâmplă vreodată ceva. Zicea că îi ești dator. Nu am întrebat niciodată pentru ce.

Edward o privi pentru o lungă perioadă de timp.

- Câți ani ai? Doisprezece?

- Douăzeci și doi.

- Iisuse, ești tânără...

- Ai grijă ce spui în preajma mea.

El nu se putu abține să nu zâmbescă.

- Ești exact ca taică-tău, știi?

- Așa zice lumea. Își propti din nou mâinile în șolduri. Nu caut de pomană. Am nevoie de un loc în care să stau și de lucru. Mă pricep la cai, exact ca tata, și deloc la oameni - asta ca să știi de la început. Nu am nici un ban, dar am spinarea puternică și nu mă tem de nimic. Când pot să încep?

- Cine a zis că sunt în căutare de ajutoare?

Ea se încruntă.

- Tata a zis că ai nevoie. A zis că ar trebui să ai mai multe ajutoare.

Ferma Red & Black era una de amploare, și întotdeauna existau posturi libere. Dar Jeb Landis era o afurisită încurcătură din trecut - iar ruda lui era contaminată, prin definiție.

Și totuși...

- Păi, ce poți să faci?

- Nu este mare lucru să cureți de bălegar grajdurile, să ții caii în formă, să ai grijă de ielele gestante...

El îi alungă vorbele cu o fluturare a mâinii.

- Bine, bine, ești angajată. Și sunt un ticălos, pentru că, la fel ca tine, nu mă mai înțeleg bine cu oamenii. Este un apartament gol lângă al lui Moe, lângă grajdul B.

- Arată-mi încotro.

El gemu când se ridică și își luă dinadins cu el paharul când merse către ușă.

- Nu vrei să știi cu cât te plătesc?

- Vei fi corect. Tatăl meu a spus că necinștea nu îți stă în caracter.

- Era generos.

- Deloc. Dar se pricepea la oameni și la cai.

În timp ce trecea din nou prin procedura de a descuria ușa, o putu simți privindu-l. Înainte de a o lăsa să iasă, se întoarse și o privi pătrunzător.

- Nu există decât o singură regulă.

- Care anume?

Din nu se știe ce motiv, îi trecu în revistă trăsăturile. Nu semăna absolut deloc din punct de vedere fizic - bine, în afară de statura mică. Ochii îi erau deschiși la culoare, nu întunecați. Pielea ei nu avea textura pielii de marochinărie. Nu mirosea a transpirație de cai - deși asta avea să se schimbe.

Vocea ei însă îl trimitea cu gândul la Jeb. Fonăitul acela al ei era susținut de un miez solid de putere.

- Nu te apropii de armăsarul meu. Este afurisit până în miezul oaselor.

- Nebekanzer.

- Îl cunoști.

- Tata obișnuia să spună despre acel cal că are benzină în vene și acid în ochi.

- Da, îmi cunoști calul. Stai departe de el. Nu îi cureți boxa, nu te apropii de el dacă este pe pajiște și niciodată, niciodată nu pui peste ușa boxei ceva ce nu vrei să pierzi. Asta include și propriul cap.

- Cine are grijă de el?

- Eu. Edward șchiopătă în noapte, aerul greu și umed făcându-l să simtă că nu poate respira. Și nici meni altcineva.

Întrucât încercă și nu reuși să respire adânc, se întreba dacă doctorii nu cumva rataseră vreo leziune internă. Pe de altă parte, poate că senzația de sufocare era dată de imaginea acelei femei micuțe în apropierea odiosului său armăsar negru. Nu putea decât să își imagineze ce i-ar fi putut face Neb.

Ea i-o luă înainte și luă un rucsac de pe scaunul pasagerului camionetei.

- Așadar, tu ești cel care conduce locul ăsta.

- Nu, Moe Brown. Îl vei întâlni mâine. El va fi șeful tău. O porni către cele trei grajduri. Apartamentul

de lângă al lui Moe este mobilat, dar nu știu când a locuit cineva în el ultima oară.

- Am dormit în grajduri și pe bănci din parc. Este de ajuns să am un acoperiș deasupra capului.

El o privi.

- Tatăl tău... a fost un om bun.

- Nu a fost nici mai bun, nici mai rău decât alții.

Era imposibil să nu te întrebi cine fusese mama ei - sau cum putuse cineva să îl suporte pe Jab destulă vreme cât să aibă un copil cu el: Jeb Landis era o legendă în industrie, antrenase mai mulți câștigători decât orice alt om, viu sau mort. De asemenea, fusese un nemernic alcoolic, cu o problemă la jocurile de noroc la fel de mare ca misoginismul lui.

Singurul lucru pentru care Edward nu se îngrijora era dacă Shelby putea să își poarte singură de grijă. Dacă reușise să îl suporte pe Jeb, avea să fie o nimica toată să lucreze câte optsprezece ore pe zi la o fermă pentru reproducere.

Când ajunseră la grajdul B, luminile exterioare activate de mișcare se aprinseră, iar caii dinăuntru se agitară, tropăind și nechezând. Intrând pe ușa laterală, trecu de biroul lui Moe și de magazie, ducând-o la scara ce urca la ceea ce fusese cândva un pod pentru fân, care se întindea pe toată lungimea grinzilor masive ale acoperișului. Cândva prin anii '70, acesta fusese transformat în două apartamente, iar Moe îl ocupa pe cel care avea vedere la alee.

- Ia-o tu înainte și așteaptă-mă, spuse scrâșnind din dinți. Durează o vreme.

Shelby Landis o luă pe scări cu mersul acela rapid de care se bucurase cândva și el, dar pe care nu îl apreciasă, iar lui i se păru că dură o sută de mii de ani până o ajunse.

Și nu mai putea să respire.

Întorcându-se cu spatele la ea, descoperi că nu se vedea nici o lumină pe sub ușa lui Moe, dar oricum

nu l-ar fi deranjat pe acesta pentru vreun soi de prezentare. Cu derby-ul la mai puțin de patruzeci și opt de ore, bărbatul, presupunând că era acasă, sigur dormea buștean.

Aveau doi cai în cursă, dintre care era posibil ca unul să trebuiască retras.

În timp ce încerca mânerul, Edward se întreabă ce ar face dacă ușa era încuiată. Nu avea nici cea mai mică idee unde puteau fi cheile...

Ușa se deschise larg, amintindu-i că se afla în minoritatea paranoicilor aici, la fermă. Întrerupătorul pentru lumină se afla pe perete, la stânga, și, când îl aprinse, fu ușurat că locul nu era năpădit de mucegai și că, de fapt, existau o canapea, un scaun, o masă și o bucătărie adevărată care făcea ca bucătăria pe care el o avea să pară un lux, prin comparație.

- Ți-a spus vreodată tatăl tău motivul pentru care îi sunt dator? Întrebă în timp ce se îndrepta șchiopătând către o zonă întunecată.

- Nu, dar Jeb nu era prea vorbăreț.

Apăsând un al doilea întrerupător, descoperi, spre ușurarea lui, că da, existau un dormitor și o baie.

- Asta este tot ce ai, zise el răsucindu-se și se simți extenuat după ce parcurse distanța până înapoi la ușă.

Cinci metri.

Ar fi putut la fel de bine să fi fost kilometri.

Ea merse lângă el.

- Îți mulțumesc pentru oportunitate.

Întinse mâna și îl privi în ochi - și, pentru o clipă, el simți o emoție, alta decât căldura furiei ce clocotea și îi ardea în stomac de trei ani. Nu fu sigur ce anume era - partea tristă era că nu știa sigur dacă era bine-venită.

Exista o anume claritate în a avea un astfel de principiu de acțiune unilateral.

Nu o atinse, ci lăsă palma să atârne în bătaia vântului în timp ce își târî trupul către ieșire.

- Vedem mai târziu dacă îmi mulțumești. Dintr-odată, îi veni în minte toată treaba cu nu înjura și nu bea. A, încă o regulă. Dacă am draperiile trase, nu mă deranja.

Ultimul lucru care îi trebuia era ca ea să afle că se destrăbăla cu femeii ușoare. Și că le plătea pentru acest privilegiu. Își și imagina conversația.

- Da, domnule.

El încuviință din cap și închise ușa. Apoi, încet și cu grijă, coborî.

Jeb Landis fusese cel care îl schimbase, îl făcuse așa cum era. Fără șutul în fund prompt al acelui bărbat, numai cerul știe dacă Edward ar mai fi fost sau nu pe aici. Dumnezeu, încă și-l putea aminti pe antrenor venind să îl vadă la spitalul de reabilitare. În ciuda regulii „fără vizitatori, fără excepții” pe care Edward o instituisese, antrenorul trecuse de salonul asistentelor și intrase în camera lui.

Se cunoșteau de câteva zeci de ani; interesul lui Edward față de caii de curse precum și ambiția lui anterioară de a fi cel mai bun în toate însemnaseră că exista un singur om pe care îl putea vrea pentru a-i antrena animalele.

Convertirea fusese scurtă și la obiect. Dar își atinse scopul mai bine decât orice linguseală și o strângere de mână. Și apoi, la un an după ce Edward se mutase aici, își aruncase costumele de afacerist și hotărâse că aceasta avea să fie viața lui, Jeb îi spusese că pleca de la Red & Black și mergea în California.

Probabil din pricina agenților de pariuri care doreau o bucată din el.

Așa că sigur că trebuia să o primească pe fiica acestuia.

Din fericire, ea părea să fie în stare să își poarte de grijă.

Plata datoriei avea să fie o nimic toată.

Cel puțin, asta își spusese în acea primă seară. Dar se dovedi că nu era adevărat... nici pe departe.

capitolul 12

- M-a costat o sută de mii de dolari să stau alături de tine.

În vreme ce Gin plimba o furculiță antică de la Tiffany în farfuria cu model de crizantemă, abia auzi cuvintele rostite în urechea ei dreaptă. Era prea ocupată să se uite prin picioarele paharelor de cristal la buchetul din fața ei. Samuel T. se afla de partea cealaltă a mesei, la stânga, și cu coada ochiului îi urmărea pe el și pe mičuța lui prietenă, Veronica/Savannah.

- Așa că ai putea măcar să vorbești cu mine.

Scuturându-se, aruncă privirea către îngrozitorul Richard Pford al IV-lea. Bărbatul era la fel ca în tinerețe: înalt și slab, cu niște ochi care puteau tăia sticla și o fire suspicioasă care era în contrast cu poziția lui stabilă în societatea din Charlemont. Fiul lui Richard Pford al III-lea, era unicul moștenitor al companiei Pford Liquor and Sprits Distributors, o rețea națională care asigură vin, bere, burbon, gin, vodcă, șampanie, whisky și altele pe rafturile barurilor și ale magazinelor din întreaga Americă.

Ceea ce însemna că, în calitate de membru al familiei Pford, își putea permite fără probleme să plătească sume de șase cifre pentru o anumită aranjare a locurilor în fiecare seară a săptămânii și de două ori duminica.

Se scălda în milioane - și oamenii nici măcar nu începuseră să moară în familia lui.

- Afacerile tatălui meu nu sunt ale mele, contracara ea. Așa că se pare că ai dat banii aceia degeaba.

El luă o gură din paharul său de vin.

- Și când te gândești că s-au dus pe cursurile de baschet al Universității din Charlemont.

- Nu știam că ești fan.

- Nu sunt.

- Nu este de mirare că nu ne înțelegem. „Universitatea Kentucky.” Ar fi trebuit să își fi dat seama. Și apoi, nu am auzit că te-ai căsătorit?

- Zvonurile despre logodna mea au fost mult exagerate.

- Greu de imaginat, cu toate calitățile tale salvatoare.

De partea cealaltă a mesei, Veronica/Savannah tresări pe scaunul ei, genele ei false se zbătură, iar furculița îi tremură pe farfurie. Lentilele ei de contact colorate îl fulgerară pe Samuel T., care își ștergea nepăsător gura cu șervetul lui din damasc.

Samuel T. nu o privea însă pe prietena lui. Privea fix peste buchetul acela de trandafiri, direct la Gin.

Nemernicul!

În mod deliberat, Gin se întoarse către Richard și zâmbi.

- Ei bine, sunt încântată de compania ta.

Richard încuviință din cap și reîncepu să își taie mușchiulețul.

- Așa mai merge. Te rog să nu te oprești.

Gin începu să vorbească fără pauză, deși nu avea nici cea mai mică idee ce ieșea din gura ei. Dar Richard încuviință din cap și îi răspundea, ceea ce însemna că se descurca bine – pe de altă parte, indiferent că erau conversații față de care nu avea nici un interes sau orgasme cu bărbați de care nu-i păsa, avea destulă experiență în a se preface.

Și, cu toate astea, era extrem de conștientă de ceea ce făcea Samuel T. acum. Dureros de conștientă.

Ochii lui ardeau în timp ce erau fixați asupra ei. În vreme ce târfa de lângă el se străduia din greu să se țină cu firea.

- ... M-am păstrat pentru tine.

Gin se încruntă, acea combinație specifică de silabe ajungând la ea, în ciuda distragerii sale.

- Ce ai spus?

- Eram pe cale să mă însor, dar apoi am căzut la învoială cu tatăl tău. De aceea am pus capăt logodnei.

- Ai căzut la învoială cu t... Despre ce vorbești?

Richard zâmbi rece.

- Eu și tatăl tău am făcut o înțelegere legată de viitorul tău. În schimbul căsătoriei cu tine, sunt gata să acord unii termeni favorabili distileriei Bradford.

Gin făcu ochii mari. Apoi clătină din cap.

- Nu aud bine.

- Ba da. Ba chiar am și cumpărat diamantul.

- Nu, nu, nu - stai o secundă.

Aruncă șervetul, deși nu terminaseră de mâncat nici ea, nici ceilalți treizeci și unu de oameni de la masă.

- Nu mă căsătoresc nici cu tine, nici cu altcineva.

- Serios?

- Sunt sigură că ți-ai „cumpărat“ un loc la masa aceasta. Dar nimeni nu mă obligă să fac ceva, iar asta îl include și pe tatăl meu.

Se gândi că era un lucru trist că nu pune la îndoială faptul că dragul ei tată o putea vinde în beneficiul măreței distilerii Bradford.

Richard ridică din umeri în costumul lui fin.

- Așa spui tu.

Gin privi de-a lungul mesei, către William Baldwine, care ședea în capul mesei cu o stăpânire de sine deplină, de parcă plutea pe un tron deasupra podelei, iar ei erau cu toții supușii lui.

Bărbatul nu simți privirea ei. Nu era conștient de faptul că bomba aceasta fusese scăpată - sau poate că așa plănuse lucrurile, știind că Richard nu avea să fie în stare să păstreze tăcerea și gândindu-se că ea nu avea să facă o scenă de față cu atâta lume.

La naiba, nu se înșelase. Oricât ar fi dorit ea să sară în sus și să înceapă să strige, nu avea să se înjosească în asemenea hal. Cu siguranță, nu cu Sutton Smyth și tatăl acesteia, Reynolds, în încăperea...

De partea cealaltă a mesei, un geamăt fu acoperit de o tuse delicată.

Gin își mută privirea încruntată de la tatăl ei către Samuel T., care ridică prompt dintr-o sprânceană... apoi trimise o beza în direcția ei.

- Da, îi puteţi lua farfuria, îl auzi ea pe Richard spunându-i chelnerului. A terminat...

- Poftim? Gin se întoarse către Richard. Dar nu ai nici un drept să...

- Îţi înţeleg lipsa poftei tale de mâncare, dar haide să nu forţăm soarta, da? Richard făcu semn cu capul către chelner. Şi nu va mânca nici desert.

Gin se sprijini de Richard şi îi zâmbi. În şoaptă, îi spuse:

- Nu te pripi. Îmi amintesc de zilele în care îţi umpleai suspensorul cu şosete. Două perechi, pentru că una nu era de ajuns.

Richard o copie. Cu o voce la fel de joasă, replică:

- Nu te preface că ai avea vreun cuvânt de spus în toate astea.

- Priveşte-mă.

- Mai degrabă, te voi aştepta.

Se lăsă pe spate şi o fixă cu expresia plină de satisfacţie a unui bărbat care avea în mână o chintă regală.

- Totuşi, nu mă lăsa să aştept prea mult. Greutatea în carate a inelului tău scade cu fiecare oră.

„Te voi ucide“, gândi în sinea ei, în timp ce privea încruntată către tatăl său. „O să te ucid - să-mi ajute Dumnezeu.“

Când Lizzie o luă pe un drum de ţară, cărarea de pământ pe care conducea abia dacă era destul de lată pentru maşina ei Yaris. De o parte şi de alta stăteau de strajă copaci, nu într-un rând ordonat, ci crescuţi după un tipar mai relaxat, unul determinat mai degrabă de către natură decât de lopata vreunui peisagist. Deasupra capului, braţele lor uriaşe se întindeau, unindu-se pentru a forma o boltă care era de un verde luminos primăvara, de culoarea smaraldului vara, galbenă cu portocaliu toamna şi ca un schelet pe timpul iernii.

De obicei, procesiunea aceasta era începutul relaxării ei, jumătatea de kilometru până la fermă fiind ca o cameră de decompresie - singurul motiv pentru care,

credea ea, era în stare să doarmă după o zi încărcată de problemele de la Easterly.

Nu și în seara aceasta.

De fapt, îi venea să se uite peste umăr ca să se asigure că nu era nimeni în spatele ei în mașină. Nu era ca și cum ar fi încăput cineva mai mare de doisprezece ani acolo, dar totuși. Se simțea urmărită. Vânată. Jefuită... Deși portofelul încă îi era în geantă, iar ea era, de fapt, singură în mașină.

Casa ei de la fermă era în stilul american clasic, genul care ar apărea pe un poster pentru un film pe postul TV Lifetime, cu acțiunea plasată în weekendul de Pațtru Iulie: albă, cu o verandă de jur împrejur prevăzută cu ghivece cu panseluțe, balansoare și un leagăn într-o parte. Șemineul obligatoriu se zărea deasupra acoperișului din ardezie cenușie, ambele originale, datând din anii construcției, prin 1833. Lovitura de grație? Un arțar uriaș care oferea adăpost de căldura verii și protecție împotriva vântului rece din iarnă.

Parcă sub copac, care era cel mai apropiat lucru de un garaj pe care îl avea, și coborî din mașină. Deși Charle-mont nu era nici pe departe Manhattan, diferența de zgomot ambiental era dezolantă. Aici, erau broaște de copaci, licurici care nu aveau nimic de spus și o mare bufniță cu coarne care începuse să stea de pază la vechiul hambar cu doi ani în urmă. Fără murmurul șoselei. Fără sirenele ambulanțelor. Fără acorduri de muzică Bluegrass venind din parcul de lângă râu.

Când închise ușa, sunetul fu amplificat de întuneric, iar ea fu ușurată când înaintă și activă luminile pe senzori de mișcare de lângă ușa de un roșu lucios de la intrare. Cizmele ei scârțâiră în vreme ce ea urca cele cinci trepte vechi, fiind întâmpinată de ușa de plasă. Înăuntru, totul era cufundat în beznă, și, față în față cu acea solitudine, își dori să fi avut un câine. O pisică. Un peștișor auriu.

Apăsând întrerupătorul, clipi când confortul fu iluminat de lumina galbenă moale. Mobila nu era nici

pe departe ca a familiei Bradford. În casa ei, dacă exista vreun obiect de antichitate era pentru că i se părea folositor și fusese făcut de către un meșter din Kentucky: un coș de trestie vechi, o pereche de cuverturi decolorate din material moale pe care le pusese pe pereți, un balansoar, o bancă de pin sub ferestre, capetele unor sape și lopeți pe care le găsisese în câmp, le înrămasese singură și le atârname pe perete. Preferata sa era colecția de instrumente muzicale. Avea câteva viori, multe instrumente de lut, câteva din lemn și comoara comorilor sale: pianul ei Price & Teeple, din 1907. Construit din lemn de stejar și cu niște balamale incredibile, cu pedale și feronerie de cupru, îl găsisese putrezind într-un hambar din partea de vest a statului și îl restaurase cu dragoste.

Mama ei numea casa un muzeu al folclorului, iar Lizzie bănuia că asta și era. Pentru ea, era liniștitor să se conecteze cu generații de oameni care munciseră pământul, sculptaseră vieți și își transmisese cunoștințele generațiilor viitoare.

Acum? Totul era despre 3G, 4G, LTE, computere mai mici și mai rapide și telefoane mai inteligente.

Da, pentru că aceea era o moștenire de onoare și de perseverență pe care să o duci mai departe: cum te-ai chinuit stând la coadă pentru noul iPhone preț de douăzeci și șase de minute cu doar o cafea de la Starbucks în mână și un blog on-line despre ceva insignifiant pentru a face timpul să treacă.

În bucătăria ei din anii 1940 – care era în stilul acesta nu pentru că fusese la IKEA și la Williams și Sonoma și cumpărase cele necesare, ci pentru că asta se găsisese în casă atunci când cumpărase parcela de patruzeci de hectare, în urmă cu cinci ani –, deschise congelatorul și privi îndelung la plăcinta cu pui pe care o făcuse luni seara...

Telefonul ei mobil începu să sune, iar ea privi peste umăr către locul în care își lăsase geanta, pe hol.

„Nu răspunde“, își zise în sinea ei. „Doar...”

Așteptă până când soneria tăcu, apoi mai stătu o vreme ca să vadă dacă avea să vină un al doilea apel – în ideea că, dacă era o urgență legată de mama ei, avea să existe un al doilea apel. Sau cel puțin un țârâit care să anunțe că avea un mesaj vocal.

Cum nu se mai auzi nimic, merse și luă telefonul. Nici un mesaj. Numărul nu îi era cunoscut, dar știa prefixul: 914.

New York City. Telefon mobil.

Avea acolo prieteni care o sunau.

Mâna îi tremură când intră în lista de apeluri și apăsă tasta de apelare.

Primi răspuns înainte chiar ca primul țârâit să ia sfârșit.

– Lizzie?

Ochii i se închiseră când vocea lui Lane îi pătrunse în ureche și prin tot trupul.

– Alo? zise acesta. Lizzie?

Erau o mulțime de locuri în care să se așeze în sufrageria ei sau în bucătărie: scaune, bănci, canapele, chiar și solida măsuță de cafea. În loc să se folosească de ele, se sprijini de perete și se lăsă fundul să alunece până pe podea.

– Lizzie? Ești acolo?

– Da.

Își sprijini fruntea pe mână.

– Sunt aici. De ce ai sunat?

– Voiam să mă asigur că ai ajuns cu bine acasă.

Fără nici un motiv întemeiat, îi apărură lacrimi în ochi. El făcuse întotdeauna asta. Pe vremea când erau împreună, indiferent de ora la care pleca, el o suna exact când intra pe ușă. Ca și cum și-ar fi setat cronometrul pe telefon.

– Nu aud petrecerea, zise ea. Pe fundal.

– Nu sunt acasă.

– Unde ești?

- La Vechea Fabrică. În încăperea cu butoaie. Se auzi un foșnet, ca și cum și el se așeza pe jos. Nu am mai venit aici de multă vreme. Miroase la fel. Arată la fel.

- Nu am fost niciodată acolo.

- Ți-ar plăcea. Este genul tău de loc: totul simplu, funcțional și artizanal.

Ea privi de jur împrejurul sufrageriei sale, apoi se uită ținută la prima sapă pe care o găsisese pe acele câmpuri pe care le planta cu porumb în fiecare an. Veche și ruginită, dar, pentru ea, minunată.

Urmă o perioadă de tăcere care o făcu să se simtă ca și cum el se afla cu ea în cameră.

- Mă bucur că nu ai închis, zise el în cele din urmă.

- Îmi doresc să fi putut.

- Știu.

Ea își drese glasul.

- Tot drumul până acasă m-am gândit la ceea ce mi-ai spus. M-am gândit la felul în care arătai când mi-ai vorbit. M-am gândit... la cum erau lucrurile.

- Și?

- Lane, chiar dacă aș putea trece peste toate - și nu spun că pot -, mai exact ce anume dorești de la mine?

- Orice îmi vei da.

Ea izbucni într-un râs nervos.

- Asta a fost sincer.

- Am din nou șansa de a fi cu tine? Pentru că îți voi spune asta chiar acum - dacă există cea mai mică șansă să mă primești, eu...

- Oprește-te, șopti ea. Doar... oprește-te.

Când el o făcu, ea se trase de păr atât de tare, încât unul din ochi îi lăcrima. Sau poate că asta se întâmpla din alte motive.

- Îmi doresc să nu te fi întors acasă, se auzi rostind. Îmi doresc... Aproape că trecusem peste, Lane. Îmi recăpătam suflul, viața. Eram... Iar acum, iată-te, spunând lucruri pe care doresc să le aud, privindu-mă ca și cum chiar le crezi. Și nu vreau să mă întorc. Nu pot.

- Atunci, haide să mergem înainte.

- Ca și cum ar fi atât de ușor.

- Nu este. Dar este mai bine decât nimic.

Ea simți nevoia de a vorbi, de a explica totul mai amănunțit, de a intra în detalii. Dar, cum vorbele i se blocau în cap, renunță la luptă.

- Nu a existat noapte sau zi în care să nu mă gândesc la tine, Lizzie.

Același lucru era valabil și pentru ea, dar nu voia să îi ofere genul acesta de muniție împotriva ei.

- Ce ai făcut în tot timpul ăsta?

- Nimic. Și vorbesc serios. Am stat cu prietenul meu, Jeff... bând și jucând poker. Așteptând, sperând să capăt șansa de a-ți vorbi.

- Timp de doi ani.

- Aș fi așteptat și doisprezece.

Lizzie încetă să se mai tragă de păr.

- Te rog să nu faci asta...

- Te doresc, Lizzie.

Inima ei bubui atât de puternic, încât putu să simtă accelerarea pulsului în pieptul și pe chipul ei.

- Nu am încetat niciodată să te doresc. Să mă gândesc la tine. Să îmi doresc să fii cu mine. La dracu', mă simt de parcă aș fi fost într-o relație cu o stafie. Te văd constant pe străzile din New York... o femeie blondă trecând pe lângă mine pe trotuar, poate ceva la felul în care îi stă părul, sau poate ochelarii de soare, sau culoarea blugilor. Te-am văzut în vise în fiecare noapte - erai atât de reală, încât te puteam atinge, te puteam simți, puteam fi cu tine.

- Trebuie să încetezi.

- Nu pot. Lizzie... nu pot.

Închizându-și ochii, ea începu să plângă în întunericul tăcut al casei sale atât de modeste, cea pe care o cumpărase și pe care aproape că o terminase de plătit - simbolul suprem al motivului pentru care nu avea nevoie de un bărbat în viața ei, nici acum, nici vreodată.

- Plângi? șopti el.

- Nu, îngăimă ea după o clipă. Nu plâng.

- Minți?
- Da. Mint.

capitolul 13

În vreme ce Lane privea pierdut la distileria veche ce fusese făcută de unul dintre strămoșii lui, știa că se afla sub limita legală de alcoolemie pentru a conduce o mașină, dar asta nu avea să dureze. La șold avea o sticlă din No.Fifteen, pe care o șterpелise dintr-o cutie care trebuia să fie pentru expoziție și, deși nu îi desfăcuse încă sigiliul, avea intenția de o bea până la ultima picătură.

Pretutindeni în jurul lui, Vechea Fabrică era întunecată, iar el fusese surprins de faptul că lacătul vechi și alarma de securitate avuseseră aceleași coduri ca odinioară. Pe de altă parte, ar fi intrat cu forța dacă ar fi fost nevoit să o facă. Simțea un impuls irezistibil de a se afla aici... ca și cum conectându-se la începuturile familiei sale ar fi îmbunătățit cumva situația în care se afla.

Știa că ar fi trebuit să o lase în pace.

- Îmi pare rău, spuse el. Vreau să spun tot ce trebuie, să fac tot ce trebuie și știu că nu o fac. Știu că nu am făcut-o. La naiba, Lizzie!

Își dădu capul într-o parte și ținu telefonul între umăr și ureche. Luând sticla, o deschise și îi puse gâtul la gură.

Ideea că o făcuse din nou să plângă îl mânca de viu.

- Bei? îl întrebă ea.

- Fie fac asta, fie mă dau cu capul de pereți.

În timp ce ea oftă, el mai luă o gură. Și o a treia.

Când termină de înghițit, iar arsura din gâtulejul său se mai liniști, puse întrebarea de care se tot temuse.

- Ești cu cineva?

Ei îi luă mult timp să răspundă.

- Nu.

Acum, el fu cel care oftă.

- Nu cred în Dumnezeu, dar, în momentul acesta, sunt gata să îmi pun în cui ateismul și să mă declar creștin.

- Dar dacă nu te mai doresc? Ce vei face atunci?

- Spui că așa stau lucrurile?

- Poate.

El închise ochii.

- Atunci, mă voi retrage. Asta mă va ucide... dar voi pleca.

Și mai multă liniște. Peste care el trecu ocupându-se de sticla lui.

- Prieteni, zise ea, în cele din urmă. Doar până aici voi merge. Asta este tot ce pot face.

- În regulă. Respect asta.

Putu auzi ușurarea din vocea ei.

- Mulțumesc...

- Dar ce înseamnă asta, mai exact? Întrebă el.

- Poftim?

- Păi, prieteni... Cum vine asta? Pot să te sun, nu? Iar prietenii pot mânca împreună din când în când pentru a se pune la zi cu veștile - știi tu: divorțuri, planuri de a se muta, direcții noi, genul acesta de lucruri.

- Lane.

El zâmbi.

- Îmi place la nebunie când îmi rostești numele așa.

- Așa nervoasă?

- Este sexy.

Lizzie își dresă glasul.

- Acesta nu este un cuvânt legat de prietenie, da?

- Nu făceam decât să constat un lucru.

- Părere.

- Realitate...

- Lane, îți zic de pe-acum, trebuie să...

Când ea continuă să vorbească, cu sinceritatea ei tipică, fără ocolișuri, el închise ochii și ascultă ordinele, lăsând tonul vocii ei să îl inunde. Adânc în vintrea lui, o dorință veche familiară se stârni, un dragon se trezi, iar

impulsul era atât de puternic, încât îi venea să se urce în mașină și să se îndrepte către Indiana.

- Mai ești acolo? întrebă ea.

- O, da. Aranjându-și erecția în pantaloni, își reținu un geamăt. Da, sunt.

- Ce faci?

Își trase mâna, depaaaaarte de Zona Zero.

- Nimic.

- Ei? spuse ea ca și cum aștepta un răspuns. Așa este?

- Ce anume?

- Ești pe cale să adormi?

- Slabe șanse, mormăi el.

Urmă o clipă de liniște. Apoi, un încordat:

- Ah...

- Ar fi mai bine să închid, zise el brusc. Ai grijă de tine! Și vorbim mâine.

Numai că acum părea că ea nu voia ca el să închidă telefonul - iar mădularul lui era cu adevărat foarte fericit de treaba asta.

- Așadar, chiar vei rămâne? întrebă ea.

„Putem vorbi despre altceva?” se gândi erecția lui.

„Jos, băiete.”

- Da. Lane se mișcă pe podeaua tare și încercă să ignore felul în care se atingea de fermoar. Sunt singurul care o va scoate pe domnișoara Aurora din bucătăria aceea înainte de a se sinucide pe bune. Și mai este și avocatul - pentru divorț.

- Chiar ai de gând să...

- Da, zise el. Imediat și cât pot de repede. Și nu, nu este vorba numai despre tine. Am comis o greșală și o îndrept pentru toată lumea.

- În regulă, zise ea, dregându-și glasul. Da.

- Nu fac decât să privesc înainte, Lizzie.

- Așa spui tu. Ei bine... la revedere...

- Nu, interveni el. Nu asta. Ne urăm noapte bună, în regulă? Nu la revedere - asta dacă nu cumva dorești

să apar la ușa ta și să dorm pe pragul tău ca un câine fără stăpân.

- Bine.

Înainte ca ea să închidă, el mimă un „te iubesc“.

- Noapte bună, Lizzie!

- Noapte... bună. Lane.

Punând capăt convorbirii, Lane își lăsă brațul să îi cadă, telefonul lovind podeaua tare când își slăbi strânsoarea asupra obiectului aceluia afurisit.

- Te iubesc, Lizzie, mormăi el cu glas tare.

Mai luă o gură din sticlă și se gândi la cât de convenabil era că bogăția familiei sale se baza pe ceva care putea să îl îmbete. Spre deosebire de nenumărate alte produse care nu l-ar fi ajutat în situația actuală: creioane, baterii de mașină, plasturi, gumă de mestecat.

Când telefonul lui sună, sări și îl apucă. Dar nu era Lizzie.

Răspunse, vorbind târăgănat:

- Jeff.

Gazda lui din Manhattan mormăi:

- Cel puțin, încă ești în viață.

- Să zicem. Duse din nou sticla la gură. Tu cum ești?

- Bei?

- Da. No.Fifteen. L-aș împărți cu tine dacă ai fi aici.

- Ce gentleman sudist! Prietenul său oftă. Lane, unde ești?

- Acasă.

Se auzi un bârâit pe linie.

- Adică...

- Da.

- Charlemont?

- M-am născut și am crescut aici și am revenit la turmă.

Hmm. Poate că se îmbăta în cele din urmă. Spusese ceva scos parcă din *Magnolii de Oțel*. Ca tine și cartierul de est, numai că noi avem mațe de porc și pui prăjit...

- Ce dracului faci acolo?

- Ma...

Își drese glasul.

- O persoană foarte importantă s-a îmbolnăvit. Și am fost nevoit să vin.

- Cine?

- Femeia care m-a crescut. Ma... Ei bine, mama mea - chiar dacă nu este mama mea biologică. S-a îmbolnăvit acum câțiva ani, dar știi cum este cu lucrurile astea. Se întorc. Ea însă spune că va bine, și mă agăț de asta.

- Când te întorci?

Lane mai bău un pic.

- Ți-am spus vreodată că m-am căsătorit?

- *Poftim?*

- A fost chiar înainte să vin în nord și să încep să stau la tine. Voi sta aici până voi fi sigur că domnișoara Aurora va fi bine și mă voi ocupa să dreg ideea aia proastă. În plus... oricum... mai este o femeie.

- Stai un pic. Doar, fir-ar al naibii, stai un pic.

Se auzi un foșnet, apoi fâșâitul cuiva care încerca să facă o brichetă să scuipe o flacăără... urmate de un pufăit.

- Voi avea nevoie de un trabuc cubanez ca să trec prin asta. Așadar... este vorba despre o femeie?

- Ți-am spus că nu sunt homosexual.

- Și acesta este motivul pentru care nu ai fost cu nimeni cât ai stat aici?

- Nu, asta este din cauza celeilalte femei. Cea pe care nu am luat-o de nevastă.

- Voi avea nevoie de o diagramă, mormăi individul. La naiba, de ce nu ai vorbit despre asta?

Clătină din cap, deși vechiul său prieten nu îl putea vedea.

- Eram chitit să fug. Doamne, ura faptul că Chantal o nimerise cu asta. Urla prea tare în capul meu. Toată treaba. Ia zi, cum ești?

- Scapi bomba cu toate astea și pui capac întrebându-mă cum sunt?

- Am de băut. Vorbitul nu face decât să mă încetinească, dar pot să ascult. Sorbi o gură lungă. Așadar...? Ce se mai întâmplă?

- Sunt bine, știi, munca este la fel. Zece mii de oameni care urlă, un șef care stă în fundul meu și cincisprezece aspirine pe zi ca să nu îmi explodeze capul. Aceleași lucruri. Cel puțin, sunt bani - mai ales acum, când nu îmi mai iei un sfert de milion de dolari în fiecare săptămână la masa de joc.

Mai vorbiră o vreme despre nimic deosebit. Jocuri de poker, Wall Street, femeia cu care și-o trăgea Jeff. Și, chiar dacă lui Lane nu îi plăceau prea tare discuțiile telefonice, își dădu seama că îi era dor de individul ăsta. Se obișnuise cu vorba iute, istețimea și, mai ales, urma aceea de accent din Jersey în care cuvintele care se terminau în „a“ erau pronunțate cu „er“, iar oamenii stăteau în coadă, nu la coadă. Și era „zi niversară“ în loc de „zi aniversară“.

- Deci bănuiesc că asta înseamnă rămas-bun, zise vechiul său coleg de cameră din facultate.

Lane se încruntă și și-o imaginează pe Lizzie. Îi auzi glasul. Își aminti de avertismentul ei.

Apoi, își aranjă din nou excitația persistentă.

Se întrebă dacă exista posibilitatea de a nu se întoarce la New York.

Pe de altă parte, când venea vorba despre a o recăpăta pe Lizzie, era nevoie de doi pentru a dansa tango. Doar pentru că el era gata să ia relația de la capăt nu însemna că și ea dorea asta. Și mai era și familia lui. Adică, se putea el imagina trăind din nou la Easterly? Chiar dacă domnișoara Aurora se punea pe picioare și el și Lizzie își rezolvau problemele, ideea de a trăi alături de tatăl lui era în măsură să îl facă să se gândească cu drag la granița canadiană. Și nici măcar asta nu era destul de departe.

- Nu știu dacă rămân definitiv.

- Poți oricând să te întorci aici. Canapelei mele îi este deja dor de tine - și nimeni nu joacă poker ca tine.

Amândoi închiseră după ce își luară rămas-bun și, în vreme ce Lane mai făcu o rundă de braț-relaxat-telefon-scăpat-din-mână, se concentra din nou asupra vechii distilerii de peste drum, cea care fusese folosită zeci de ani de la începutul secolului și era acum un artefact admirat de zeci de mii de vizitatori pe an.

Nu avusese niciodată o slujbă. Amploarea „eforturilor sale profesionale” implica evitarea fotografiilor – ceea ce avea mai mult legătură cu supraviețuirea decât cu a face o carieră din asta. Nu știa nimic despre șefi sau colegi enervanți ori despre navete obositoare. Nu își bătea capul că trebuia să fie undeva la o anumită oră sau cu evaluarea performanțelor; nici nu se putea plânge de durerile de cap provocate de prea multe ore în fața ecranului unui computer.

Amuzant, nu se gândise niciodată la faptul că avea atât de multe în comun cu Chantal. Singura diferență? Contul ei fiduciar nu putea fi destul de mare încât să își păstreze stilul de viață cu care fusese obișnuită, motiv pentru care fusese nevoită să se mărite cu el.

Se gândi la Lizzie, care muncea din greu pentru a-și susține ferma aia a ei. Cunoscând-o, probabil își îndeplinise deja scopul.

Asta îl făcu să o respecte și mai mult.

De asemenea, îl făcu să se întrebe ce avea, mai exact, să îi ofere unei femei ca ea. Cu doi ani în urmă, fusese tot numai erecții furioase și drame familiale, atât de înfometat fizic după ea, atât de captivat mental de ea. Nici măcar o singură dată nu se privise pe sine din punctul ei de vedere. Toți banii și poziția socială erau valoroase doar pentru oameni ca Chantal. Lizzie dorea mai mult, merita mai mult.

Ea voia chestii reale.

Poate că, la urma urmei, el nu era chiar cu mult mai presus față de soția aceea a lui.

„Fosta soție”, se corectă în timp ce continuă să bea.

capitolul 14

- Cărui fapt datorez această onoare?

Când tatăl lui Gin vorbi, fu o afirmație, nu o întrebare, iar tonul sugera că faptul că ea îi stătea în pragul dormitorului era o intruziune, nu o onoare.

- Aș dori să știu ce dracului ai făcut cu Richard Pford.

Tatăl ei nici nu clipi la pupitrul lui, continuând să își scoată butonierele franțuzești. Jacheta smochingului său negru fusese împăturită în două și așezată pe un fotoliu, iar bretelele sale negre cu roșu îi fuseseră coborâte de pe umeri și îi atârnavă în talie.

- Tată, strigă ea. Ce ai făcut?

O lăasă să aștepte cât timp își desfăcu papionul și și-l scoase.

- Este vremea să te așezi la casa ta...

- Nu prea te afli în poziția de a fi avocatul căsătoriei.

- ... Iar Richard este un soț perfect.

- Nu pentru mine.

- Asta rămâne de văzut.

Se întoarse cu fața spre ea, cu ochii reci și chipul său frumos impasibil.

- Și să nu te îndoiești de asta - *te vei căsători cu el.*

- Cum îndrăznești... Nu suntem la sfârșitul secolului trecut. Femeile nu sunt slave - putem deține proprietăți și să avem propriile conturi în bancă - putem chiar să votăm. Și al naibii de sigur putem hotărî dacă dorim sau nu să mergem la altar - iar eu nu voi merge nicio dată la întâlnire cu un bărbat, darămite să mă mărit cu el. Cu atât mai puțin dacă asta îți aduce vreun beneficiu.

- Ba da, o vei face. Pentru o clipă, privirea lui țâșni peste umărul ei, și el păru să clatine din cap ca și cum făcea cuiva semn să plece. Și o vei face în următoarele două luni.

Gin se răsuci, așteptându-se să dea cu ochii de cineva aflat în spatele ei în prag. Nu se vedea nimeni acolo.

Își întoarse din nou privirea înspre el.

- Vei fi nevoit să îmi pui pistolul la cap.

- Nu, nu o voi face. O vei face de una singură, în mod voluntar.

- Nu o voi face...

- Ba da.

Preț de o secundă, inima ei se opri. De-a lungul vieții ei, învățase să își urască tatăl, dar nu se temuse niciodată de el. Cu toate acestea, în fața acestei încrederi nestrămutate a lui, se întrebă pentru întâia oară de ce era el cu adevărat în stare.

- Poți alege să te împotrivești, zise el calm. Sau poți judeca situația cu simț practic. Nu vei reuși decât să îți faci rău dacă nu faci asta pentru familie. Acum, dacă vrei să mă scuzi, mă voi retrage pentru seara aceasta...

- Nu mă poți trata astfel. Clipi rapid. Știu că Edward este preferatul tău - sau era. Știu că îi iubești mai mult pe Max și pe Lane, dar eu nu sunt vreun director pe care să îl poți angaja și concedia, și nu poți să mă comanzi - nu atunci când asta îmi va distruge viața.

- Viața ta este deja distrusă. Ai avut un copil aici, în casă, la șaptesprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu, și ai continuat cu genul de purtare promiscuă rezervată de obicei stripteuzelor din Las Vegas. Ai doar o diplomă de liceu, pentru că ai abandonat Sweet Briar după ce ai avut o aventură cu profesorul tău de engleză care era căsătorit, și apoi, când te-ai mutat înapoi acasă, te-ai culcat cu șoferul meu. Ești o rușine pentru familia aceasta, și, ce-i și mai rău, am impresia distinctă că parte din plăcerea pe care o ai făcând aceste fapte se datorează situației jenante în care asta ne pune pe mine și pe mama ta.

- Poate că, dacă aș fi avut un bun model bărbătesc pe care să îl admir, nu aș fi considerat că bărbații sunt atât de unanim respingători.

- Ar fi ajutat asta să găsești pe vreunul dintre ei neatrăgător? Și totuși, nu aceasta este problema ta. Din nu se știe ce motiv, Richard nu este intimidat de reputația ta, o eroare de judecată pe care cu siguranță va ajunge să o regrete. Însă asta nu este treaba mea.

- Te urăsc, şuieră ea.

- Trist este, draga mea, că nu ai destulă profunzime pentru nivelul acesta de duşmănie. Dacă ai fi avut vreun strop de inteligenţă, ți-ai fi dat seama că Richard Pford va fi în stare să îți ofere stilul de viață de care ai nevoie la fel de mult ca de aer, pentru tot restul zilelor tale. Iar tu vei asigura pe mai departe succesul și sănătatea financiară a familiei care ți-a dat acei pomeți înalți și minunatul ten ca piersicile cu frișcă. Va fi, la urma urmei, singura contribuție pe care o vei aduce vreodată numelui de „Bradford“.

Gin fu vag conștientă că respira precipitat.

- Într-una dintre zile, vei plăti pentru păcatele tale.

- Devii religioasă acum? Convertirea ta s-ar putea dovedi dificilă chiar și pentru cei ca Iisus.

- Cum poți fi atât de odios? Nu am întâlnit niciodată pe cineva la fel de rece ca tine...

- Am grijă de tine în singurul mod pe care îl știu. Îți dau la dispoziție o avere, un nume valoros - și poți chiar să o iei pe Amelia, dacă dorești. Sau poate sta aici...

- De parcă ar fi un bagaj? Clătină din cap. Ești un depravat. Ești complet și bolnăvicios de depravat...

El se repezi înainte, pentru prima oară îngăduind unei urme de emoții să evadeze de sub masca aristocrată a încrederii de sine.

- Nu ai nici cea mai mică idee ce este necesar pentru a ține familia asta pe linia de plutire. Absolut nici una. Pentru tine, cea mai dificilă sarcină de zi cu zi este să alegi ce să îți faci mai întâi: părul sau unghiile. Așa că să nu îmi vorbești mie despre depravare atunci când rezolv problemele pentru toate lipitorile de sub acoperișul ăsta. Termenii favorabili ai lui Richard Pford ne vor ajuta să ne permitem asta în continuare, zise el, apucând poalele rochiei ei. Și asta, zise împungând cu degetul colierul din jurul gâtului ei. Și toate celelalte lucruri de care profiți zi de zi fără să te oprești să te întrebi, chiar și doar preț de o clipă, cum de îți stau la dispoziție și cu ce cost. Să te căsătorești cu bărbatul acela este singurul, unicul

lucru care a fost vreodată cerut din partea ta în schimbul norocului chior că te-ai născut în familia asta și al libertății lăcomiei tale. Ești o Bradford din cap până în picioare, în stare doar de consum – dar, uneori, trebuie făcută plata, așa că, *da*, scuipe el, te pot asigura că vei deveni foarte fericita, foarte frumoasa și foarte măritata doamnă Richard Pford. Îi vei dăruia copii și îi vei fi fidelă, altfel, să mă ajute Dumnezeu, te voi bate la fund ca pe copilul de cinci ani care ești. Ne-am înțeles? Sau poate ți-ar plăcea un curs intensiv pentru a vedea cum e să fii ca oamenii care îți spală mașinile, îți pregătesc mâncarea, îți fac curat în cameră și îți calcă rufe? Poate ți-ar plăcea să știi cât este de greu să muncești pentru a-ți câștiga existența.

- Te urăsc, zise ea, tremurând din cap până în picioare.

Tatăl ei respiră și el precipitat și tuși în pumn.

- De parcă mi-ar păsa. Dă-i drumul și fă o criză de nervi și lovește cu picioarele și urlă – nu va face decât să dovedească faptul că am dreptate. Dacă ești în vreun fel femeie, și nu o puștoaică răsfățată, te vei trezi dimineată și îți vei face datoria pentru prima oară în viața ta.

- Îmi vine să te omor în clipa asta, șuieră ea.

- Dar pentru asta ar fi nevoie să iei și să încarci o armă, nu-i așa? Nu e tocmai un lucru pe care i-l ai putea cere cameristei tale – dacă nu dorești să fii prinsă.

- Nu ești tatăl meu. Nu ești... tatăl meu!

Răsucindu-se, ea ieși alergând din încăpere și trântind ușa atât de tare, încât probabil își trezi până și mama din starea ei comatoasă.

Temându-se că el avea să o urmeze, alergă pe hol până în camera ei, ridicându-și fustele grele. Repezindu-se peste prag, se încuie înăuntru și gâfâi.

„Ah, nu, la dracu’. Nu îmi vei face asta.”

Dacă el avea impresia că ea fusese o bătaie de cap până atunci, n-avea decât să vadă ce urma să facă.

În vreme ce se fâțâia între baia și dormitorul ei, în cap i se succedau tot felul de planuri, dintre care multe implicau infracțiuni și pe tatăl ei. În cele din urmă, trebui

să scape de rochie, pe care o lăsă acolo unde căzu, pășind din grămada de mătase și continuând să se plimbe de colo-colo în bustieră, portjartier și pantofii cu toc cui.

Și diamantele acelea pe care parașuta de soție a fratele ei încercase să le poarte prima în seara aceea.

Din nu se știe ce motiv, gândul la setul Harry Winston o purtă cu mulți ani în urmă, la prima oară când simțise că îl urăște pe tatăl ei...

Avea șase, poate șapte ani când se întâmplase. Ajunul Anului Nou. Se trezise din cauza artificiiilor care pocneau și înfloreau deasupra zonei depărtate a orașului. Speriată, plecase în căutarea lui Lane, cel de la care primise întotdeauna consolare... și îl găsisese jos, în salon, cu Max.

Gin insistase să rămână cu frații ei și să facă tot ce făceau aceștia. Povestea vieții ei pe vremurile acelea: mereu pe fugă pentru a ajunge din urmă, pentru a primi o fărâma de atenție și pentru a capta interesul cuiva. Angajații roiseră întotdeauna în jurul părinților ei și le făceau poștele fraților ei. Ea era o notă de subsol, adăugirea, covorul de care se împiedica lumea în drum spre ieșire sau către ceva mai bun, mai interesant, mai important.

Nu dorise să bea chestia aceea din sticlă. Bourbonul avea miros neplăcut, iar ea știa că era interzis, dar, dacă ei aveau să o facă, atunci avea și ea să bea.

Și apoi, fuseseră prinși.

Nu o dată, ci de două ori.

Edward îi spusese să plece, și ea îl ascultase. Numai că, atunci când ajunsese în holul pentru personal, auzise glasuri și fusese nevoită să se ascundă în umbra unei uși, pentru a nu fi descoperită.

Astfel, putuse să îl vadă pe tatăl ei ieșind din biroul Rosalindei Ferris. Acesta era îmbrăcat în halat și se afla în mijlocul acțiunii de a lega împreună cele două jumătăți. Era încruntat, ca și cum ar fi fost deranjat de discuțiile pe care le auzise în salon, iar primul impuls al lui Gin fusese să alerge pentru a-l putea avertiza pe fratele ei. Frica o împiedicase, și apoi doamna Ferris ieșise și apucase brațul tatălui ei.

Mintea ei fragedă se întrebasese de ce bluza secretarei era scoasă din fustă și părul ei, care întotdeauna era atât de ordonat și de țeapăn, părea acum atât de deranjat.

Adulta din ea știa mai bine.

Cei doi se certaseră în șoaptă, spunând lucruri pe care ea nu le putuse auzi din cauza bubuitului inimii sale. Apoi, tatăl ei plecase furios, iar doamna Ferris dispăruse înapoi în biroul ei și închisese ușa.

Giin rămăsese acolo un timp care i se păruse lung ca un an, temându-se ca nu cumva doamna Ferris să iasă din nou. Apoi însă, se speriasse de posibilitatea ca tatăl ei să coboare pe acolo și să o găsească.

El nu ar fi trebuit să fie acolo, cu femeia aceea. Nu ar fi fost mulțumit să afle că ea îl văzuse.

În picioarele goale reci, se strecurase până la scara pentru personal și se lipise de perete în timp ce urca, atentă să nu scoată nici un sunet. Sus, la etaj, înghețase când se pornise o altă rundă de artificii. Nedorind să fie singură în camera ei, se adăpostise în ușa deschisă a unei camere pentru oaspeți, dorindu-și să fi avut un loc sigur în care să fi mers. Ghemuindu-se, își lipise genunchii de piept și și-i înconjurase cu brațele.

Tatăl ei probabil îi descoperise.

Asta o înspăimântase mai mult decât zgomotul de afară...

Edward urcă primul scara principală, iar tatăl lor se afla în urma lui, profilându-se ca un monstru. Mersul fratelui ei era dezordonat, iar pielea de pe chipul lui era cenușie. Tatăl ei fusese la fel de țeapăn și de dezaprobator ca o strană de biserică.

Unde se aflau ceilalți doi?

Nu fusese rostită nici o vorbă în timp ce cei doi înaintaseră până la ușa tatălui lor. Edward se dăduse într-o parte, apoi intrase împleticindu-se în încăperea întunecată când i se eliberase calea.

– Știi unde sunt curelele.

Asta fusese tot ce spusese tatăl lor.

Stai, asta nu era corect... Edward nu fusese implicat! De ce era el...

Ușa se închisese cu zgomot, iar ea se cutremurase gândindu-se la ce avea să urmeze. Câteva clipe mai târziu, se dăduse înapoi când auzise primele lovituri, un sunet ascuțit, de lovitură, urmat de un geamăt înghițit.

Și din nou.

Și din nou...

Edward nu plânse deloc. Nu înjurase niciodată.

Ea ascultase asta de destule ori încât să știe.

Gin își pusese capul pe antebrațele subțiri și își închisese ochii strâns. Nu știa de ce tatăl lor îl ura pe Edward atât de mult. Bărbatul îi detesta pe ceilalți, dar, din nu se știe ce motiv, fratele ei îl înfuria.

Edward nu plângea niciodată.

Așa că plânse ea pentru el... și hotărâse, atunci și acolo, că, dacă tatăl ei îl putea urî pe Edward, avea să-i arate ea că acesta era un joc ce se putea juca în doi.

Și îl alesese pe cel care în clipa aceea mânuiă cureaua.

Din acel moment, avea să îl urască pe tatăl ei.

Adunându-se, Gin descoperi că se așezase pe patul ei, își adusese genunchii la piept și își înfășurase brațele în jurul lor – ca și cum ședea din nou în camera aceea de oaspeți, cu doar o cămașă de noapte care să îi țină de cald, de noapte și înspăimântată de ceea ce se petrecea în camera tatălui său.

Da, acolo începuse – iar William Baldwine nu îi oferise niciodată vreun motiv să se răzgândească în privința relației lor. Treaba aceasta cu Richard Pford? Doar o altă adăugire pe o foarte lungă listă.

Dar nu cea mai rea.

Nu, cel mai rău lucru pe care îl făcuse bărbatul acela era ceva pe care numai ea părea să îl bănuiască, ceva de care nimeni altcineva nu adusese vorba, nici sub acoperișul de la Easterly, nici în ziare.

Era convinsă că tatăl ei fusese cel care pusese să fie răpit Edward.

Fratele ei fusese destul de des în America de Sud și, ca directorii americani cu statutul și poziția lui, călătorise întotdeauna cu gardă de corp și pază, cu toții angajați de către BBC. Cu genul acela de acoperire, nimeni nu ar fi trebuit să se apropie la mai mult de douăzeci de metri de el – și totuși, cumva, fratele ei fusese răpit, nu când era pe drum sau măcar în timp ce se afla în altă parte.

Ci din apartamentul său din hotel.

Cum dracului se întâmplase una ca asta?

Primul lucru la care se gândise ea – când i se spusese, în cele din urmă, despre greaua încercare – fusese că tatăl ei fusese cumva implicat.

Avea vreo dovadă? Nu, nu avea. Dar își petrecuse întreaga copilărie urmărindu-l pe bărbatul acela fixându-l pe Edward cu privirea de parcă ura chiar și aerul pe care acesta îl respira. Și apoi, mai târziu, când Edward începuse să lucreze la companie, avusese impresia că relația acestora se răcise chiar mai tare – mai ales când consiliul de administrație îi dăduse lui Edward din ce în ce mai multe responsabilități.

Ce cale mai bună de a scăpa de un rival decât să îl ucizi când este plecat peste hotare? Într-un mod care să îl facă pe William Baldwine să arate ca o victimă și un tată îndurerat.

Presupunând că nimeni din afara cercului de apropiați nu afla că bărbatul refuzase să plătească recompensa.

Dumnezeule, Edward aproape că fusese ucis – și când, în cele din urmă, se întorsese, se afla într-o formă îngrozitoare. Tatăl ei fusese în centrul atenției presei, a consiliului și a familiei, dar nu mersese nici măcar o dată să îl vadă pe fiul său distrus.

Scandalos. Și o confirmare, în mintea ei, a faptului că William Baldwine încercase să scape de un rival pe care nu îl putea concedia.

Nu era de mirare că ea nu avea încredere în bărbați.

Nu era de mirare că nu avea să se căsătorească nici-o dată.

Cu atât mai puțin pentru a-l face pe tatăl ei fericit.

capitolul 15

Când Lizzi ajunse la Easterly în dimineața următoare, avu nevoie de două încercări pentru a-și parca mașina ei Yaris așa cum trebuia – ceea ce arăta în ce stare psihică era, având în vedere faptul că mașina era de dimensiunea unei biciclete. Coborând, cotrobăi prin geantă și o scăpă – și, când se aplecă să ridice crema de protecție solară de pe asfaltul deja încins, își dădu seama că uitase să își aducă mâncarea pentru prânz.

Închise ochii.

– La naiba...

– Ești bine, fato?

Lizzie își îndreptă spinarea și se întoarse către Gary McAdams. Grădinarul-șef păși spre ea, aproape fără ca piciorul lui schilodit să îl încetinească, având chipul bătit de vreme încrețit de îngrijorare – de parcă evalua un tractor care era gata să își piardă ampatamentul.

„Oare chiar arăt atât de rău?” se întrebă ea.

Pe de altă parte, nu dormise deloc.

– A, da, sunt bine. Zâmbi forțat. O noapte lungă.

– Ești sigură?

Nu.

– Da. Ce face echipa ta?

– Am terminat cu tunsul ierbii, iedera este fasonată, o să îi pun să strângă frunzele de pe terasă după ora zece. (Pentru că atunci li se îngăduia să facă genul acela de zgomot împrejurul casei.) Corturile sunt ridicate, zona de catering este pregătită, cu grătarele la locul lor. Dar avem o problemă.

Lizzie își ridică geanta mai sus pe umăr și se gândi că era pregătită să se confrunte cu o problemă pe care o putea rezolva.

– Care?

– Că domnul Harry vrea să discute cu tine. Este o problemă cu paharele de șampanie.

– Așezarea lor pe mese? Închise ușa mașinii. Pentru că am crezut că aveau să fie înmânate.

- Nu, au primit doar jumătate din comandă. Crede că ai schimbat tu numărul.

- De... de ce aş face asta?

- A zis că tu eşti singura persoană care are contact cu oamenii de la închirieri.

- Eu am comandat corturile. Atât. El trebuia să se ocupe de tacâmuri, de pahare şi de farfurii... Îmi pare rău. Strig? Mi se pare că strig.

El îşi puse o mână pe umărul ei.

- Nu îţi face griji pentru asta, fato. Şi pe mine mă scoate din sărite domnul Harry.

- Este domnul Harris.

- Ştiu.

Nu putu să nu râdă.

- Merg să mă socotesc cu el.

- Oricând te plictiseşti de el, am o lopată şi o sapă. La mine acasă este destul câmp deschis.

- Eşti un domn.

- Deloc. Dă-mi geanta ta, fato, că te conduc.

- Cântăreşte un kilogram. Cred că mă descurc. Por-ni pe cărarea care urca până la aripa servitorilor de la Easterly. Şi apoi, mă pot folosi de ea să îi dau una în cap, dacă este nevoie.

- Aminteşte-ţi de sapa mea, strigă el.

- Întotdeauna.

Cu fiecare pas pe pietriş, pieptul i se strângea, iar senzaţia de sufocare se înrăutăţea pe măsură ce partea din dos a vilei albe apărea în depărtare. Razele aurii ale dimineţii scaldau şindrila în lumini teatrale, şi ideea că sub acoperişul acela vechi de ardezie se juca o groază de ficţiune păru atât de potrivită!

După ce petrecuse orele dimineţii privind fix în tavan, nu ajunsese la nici o concluzie. Ce îi rămăsese în cap? Sunetul lui Lane la capătul celălalt al firului. Îşi aminti tonul acela sexy din glasul lui: de obicei, însemna că avea să găsească o cale să o prindă singură şi să o dezbrace cât se putea de rapid.

Simțea ca pe o absolută și totală trădare faptul că trupul ei era doar... o, da, ca și cum partea sexuală din ea așteptase reîntoarcerea stăpânului. Dar, haide, ea era cu mult mai mult, cu mult mai bună decât un orgasm sau două furate cu un bărbat pe care ar fi trebuit să îl mânuiască mai degrabă cu niște clești pentru friptură și un extingtor.

Nebunie.

Când ajunse în cele din urmă în apropierea casei, pătrunse prin intrarea laterală a grădinii și traversă către intrarea din spate a bucătăriei, doar ca verifice că toate cele necesare pentru petrecere erau acolo unde le lăsase în noaptea precedentă.

Ceea ce era o prostie. De parcă o grămadă de spiriduși ar fi intrat și ar fi distrus totul sub lumina lunii?

Folosindu-se de intrarea pentru angajați, pătrunse în bucătăria mare, care era, deocamdată, curată și rece, așteptând sosirea măștrilor bucătari care erau programați să lucreze de la ora opt până la ora douăzeci. Însă locul nu era în întregime gol. Domnișoara Aurora stătea în fața plitei industriale, cu o tigaie de fontă plină de bacon care sfârâia în stânga ei, o a doua la dreapta, plină de ouă bătute de un galben strălucitor. Patru farfurii erau așezate pe teigheaua din inox, alături de castroane cu zmeură și afine proaspete, un serviciu de argint pentru zahăr, frișcă și cafea pe o tavă și un coș cu prăjituri de casă.

- Domnișoară Aurora?

Femeia privi peste umăr.

- Ah, iat-o! Ce faci? Ai mâncat?

- Da, doamnă.

- Nu destul. Tu și Lane, prea slăbuți. Bucătăreasa își îndreptă atenția spre ouă și le întoarse cu spatula ei roșie. Ar trebui să mă lași pe mine să te hrănesc.

- Nu vreau să fiu un deranj.

Urmă un mormăit dezaprobat și, înainte ca obișnuita lor ceartă să înceapă, Lizzie întrerupse:

- Arăți așa bine!

- I-am spus majordomului aceleia că nu aveam nevoie de nici o ambulanță.

- În mod evident, aveai dreptate.

Iar Lane era, probabil, atât de ușurat.

- L-ai văzut pe domnul Harris?

- În biroul lui. Vrei să merg cu tine?

- Deci ai auzit despre Cazul Șampania?

- Eu am fost cea care l-a avertizat pe Gary, pen' că știam că pe tine o să te cheme prima. Nu voiam să intri aici fără să fii avertizată.

- Nu am schimbat nici o comandă.

- Sigur că nu. Domnișoara Aurora ridică tigaia cea grea ca și cum acesta nu ar fi cântărit mai mult decât o farfurie din carton. În timp ce porționează ouăle, clătină din cap. Și există o explicație foarte bună.

- Care este aceasta?

- Nu este treaba mea.

- Biiine.

Lizzie așteaptă un moment pentru a-i oferi bucătăresei o ocazie de a elabora, dar aceasta nu o făcu.

- Oricum, merg să rezolv treaba asta. Mă bucur foarte tare că ești pe picioarele tale, domnișoară Aurora.

- Ești o fată bună, Lizzie. Dar ai fi și mai bună dacă m-ai lăsa să îți pregătesc ceva pentru micul dejun.

- Poate în următoarea mea viață.

- Nu ai parte decât de una. Apoi, mergi în rai.

- Asta mi-a spus întotdeauna tatăl meu.

- Și al meu.

Înaintând pe podeaua cu gresie, Lizzie deschise o ușă dublă și coborî în sala destinată personalului. Biroul domnului Harris se afla exact vizavi de cel al Rosalindei, și ea bătui la ușa majordomului. Ciocăni din nou. Încercă și a treia oară, deși era în zadar.

Adulmecând aerul, se strâmbă și se gândi că locul acela chiar trebuia aerisit. Pe de altă parte, familia Bradford refuzase să instaleze aer condiționat sau o sursă de căldură în partea aceasta a casei. Personalul, la urma urmei, putea să îndure.

Întorcându-se către ușa lăcuită a biroului Rosalindei, încercă și la aceasta, deși femeia lucra strict între orele nouă dimineața și cinci după-amiaza, cu o pauză de masă fix la ora doisprezece și două pauze de cincisprezece minute la zece jumătate și la ora trei. La început, orașul rigid păruse bizar, dar, zece ani mai târziu, era doar încă una dintre regulile și regulamentele de la Easterly. Și avea oarecum sens – o femeie care nu făcea altceva decât să plătească facturi și să scoată bani din conturi probabil că avea rigle de calcul în vene și probleme serioase cu controlul.

De aici, și titulatura ei.

Punându-și mâinile în șolduri, se gândi că majordomul probabil servea familia în mica sufragerie. Inclusiv pe Lane.

Se uită la ceas. Nu avea să îl aștepte pe domnul Harris să se întoarcă aici și cu nici un chip nu avea să aibă această confruntare în văzul tuturor. Îndreptându-se spre seră pe un drum dosnic, scăpă de încurcătura din creierul ei, claritatea venind cu scop.

Trebuiau trimise niște buchete. Puteau fi scoase fețele de masă, întrucât nu exista riscul să plouă sau să bată vântul înainte de a fi servită masa, a doua zi. Și, de obicei, ea era însărcinată cu așezarea paharelor și a farfuriilor la locul lor, la baruri și la zonele de servire a mâncării de prin grădină. Greta trebuia să sosească în...

– Bună dimineața.

Lizzie îngheță cu mâna pe ușa serei. Aruncând un ochi peste umăr, întâlni ochii lui Lane. Acesta ședea într-un fotoliu aflat deoparte, cu picioarele încrucișate, coatele pe rezemătoare și degetele lungi îndoite peste piept. Era îmbrăcat în aceleași haine pe care le purtase în seara anterioară, iar părul îi era în dezordine, ca și cum nu ar fi dormit în patul lui.

– Mă așteptai pe mine? se trezi ea spunând în timp ce inima îi bubuia.

Sus, în dormitorul ei, Gin strânse în pumn o bluză Prada și o înghesui în valiza ei Louis Vuitton.

- Hârtie... Ar trebui să pui hârtie aici. Unde este...

Plecând la vânatoare, găsi foile roz pastel cu inițialele ei imprimate în argintiu într-o cutie mare aflată într-un sertar special din garderoba ei. Luă jumătate din ce se afla acolo și duse la locul în care împacheta și reîncepu primul pas al plecării sale. Lingându-și degetul arătător, scoase una, și o adiere de Coco îi gâdilă nasul - deoarece camerista ei parfumase fiecare coală în parte atunci când acestea sosiseră. Apoi, luă hârtia delicată, o aranjă în jurul cocoloșului de mătase și adăugă o cămașă McQueen.

Repetând procesul până când avu înăuntru patru ținute, se lăsă pe spate și își verifică opera. Îngrozitoare. Nici pe departe ce făcea pentru ea Blanche, dar nu avea să aștepte până la prânz, când venea aceasta.

Gin se pregătea să închidă valiza, când își dădu seama că nu avea lenjerie intimă, pantofi, sutien sau obiecte de toaletă.

Scoase o a doua valiză LV - și dă-o naibii de hârtie!

Oricum, ce îi păsa?! Avea să cumpere orice își dorea.

Ridicând receptorul telefonului intern, formă numărul de la biroul Rosalindei și, atunci când intra mesajeria vocală, înjură.

- Ce dracului este în neregulă cu femeia aia...

Aruncă o privire scurtă la ceasul ei Cartier de pe măsuta de toaletă și descoperi că era opt și jumătate. Doamne, de când nu se mai trezise atât de devreme?

Aranjamentele pentru avioane puteau fi făcute și prin intermediul secretarei tatălui său - iar robotul acela era întotdeauna la biroul ei. Dar Gin nu voia ca tatăl ei să afle că ea pleca înainte ca ea să ajungă la jumătatea drumului spre California - și, fără îndoială, bulldogul lui îmbrăcat în fustă ar fi sărit imediat să-i dea de știre dacă Gin ar fi sunat la birou.

Dumnezeule, expresia aceea de pe chipul lui, din seara trecută, îi făcuse sângele să îi înghețe în vene. Nu îl văzuse niciodată atât de furios.

Dar, din nou, ea nu era nimic în afară de fiica tatălui ei; la fel ca în cazul urii, doi aveau să joace jocul ăsta de-a lașitatea.

Zece minute mai târziu, Gin se împiedică de afurisitul de bagaj când împinse valizele pe coridor. Cu geanta ei cu monogramă plesnindu-i soldul și cu unul dintre călcâie sărindu-i din pantoful Louboutin în timp ce închise ușa, blestemă lipsa unui hamal.

Dar nu avea încredere nici în majordomul acela.

De fapt, nu avea încredere în nimeni din casă.

Înainte de a lua liftul până la parter și de a se strecura afară din garaj, merse în camera Ameliei. Nu simți miros de mucegai în aer, în ciuda faptului că fata nu mai locuise acolo încă din septembrie anul trecut.

Patul cu baldachin roz cu alb era de mărime matrimonială, chiar dacă fiica ei abia de cântărea mai mult decât o pernă, și nu era nici un poster cu Justin Bieber sau One Direction pe pereți. Măsuța de toaletă era franțuzească și antică, baia din apartament era din marmură și alamă veche de șaiszeci de ani, iar candelabrul era din sticlă de Baccarat și atârna sub un ornament făcut de mână, cu frunze aurii, pe un lanț îmbrăcat în mătase.

Era mai degrabă camera cuiva de cincizeci de ani, nu de cincisprezece.

„Șaisprezece, de aseară“, își reaminti Gin.

Mergând pe vârfuri pe covorul de lână, luă fotografia preferată a fetei ei cu păr negru, care nu mai era atât de negru acum, când își făcea șuvițe blonde; și nici ea nu mai era micuță, fiind în anul doi la Hotchkiss.

I se părea potrivit să plece. Avea două prietene care o așteptau în California, și intenționa să stea acolo până când tatăl său avea să înțeleagă că o fi conducând el o corporație de un miliard de dolari pe an, dar nu era stăpânul ei. După aceea? Se putea întoarce aici doar

pentru ca el să o vadă cu regularitate și să își dea seama de greșeala făcută.

Aflată din nou pe coridor, înjură în barbă, în timp ce șchiopătă până la lift și se urcă în el. Își rupse o unghie apăsând în mod repetat butonul de închidere a ușii și aproape își rupse unul din tocurile cui când coborî la nivelul cel mai de jos și fu nevoită să tragă în sus de valize.

Nu avea idee în ce direcție să o ia. Unde se aflau garajele. Cum să se orienteze la subsol.

Îi luă aproape douăzeci de minute să găsească tunelul care ducea la garaj și, când ieși la suprafață, se simți ca și cum nu doar că alergase un maraton, ci îl și câștigase.

Numai că lipseau cheile de la mașină. Și de la Bentley. Și de la Drophead. Și nu avea să ia Porsche-ul GTS, sau Ferrariul, ori Jaguarul acela antic ca al lui Samuel T. – pentru că nu aveau cutie automată și, deci, ea nu le putea conduce. La fel și mașinile din seria 911 și Spykerul.

– La naiba! Când bătu din picior, una din valizele sale se răsturnă ca și cum ar fi leșinat. Unde sunt cheile?

Abandonându-și bagajul, merse furioasă către spațiul pentru birouri. Care era încuiat. La fel ca ușile garajului.

Asta era total inacceptabil.

Scoțându-și telefonul, era gata să sune la – ei bine, nu știa la cine –, când privirea îi fu atrasă de dulăpiorul cu chei de pe perete. Traversând până la ușa de metal, trase de mâner, dar nu fu surprinsă când acesta nu se mișcă.

Vestea cea bună? Chiar îi venea să lovească ceva.

Privi în jur, dar nu văzu nimic ieșit din comun. De la prelatele mașinilor până la roțile de rezervă și produsele de curățenie, totul era aranjat pe peretele îndepărtat și era depozitat cu o precizie militărească pe rafturi, în cârlige, în cutii.

Cu excepția răngii pe care o găsi sprijinită de un teanc ordonat de piei de căprioară care aveau monogramă cu emblema familiei.

Gin zâmbi în timp ce merse până acolo și ridică bucată de metal. Revenind la dulăpior, ridică ranga deasupra capului și lovi suportul pentru chei ca și cum ar fi fost capul tatălui ei, și lovi, lovi, lovi, sunetele ascuțite înțepându-i urechile.

Deși aproape că nu mai avea vreo unghie neruptă până când termină, ușa dulăpiorului atârna de singura balama rămasă întreagă.

Bentley-ul, hotărî ea...

Nu, Rollsul. Costa mai mult.

Urcându-se la volanul mașinii Phantom Drophead, puse cheia la locul ei în consolă, își înfipse pantoful cu toc înalt în frână... și fu nevoită să își dea scaunul mai în față. Apoi, apăsă butonul de pornire/oprire; motorul porni cu un mârâit blând, iar ea ridică mâna la oglinda retrovizoare exact așa cum făcea șoferul.

Apăsă toate butoanele existente, până când ușa din față ei se ridică.

Și dusă fu.

Nemernica din ea o făcu să vrea să o ia pe drumul principal, ca să treacă pe lângă camerele familiei. Dar era mai important pentru ea să iasă de pe proprietate. Se mulțumi să ridice degetul mijlociu către Easterly în oglinda retrovizoare în vreme ce mergea pe aleea angajaților.

Când ajunse pe River Road, se uită la ceas și își scoase telefonul. Rosalinda trebuia să fi venit până acum. Făcuse aranjamente pentru un avion privat, și asta nu avea să fie o problemă. Gin chema un avion o dată pe săptămână sau chiar mai des...

Intră mesageria vocală.

Al naibii banchet! Uitase. Toți angajații erau ocupați.

Dar ea avea nevoi.

Formă un alt număr, unul care era diferit de al Rosalindei cu doar o cifră. După al treia apel, era gata să renunțe, când la capătul celălalt se auzi inconfundabilul accent britanic al major-domului.

- Domnul Harris la telefon, cum vă pot fi de ajutor...
- Am nevoie de un avion. Nu pot să dau de Rosalinda. Va trebui să te ocupi tu de asta - acum. Plec imediat către aeroport.

Majordomul își dresă glasul.

- Domnișoară Baldwine, iertați-mă...

- Să nu îmi spui că ești prea ocupat. Le poți da telefon piloților. Ai mai făcut-o - și apoi te poți întoarce la orice treabă legată de banchet...

- Îmi pare rău, domnișoară Baldwine, dar nu va exista nici un avion pentru dumneavoastră.

- Glumești.

Fără îndoială, din cauza tuturor oaspeților, care veneau pentru derby.

- Este imposibil. Amână-l pe al altcuiva, și eu...

- Lucrul acesta nu este posibil.

- Sunt parte din familie! Sunt prioritatea numărul unu!

Mașina Phantom prinse viteză când apăsă pe accelerație - cel puțin până când fu cât pe ce să intre în mașina din fața ei.

- Asta este inacceptabil - sună la turnul acela de control ori la piloții ăia... Fă orice este necesar și fă-mi rost de un nenorocit de avion către coasta de vest!

Urmă o pauză lungă.

- Regret, domnișoară Baldwine, dar nu voi putea să fac acest lucru.

Simți o gheară înghețată în ceafă.

- Dar mâine?

- Nu va fi posibil.

- Săptămâna viitoare.

- Îmi pare rău, domnișoară Baldwine...

- Ce ți-a spus tatăl meu?

- Nu sunt în măsură să comentez despre...

- Ce dracului ți-a spus? strigă ea în telefon.

Oftatul pe care bărbatul îl eliberă păru aproape o înjurătură în urechile ei.

- A fost o notă adresată mie și administratoarei, prin care am fost instruiți ca resursele familiei să nu vă mai fie la îndemână.

- Resursele...

- Iar asta include bani de buzunar, conturi bancare, călătorii, cazări și acces la alte proprietăți Bradford din jurul lumii.

Acum, piciorul ei alunecă de pe pedala de accelerație, și, când mașina din spatele ei începu să claxoneze, ea se îndreptă ușor către marginea drumului.

- Mi-aș dori să fie ceva cu care să vă pot ajuta, zise el pe un ton plat care sugera că, de fapt, nu era așa. Dar, după cum am spus, nu am ce face.

- Ce ar trebui să fac?

- Poate că cel mai bine ar fi să veniți acasă. Tocmai v-am văzut plecând cu Rolls Royce-ul.

- Nu mă căsătoresc cu Richard Pford, zise ea și puse capăt convorbirii.

Privind afară prin parbriz, zgârie-norii ascuțiți din centrul orașului i e păreau intimidanți pentru întâia oară în viața ei. Nu fusese niciodată impresionată de orașul Charlemont, după ce călătorise în întreaga lume. Dar pe atunci avusese la dispoziție resurse nelimitate.

Cu o mână tremurândă, își scoase portofelul și îl deschise. Avea cinci bancnote de o sută de dolari și câteva de douăzeci... și șapte carduri de credit, inclusiv unul AmEx Titanium. Nu avea permisul de conducere la ea, pentru că întotdeauna folosisese un șofer. Nu avea card de asigurare medicală, pentru că întotdeauna apelase la medicii privați care colaborau cu Bradford Bourbon Company. Nici pașaport, dar nu plănuise să părăsească țara.

La o sută de metri mai sus, pe partea stângă, era o benzinărie, iar ea porni mașina Phantom și se avântă în traficul aglomerat. Când ajunse la pancarta cu Shell, o luă înaintea unei camionete care intra și se opri lângă una dintre pompe.¹

Coborî, dar nu pentru a alimenta. Rezervorul era plin.

Scoase la întâmplare un card Visa, îl puse în cititor și trase cardul. Introduse codul PIN. Așteptă să vadă dacă ipotetica tranzacție era acceptată.

Refuzată.

Își încercă și cardul AmEx și primi același răspuns. După alte două carduri Visa cu același rezultat, se opri. Îi anulase cardurile.

Aflată din nou la volan, totul se înceteșă. Existau fonduri fiduciare peste tot, bani care erau ai ei... dar abia de anul viitor, când împlinea treizeci și cinci de ani, și nici un moment mai înainte – lucru pe care îl aflase atunci când încercase să cumpere o casă în Londra, cu un an în urmă, dintr-un capriciu, și fusese refuzată de către tatăl ei. Oricât urlase la compania care se ocupa de fondul ei, aceasta refuzase să îi dea vreun ban, motivând că nu îi era permis accesul la bani până când nu era îndeplinit criteriul de vârstă.

Nu îi veni în minte decât un loc unde să meargă.

Ura să cerșească, dar era mai bine decât căsătoria aceea – sau admiterea înfrângerii în fața tatălui ei.

Din nou pe șosea, năvăli în trafic și se îndreptă în direcția din care venise. Însă nu se întorcea la Easterly. Mergea la...

Pe neașteptate, mașina muri. Totul se opri: motorul, aerul condiționat, luminile de bord. Singurele care funcționau erau volanul și pedalele.

În vreme ce apăsa butonul de pornire/oprire, își privi ca un spectator acțiunea disperată și neputincioasă, observând absent cât de neîngrijite îi erau unghiile, rupte și perfectul lac de unghii roșu sărit. Obligată să admită că motorul nu avea să mai pornească, trase de volan spre marginea șoselei și...

La distanță în spatele ei se auziră sirene, iar ea se uită în oglinda retrovizoare.

Mașina Poliției Metropolitane Charlemont care trase în spatele ei își păstră aprinse luminile când opri brusc.

Și o a doua mașină trase în fața ei și dădu cu spatele, până când mașina Phantom fu blocată.

Ambii ofițeri se apropiară de ea cu mâinile pe tocul pistolului, ca și cum nu știau dacă aveau să fie nevoiți sau nu să își folosească armele.

- Ieșiți din vehicul! doamnă! zise polițistul de culoare pe un ton poruncitor.

- Aceasta este mașina mea! urlă ea prin ferestrele închise. Nu aveți nici un drept să...

- Acest vehicul îi aparține domnului William Baldwin, și nu sunteți autorizată să îl folosiți.

- Vai, Dumnezeule..., șopti ea.

- Ieșiți din mașină, doamnă...

La dracu', nu avea la ea permisul de conducere.

- Sunt fiica lui...

- Doamnă, vă ordon să descuiați ușile și să ieșiți din mașină. Altfel, vă voi acuza de împotrivire la arest. Pe lângă conducerea unui vehicul furat.

capitolul 16

- Bineînțeles că te așteptam. În timp ce Lane o fixa cu privirea pe Lizzie, își întinse mâinile, cu palmele în sus. La naiba, ce bine arăta! Dar doar ca prieten. Un prieten care voia să se asigure că ai ajuns cu bine la muncă.

- Am făcut drumul ăsta de ceva ori, să știi.

- Și cum a fost în dimineața aceasta?

Urmă o pauză... iar el o folosi pentru a încerca să se gândească la următorul lucru pe care i-l putea spune. Apoi însă, se petrecu ceva magic. Ea izbucni în râs.

Acoperindu-și gura, ea clătină din cap.

- Iartă-mă, dar arăți ca dracu'. Părul tău este... Flutură o mână în jurul capului lui. ... Un dezastru, ochii abia dacă îți stau deschiși... Și ești conștient de faptul că te legeni înaintea și înapoi, deși ești așezat?

El zâmbi.

- Ar trebui să îl vezi pe celălalt tip.

- A fost dur?

- Ornamentul de pe capota lui îi este acum cercel. Lane ridică un braț și își încordă bicepsul pentru ea. Un bărbat adevărat aici...

Când se auziră deodată pași apropiindu-se, Lizzie aruncă o privire și mormăi ceva printre dinți. Era majordomul acela englez care venea în viteză către ei - numai că individul se opri brusc în clipa când dădu cu ochii de Lane.

- Vrei să ne scuzi, zise încet Lizzie către Lane. Trebuie să lămurim ceva.

- Ce anume? îl întrebă el pe majordom.

Englezul zâmbi într-un fel care îi aminti lui Lane de un manechin dintr-un magazin pentru bărbați.

- Nimic pentru care să vă faceți griji dumneavoastră, domnule Baldwine. Domnișoară King, dacă ești amabilă să vii în biroul meu când termini aici...

- Ce s-a întâmplat? insistă el.

Lizzie ridică din umeri.

- Doar o neînțelegere.

- Despre. Ce?

- Comanda de pahare de șampanie a fost redusă, iar el crede că eu l-am sunat pe Mackenzie și am schimbat-o, dar nu am făcut-o. Lizzie îl fixă pe Domnul Mai Sfânt Decât Sfinții. Sunt bucuroasă să ajut cu aranjarea când sosesc paharele cu picior și farfuriile, dar nu sunt responsabilă pentru coordonarea nici unei părți a comenzii. Sarcina mea era să mă ocup de corturi și de mese, iar acestea sunt exact unde trebuie să fie.

Domnul Harris miji ochii.

- Aceasta este o conversație care ar trebui purtată în bir...

- Așadar, asta nu are nimic de-a face cu ea. Lane îi zâmbi rece majordomului. Ai terminat cu asta...

Lizzie așeză o mână pe brațul lui, și contactul fu o surpriză atât de mare, încât chiar îl reduse la tăcere.

- Este în regulă. Din nou, sunt bucuroasă să fac orice pot pentru a ajuta. Domnule Harris, dorești să merg

să vorbesc cu Mackenzie și să încercăm să vedem care este problema și cum să o rezolvăm?

Majordomul privi de la unul la celălalt.

- Știu ce am comandat. Ceea ce nu pot explica este de ce numai jumătate din comandă a ajuns aici.

- Uite ce este, nu vreau să îți zic eu cum să îți faci treaba, zise Lizzie. Dar asta s-a mai întâmplat. Ceea ce trebuie să facem este să aflăm ce altceva lipsește și să le dăm un telefon. Nu ar trebui să fie o problemă - ai făcut comanda personal sau prin Rosalinda?

- Am folosit-o pe doamna Freeland și i-am dat numerele corecte.

Lizzie se încruntă.

- Ea știe cât comandăm. A făcut asta ani de zile.

- M-a asigurat că totul va fi bine.

- Mergi și găsește-o, iar eu voi lua pe Greta și vom începe să numărăm totul. Îi vom da de capăt astăzi - cel puțin, am aflat azi, nu mâine-dimineață.

Urmă un moment ciudat în care majordomul nu spusese nimic, iar Lane se întrebă cât din planul foarte rezonabil avea să trebuiască să vâre pe gâtul micului dictator în costum de pinguin.

- Foarte bine, zise majordomul. Ajutorul tău este foarte apreciat.

Când domnul Harris se îndepărtă, Lizzie trase adânc aer în piept.

- Și astfel intrăm pe ultima sută de metri.

- Nu poate alt angajat să facă numărătoarea? Nu este problema ta.

- Este în regulă. Cel puțin, dacă o facem eu și Greta, știu că va fi corectă. Și, oricum, toți ceilalți angajați de la Easterly sunt ocupați până peste cap și nu este ca și cum ajutoarele de bucătar pot să își facă timp...

Telefonul lui Lane începu să sune, iar el îl scoase din buzunar, pregătit să îl reducă la tăcere...

- Cine dracului este? întrebă când văzu prefixul local.

Ea râse din nou.

- Poți afla dacă - ține-te bine - răspunzi la telefon.

- Îmi faci zile fripte?

- Cineva trebuie să o facă.

Lane zâmbi atât de larg, încât obrații i se întinseră.

- Bine, hai să vedem cine este.

Apăsă butonul și spuse cu cea mai bună imitație a sa a vocii lui Lurch:

- Aaaați suuuunaaaat...

- Lane... O, Doamne, Lane, am nevoie de ajutor.

- Gin? Se ridică în capul oaselor. Gin, ești bine?

- Sunt în oraș, la închisoarea locală din Washington - trebuie să vii să mă scoți - eu...

- Ce dracului? Ce cauți...

- Am nevoie de un avocat...

- Bine, bine, ia-o mai încet. Se ridică. Vorbești atât de repede, încât nu te înțeleg.

Sora lui inspiră adânc și apoi spuse patru propoziții complete care îl doborâra.

- În regulă, zise el cu înverșunare. Vin imediat. Da. Exact. Bine, așa voi face.

Când închise, tot ce putu să facă fu să privească neclintit fața lui Lizzie.

- Ce s-a întâmplat? întrebă aceasta.

- Tatăl meu a pus ca Gin să fie arestată. Trebuie să merg și să o scot de la închisoarea locală.

Lizzie își acoperi gura cu mâna.

- Pot face ceva?

Fu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu se apleca să o sărute, așa cum obișnuia cândva să facă. În schimb, se mulțumi să întindă mâna și să îi mângâie obrazul - și să plece înainte ca ea să spună ceva de genul prietenii-nu-fac-asta.

Iisuse Hristoase, ce mai pune acum la cale tatăl lui?

Pe vremea când era fumător, Edward se trezea adesea dimineața cu mâna întinsă, căutându-și pachetul de țigări Dunhill Reds, înainte ca măcar să fie conștient că se rostogolise pe o parte.

Acum, făcu același lucru, numai că își căuta flaconul cu aspirină.

Scoțând patru pastile în palma tremurândă a mâinii stângi, le puse în gură și le înghiți cu ce rămăsese din vodca pe care o luase în pat cu el. Strâmbându-se în timp ce versiunea lui de mic dejun își croia drum spre stomac, se lungi din nou pe pernă.

Renunțase la fumat în timpul recuperării sale. De fapt, răpirea lui fusese primul pas în a scăpa de acest obicei. În mod ironic, faptul că aproape fusese ucis avea să îl ajute să trăiască mai mult. Ridică sticla în aer.

- *Gracias, muchachos.*

Înainte ca creierul lui să se blocheze în cercul acela fără sfârșit de secvențe din Ziua Aceea, își coborî picioarele pe podea și se ridică în șezut. Nu se uită la coapsa sau la pulpa lui stângă. În primul rând, cusăturile zdrențuite ale cărnii lui de Frankenstein îi erau întipărite în memorie. În al doilea rând, nu mai dormea gol, așa că nu se vedea nimic.

Bastonul fu necesar pentru a se pune pe picioare, și dezechilibrul său nu se datora doar rănilor, ci și lipsei de somn și faptului că era încă beat. Șchiopătând până la baie, lăsă luminile stinse pentru ca oglinda să nu fie o problemă și folosi toaleta, se spălă pe mâini, pe față și pe dinți.

Confirmarea faptului că Dumnezeu îl ura încă veni când pași afară din căsuță preț de zece minute și fu orbit de lumina strălucitoare a soarelui... și beția îi provocă o durere de cap.

Ce oră era? Se afla la jumătatea drumului către grajdul B când își dădu seama că ridicase și luase cu el sticla de băutură. Obiectul care-i asigura confortul.

Dându-și ochii peste cap, continuă să meargă. Domnișoara Să-Nu-Înjuri-Niciodată putea foarte bine să se obișnuiască cu el și cu băutura. Nu avea nici un rost să îi sădească iluzia unei abstinence care oricum avea să fie distrusă mai târziu. Dacă nu putea să facă față, putea foarte bine să plece de pe acum...

Sunetul unui scârțâit de roată îl făcu să se întoarcă înspre dreapta. O secundă mai târziu, Shelby ieși din capătul îndepărtat al grajdului, trupul ei fiind îndoit de la mijloc în spatele unei grămezi imense de bălegar dintr-o roabă veche, ruginită.

Probabil că Moe o pusese deja la treabă.

– Hei! strigă.

Fără să clipească, ea făcu cu mâna peste umăr și continuă să meargă, către zona de compost din spatele zidului de ciment de lângă una dintre dependințe.

Când o privi, îi invidie trupul puternic. Și poate observă, absent, că soarele din părul ei făcu aproape albe numeroasele șuvițe blonde. Purta un tricou bleumarin, o pereche de blugi și aceeași pereche de cizme de înaltă calitate pe care o purtase în noaptea anterioară. După ce dispăru după colțul zidului, apăru de două ori mai rapid decât ar fi fost normal – având în vedere cantitatea de bălegar pe care trebuia să o arunce.

Așadar, era și eficientă.

Când se apropie, ochii ei erau strălucitori și vii, obrajii – aprinși de la efort.

– Aproape am terminat. Apoi, voi începe în C.

– Iisuse, Moe te-a pus... Scuze, zise el înainte ca ea să îl corecteze. La naiba, Moe te-a pus deja la treabă? Și să nu îmi zici că nu pot spune „La naiba“. Voi renunța la referințele cu Dumnezeu și Iisus, dar nu merg mai departe de atât.

Ea lăsă picioarele roabei să se așeze pe iarba tunsă.

– Suc de portocale.

– Poftim?

Fiica lui Jeb Landis făcu semn din cap către sticla lui.

– Poți să îți păstrezi „la naiba“, dar mi-ar plăcea să te văd cu altceva în afară de...

– Ai fost întotdeauna atât de critică?

– ... Vodcă în mână dimineața atât de devreme. Și nu te critic.

– Atunci, de ce dorești să schimbi purtarea unui străin?

- Nu ești un străin. Își șterse fruntea cu antebrațul. Nu este nici măcar nouă dimineața. Nu pot să nu mă întreb de ce crezi că ar trebui să bei atât de devreme.

- Mă simțeam deshidratat.

- Nu ai apă curentă în casă? Aseară era.

El clătină sticla de alcool.

- Asta face treaba foarte bine. Ba chiar are numele meu pe ea. Ridicându-și bastonul și indicând numele „Bradford” de pe etichetă, ignoră faptul că acum, după ce băuse ceva, mâinile încetaseră să îi mai tremure. Gândește-te la asta ca fiind versiunea mea de vitamina B.

Ea mormăi ceva în barbă când se aplecă din nou către mânăre.

- Ce ai spus?

- M-ai auzit.

- Nu, nu te-am auzit.

Ceea ce nu era tocmai adevărat.

Shelby doar ridică din umeri și continuă să meargă, trupul mișcându-i-se sub hainele ei simple, făcându-și datoria fără vreun disconfort aparent.

Și apoi, își dădu seama.

- Shelby.

Ea se opri și privi peste umăr.

- Da?

- Ai spus că ai fost la toți caii.

- Mda.

- Din A și din B.

- Da.

Se grăbi și o apucă de braț.

- Ți-am spus. O singură regulă. Nu intri în boxa armăsarului meu.

- Nu o să se curețe singură...

Mâna lui strânse puternic, cu o voință proprie.

- A omorât un rândaș cu un an în urmă. L-a călcat în picioare în boxa aia, până la omorât. Să nu mai intri acolo vreodată.

Ochii aceia ca albastrul cerului se lărgiră.

- Cu mine s-a purtat foarte bine.

- Eu sunt singurul care intră acolo. Ne-am înțeles? Mai faci asta o dată, îți împachetez căcaturile, zise el în mod deliberat, și te trimit înapoi de unde ai venit.

- Dasătrăiți!

El păși înapoi și încercă să nu se poticnească.

- Bine atunci.

- În regulă.

Ea suflă un fir de păr rătăcit pe chipul ei și porni spre restul boxelor, cu umerii încordați.

Edward sorbi o gură mare din sticlă, și probabil ar fi trebuit să se oprească pentru a observa că alcoolul nu era înțepător.

Dar acesta era un alt lucru la care nu dorea să se gândească.

Exact ca orice lucru care i s-ar fi putut întâmpla fiicei lui Jeb Landis sub supravegherea lui.

La naiba!

capitolul 17

Tribunalul și Închisoarea de Stat Washington făceau parte dintr-un complex de clădiri moderne care ocupa aproape două străzi din centrul orașului, cele două jumătăți ale clădirilor fiind unite printr-un pasaj care se întindea deasupra traficului de dedesubt. Existau mai multe intrări, și, când Lane își parcă Porsche-ul, nenumărați oameni curgeau înăuntru și în afară, bărbați și femei în costume urcând treptele de marmură, ofițeri în mașini de patrulă și SUV-uri parcând și plecând de pe locuri special marcate, oameni cu haine jerpelite fumând pe margine.

Mașina lui Turbo 911 scoase un tuset discret când el încetini și privi fix către clădirile amenințătoare. Nu exista nici o dispunere logică. Nici adrese clare.

Era ca și cum, dacă trebuia să întrebi încotro să mergi, nu aveai ce căuta aici...

Un bărbat afro-american în uniformă păși direct în fața mașinii lui.

- La dracu'! strigă în timp ce apăsă puternic frâna. Ce dracu'... Mitch?

Ajutorul de șerif Mitchell Ramsey nu răspunse. Ci doar arătă cu degetul către un loc marcat care era gol, chiar în spatele lui.

În timp ce Lane țâșni înainte și parcă lateral din prima încercare, fu conștient de bărbatul care stătea lipit de bara lui de protecție, cu brațele groase ca frânghiile unui vas de croazieră încrucișate peste pieptul de jucător profesionist de fotbal. Ochii aceia negri erau ascunși în spatele unei perechi de ochelari Ray Ban și capul lui ras făcea ca gâtul și umerii să îi pară și mai mari decât erau.

Lane coborî din mașina sport.

- Hei, știi unde...

- Te-ajut io.

Cei doi își strânseseră mâinile și apoi se îmbrățișară puternic. Stând piept lângă piept, Lane fu transportat înapoi cu trei ani, la pista privată din vestul orașului, în noaptea în care Edward venise în sfârșit acasă din captivitate.

Mitch îl adusese înapoi în State. La familie.

Numai Dumnezeu știa cum. Nimeni nu ceruse niciodată detalii, iar Lane avusese întotdeauna impresia că fostul infanterist oricum nu ar fi împărtășit ce și cum.

- Trebuie să sărim peste salutări, zise bărbatul. Nu-i este deloc bine acolo, înăuntru.

Lane îl urmă pe șerif, urcând amândoi cele cincizeci de trepte până la una dintre numeroasele intrări, câte două odată. Când ajunseră sus, Mitch îi îndrumă către o ușă însemnată cu „Doar pentru oamenii legii“, și trecură de securitate, ceilalți ofițeri salutându-i în trecere din cap, cu respect.

- M-am mișcat repede de îndată ce am văzut numele, zise Mitch încet, când pașii lor se alăturară tuturor celorlalți, răsunând în tavanul înalt al holului principal.

Este acuzată de furt de automobil, lipsa permisului de conducere, lipsa dovezii de asigurare...

- Cum dracului s-a întâmplat una ca asta?

- ... Și împotrivire la arest. I-am pus deja sub carantină dosarele, dar nu le pot ține la nesfârșit.

Lane îl trase pe bărbat și îl opri.

- Sora mea a furat o mașină?

- Un Rolls Royce. Înregistrat pe distileria Bradford.

- Vrei să spui... Rollsul nostru. Phantom Drophead?

- Tatăl tău a sunat personal la poliție și a cerut să fie arestată, afirmând că ea nu are permisiunea de a conduce cea mașină.

- Nu poți vorbi serios. Lane își trecu o mână prin păr. Dar ce spun? Bineînțeles că e în stare de așa ceva. A făcut el și mai rău.

- Ai un avocat?

- Ar trebui să fie aici...

- Lane, se auzi cineva strigând.

Samuel T. înaintă printre ceilalți pietoni, ieșind în evidență din mulțime din atât de multe motive. De exemplu, costumul lui albastru cu alb din bumbac îl făcea să arate ca și cum ar fi trebuit să se afle pe veranda fermei sale, sorbind sirop de mentă, cu o pereche de câini de vânătoare adormiți la picioarele lui. În plus, era mult prea chipeș pentru a se afla printre muritori.

- Mulțumesc că ai venit repede, zise Lane când dădura noroc. Îl cunoști pe Mitch...

- Cu siguranță. Domnule ajutor de șerif.

- Domnule Lodge.

Salutările fiind încheiate, cei trei se îndreptară rapid către scările rulante care duceau la cel de al doilea etaj.

- Este la colective. Mitch îi conduse către pasaj. Dar am ușurat calea pentru audierea ei pentru cauziune. De îndată ce sunteți gata, domnule Lodge...

- Spuneți-mi Samuel sau Sam.

- Samuel. Mitch încuviință din cap. De îndată ce sunteți gata, o voi strecura cu judecătorul McQuaid. Am vorbit cu procurorul. Are mâinile legate, mai ales

că domnul Baldwine face presiuni. Singurul lucru pe care îl pot face este să grăbesc, să grăbesc, să grăbesc.

Lane scrâșni din dinți. Gin era o pacoste, și, desigur, tatălui lor îi ajunsese până peste cap, dar chestia asta era al naibii de publică.

- Îți voi rămâne dator pentru asta, Mitch.

- Nu așa văd eu lucrurile.

Ajutorul de șerif îi trecu prin diferite puncte de securitate, și ajunseră în partea de clădire în care se afla închisoarea. Deși Lane făcuse multe prostii mai puțin legale când era copil, „se avusese grijă” în mod discret de toate fărădelegile lui. Așadar, aceasta era primul lui drum la închisoarea locală, și nu putea spune că își dorea să rămână.

Pereți de ciment de culoare crem. Podea crem. Scaune de plastic portocalii, galbene și roșii.

Mirosul din aer era de transpirație veche, haine murdare și Lysol.

Și erau multe fețe schimonosite, atât ale oamenilor în uniforme, cât și ale celor încătușați - ca și cum nimeni nu dorea cu adevărat să se afle aici.

Datorită lui Mitch, trecură de zona aceea de așteptare cu linoleum și scaune de plastic și se grăbiră către birourile de înregistrare cu ferestrele lor din sticlă antiglonț și coada de ofițeri cu diverse prăzi ale zilei. Asta da, trezire la realitate. Bărbați unsuroși și băieți tineri musculoși... prostituate abia îmbrăcate... femei mai în vârstă trecute, epuizate... cu toții stăteau în picioare sau se împleticeau lângă ofițerii care îi arestaseră, chipurile lor trădând măcinarea dată de viețile grele trăite rău.

- Aici, ofițer Ramsey, strigă cineva de lângă o ușă.

După ce trecură de punctul de control, merșeră pe lângă mai multe săli de interogatoriu care aveau lumini roșii deasupra intrărilor și bare la ferestrele micuțe, cu plasă de sârmă.

- Vă rog să așteptați aici, zise ofițerul de lângă una dintre săli. O voi aduce imediat.

- Mulțumesc, Stu, murmură Mitch deschizând ușa și dându-se la o parte. Eu voi aștepta aici, afară.

- Apreciez foarte mult. Lane îl bătu pe umăr pe bărbat. Probabil vom mai avea nevoie de ajutorul tău.

Samuel T. se opri lângă ajutorul de șerif.

- A vorbit cineva cu presa până acum?

- Nu de partea noastră, răspunse Mitch. Și voi avea grijă ca așa să rămână.

- Sora mea nu are cea mai bună reputație, mormăi Lane. Dar, cu cât știu asta mai puțin, cu atât e mai bine.

Mitch închise ușa și, deși erau patru scaune fixate de podea în jurul mesei securizate, nu avu de gând să se așeze. Totuși, Samuel T. o făcu, așezându-și servieta antică într-o parte și încrucișându-și degetele.

Avocatul clătină din cap.

- Va fi furioasă până la cer că m-ai adus aici.

- De parcă aş chema pe altcineva, zise Lane, frecându-și ochii dureroși. Și, după asta, mă poți ajuta cu divorțul meu, domnule avocat.

- Ah. Minunat! Doar o altă dimineață ocupată alături de familia Bradford.

Cel puțin, o lăsaseră să își păstreze hainele pe ea, se gândi Gin când fu condusă pe încă un coridor vopsit în culoarea unei supe de cartofi cu praz veche de o lună.

Fusese îngrozită de ideea de a se dezbrăca în fața vreunei femei ofițer cu păr pe piept și de a fi violată de o mână înmănușată înainte de a fi îmbrăcată într-o salopetă portocalie de mărimea unui cort de circ. Când asta nu se întâmplase, devenise obsedată de teama de a fi aruncată într-o celulă imputită alături de un grup de prostituate amețite de droguri și bolnave de SIDA.

În schimb, fusese pusă singură într-o celulă. O celulă rece, cu doar o bancă și o toaletă de inox, fără colac sau hârtie igienică.

Nu că ar fi folosit vreodată așa ceva.

Cerceii ei cu diamante și ceasul Chanel fuseseră confiscate alături de geanta Prada, telefonul și bancnotele

de o sută de dolari pe care le avusese în portofel, precum și cărțile ei de credit inutile.

Cinci sute de dolari nu aveau să fie de ajutor în situația în care se afla.

Un telefon. Asta fusese tot ce îi fusese permis – exact ca în filme.

- Aici, înăuntru, zise paznicul, oprindu-se lângă un bărbat afro-american în uniformă și deschizând o ușă groasă.

- Lane... Se opri din goana către fratele ei când văzu cine stătea la masă. O, Doamne! Nu el.

Lane înaintă pentru o îmbrățișare puternică.

- Ai nevoie de un avocat.

- Iar eu sunt liber, zise Samuel T. Teoretic.

- Nu vorbesc în fața lui, zise ea și își încrucișă brațele peste piept. Nu scot o vorbă.

- Gin...

Samuel T. îl întrerupse pe fratele ei.

- Ți-am spus eu. Bănuiesc că pot să îmi iau lucrurile și să plec...

- Stați. Jos, strigă Lane. Amândoi.

Urmă un moment de tăcere. Pe care Gin îl interpretă drept un semn că Samuel T. era la fel de surprins ca ea de acel ton poruncitor. Dintre cei patru copii Baldwine, Lane fusese întotdeauna genul liniștit. Acum, vorbise ca Edward.

Sau așa cum obișnuia Edward să vorbească.

După ce ea se așeză tulburată pe un scaun tare și rece ca un bloc de gheață, Lane împunse aerul cu degetul în direcția ei.

- Ce ai făcut?

- Poftim? De ce este vina mea? De ce crezi că eu sunt cea care...

- Pentru că așa este de obicei, Gin.

Tăie aerul cu mâna când ea dădu să îl contrazică.

- Termină cu rahaturile. Te cunosc de prea multă vreme. Ce ai făcut de data asta ca să îl scoți din sărite?

Te voi scoate din asta, dar trebuie să știu cu ce am de a face.

Gin nu își dorea nimic mai mult decât să îi spună fratelui ei să se ducă dracului. Dar nu se putu gândi decât la imaginea cardurilor ei de credit intrând în aparatul de la benzinărie și la cuvântul „refuzat” care apăruse pe ecran. Cine altcineva avea să o ajute?

Aruncă o privire către Samuel T. Acesta nu se uita la ea, iar chipul lui era nepăsător, dar dezaprobarea lui tru-fașă era la fel de evidentă ca mirosul coloniei lui în aer.

– Ei bine? o îndemnă Lane.

Cântărindu-și opțiunile, își dădu seama că nu era de loc familiarizată cu situații care implicau pietre și locuri tari. Cu destui bani și amnezie, nu existase nimic din care să nu fi fost în stare să iasă, fie plecând cu avionul, fie plătind pe cineva, fie refuzând să rămână sau să plece.

Acele nesfârșite șiruri de opțiuni fuseseră finanțate de un stil de viață care doar păruse ceva ce îi aparținea. De fapt, aparținea altcuiva. Pur și simplu, nu știuse asta până în dimineața aceasta.

Își dresе glasul.

– Samuel T., mă... lași o clipă singură cu fratele meu? Întinse mâna. Nu spun... Nu spun că nu poți fi avocatul meu. Doar am nevoie de un moment singură cu el. Te rog.

Samuel T. ridică dintr-o sprânceană.

– Este pentru prima oară când te-am auzit spunând cuvintele astea. Cel puțin, cu hainele pe tine.

– Ai grijă, Lodge, mârâi Lane. Este sora mea.

Bărbatul se scutură, ca și cum uitase că nu era singur cu ea.

– Scuzele mele. Am fost necuviincios.

– Nu te îndepărta prea mult.

Lane începu să se plimbe înainte și înapoi, trăgând cu mâna de părul negru scurt.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Când avocatul, amantul și tatăl-copilului-deși-el-nu-știa plecă, Gin își fixă privirea asupra vârfurilor pantofilor ei cu toc. Cel stâng avea o pată care se întindea pe toată suprafața vârfului. O căpătase când se urcase în mașina de poliție.

Se auzi un clic când ușa se închise în urma lui Samuel T., și ea nu așteptă un alt semnal.

- Vrea să mă căsătorească cu Richard Pford.

- Richard... iartă-mă, ce?

- M-ai auzit. Tata mă dezmoștenește dacă nu o fac. Zice că este pentru ca afurisita aia de companie de distribuție să ne dea niște prețuri mai bune sau ceva de genul ăsta.

- Este nebun? șopti Lane.

- Ai vrut să știi de ce am luat mașina. De aceea. Și de aia a chemat el poliția. Ridică privirea către fratele ei. Nu mă voi căsători cu Richard. Indiferent de ce îmi face tata. Acum, știi cum stau lucrurile. Ridicându-se, merse la ușă și o deschise ea însăși. Poți să intri din nou.

- Ce onoare! murmură Samuel T.

În timp ce avocatul ei se așeza din nou pe scaun, lângă servieta lui, ea spuse:

- Așadar, cum ies de aici?

- Plătești cauțiunea, răspunse Samuel T., și apoi încercăm să retragem acuzațiile fie căzând la înțelegere, fie determinându-l pe tatăl tău să treacă peste ceea ce ai făcut.

- Despre ce cauțiune vorbim? întrebă Lane.

- Faptul că este prima infracțiune este în favoarea ei. Riscul de a fugi... nu. Cincizeci de mii de dolari, poate. McQuaid este un judecător prietenos cu oameni ca noi, așa că nu va fi prea mare.

Cincizeci de mii de dolari. Nu păruse niciodată mult mai înainte. Nu mai mult decât o tură la Chanel.

Se gândi la ce avea în geanta ei.

- Nu am atâția bani.

Samuel T. râse.

- Bineînțeles că ai...

- Mă voi asigura să fie plătită, interveni Lane.

Samuel T. deschise servieta și scoase niște acte.

- Mă autorizezi să te reprezint în situația aceasta, Virginia?

De când îi spunea pe numele ei întreg? Pe de altă parte, poate că nu dorea ca fratele ei să îl trântască pe podeaua de ciment.

- Da.

Ochii lui, ochii aceia cenușii pătrunzători, se ridicară către ai ei și îi susținură privirea.

- Semnează asta. După ce ea semnă, el mormăi: Nu te teme, te scot eu de aici.

Respirația tremură în pieptul ei când expiră.

- Și apoi, ce?

Ce anume avea să fie altfel după toate astea? Nu era ca și cum tatăl ei avea să schimbe foaia dintr-odată. Edward abia supraviețuise dorinței lui William Baldwin de a alege afacerea în locul copiilor.

- Mai întâi, te scoatem de aici, zise Lane. Apoi, ne vom ocupa de asta.

Aruncând o privire către fratele ei, se gândi că nu îl văzuse niciodată atât de serios: așa cum stătea sprijini de peretele gol al urâtei încăperi, era mult mai în vârstă decât atunci când plecase, cu doi ani în urmă. Mult mai stăpân pe sine.

„Asta era rolul lui Edward“, se gândi ea. Ajunsese să se aștepte la asta din partea lui Edward, niciodată a Fustangiului Lane.

- El câștigă, se trezi ea spunând. Tata câștigă întotdeauna.

- Nu și de data aceasta, scrâșni Lane.

- Ce dracului se petrece aici? întrebă Samuel T.

Lane doar clătină din cap.

- Tu ocupă-te de asta, Samuel. Tu doar scoate-o pe sora mea de aici - mă ocup eu de restul.

Dumnezeule, cât spera ea ca așa să stea lucrurile. Pentru că, în mod limpede, încercarea ei nu mersese atât de bine.

capitolul 18

Când Lane se opri în fața intrării de la Easterly, apăsă frânele Porsche-ului său atât de tare, încât împrășcă în toate direcțiile cu pietre. Nu opri motorul; doar ieși și o țâșni pe treptele de piatră, trecând prin ușile duble ca o vijelie.

Nu observă nimic când intră în vilă: nici pe menajera care făcea curățenie în salon, nici pe majordomul care i se adresă, nici măcar pe Lizzie, care îi ieși în cale ca și cum l-ar fi așteptat.

Ieși din casă pe ușa din sufragerie și se îndreptă furios către centrul de afaceri, strecurându-se printre aranjamentele ordonate de mese rotunde și mișcându-se printre grădinarii care atârnavă lumini în copacii înfloriți.

Centrul de afaceri al tatălui său avea o terasă către care dădeau mai multe uși de sticlă, iar el se îndreptă către cea care se afla cel mai departe, pe partea stângă. Când ajunsese la ea, nu se deranjă să o încerce, pentru că avea să fie încuiată.

Bătu în sticlă. Cu putere.

Și nu se opri. Nici măcar atunci când simți o umezeală pe partea exterioară a mâinii, semn că spărsese ceva...

Ah... spărsese sticla din prima fereastră a biroului tatălui său și se mută la o alta.

Vestea cea bună, gândi el detașat, era că mai erau destule...

- Lane! Ce faci?

Se opri și întoarse capul. Pe o voce care nu îi sună familiar, întrebă:

- Unde este tatăl meu?

- Sângerezi! spuse uimită secretara.

- Unde este?

- Nu este aici, Lane. A plecat la Cleveland. Tocmai a pleca, și nu știu când se va întoarce. Aveai nevoie de ceva?

Lane se dădu mai aproape de femeie, și ceva de pe chipul îi trăda, probabil, intențiile criminale, pentru că aceasta făcu un pas în spate și își duse mâna la baza gâtului.

- Cine i-a spus tatei că Gin a plecat? întrebă el. Cine a sunat la poliție? Tu ai fost? Sau vreun spion din casă...

- Despre ce vorbești?

O apucă de braț.

- Tu i-ai sunat? Știi sigur că tatăl meu nu ar ști cum să sune el însuși la poliție, chiar dacă ei spun că el a făcut-o.

Ochii femeii se aprinseră, apoi ea șopti:

- Mi-a spus că Gin avea să își facă rău. Că avea să încerce să plece în dimineața aceasta și că trebuia să fac tot posibilul pentru a o opri. A zis că are nevoie de ajutor...

- Lane!

Întoarse brusc capul și o văzu pe Lizzie venind în grabă către el. Apoi, totul începu să se miște, trupul lui lăsându-se într-o parte.

Lizzie îl prinse, ținându-i corpul greu departe de pământ.

- Haide...

Când arătă cu degetul către femeie, sângele îi curse pe lespezile terasei, stropind cenușiul cu pete de un roșu-închis.

- Spune-i tatălui meu că îl caut.

O lăsă pe Lizzie să îl ducă undeva, oriunde. Era atât de multă furie în el, încât nici nu observa ce era în jur - iar undeva, în adâncul minții sale, își spuse că era bine că tatăl său nu se afla acolo.

În povestea asta era vorba despre Edward. Și despre Gin. Și despre mama lui.

Max...

- Când ai mâncat ultima oară? întrebă Lizzie în timp ce îl împinse pe ușa casei.

Când nările lui se lărgiră la mirosul de mâncare, își concentra din nou atenția spre exterior, văzându-i pe toți acei maeștri bucătari în hainele lor albe.

Preț de o clipă, i se păru că are halucinații.

- Poftim?

- Mâncare. Când?

El deschise gura. O închise. Se încruntă.

- Ieri la prânz?

Domnișoara Aurora intră în câmpul lui vizual.

- Lands, ce nu e în regulă cu tine, băiete?

Conversații. Nu urmări nici una. Bandajarea mâinii sale. Nu fu atent nici la asta. Și mai multă vorbărie.

Nu își reveni până când nu fu așezat la masă, în camera de odihnă a personalului, cu o farfurie de ouă papară, șase felii de bacon și patru felii de pâine prăjită în fața.

Lane făcu ochii mari în vreme ce stomacul îi chiorăi: deși creierul îi era răvășit, mâna lui apucă furculița și începu să vâre în gură.

Lizzie se așeză în fața lui, scaunul ei scârțâind pe podeaua de lemn.

- Ești bine?

Privi pe lângă ea către domnișoara Aurora, care stătea lângă ușă de parcă era pe picior de plecare. I se adresă acesteia:

- Tatăl meu este un om rău, domnișoară Aurora.

Bucătăreasa închise ușa și înaintă, așezându-se pe un scaun de lângă Lizzie.

- Are propriul set de valori.

Asta era ceea ce la ea se chema a condamna pe cineva - mai mult de atât, nu avea să o facă vreodată.

- Încearcă să o vândă pe sora mea. Guri căscate. Este ca... dintr-un roman prost.

Tocmai începea să detalieze, când îi sună telefonul. În clipa în care văzu cine era, răspunse.

- Samuel, cum stăm?

Samuel T. fu nevoit să ridice vocea ca să acopere vorbăria din fundal.

- Șaptezeci și cinci de mii. Este tot ce am putut face. De îndată ce aduci un cec valabil, poți să o iei.

- Mă ocup. Pleci?

- Nu înainte să iasă de aici. Are dreptul să se consulte cu avocatul ei, așa că, atâta vreme cât sunt prin preajmă, nu va fi obligată să stea singură într-o celulă - sau, Doamne ferește, cu altcineva.

- Mulțumesc.

De îndată ce termină convorbirea, domnișoara Aurora ieși ca să arunce un ochi la maeștri bucătari, iar el se întoarse către Lizzie.

- Merg să fac rost de bani și apoi să o scot de acolo. După aceea... nu știu ce voi face.

Ea întinse o mână și i-o așeză pe antebraț.

- Cum am mai spus... există ceva ce pot face?

Coborându-și pleoapele, el zise cu glas mohorât:

- Ești sigură că vrei să îți răspund la asta?

Lizzie înghiți în sec și își coborî privirea către locul în care îl atingea. Cum ea nu spusese nimic, el se aplecă și îi ridică bărbia. Fixându-și ochii asupra buzelor ei, o sărută în mintea lui, imaginându-se plecându-și capul și lipindu-și gura de a ei. Împingând-o în scaunul acela tare. Ajungând sub hainele ei în timp ce îngenunchea între picioarele ei cu...

- Ah... Dumnezeu, șopti ea, ochii ei evitându-i pe ai lui.

Dar nu se întoarse. Lane își linse buzele. Apoi, își coborî mâna și se așeză la loc.

- Trebuie să pleci. Acum. Sau voi face ceva ce vei regreta.

- Cum rămâne cu tine? șopti ea.

- Să regret că te sărut? Niciodată. Clătină din cap, recunoscând că emoțiile îi erau vraște... și complet scăpate de sub control. Dar nu te voi atinge până când nu îmi ceri. Măcar atâta pot să îți promit.

Ea se ridică fără urmă din grația ei obișnuită, scaunul alunecând pe podea, picioarele ei împleticindu-se. El îi dădu destulă vreme cât să iasă din cameră

și să ajungă la o oarecare distanță pe coridor înainte de a o urma.

Dacă ar fi fost mai aproape, ar fi trebuit să răspundă pentru faptul că ar fi apucat-o și ar fi forțat-o să intre în baia angajaților, încuind ușa în timp ce ar fi aplecat-o peste chiuvetă pentru una scurtă, ca să se liniștească.

Înainte să facă ceva ce ar putea regreta. Însă nu ei, nu.

Un lucru pe care îl știa cu siguranță? Tatăl lui avea să achite cautiunea aceea. Nu era că Lane nu avea banii – avea destule câștiguri la poker, și, spre deosebire de sora lui, avea treizeci și șase de ani, așa că intrase în posesia acelei prime părți din fondul lui fiduciar. Dar William Baldwine fusese cel care crease această încurcătură, iar faptul că era plecat din oraș pentru afaceri avea să ușureze eliberarea cecului și autentificarea acestuia la bancă.

Un minut mai târziu, Lane se îndreptă către biroul administratoarei și nu se deranja să bată la ușă, ci apăsă direct pe clanță...

Ușa era încuiată.

Exact așa cum făcuse cu geamul tatălui său, acum bătea în stejarul solid – cu mâna nevătămată.

– Nu este înăuntru? Întrebă domnul Harris din pragul propriului birou.

– Unde este cheia?

– Nu îmi este permis să deschid...

Lane se răsuci pe călcâie.

– Adu cheia aia, altfel voi dărâma a naibii ușă.

Ce să vezi! Un moment mai târziu, majordomul veni cu o cheie grea de bronz.

– Permiteți-mi, domnule Baldwine.

Numai că acea cheie nu îi duse nicăieri. Pătrunse în mecanism perfect, dar nu putu fi răsucită.

– Îmi pare foarte rău, se pare că s-a blocat.

– Ești sigur că e cheia bună?

– Așa arată aici. Bărbatul flutură eticheta mică ce atârna de capătul ornamentat. Poate se va întoarce în curând...

- Dă-mi voie să încerc și eu.

Lane îl împinse deoparte pe majordom, dar nu reuși nici el. Pierzându-și răbdarea, își propti umărul în ușă și...

Sunetul scos de lemnul despicat acoperi strigătul lui de furie, iar el fu obligat să se dea în spate...

- Ce dracului? urlă el vomând și se retrase din calea duhori.

În vreme ce domnul Harris începu să tușească și fu nevoit să își ascundă nasul în reverul hainei, altcineva spuse:

- Vai, Dumnezeuule mare, ce este aia...

- Scoate pe toată lumea de pe hol, îi porunci Lane majordomului. Și asigură-te că stau toți departe.

- Da, da, desigur, domnule Baldwine.

Lane ridică din nou antebrațul și respiră în mâneca hainei sale în timp ce se aplecă înăuntru. Biroul era incredibil de întunecat, draperiile grele fiind bine trase împotriva soarelui strălucitor. Pipăind în jurul ușii cu mâna liberă, știu ce avea să descopere și nu îi venea să creadă...

Clic.

Rosalinda Freeland ședea în fotoliul din colțul cel mai îndepărtat, cu fața înghețată într-un zâmbet macabru, degetele ei cenușii îngropate în pernele capitonate și ochii care nu clipeau privind fix înainte la nu se știe ce versiune a vieții de apoi se coborâse asupra ei.

- Iisuse..., șopti Lane.

Fusta și jacheta ei erau perfect aranjate, ochelarii de citit atârnavă de un lanț de aur pe bluza de mătase, iar tunsoarea bob de femeie înțeleaptă era aranjată aproape impecabil. Pantofii nu se potriveau. Nu erau pantofi negri fără toc, din piele, ci o pereche de Nike, ca și cum ar fi fost gata să iasă la o plimbare alertă.

El scoase telefonul și sună la singura persoană care îi veni în minte. În timp ce sunetul apelului îi torcea în urechi, privi de jur împrejurul biroului. Nu exista nimic în dezordine, lucru pe care întotdeauna îl asocia

cu femeia care lucrase la Easterly vreme de treizeci de ani. Când fusese el ultima oară aici? Părea că în urmă cu un secol, pe vremea când își ridica alocația săptămânală de la Rosalinda. Pe atunci, în anii adolescenței, existau fișete, dar, între timp, toată munca aceea greoaie fusese înlocuită de computere.

- ... Alo? veni vocea din telefonul lui mobil.

- Mitch, zise Lane.

- Vii cu un cec pentru cauțiune?

- Am o problemă.

- Ce pot face?

Lane își închise ochii și se întrebă cum dracului de avusese norocul să îl aibă pe tipul acesta de partea lui.

- Casc ochii la cadavrul administratoarei familiei mele.

Instantaneu, vocea ajutorului de șerif scăzu cu o octavă.

- Unde?

- În biroul ei de la Easterly. Cred că este posibil să se fi sinucis. Tocmai am spart ușa.

- Ai sunat la Urgențe?

- Încă nu.

- Vreau să suni și să anunți imediat, în vreme ce eu mă îndrept către tine - ca să fie cererea înregistrată cum trebuie și pentru ca poliția statală să poată veni. E jurisdicția lor.

- Mulțumesc, omule...

- Nu atinge nimic.

- Doar întrerupătorul când am intrat.

- Și nu lăsa pe nimeni să intre acolo. Voi ajunge în cinci minute.

În timp ce Lane încheie convorbirea și sună la Urgențe, dintr-un motiv ciudat, ochii lui urmăriră rafturile pline cu cărți despre istoria și viața sălbatică a Kentucky-ului, dintre care nici una nu fusese vreodată citită. Erau doar parte din decorul unui Birou Ocupat Din Casa Unei Familii Importante.

O minciună. O iluzie. Exact ca atât de multe altele din această casă...

– Da, numele meu este Lane Baldwine. Sun de la Easterly. Vila nu avea un număr de stradă. Am găsit pe cineva mort în casă... Da, sunt foarte sigur că nu mai trăiește.

Se plimbă de colo-colo cât răspunse la câteva întrebări, își confirmă numărul de telefon și apoi închise.

Aruncând o privire către birou, respectă ordinele lui Mitch – dar trebuia să ia carnetul de cecuri de acolo. Cu sau fără cadavru, trebuia să o scoată pe Gin din închisoare.

Scoțându-și batista, traversă covorul persan. Se pregătea să deschidă sertarul din mijloc, dar ceva îl făcu să se încrunte. Așezat în mijlocul mapei de piele, perfect aliniat de parcă distanța ar fi fost măsurată cu o riglă, se afla un stick USB.

– Domnule Baldwine? Ce ar trebui să fac? strigă domnul Harris.

Lane aruncă un ochi către cadavru.

– Poliția este pe drum. Nu vor să deranjăm nimic aici – ies acum.

Luă ceea ce se părea că Rosalinda lăsase pentru cel care avea să o găsească. Apoi, deschise sertarul și luă carnetul de cecuri legat în piele.

Se întoarse din nou către Rosalinda. Expresia de pe chipul ei era ca a unui clown, o grimasă îngrozitoare care avea să îi apară în coșmaruri vreme îndelungată.

– Ce a mai făcut tatăl meu de data asta? șopti el în aerul mânjit de moarte.

capitolul 19

Lizzie se afla în sera cu pereți de sticlă, vorbind la telefon cu cei de la compania de închirieri, când zări un jeep al șerifului statului Washington venind pe aleea principală de la Easterly.

Deja îi dădeau lui Chantal actele de divorț? Doamne...

- Scuzați-mă, zise ea, scuturându-se și concentrându-se din nou. Ce ați spus?

- Contul este restant, repetă agentul de vânzări. Deci nu, nu putem livra mai mult de atât din comandă.

- Restant?

Asta era de neconceput - cam cum ar fi ca factura de curent de la Casa Albă să nu fie plătită.

- Nu, nu, ieri am achitat totul pentru cort. Deci nu putem...

- Ascultați, sunteți unul dintre cei mai buni clienți ai noștri. Ne dorim să lucrăm cu dumneavoastră. Nu am știut că există o restanță pe cont până când nu a venit la mine proprietarul. Am trimis cât am putut de mult, dar acesta a oprit orice tranzacție până la plata restanței.

- Cât datorăm?

- Cinci mii șapte sute optzeci și cinci virgulă cincizeci și doi.

- Nu va fi o problemă. Dacă aduc un cec în dimineața aceasta. Puteți...

- Nu mai avem nimic de închiriat, cu toate petrecerile din oraș din weekendul acesta. Am sunat-o pe Rosalinda săptămâna trecută și i-am lăsat trei mesaje în legătură cu restanța. Nu m-a sunat niciodată înapoi - am păstrat restul comenzii cât am putut, pentru că nu voiam să vă las baltă. Dar nu am primit nici un semn, și a trebuit să onorăm alte comenzi.

Lizzie inspiră adânc.

- Ascultați, vă mulțumesc. Nu știu ce se petrece, dar vom rezolva - și mă voi asigura că veți fi plătiți.

- Îmi pare rău.

Când încheie convorbirea, se lipi de sticlă și încercă să vadă mai bine vehiculul șerifului.

- ... A spus compania de închirieri?

Se întoarse către Greta care pulveriza buchetele terminate cu un conservant pentru flori.

- Scuză-mă, ce... A, este o problemă legată de plată.

- Așadar, vom primi cele două sute cincizeci de pahare de șampanie lipsă.

- Nu. Se îndreptă către ușa care dădea spre casă. Merg să vorbesc cu Rosalinda și să îi dau domnului Harris vestea proastă. Va fi supărat foc... dar cel puțin avem corturile, mesele și scaunele. Paharele le putem spăla pe măsură ce vin invitații, și sigur mai există prin casă vreo sută.

Greta privi prin ochelarii ei cu ramă groasă.

- Vin aproape o mie de oameni. Chiar crezi că putem face față unei asemenea cereri? Cu doar cinci sute de pahare de șampanie?

- Nu ești de ajutor.

Ieșind din seră, o tăie prin sala de mese și se îndreptă spre holul personalului. Când intră, se opri brusc. Trei cameriste în uniforme lor gri cu alb erau adunate laolaltă, vorbind cu însufletire, dar șoptit - dădeau senzația că urmăreai o emisiune TV cu sunetul oprit. Domnișoara Aurora era lângă ele, cu brațele încrucișate peste piept, iar Beatrix Mollie, șefa cameristelor, se afla alături de ea. Domnul Harris stătea în picioare în mijlocul coridorului, trupul lui micuț blocând drumul.

Lizzie se încruntă și se apropie de majordom - și acela fu momentul în care simți un miros pe care, ca proprietar de fermă, îl recunoscuse oarecum.

Un bărbat afro-american în uniformă de șerif ieși din biroul Rosalindei, împreună cu Lane.

- Ce se întâmplă? întrebă ea, un fior rece traversându-i tot corpul.

Sfinte Dumnezeule, Rosalinda era...

„De asta mirosea atât de rău pe coridor azi-dimineață?” se gândi ea, cu inima bubuindu-i.

- A apărut o problemă, zise domnul Harris. Și se iau măsurile potrivite.

Lane îi întâlni privirea în timp ce discuta cu ajutorul de șerif și îi făcu semn din cap. Ea făcu semn peste umăr, către seră, iar el încuviință din cap.

Doamna Mollie își făcu semnul crucii.

- Vin câte trei. Moartea ia câte trei.

- Aiureli, mormăi domnișoara Aurora ca și când ar fi fost sătulă de un asemenea mod de gândire. Dumnezeu are planuri pentru fiecare.

- Trei. Întotdeauna trei.

Întorcându-se în seră, Lizzie închise ușa în urma ei și privi la cele aproape o sută de buchete de flori roz cu alb.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Greta. Există și altceva care nu a fost livrat...

- Cred că Rosalinda este moartă.

Se auzi un zgomot când sticla cu pulverizator alunecă din mâinile Gretei și căzu pe podeaua de ardezie, stropind pantofii de lucru ai femeii.

- Poftim?

- Nu știu.

Un șuvoi de germană clocoti în spatele ei.

- Mda, nu-i așa? mormăi Lizzie, clătinând din cap. Pur și simplu, nu îmi vine să cred.

- Când? Cum?

- Nu știu. Dar oamenii șerifului sunt aici. Și nu au chemat o ambulanță.

- Oh, mein Gott... *Heiligen Erhaltung der Lebens.*¹

Tăcând, Lizzie merse până în locul din care putea vedea grădina și privi afară, la verdele minunat al ierbiilor tăiate și la aranjamentul pentru petrecere. Erau gata cam trei sferturi dintre pregătiri, și lucrurile arătau deja splendid - mai ales capetele strălucitoare ale sutelor de lalele albe pe care ea și Greta le plantaseră în răsadurile de sub pomii fructiferi în floare. Acele flori, precum cireșii plângători, ar fi trebuit să se fi trecut până acum, dar o primăvară neobișnuit de rece le întârziase, păstrându-le gloria, așa că se deschiseseră la cel mai potrivit moment.

- Am un presentiment cu adevărat rău legat de asta, se auzi spunând.

¹ În limba germană, în original „Ah, Dumnezeul meu... Sfântă Păstrătoare a vieții“

La vreo oră după ce poliția statală ajunsese acolo, lui Lane îi fu îngăduit să părăsească locul faptei pentru o scurtă perioadă de timp. Voia să discute cu Lizzie, să o pună la curent cu ce se petrecea, dar mai întâi trebuia să se ocupe de Gin.

Fondurile fiduciare ale familiei Bradford erau administrate și gestionate de compania Prospect Trust, o firmă particulară cu miliarde de dolari de active sub controlul său, care se ocupa de cei superbogați din Charlemon. Însă, cum nu erau o bancă tradițională, conturile curente ale familiei se aflau la sucursala locală, și acesta fu locul în care merse el cu carnetul de cecuri pe care îl luase din biroul Rosalindei.

Parcă, scrise cecul ca fiind plătitibil în bani gheață, cu suma de șaptezeci și cinci de mii de dolari, falsifică numele tatălui său și marcă pe spate că putea fi plătit doar către Închisoarea de Stat Washington.

De îndată ce intră în holul bej cu alb, fu interceptat de o tânără în costum bleumarin care purta bijuterii discrete.

- Domnule Baldwine, ce mai faceți?

„Tocmai am descoperit un cadavru. Mulțumesc de întrebare.“

- Bine... Trebuie să autorizez cecul acesta?

- Desigur. Veniți în biroul meu.

Îl conduse într-o încăpere din sticlă și se așeză în spațele unui birou ordonat.

- Suntem bucuroși că vă putem ajuta familia.

El împinse cecul pe suprafața netedă și luă loc.

- Apreciez asta.

Sunetul unghiilor care loveau tastele era ușor enervant, dar avea lucruri mai importante de făcut. Trebuia să o ducă pe Gin înapoi acasă și apoi să fie la dispoziția polițiștilor, care aveau să vină, probabil, cu mai multe întrebări...

- Ah... Managera băncii își dresе glasul. Domnule Baldwinе, îmi pare rău, dar fondurilе din cont sunt insuficiente.

El își scoase telefonul.

- Nici o problemă. Voi suna la Prospect Trust și voi iniția un transfer. De cât avem nevoie?

- Ei bine, domnule, contul este descoperit cu douăzeci și șapte de mii patru sute optzeci și nouă virgulă douăzeci și doi de dolari. Însă protecția pentru depășirea de cont acoperă suma aceasta.

- Nici o problemă. Căută numărul și îl sună pe administratorul fondurilor familiei. Îi voi transfera.

Pe chipul femeii se citi ușurarea.

- O clipă, permiteți-mi să vă ofer puțină intimitate. Voi fi afară, pe hol. Nu vă grăbiți.

- Mulțumesc.

În timp ce telefonul suna, Lane bătu cu pantoful pe podeaua de marmură...

- Ah, bună, Connie, ce mai faci? Sunt Lane Baldwinе. Bine. Da, sunt în oraș pentru derby. „Printre altele.“ Ascultă, am nevoie să îmi transferi niște bani în contul de la Prospect Trust.

Vocea moale și profesională a femeii era amabilă, dar tensionată.

- Aș fi bucuroasă să fac asta, domnule Baldwinе, dar nu mai am acces la conturile dumneavoastră. Le-ați scos de la Prospect Trust anul trecut.

- Mă refeream la contul tatălui meu. Sau al mamei mele.

Urmă o pauză.

- Mă tem că nu sunteți autorizat să efectuați un transfer. Aș avea nevoie să vorbesc cu tatăl dumneavoastră. Există posibilitatea să sune dumnealui?

Nu și dacă voia banii. Dacă dragul lor tată încerca să o preseze pe Gin, era imposibil să ajute la înlesnirea eliberării ei.

- Tata nu este în oraș și nu poate fi contactat. Dacă o dau pe mama la telefon?

Cu siguranță putea merge la ea și să o țină trează destul cât să ceară 125 000 de dolari în contul curent.

Connie își dresе glasul exact cum făcuse și managera băncii.

- Imi pare rău, dar asta... nu va fi de ajuns.

- Dacă este contul ei? Cum să nu se poată?

- Domnule Baldwine... Nu aș vrea să spun ceva greșit.

- Se pare că ar fi bine să o faci.

- Vreți să așteptați un moment?

În timp ce muzica de apel în așteptare îi răsună în ureche, sări de pe scaunul țeapăn și se plimbă între plan-ta în ghiveci din colț, care - descoperi el testând o frun-ză - era din plastic și ferestrele duble înalte din podea până în tavan, care dădeau către șoseaua cu patru benzi ce despărțea suburbia de centrul orașului.

Se auzi un bip și apoi vocea unui bărbat.

- Domnule Baldwine? Sunt Ricardo Monteverdi. Ce mai faceți, domnule?

Minunat, directorul executiv al companiei. Ceea ce însemna că, oricare avea să fie răspunsul, acesta trecuse de nivelul „situației delicate“.

- Uite ce este, nu știu ce se întâmplă, dar am nevoie de vreo sută de mii de dolari în bani gheață, în regulă? Nu este mare lucru...

- Domnule Baldwine, după cum știți, la Prospect Trust, luăm foarte în serios responsabilitatea fiduciară față de clienții noștri...

- Opriți-vă aici. Fie îmi spuneți de ce cuvântul mamei mele nu este de ajuns pentru propriii bani, fie închideți telefonul.

Urmă o pauză lungă.

- Nu îmi dați de ales...

- Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ce?

Următoarea pauză fu atât de lungă și de încărcată, încât Lane luă telefonul de la ureche pentru a verifica dacă nu cumva se întrerupsese legătura.

- Alo?

Celălalt își dresе vocea.

- La începutul anului acestuia, tatăl dumneavoastră a declarat-o pe mama dumneavoastră incompetentă din punct de vedere mental pentru a se ocupa de fondurile ei fiduciare. Doi neurologi calificați au considerat că era - și este - incapabilă să ia decizii deocamdată. Așadar, dacă aveți nevoie de fonduri, vom fi mai mult decât bucuroși să vă ajutăm - cu condiția ca această cerere să vină de la tatăl dumneavoastră personal. Sper că înțelegeți că am trecut deja linia delicată...

- Îl sun imediat și îl pun să vă sune.

Lane închise telefonul și rămase cu ochii ațintiți la trafic. Apoi, merse la ușă și o deschise. Zâmbind, spuse:

- E necesar să sune tatăl meu la Prospect Trust pentru a iniția transferul. Va trebui să revin.

- Avem deschis până la ora cinci, domnule.

- Mulțumesc.

Din nou afară sub soarele fierbinte, ținu telefonul în mână în timp ce traversă asfaltul fierbinte, dar nu îl folosi. Nu își aminti nici drumul către casă. Ce dracului avea să facă acum?

Când se întoarse la Easterly, erau încă două mașini de poliție parcate în curte, lângă garaje, și câțiva polițiști stăteau de pază la ușă. Parcă Porsche-ul în locul lui obișnuit din stânga intrării principale a vilei și coborî.

- Domnule Baldwine, zise unul dintre ofițeri când Lane se apropie.

- Domnilor.

Senzația că stăteau cu ochii pe el îl făcu să vrea să îi dea pe toți afară din casa familiei sale. Se gândi îngrozit că se petreceau lucruri despre care el nu știa nimic, și ar fi preferat ca treburile să fi fost lămurite

mai întâi în familie – fără supravegherea ochilor indiscreți ai poliției.

Urcând treptele până la primul etaj, merse direct în camera lui și închise ușa. Apoi, o încuie. Stând lângă pat, ridică receptorul telefonului din casă, formă cifra nouă pentru a putea suna în exterior și apoi apăsă # și 69 pentru ca locul de unde suna să nu apară la nici o încercare de a identifica apelantul. Când pe linie se auzi tonul, tastă un număr familiar și o serie de patru cifre.

Își dresе glasul când telefonul sună o dată. De două ori...

– Bună dimineața, ați sunat la biroul domnului William Baldwine. Cum că pot ajuta...

Apelând la tonul pe care tatăl său îl folosea când era vorba despre afaceri, spuse:

– Dă-mi-l imediat pe Monteverdi de la Prospect.

– Desigur, domnule Baldwine! Imediat.

Lane își dresе din nou glasul când în receptor se auzi muzică clasică. Vestea cea bună era că tatăl lui nu socializa dacă interacțiunea umană nu îi era în vreun fel benefică pentru afaceri – așadar, era puțin probabil să fi existat între cei doi bărbați conversații personale recente care să dea în vileag faptul că se dădea drept tatăl său.

– Domnule Baldwine, îl am pe domnul Monteverdi pe linie.

După clic, domnul Monteverdi trecu direct la subiect.

– Vă mulțumesc că mă sunați, în sfârșit.

Lane coborî tonul și adăugă o doză de accent din sud:

– Am nevoie de o sută douăzeci și cinci de mii în contul curent al familiei...

– William. Ți-am spus. Nu mai pot face asta. Pur și simplu, nu pot. Apreciez afacerea familiei tale și sunt hotărât să te ajut să rezolvi toată treaba asta înainte ca numele Bradford să dea de belele, dar am mâinile legate. Am o responsabilitate față de consiliul meu de administrație, și mi-ai spus că banii pe care i-ai

împrumutat vor fi înapoiți până la întâlnirea anuală – care este peste două săptămâni. Faptul că ceri fonduri suplimentare... O sumă atât de mică? Încrederea mea nu este deloc mare.

Ce dracului!

– Care este totalul datorat? întrebă el cu accentul de Virginia al tatălui său.

– Ți-am spus în ultimul meu mesaj vocal, zise Monteverdi printre dinți. Cincizeci și trei de milioane. Ai la dispoziție două săptămâni, William. Fie plătești, fie mergi la J.P. Morgan Chase și să îi pui să facă o evaluare a fondului financiar principal al soției tale. Are peste o sută de milioane doar în contul acela, așa că cerințele pentru împrumuturi sunt îndeplinite. Ți-am trimis documentele pe adresa ta privată de e-mail – tot ce trebuie să faci este să pui semnătura ei pe ele, și problema dispare pentru noi amândoi. Dar lasă-mă să clarific ceva: sunt extrem de expus în treaba asta, și nu voi permite ca situația să continue. Sunt metode pe care le-aș putea folosi împotriva ta și care ar fi foarte neplăcute pentru tine, și le voi folosi înainte să fiu eu afectat.

Sfinte!

Dumnezeule.

– Revin eu, spuse Lane și închise.

Preț de o clipă, tot ce putu face fu să privească îndelung la telefonul său. Chiar nu putea să pună două gânduri laolaltă.

Apoi, veni senzația de vomă. Cu un icnet brusc, se aplecă, abia reușind să apuce la timp coșul pentru hârtii.

Tot ce mâncase veni înapoi.

După ce termină, sângele i se răci în vene, sentimentul că nimic nu era cum ar fi trebuit făcându-l să se întrebe dacă nu cumva acesta era vreun fel de coșmar.

Însă nu își permitea luxul de a cădea pe gânduri – sau, și mai rău, de a se prăbuși. Trebuia să rezolve cu poliția. Cu sora lui. Și cu tot ce se petrecea acolo...

Doamne, își dorea ca Edward să fie încă prin preajmă.

capitolul 20

O oră mai târziu, când Gin se strecură pe scaunul pasagerului din Porsche-ul gri al fratelui său, închise ochii și clătină din cap.

- Acestea au fost cele mai rele șase ore din viața mea.

Lane scoase un mârâit care putea însemna o mulțime de lucruri - dar absolut sigur nu se apropie de acel Ah-Doamne-nu-pot-să-cred-că-ai-trecut-prin-asta pe care ea îl căuta.

- Scuză-mă! se răsti ea. Dar tocmai am fost la închisoare...

- Suntem la ananghie, Gin.

Ea ridică din umeri.

- Am plătit cauțiunea, și Samuel T. va vorbi cu tati...

- Gin. După ce intrară în trafic și lăsară în urma lor tribunalul și închisoarea, fratele ei o privi. Suntem cu adevărat într-o mare belea.

Mai târziu, ah, mult mai târziu, ea avea să își amintească de acest moment în care ochii li se întâlniră în interiorul mașinii, înaintea prăbușirii, vârful primului domino care avea să facă să cadă toate celelalte piese atât de rapid, încât nu era posibil să oprească șirul.

- Despre ce vorbești? întrebă ea încetșor. Mă sperii.

- Familia are datorii. Datorii mari.

Ea își dădu ochii peste cap și tăie aerul cu o mână.

- Serios, Lane, am probleme mai mari...

- Iar Rosalinda s-a sinucis în casă. Cândva în ultimele două zile.

Gin își acoperi gura cu o mână. Și se gândi că o suna-se pe femeie - și nu primise nici un răspuns - cu doar câteva ore în urmă.

- Moartă?

- Moartă. În biroul ei.

Era imposibil să nu i se facă pielea de găină când își imagină telefonul acela sunând alături de trupul neînsuflețit al administratoarei lor.

- Dumnezeule...

Lane blestemă privind în oglinda retrovizoare și schimbă banda cu o smucitură de volan.

- Contul curent al familiei este descoperit, și tatăl nostru a reușit cumva să împrumute cincizeci și trei de milioane de dolari de la compania Prospect Trust, numai Dumnezeu știe pentru ce. Și cea mai rea parte în toată treaba asta? Nu știu cât de departe merge și nici nu sunt sigur cum să fac să aflu.

- Ce sp... Îi pare rău, dar nu înțeleg.

Faptul că el repetă nu o ajută cu nimic.

Când fratele ei se afundă în tăcere, ea privi afară, pe geamul din față, urmărind drumul curbându-se după conturul râului.

- Tata poate pur și simplu să înapoieze banii, zise ea plictisită. Îi va da înapoi, și totul se va încheia...

- Gin, dacă ajungi să împrumuți atâția bani, o faci pentru că te afli într-un necaz foarte, foarte mare. Și dacă nu i-ai dat înapoi înseamnă că nu poți.

- Dar mama are bani. Are destui...

- Nu cred că ne putem baza pe nimic.

- Atunci, de unde ai găsit bani pentru cauțiune? Ca să mă scoți?

- Am niște bani gheață și fondul meu fiduciar. Însă astea nu îmi permit să mă ocup de Easterly - cu atât mai puțin să restitui datoria sau să țin la suprafață Bradford Bourbon, dacă se ajunge la asta.

Ea își coborî privirea la manichiura ei distrusă, gândindu-se că ceea ce fusese perfect când se trezise în dimineața aceea se dusesse naibii.

- Îți mulțumesc. Pentru că m-ai scos de acolo.

- Nici o problemă.

- Îți voi înapoia banii.

Da, dar... cum? Tatăl ei îi tăiasse fondurile... dar, chiar mai rău, poate că nu mai existau bani pentru alocația ei.

- Pur și simplu, nu se poate, zise ea. Trebuie să fie o neînțelegere la mijloc. Un fel de... o greșeală de comunicare.

- Nu prea cred...

- Trebuie să gândești pozitiv, Lane...

- Am găsit o femeie moartă în casa noastră cu vreo două ore în urmă - și asta a fost înainte să aflu despre datorie. Te asigur că nu lipsa de optimism este problema aici.

- Crezi..., icni Gin. Crezi că a furat de la noi?

- Cincizeci și trei de milioane de dolari? Sau măcar o parte dintre ei? Nu, pentru că n-ar fi avut sens să se sinucidă - dacă ar fi delapidat fonduri, lucrul deștept ar fi fost să o șteargă, să își schimbe identitatea și să trăiască bine mersi. Nu te sinucizi în casa angajatorului tău din cauza asta.

- Dar dacă a fost ucisă?

Lane deschise gura ca pentru a-i spune că nu era posibil. Dar apoi o închise la loc - ca și cum ar fi luat în calcul posibilitatea asta.

- Ei bine, era îndrăgostită de el.

Gin simți că-i cade fața.

- Rosalinda?

- Hai, fii serioasă, Gin. Toată lumea știe asta.

- *Rosalinda*? Cea pentru care a se relaxa și a se bucura de viață nu însemna altceva decât să-și facă un coc mai lejer?

- Ei bine, era cu el.

- În casa mamei noastre.

- Nu fi naivă.

Era prima oară când era acuzată de așa ceva. Și, dintr-odată, îi reveni amintirea din urmă cu atâția ani, din Ajunul Anului Nou... cu tatăl ei ieșind din biroul femeii aceleia.

Dar asta se întâmplase cu mulți, mulți ani în urmă, într-o altă eră. Sau poate că nu.

Lane semnaliză când ajunseră la rampa de acces pe autostradă.

- Gândește-te unde locuia. Casa ei în stil colonial cu patru dormitoare din Rolling Meadows este mai mult

decât și-ar permite din salariul unui contabil – cine crezi că a plătit pentru ea?

- Nu are copii.

- De care să știm noi.

Gin își acoperi gura cu mâna.

- Cred că mi se face rău.

- Vrei să trag pe dreapta?

- Vreau să încetezi să îmi mai spui lucrurile acestea.

Urmă o tăcere lungă, marcată de o succesiune de imagini îngrozitoare. Iar ea continuă să revină la amintirea aceea veche cu tatăl ei ieșind din biroul acela și încheindu-și halatul.

În cele din urmă, fratele ei clătină din cap.

- Ignoranța nu va schimba adevărul. Trebuie să aflăm ce s-a petrecut. Voi vorbi cu tata de îndată ce se întoarce.

- Cum de ai... cum de ai aflat de toate astea?

- Contează?

Când luară ultima curbă pe River Road înainte de a ajunge la Easterly, ea privi în dreapta, până în vârful dealului. Vila familiei sale se afla în același loc în care se aflase întotdeauna, dimensiunea ei incredibilă și eleganța dominând orizontul, faimoasa întindere albă făcând-o să se gândească la toate sticlele de Bourbon care purtau emblema familiei Bradford.

Până în momentul acela, întotdeauna presupusese că poziția familiei sale era de nezdruccinat.

Acum, se temea că deja începuse să se clatine zdravăn.

- În regulă, deci am terminat aici. Lizzie trecu printre rândurile de mese rotunde de sub cortul mare. Scaunele arată bine.

- De acord, zise Greta în timp ce ajustă o față de masă.

Cele două continuară, mergând pe podeaua falsă ce fusese montată pentru a acoperi iarba, inspectând poziționarea tuturor celor șapte sute de scaune, verificând din nou candelabrele de cristal care atârnavă în cort și aranjând panglicile roz și albe.

Când terminară, ieșiră din cort și urmară prelungitoarele de culoare verde-închis care șerpuiau și aprovizionau cu energie cele opt ventilatoare care aveau să asigure circulația aerului.

Mai aveau încă cinci ore bune de muncă înainte de lăsarea întinericului, și, pentru întâia oară, Lizzie simți că aveau să termine cu lista de priorități. Buchetele erau făcute. Straturile de flori arătau perfect. Ghivecele de la intrările și ieșirile corturilor și de prin grădină erau aranjate impecabil, un amestec de flori și verdeață. Chiar și stațiile pentru pregătirea mâncării din corturile alăturate fuseseră aranjate după instrucțiunile domnișoarei Aurora.

Din câte știa Lizzie, mâncarea era gata. Băutura – livrată. Oamenii angajați pentru servire fuseseră coordonați de domnul Harris, iar acesta nu părea genul care să scape lucrurile de sub control. Și barmanii fuseseră angajați tot de el. Polițiștii care trebuiau să se asigure că presa avea să stea la distanță erau pregătiți.

Chiar își dori să găsească ceva care să îi ocupe timpul. Tensiunea o făcea și mai productivă decât de obicei – iar acum nu îi mai rămăsese decât să admită că exista o anchetă criminală în plină desfășurare, la doar câțiva metri depărtare.

„Dumnezeule, Rosalinda. Ce ai făcut...”

Telefonul îi sună, făcând-o să tresară. Scoase telefonul și oftă.

– Slavă Domnului! Alo? Lane? Ești bine... Da. Se încruntă când Greta îi aruncă o privire. De fapt, l-am lăsat în mașină, dar pot merge să îl iau, da. Sigur, desigur. Unde ești? În regulă. O să îl iau și ți-l aduc imediat.

Când încheie convorbirea, Greta întreabă:

– Ce se petrece?

– Nu știu. Zice că are nevoie de un laptop.

– Cred că sunt o duzină în casa aia.

– După ceea ce s-a întâmplat în dimineața asta, crezi că am de gând să mă cert cu el?

- Ai dreptate. Merg să văd în ce stare sunt straturile și ghivecele din fața casei și să verific din nou că parcagiii vor ajunge la timp.

- La nouă fix dimineața?

- La nouă, da. Și apoi, nu știu, mă gândesc să mă îndrept spre casă. Măine o să fie o zi lungă.

- Zic să mergi și să te întorci cu nervii odihniți.

Înainte ca Lizzie să se întoarcă cu spatele, vechea ei prietenă îi aruncă o privire serioasă prin ochelari.

- Ești bine?

- A, da. Absolut...

- Lane tot apare pe aici. De asta întreb.

Lizzie se uită către casă, la toate ferestrele acelea de sticlă care brăzdau terasa.

- Divorțează.

- Serios?

- Asta spune el.

Greta își încrucișă brațele peste piept, și accentul ei nemțesc deveni și mai evident.

- Cam doi ani prea târziu...

- Nu este chiar atât de rău, să știi...

- Poftim? Asta este... Nu poți vorbi serios.

- Nu a știut că Chantal era însărcinată, bine...

Greta ridică mâinile în aer.

- Ah, păi, asta face toată diferența, nu? S-a căsătorit de bunăvoie cu ea în timp ce era cu tine. Perfect...

- Te rog. Nu. Lizzie se frecă la ochi. El...

- Te-a impresionat, nu-i așa? Te-a sunat, a venit la tine, așa ceva.

- Și dacă a făcut-o? Este treaba mea...

- Am petrecut un an întreg sunându-te, scoțându-te din casa aia de la fermă, asigurându-mă că mergi la muncă. Am fost alături de tine, făcându-mi griji pentru tine... îndreptând dezastrul pe care el l-a generat. Așa că să nu îmi spui că nu am dreptul să mă bag atunci când îți șoptește la ureche...

Lizzie ridică mâna în fața femeii.

- Gata. Am încheiat aici. Ne vedem dimineață.

Plecând furioasă, blestemă printre dinți tot drumul până la mașină și, după ce își luă laptopul, înjură pe tot lungul drum către casă. Evitând în mod deliberat bucătăria și sera – pentru că nu dorea să dea peste Greta când aceasta își strângea lucrurile –, intră prin bibliotecă și, fără să se gândească, se îndreptă către coridorul care ducea la scara personalului și la bucătărie. Nu ajunsese departe. Exact când dădea colțul, fu oprită de doi ofițeri de poliție – și acela fu momentul în care văzu trupul întins pe o targă.

Rămășițele Rosalindei Freeland fuseseră vârate într-un sac alb cu un fermoar lung ce fusese închis fără milă.

– Doamnă, zise unul din ofițeri, va trebui să vă cer să vă dați la o parte.

– Da, da, scuze.

Coborându-și privirea și înăbușindu-și senzația de greață, se răsuci pe călcâie. Încercă să nu se gândească la ce se întâmplase.

Nu reuși.

Le spusese polițiștilor numele ei, exact așa cum făcuseră și ceilalți angajați, și dăduse o declarație scurtă cu privire la locul în care se aflase toată dimineața, precum și în ultimele câteva zile. Când fusese întrebată despre administratoare, nu avusese multe de zis. Nu o cunoscuse pe Rosalinda mai bine decât o cunoscuseră alții; femeia fusese tot timpul retrasă, se ocupase de facturi și atâta tot.

Lizzie nu era sigură nici că exista o familie care trebuia anunțată.

Folosirea scării principale era o încălcare a etichetei de la Easterly, dar, având în vedere faptul că mașina unui medic legist era parcată în fața casei și coridorul destinat personalului fusese locul unei crime, era sigură că putea să renunțe la regulile obișnuite. Sus, la etajul al doilea, își croi drum pe culoar, trecând pe lângă picturile în ulei și obiectele aniversare care luceau de la trecerea anilor și de la măiestria cu care fuseseră executate.

Când ajunse la ușa lui Lane, încercă să își aducă aminte când ea și Greta se certaseră pentru ceva. Dumnezeu, își dorea să o sune și... Dar ce putea să spună?

„Lasă laptopul și pleacă“, își zise în sinea ei. Lizzie ciocăni la ușă.

- Lane?

- Intră.

Intrând în dormitor, îl găsi lângă ferestre, cu un picior sprijinit de pervaz și cu antebrațul în jurul genunchiului ridicat. Nu se întoarse. Nu spuse nimic altceva.

- Lane? zise ea și privi în jur. Nu era nimeni cu el. Ascultă, o să îl las...

- Am nevoie de ajutorul tău.

Inspirând adânc, ea zise:

- În regulă.

Dar el rămase tăcut, cu privirea ațintită asupra grădini. Și, Dumnezeu să o ajute, era imposibil ca ea să nu își plimbe privirea peste trupul lui. Își spuse în sinea ei că era în căutarea unor semne de epuizare.

Nu se uita pentru a-i admira umerii musculoși. Părul de la baza gâtului. Bicepsul care se curbase în sus și împingea mâneca tricoului.

El își schimbase hainele de ultima oară când îl văzuse. Și făcuse și duș - putea să simtă mirosul șamponului și al loțiunii de după bărbierit.

- Îmi pare rău pentru Rosalinda, șopti ea. Ce șoc!

- Mmm.

- Cine a găsit-o?

- Eu.

Lizzie închise ochii și strânse cu putere laptopul la piept.

- Ah, Dumnezeu!

Pe neașteptate, el băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase ceva.

- Stai cu mine cât verific asta?

- Ce este?

- Ceva lăsat de ea. Îi arată un stick USB negru. L-am găsit pe biroul ei.

- Este un... bilet de adio?

- Nu cred. Se așează pe pat și făcu semn cu capul către laptopul ei. Te superi dacă...?

- Ah, da.

I se alătură, deschise laptopul și apăsă butonul de pornire.

- Am Microsoft Office, așa că... mda. Documentele Word nu sunt o problemă.

- Nu cred că asta este.

Introduse parola și apoi îi dădu lui laptopul.

- Poftim.

El introduse stickul și așteptă. Când ecranul arată o varietate de opțiuni, el alege „deschide fișierul“.

Era doar unul, denumit WilliamBaldwine.

Lizzie își frecă o sprânceană cu degetul mare.

- Ești sigur că vrei ca eu să văd?

- Sunt sigur că nu mă pot uita la asta fără tine aici.

Lizzie se trezi că întinde mâna și o lasă pe umărul lui.

- Nu te voi părăsi.

Din nu se știe ce motiv, se gândi la lenjeria aceea de culoarea piersicii pe care o găsisese în spatele patului tatălui său. Nu era ceva ce ar fi purtat Rosalinda- o nuanță mai deschisă de gri era tot ce ar fi ales administratoarea ca să își însuflețească garderoba. Pe de altă parte, cine știa ce purta femeia aceea sub toate fustele și jachetele acelea decente?

Lane apăsă pe iconița fișierului, și Lizzie fu conștientă de inima ei care bubuia de parcă ar fi alergat un kilometru în pantă.

Dar nu, el avea dreptate. Nu era o scrisoare de dragoste sau un bilet de adio. Era un tabel plin de coloane, numere, date și scurte descrieri, pe care Lizzie nu le putea citi pentru că era prea departe de ecran.

- Ce sunt toate astea? întrebă.

- Cincizeci și trei de milioane de dolari, mormăi el, derulând mai jos. Pun pariu că sunt cincizeci și trei de milioane de dolari.

- Cum adică? Așteaptă... vrei să spui că i-a furat?

- Nu, dar cred că l-a ajutat pe tatăl meu să o facă.

- *Poftim?*

El îi aruncă o privire.

- Cred că tatăl meu are, în sfârșit, mâinile mânjite de sânge. Sau cel puțin... de sânge pe care îl putem vedea.

capitolul 21

Concentrându-și din nou atenția asupra laptopului din poală, Lane parcurse tabelul din Excel, urmărind înregistrările și încercând să calculeze un total aproximativ. Dar nu ar fi trebuit să se chinuiască. Rosalinda îi furnizase suma totală la sfârșit de tot, într-o celulă îngroșată, așezată în partea din stânga a tuturor coloanelor.

În realitate, nu erau cincizeci și trei de milioane de dolari.

Nu, erau 68 489 242 dolari și 65 de cenți.

68 489 242,65.

Explicațiile retragerilor mergeau de la Cartier și Tiffany la Aviația Bradford, care era corporația care se ocupa de toate avioanele și de toți piloții companiei, precum și Salarizarea Resurselor Umane Bradford - care, cel mai probabil, se ocupa de salariile angajaților proprietății. Dar era o înregistrare care se tot repeta și pe care el nu o recunoștea: compania WWB.

Compania William Wyatt Baldwine.

Asta trebuia să fie.

Dar ce era aia?

Cea mai mare sumă intrase aici.

- Cred că tatăl meu... Aruncă o privire către Lizzie. Nu știu. Trebuie să vorbesc cu el. Compania care se ocupă de fondul fiduciar zice că s-a băgat - sau a băgat familia, cred - în datorii imense. Totuși, pentru ce? Ar trebui să fie destui bani lichizi veniți de la repartizările către acționarii de la Bradford Bourbon Company, noi fiind cel mai numeros grup. Fondul mamei este efectiv înghețat, eu nu am avut niciodată acces la conturile

tatălui meu și nu știu ce se întâmplă cu cele ale fraților și al surorii mele – dar toate acele sume repartizate nouă ar trebui să fie mai mult decât de ajuns să susțină financiar stilul nostru de viață.

– Compania de închirieri..., murmură Lizzie.

– Poftim?

– Compania de închirieri spune că, în prezent, contul Bradford este descoperit. Persoana care se ocupă de facturi a sunat-o pe Rosalinda săptămâna trecută, dar ea nu a răspuns și nu a sunat niciodată înapoi.

– Bănuiesc că, în cele din urmă, nu mai au bani lichizi. Următoarea întrebare este: Cine altcineva nu a mai fost plătit? Și ce altceva nu știu?

– Cum pot să ajut?

El o privi îndelung, în timp ce mintea îi lucra și îi tot lucra.

– Faptul că mi-ai permis să intru în fișierul acesta este un bun început.

– Ce altceva?

Dumnezeule, ochii ei erau albaștri, remarcă el. Și buzele ei, buzele acelea natural roșii ale ei aveau o formă minunată.

Ea vorbea cu el, dar el nu putea să o audă. Era ca și cum se coborâse ceva în jurul lui și îl făcea să nu fie conștient de glasul ei sau de orice alte zgomote din încăperea. Și apoi, laptopul din poala lui și toate secretele dezvăluite dispărură și ele, în așa fel încât nici strălucirea dată de ecran, nici șablonul coloanelor și nici numerele sau literele nu își găseau locul în mintea lui.

– Lizzie, zise el, întrerupând-o.

– Da?

– Am nevoie de tine, se auzi pe el însuși spunând cu glas răgușit.

– Desigur, ce pot să...

El se aplecă și își lipi buzele de ale ei, atingându-le ușor... Ea icni și se retrase. Lane așteptă ca ea să se ridice. Să îl dojenească. Poate să acționeze ca în romanele din anii 1980 și să îl plesnească.

În schimb, ea se ridică pe vârfurile degetelor și își atinse gura. Apoi, închise ochii.

- Îmi doresc să nu fi făcut asta.

La naiba!

- Îmi pare rău. Își trecu o mână prin păr. Nu sunt în apele mele.

Ea încuviintă din cap.

- Da.

Când ea rămase așa, el se gândi că viața lui era pe jar pe prea multe fronturi pentru a mai putea fi numărate, așa că de ce să nu arunce o mână de jărat și în altă parte? Așa, doar ca să dea o mână de ajutor infernului.

- Îmi pare rău, zise. Ar fi trebuit doar să...

Ea se aruncă asupra lui cu o asemenea viteză, încât el aproape că se feri din calea ei. Ceea ce îl salvase fusese dorința... setea vicioasă pe care o simțea când venea vorba despre ea, toate adunate și înăbușite în anii petrecuți departe.

Lizzie vorbi lipită de gura lui:

- Nici eu nu sunt în apele mele.

Își înfășură brațele în jurul ei și o trase în poala lui. Laptopul alunecă pe covorul gros, și asta fu de bine. Lane voia să uite de bani, de tatăl lui, de Rosalinda... de aceea nu se mai controlase și o sărutase.

- Îmi pare rău, zise în timp ce o împinse pe saltea dintr-o răsucire. Am nevoie de tine. Doar... Am nevoie să fiu în tine...

Cioc, cioc, cioc.

Înghețară amândoi, privindu-se în ochi.

- Ce? strigă el.

Un glas de femeie spuse în surdină ceva despre prosoape - în timp ce Lane nu se gândea decât la faptul că ușa nu era încuiată.

- Nu, mulțumesc.

Lizzie se trase de sub el și se mută ca să se poată ridica. Între timp, camerista continuă să vorbească:

- Nu am nevoie. Mulțumesc.

Ochii lui urmăriră mâna lui Lizzie în timp ce îi trase din nou cămașa în jos, iar ea își pieptănă părul cu degetele.

- Lizzie, șopti.

Ea clătină din cap în vreme ce se plimba de colo-colo, părând a cântări opțiunea unei strategii de a evada sărind pe fereastră.

Camerista continuă să vorbească, iar el își pierde controlul. Sărind în picioare, merse furios și deschise ușa, blocând intrarea în camera lui. Blonda de vreo douăzeci și cinci de ani care se afla de cealaltă parte era aceeași pe care o văzuse în hol atunci când el și Chantal se certaseră.

- Ah, bună ziua, zise ea, zâmbindu-i. Ce mai faceți?

- Nu am nevoie de nimic. Mulțumesc.

Când el se întoarse, ea întinse mâna și îl prinse de braț.

- Sunt Tiphanii - cu „ph“ și un „i“ dublu la sfârșit.

- Mă bucur de cunoștință. Dacă mă scu...

- Tocmai aveam de gând să intru și să vă verific baia.

Zâmbetul o dădu de gol. Asta și mica schimbare a poziției, când pelvisul i se întoarse către el și unul din picioare i se întinse ca și cum purta un pantof cu toc cui, nu o pereche de Crocs.

Lane își dădu ochii peste cap. Nu se putu abține. Femeia pe care o dorea tocmai se ridicase de sub el, și dulceața asta mică avea impresia că avea ceva de oferit.

- Mulțumesc, dar nu. Nu sunt interesat.

Îi închise ușa în nas doar pentru că nu avea energia să se poarte amabil și nu voia să spună ceva ce ar putea regreta.

Răsucindu-se, o găsi pe Lizzie de partea cealaltă a încăperii, lângă fereastră. Stătea în mod deliberat deoparte, ca și cum nu ar fi vrut să fie văzută de jos. Avea brațele încrucișate peste piept și trupul îi era încordat.

- Ai părut foarte sincer, zise ea cu asprime.

- Când sunt cu tine, sunt...

- Cu ea.

Ei bine, la dracu', acumulasese experiență tot refuzând femeii în ultimul timp.

- De ce nu aș fi?

- Știi ce urăsc cu adevărat?

- Nu pot decât să îmi imaginez, mormăi el.

- Cum ți-a făcut avansuri... pe când eu nu pot să mă gândesc decât să îți scot hainele. Ca și cum ai fi un fel de jucărie pentru care ne luptăm.

Erecția îi tresăltă în pantaloni.

- Nu există nici o luptă. Sunt al tău. Dacă dorești, aici și acum. Mai târziu. O săptămână, o lună.

„Taci din gură”, îi zise mădularul. „Taci odată din gură, prietene, cu cronologia.”

- Nu mă voi îndrăgosti din nou de tine, Lane. Pur și simplu, nu o voi face.

- Ai spus asta la telefon.

Lizzie încuviință din cap și se dezlipi de lângă fereastră. În timp ce afară lumina începu să scadă, ea traversă încăperea, îndreptându-se către ușă.

La naiba...

Nu la ușă.

Ea nu merse la ușă.

Lizzie se opri când ajunse la el și își lăsă degetele să facă treaba, luându-i chipul și aducându-i gura înapoi la gura ei.

- Lizzie, gemu el, lingând interiorul gurii ei.

Sărutul scăpă rapid de sub control, iar el nu avea de gând să piardă șansa. Răsucind-o, o împinse cu spatele la perete, tabloul în ulei de lângă ei legănându-se, apoi sărind din cui și sfărâmându-se de podea. Lui nu îi păsa. Măinile i se repeziră sub hainele ei, găsind piele și urcând pentru a-i mângâia sânii.

Nu crezuse că avea să mai facă asta vreodată și, deși i-ar fi plăcut să o ia încet și delicat, nu putea. Era prea disperat.

Trase de betelia pantalonilor ei, smulgând nasturele și fermoarul și eliberându-i apoi picioarele. Își alunecă

mâna între coapsele ei, dând la o parte chiloții de bum-bac de pe...

Lizzie îi strigă numele cu o voce răgușită care mai că îl făcu să termine atunci și acolo. Și, în timp ce degetele ei se afundară în umerii lui, el o mângâie mai apăsător.

- Rănește-mă, mârâi el când ea își înfipse unghiile în pielea lui. Fă-mă să sângerez...

Voia durere alături de plăcere, tot ce se petrecea cu tatăl și cu familia lui trezind latura primitivă din el. Poate asta era ceea ce îl împinsese pe fratele lui, Max. Auzise despre acele lucruri pe care le făcuse fratele lui - sau cel puțin zvonurile.

Poate acesta era motivul. Întunericul trebuia să iasă afară - altfel, avea să te consume.

Ridicând-o pe Lizzie de pe podea, se desfată cu felul în care ea se prinse de el cu brațele ei puternice. O smucitură a fermoarului pantalonilor lui, și erecția îi fu afară și gata de treabă. Îi sfâșie chiloții și apoi...

Geamătul pe care îl slobozi pe gâtul ei fu ca al unui animal, dar nu dădu atenție. Senzația dată de faptul că o avea lipită de el îi străbătu tot trupul, făcându-l să ajungă imediat la orgasm. Atât de multă vreme... atât de multă vreme de când visa la ea și regreta ceea ce se întâmplase, dorindu-și să fi făcut lucrurile altfel. Și acum, se afla acolo unde se rugase să fie: cu fiecare eliberare înlăuntrul ei, dădea timpul înapoi, îndreptând lucrurile și reparând greșelile.

Dorise să fie cu ea pentru a se smulge pe el însuși din prezent, dar se dovedi că experiența era mai mult. Cu mult mai mult.

Asta fusese întotdeauna adevărat cu Lizzie. El făcuse sex de multe ori în viața lui, dar actul nu avusese nici o însemnătate.

Nu până nu fusese cu ea.

Lizzie nu avusese de gând să ducă lucrurile atât de departe.

Când Lane avu orgasm înlăuntrul ei, fu luată pe sus alături de el, eliberarea ei urmând-o pe a lui. Rapid, atât de rapid, totul fusese atât de rapid și de furios, fapta făcută și încheiată, amândoi rămânând lipiți unul de celălalt în vreme ce valul inițial trecea.

„Tocmai am făcut-o?” se întrebă ea.

Și apoi, se gândi că... el mirosea la fel. Iar părul lui era în continuare incredibil de moale.

Iar trupul lui era la fel de puternic precum și-l amintea.

Lacrimile îi împăienjeniră ochii, și își ascunse fața în gâtul lui. Nu voia ca el să știe despre emoțiile ei – îi era destul de greu să recunoască harababura chiar și în sinea ei.

„Doar sex“, își zise. Fusese numai dorință carnală de ambele părți – haide, nu era proastă. Sexul nu fusese niciodată o problemă pentru ei, și, din clipa în care îl văzuse, cu o zi în urmă, conexiunea dintre ei fusesse la foc mic pe sub pielea ei.

Și pe sub a lui.

În regulă. Bine. Nu fusese în stare să spună „nu“ în acest moment unic, discret – deși ar fi trebuit să o facă.

Dacă fusese sau nu o greșeală avea să depindă de modul în care ea avea să facă față de atunci încolo.

Revenindu-și, se retrase din îmbrățișarea lui, conștientă de faptul că erau încă uniți acolo unde conta cel mai mult.

Expresia de pe chipul lui făcu să i se taie răsufarea. La fel și felul în care el ridică mâinile și îi mângâie fața.

Părea atât de vulnerabil.

Dar, înainte ca ea să se poată gândi prea mult la asta, el începu să se miște din nou înlăuntrul ei. Încet, încet, în sus și afară, în sus și afară. Ea își închise ochii și deveni moale, brațele lui susținând-o și peretele tare din spatele ei împingându-i fundul către el. O parte din ea era extrem de prezentă, fiecare moment întipăririi-se în mintea ei cu intensitatea unei lovituri de fulger,

apăsarea gâfâită din pieptul ei și sfârâitul din sângele ei extinzându-se.

Cealaltă parte din ea era pe fugă.

Ah, Doamne, felul în care se simțea mâna lui în părul ei, gura lui sărutând-o atât de adânc, șoldurile lui ridicându-se și retrăgându-se. Era ca întoarcerea acasă în toate felurile în care trupul ei dorise de atâta amar de vreme.

- Lizzie, zise el, și vocea i se frânse. Mi-a fost dor de tine, Lizzie. Dureros de dor.

„Nu te gândi la asta“, își zise ea în sinea ei. „Nu ascult...“

Numele lui ieși din nou din ea, biciuirea plăcerii făcându-i sexul să i se contracte în jurul erecției lui când el se împinse în ea, împingând-o în perete, până când ea dădu cu capul.

Când căzură nemișcați, nefăcând altceva decât să respire, ea se lăsă pe umărul lui.

- Asta nu poate să fie ultima oară, gemu el, ca și cum ar fi știut la ce se gândea ea. Pur și simplu, nu se poate.

- Cum de ai știut...

- Nu te învinuiesc.

Se lăsă ușor pe spate, și ochii lui cu pleoape grele ardeau.

- Doar că nu vreau ca asta să fie...

- Lane...

Bătaia din ușă o făcu să tresară, iar pe el - să blesteme.

- Fir-ar al dracului! strigă el.

Și, având în vedere faptul că el nu era genul de bărbat care să înjure, ei îi veni să zâmbească.

- Ce e? urlă el.

- Domnule Baldwine, se auzi glasul majordomului. Domnul Lodge vă caută.

Lane se încruntă.

- Spune-i că sunt ocupat...

- Zice că este urgent.

Lizzie clătină din cap și se retrase din îmbrățișarea lui. Când picioarele ei atinseră în tăcere podeaua, își aminti că nu folosiseră prezervativ.

Și, da, totul deveni foarte, foarte real când își ridică brusc pantalonii și dădu năvală în baie. Se ocupă de toate cât putu mai bine în timp ce Lane vorbea cu englezul prin ușă și, când ieși din nou, el își trăsese pantalonii pe el și se plimba de colo-colo.

Ridică palma înainte ca el să poată spune ceva.

- Mergi la el.

- Lizzie...

- Samuel T. este avocat. Dacă chiar și un sfert din ceea ce te îngrijorează este adevărat, vei avea nevoie de unul.

- Unde mergi?

- Nu știu. Cred că, practic, am terminat până mâine-dimineață.

În mai multe privințe.

- Poți să rămâi? întrebă el pe nerăsuflăte.

Ea ridică din sprâncene.

- Să rămân... adică... nu vrei să spui aici, peste noapte. Este o nebunie.

Într-o casă ca aceasta, să se trezească în patul celui de al doilea fiu al familiei și să își păstreze totodată slujba era un lucru de-a dreptul imposibil.

„Ah, da“, se gândi ea. Zilele bune din trecut, pe vremea când se întâlnea cu el, când se epuizase încercând să păstreze totul secret.

- Oriunde, zise el. Într-una dintre căsuțe. Nu îmi pasă.

- Lane. Ascultă, asta nu este... nu revenim la cum stăteau lucrurile cândva, îți amintești? Nu știu de ce am făcut ceea ce tocmai am făcut, dar nu înseamnă...

El veni lângă ea și o trase în brațe pentru un sărut, limba lui asaltând gura ei. Dumnezeu să o ajute, căci ea îi răspunse la sărut.

- Ba contează, zise el lipit de buzele ei. Asta contează mult pentru mine, mai mult chiar decât familia mea.

Mă auzi, Lizzie? Întotdeauna ai contat și vei conta cel mai mult pentru mine.

Cu asta, se duse spre ușă, oprindu-se să arunce peste umăr o privire înspre ea – genul care era ca un jurământ.

Așezându-se la marginea patului, ea privi către perețele de care se sprijiniseră când făcuseră sex. Pictura în ulei de pe podea era complet distrusă, pânza zgâriată și sfâșiată, dar nu merse până acolo pentru a vedea care era amploarea stricăciunilor. Rămase locului și încercă să se convingă pe ea însăși că nu era un semn de la Dumnezeu.

Trecu o vreme până să părăsească încăperea, atentă la ușă, ascultând voci sau zgomot de pași sau de aspirator înainte de a întredeschide ușa și de a arunca un ochi pe hol. Apoi, aproape că sări în mijlocul coridorului când văzu că acesta era liber.

Camera lui Chantal se afla de partea cealaltă a culoarului și puțin mai sus – și, când trecu pe lângă ea, putu simți parfumul costisitor al femeii.

O reamintire atât de bună – nu că avea nevoie de ea – a motivului pentru care ar fi trebuit să fi plecat de mult.

În loc să treacă la nivelul următor și să ajungă într-un punct mort.

Nu putea învinui pe nimeni, decât pe ea.

capitolul 22

Lane alergă până la parter, și tot drumul nu se putu gândi decât la cât de mult își dorea să fi avut ceva de băut în mână. Vestea cea bună – probabil singura pe care avea să o primească – era că, atunci când ajunse în salon, Samuel T. se servea singur cu niște burbon Family Reserve, sunetul alcoolului curgând în cristal, lovindu-l în plin pe Lane cu gheara unui dependent.

- Ai vrea să împărțim avuția? mormăi Lane închi-zând ușile.

Erau atâtea lucruri pe care nu voia ca nimeni altcine-va să le audă!

- Cu plăcere. Samuel T. îi turnă cu generozitate într-un pahar de cristal. O zi lungă, nu?

- Nici nu ai idee. Lane ciocni paharul de al celuiilalt bărbat. Ce pot face pentru tine?

Samuel T. își dădu peste cap burbonul și merse îna-poi la bar.

- Am auzit despre administratoare. Condoleanțele mele!

- Mulțumesc.

- Tu ai găsit-o?

- Așa este.

- Am trecut și eu prin asta. Avocatul se întoarce și clătină din cap. Dificilă treabă.

Nu știi nici jumătate.

- Ascultă, nu vreau să te grăbesc, dar...

- Ești serios în legătură cu divorțul?

- Absolut. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Credeam că tu și Chantal ați ajuns la un acord. Să trăiți despărțiți și chestii de astea.

- De ce să fii căsătorit cu cineva pe care nu îl suporti?

- Pentru că poate fi avantajos din punct de vedere financiar.

Lane se gândi la Lizzie.

- Nici o sumă de bani nu merită.

- În regulă, dacă vrei să mă ocup de asta, trebuie să ne mișcăm rapid. Aveți un contract prenupțial?

Când Lane clătină din cap, Samuel blestemă.

- Există vreo șansă ca ea să te fi înșelat?

Lane își frecă tâmpla, încercând să își scoată din minte ceea ce tocmai se întâmplase cu Lizzie... ceea ce tocmai văzuse pe computerul acela. Îi venea să amâne discuția cu Samuel T., dar problemele cu Chantal aveau să persiste chiar dacă familia lui se prăbușea sau nu din punct de vedere financiar.

De fapt, probabil era mai bine să înceapă să se ocupe de acest aspect, în loc să tot amâne, în lumina recentelor descoperiri. Cu cât o scotea mai repede din casă, cu atât mai puține informații din interior avea ea să poată vinde ziarelor de scandal.

Nu că nu și-o putea imagina dând fuga la presă dacă lucrurile mergeau prost pentru familia Bradford.

- Îmi pare rău, spuse el printre sorbituri. Care era întrebarea?

- Din câte știi, te-a înșelat?

- Din câte știu, nu. A stat pur și simplu în casa asta timp de doi ani, trăind pe spinarea familiei mele și făcându-și manichiura.

- Păcat!

Lane ridică dintr-o sprânceană.

- Nu știam că ai asemenea viziune asupra căsătoriei.

- Dacă te-a înșelat, asta poate fi folosit pentru a reduce suma pe care o primește. Kentucky este un stat în care nu trebuie să vii cu vreo justificare pentru divorț, dar scăpările precum aventurile sau abuzul pot fi folosite în asemenea situații.

- Nu am fost cu nimeni altcineva.

Ei bine, cu excepția lui Lizzie adineauri, sus - și de vreo sută de mii de ori mai înainte în mintea lui.

- Asta nu are importanță decât dacă ceri susținere financiară din partea lui Chantal.

- Nici o șansă. O despărțire fără probleme este tot ce doresc de la femeia aia - mai bine spus, o despărțire rapidă și fără probleme.

- Ea știe că urmează asta?

- I-am spus.

- Dar știe?

- Ai acum acte de semnat pentru mine? Când avocatul încuviință, Lane ridică din umeri. Ei bine, atunci va înțelege cât de serios sunt de îndată ce îi vor fi înmânate.

- De îndată ce am semnătura ta, voi merge în oraș și voi depune cererea. Curtea va trebui să ajungă la concluzia

că această căsătorie este distrusă iremediabil, dar cred că, dat fiind faptul că voi doi ați trăit separat timp de doi ani, asta nu va fi o problemă. Te avertizez: este imposibil ca ea să nu te atace pentru suport financiar – și există posibilitatea ca asta să te coste, mai ales că standardul de viață de aici, din casă, a fost atât de ridicat. Bănuiesc că ai intrat în posesia unei părți din fondul tău fiduciar, nu?

- Sunt la primul eșantion. Cel de-al doilea devine activ când împlinesc patruzeci de ani.

- Care este venitul tău anual?

- Asta include și câștigurile la poker?

- Ea știe despre ele? Depui declarații fiscale pentru acele fonduri?

- Nu și nu.

- Atunci, nu le luăm în calcul. Așadar, care este suma?

- Nu știu. Nimic exagerat, doar vreun milion sau cam așa ceva? Cam o cincime din venitul generat de fondul de bază.

- Ea se va agăța de asta.

- Dar nu și de fondul de bază, nu-i așa? Cred că există o clauză împotriva risipei.

- Dacă este vorba despre Acreditivul Irevocabil al Familiei Bradford din 1968, și cred că acesta este, tatăl meu a conceput termenii în așa fel încât poți să pui la bătaie cea mai bună sticlă a ta că nici o viitoare fostă soție nu va putea sări calul. Desigur, va trebui să văd o copie a documentelor.

- Prospect Trust are totul.

Samuel T. trecu în revistă totul: facem asta, contracarăm asta, divulgăm asta. Dar Lane abandonase. În mintea lui, se afla sus, în dormitorul său, cu ușa închisă și Lizzie complet goală în patul lui. Era tot peste ea, cu mâinile și cu gura, ștergând distanțarea dată de ani și întorcându-se unde erau înainte ca Chantal să își fi făcut apariția în haine de maternitate de firmă.

Orice avea de înfruntat legat de tatăl său și de datorii... îi era mult mai ușor să o facă dacă o avea pe Lizzie alături de el. Și nu doar din punct de vedere sexual.

Dar prietenii se ajutau unul pe celălalt, corect?

- Sună bine?

Lane reveni la avocatul lui.

- Da. Cât durează?

- După cum am spus, voi depune actele astăzi la un judecător „prietenos“ care îmi datorează o favoare sau două. Iar Mitch Ramsey a fost de acord să îi dea imediat citația. Apoi, urmează să grăbim înțelegerea - și bănuiala mea este că își va lua de partea ei un avocat al naibii de bun, pe care să îl plătești tu. Ați trăit separat pentru mai mult de șaizeci de zile, dar va trebui ca ea să plece cât se poate de repede dacă tu ai de gând să stai aici. Nu vreau să mă împiedic de asta și să amânăm cu două luni toată povestea ca urmare a disputei legate de coabitare. Bănuiala mea e că va contesta asta pentru că va dori de la tine cât se poate de mulți bani. Țelul meu însă este să o scot din viața ta doar cu hainele de pe ea și cu acel inel de logodnă de un sfert de milion de dolari pe care i l-ai dat - și asta este tot.

- Mie îmi sună bine. Mai ales că nu știa dacă urma să mai primească vreun ban în afară de ce era în contul lui. Unde semnez?

Samuel T. își făcu de lucru pentru scurtă vreme cu diferite acte, întinzându-le pentru a le semna pe colțul căruciorului cu băuturi. Totul fu gata mai repede decât îi luă lui Lane să își termine primul pahar de burbon.

- Vrei să îți dau un avans? îl întreabă pe avocat când îi înapoie stiloul Mont Blanc.

Samuel T. își termină băutura; apoi, puse niște gheață în pahar și își mai turnă din Family Reserve.

- Este gratuit.

Lane se dădu înapoi.

- Haide, omule, nu te pot lăsa să faci asta. Lasă-mă...

- Nu. Sincer, nu o plac, și nu are ce căuta în casa asta. Privesc acest divorț ca pe un proces de curățare a casei. O mătură care să dea gunoiul afară.

- Nu știam că îți displace atât de mult.

Samuel T. își puse mâinile în șolduri și privi pentru o clipă țintă la covorul persan.

- Voi fi complet cinstit cu tine.

Lane intui ce urma doar după felul în care avocatul scrâșni din dinți.

- Dă-i drumul!

- La vreo șase luni după ce ai plecat de aici, Chantal m-a sunat. Mi-a cerut să trec pe la ea - când am refuzat, a apărut la mine acasă. Căuta „un prieten“, după cum a spus ea - apoi și-a vârat mâna în pantalonii mei și mi-a propus o partidă de sex oral. I-am spus că era nebună. Chiar dacă aș fi fost atras de ea, lucru care nu s-a întâmplat niciodată, familiile noastre au fost unite vreme de generații. Nu aș fi niciodată, absolut niciodată, cu vreo soție de-a ta - divorțată, separată sau altfel. Și apoi, Virginia este un stat minunat în care să mergi la facultate, dar nu m-aș căsători niciodată cu o fată de acolo.

Ah, uneori ura să aibă dreptate în privința acelei nemernice.

- Nu sunt surprins, dar mă bucur că mi-ai spus. Lane întinse palma. Îți voi răsplăti favoarea. La un moment dat.

- Sunt sigur că o vei face. Acum, trebuie să merg să duc astea la tribunal.

Avocatul făcu o plecăciune aproape insesizabilă și plecă cu paharul încă în mână.

- Te pot aresta pentru consum de alcool, strigă Lane.

- Nu și dacă nu mă prind, strigă Samuel T. la rândul lui.

- Nebun, mormăi Lane, terminându-și băutura.

Privirea îi alunecă înspre tabloul în ulei de deasupra semineului. Era al lui Elijah Bradford, primul membru al familiei care făcuse destui bani încât să se distingă

de semenii lui pozând pentru portretul realizat de unul dintre marii artiști americani.

Oare bănuise acesta cât de departe avea să ajungă familia?

Se răsucea, în momentul acesta, în mormânt?

Sau asta avea să se întâmple mai târziu... pentru că urmau să se prăbușească și mai rău?

Gin se simți copleșită de panică în vreme ce cobora pe scara măreață de la Easterly. De îndată ce văzuse Jaguarul maro de epocă oprind în fața casei, se schimbase de hainele pe care le purtase în *închisoare*, pentru numele lui Dumnezeu, și își pusese o rochie de mătase care se termina mult deasupra genunchilor. De asemenea, se oprise pentru o clipă ca să își pieptene părul. Să își mai dea cu parfum. Își strecurase picioarele într-o pereche de pantofi cu toc ce îi făceau gambele să se încordeze, iar gleznele să îi arate mai subțiri ca niciodată.

În vreme ce trecu pe lângă ușile închise ale salonului, își dădu seama că fratele ei discuta cu Samuel T. despre Situație. Sau despre... Situații.

Îi lăsă în pace.

În loc să dea buzna, ieși pe ușa principală și așteptă lângă mașina aceea demodată. Erau mai mult de treizeci de grade, în ciuda faptului că soarele începuse să apună, și aerul era înăbușitor – sau poate părea așa din cauza neliniștii ei. Ca să aibă parte de un pic de umbră, stătu la adăpostul uneia dintre magnoliile mari care creșteau de o parte și de alta a intrării. Privind îndelung la mașină, își aminti de vremurile în care se aflase în ea alături de Samuel T., cu vântul nopții în păr și mâna lui între picioarele ei în timp ce el conducea pe drumurile șerpuite ce duceau la ferma lui.

Mașina fusese cumpărată de Samuel T. Senior în ziua nașterii celui care se dovedise a fi unicul și singurul copil al bărbatului. Și îi fusese dată tânărului Samuel T. cu ocazia aniversării vârstei de optsprezece ani, cu instrucțiunea strictă de a nu se sinucide în ea.

Și, amuzant lucru, instrucțiunea prinsese rădăcini: doar atunci când se afla în spatele volanului unei mașini era Samuel T. atent. Gin bănuise multă vreme că era din cauză că acesta știa că, dacă i se întâmpla ceva, arborele lui genealogic avea să ia sfârșit.

Era singurul membru din generația lui.

O groază de tragedii.

Față de care, până în clipa aceasta, ea nu avusese prea multă apreciere.

Inima ei bătu repede, dar nu cu putere, fluturarea din pieptul ei făcând-o să amețească. Sau poate era căldura...

Samuel T. deschise ușa de la intrare și păși afară din casă, cu paharul de cristal cu burbon în mână. Arăta minunat în acel costum ireproșabil, cu chipul uluitor și servieta lui cu monogramă. Își pusese o pereche de ochelari de soare cu ramă de aur, și părul său negru des era pieptănat pe spate, lăsându-i fruntea liberă, vârtejul acela din față făcând să pară că era coafat, deși asta nu fusese niciodată necesar.

Se opri când o văzu. Apoi, spuse trăgănat:

- Ai venit să îmi mulțumești că te-am salvat?

- Trebuie să discut cu tine.

- Da? Incerci să negociezi un avans folosind altceva în afară de bani? Dădu pe gât alcoolul și puse paharul pe una dintre trepte - așa cum numai cineva care trăise cu ajutoare toate viața lui putea face. Sunt receptiv la orice sugestie.

Ea măsură fiecare pas pe care el îl făcu către ea și către mașina lui. Cunoștea atât de bine trupul acela tare, musculos, care dădea de gol fermierul care se afla sub acele haine elegante.

Amelia avea să fie înaltă, cum era el. Și era inteligentă ca el.

Din păcate, fata era și idioată ca mama ei, deși poate că avea să îi treacă odată cu înaintarea în vârstă.

Dacă erau norocoși, aceasta era doar una dintre fațetele unei adolescente.

- Ei bine? zise el în timp ce își așază servieta pe scaunul de lângă șofer, aleg eu felul în care îți achiți factura?

Chiar și prin ochelarii de soare, putu să îi simtă privirea pe trupul ei. O dorea, întotdeauna o dorise - și, uneori, o ura pentru asta; nu era un bărbat care aprecia constrângerile, nici măcar pe cele pe care le crease singur.

Ea era la fel.

Samuel T. clătină din cap.

- Să nu îmi spui că pisica a înghițit limba aia a ta savuroasă. Ar fi așa păcat să pierzi tocmai acea parte din anatomia ta...

- Samuel.

În clipa în care auzi tonul din glasul ei, se încruntă și își scoase ochelarii de soare.

- Ce s-a întâmplat?

- Eu...

- S-a purtat cineva rău cu tine în închisoarea aia? Pentru că voi merge acolo personal și...

- Căsătorește-te cu mine.

El îngheță, și totul i se opri: picioarele, respirația, poate chiar și inima. Apoi, izbucni în râs.

- Sigur, sigur, sigur. Cum să nu...

- Vorbesc serios.

Ușa mașinii se deschise pe neauzite, mărturie a grijii meticuloase care îi era acordată vehiculului.

- Ziua în care te vei stabili la casa ta cu vreun bărbat va fi ajunul unei noi Veniri.

- Samuel, te iubesc.

El îi aruncă o privire diabolică.

- Ah, te rog...

- Am nevoie de tine.

- Închisoarea chiar te-a dat peste cap, nu-i așa? Se așază pe scaun și privi țintă peste capota mașinii. Ascultă, Gin, nu te simți prost că ai fost acolo, bine? Am reușit să șterg totul, așa că nu va ajunge în registrele poliției. Nimeni nu va ști.

- Nu acesta este motivul. Eu doar... Haide să ne căsătorim. Te rog.

Privind-o, el se încruntă atât de tare, încât sprâncelele i se uniră.

- Pari să vorbești serios.

- Chiar vorbesc. Și nu glumea. Avea să îi spună despre Amelia după aceea, când avea să îi fie lui mai greu să fugă, când avea să existe ceva care să îi țină laolaltă până când el avea să treacă peste ceea ce ea făcuse. Noi doi suntem meniți să fim împreună. O știi și tu, o știi și eu. Ne-am învârtit în jurul acestei relații o viață întreagă, poate și mai mult. Te întâlnești cu chelnerițe, coafeze și maseuze pentru că ele nu sunt eu. Te aștepti ca fiecare femeie să se ridice la nivelul meu, și toate eșuează. Ești obsedat de mine exact la fel cum eu sunt obsedată de tine. Haide să oprim, pur și simplu, minciuna și să facem ce trebuie.

El își mută privirea înapoi la capotă și își puse mâinile frumoase pe volanul de lemn.

- Dă-mi voie să te întreb ceva.

- Orice.

- Câtor bărbați le-ai spus asta? Aruncă din nou o privire către ea. Ei? Câți au fost, Gin? De câte ori ai folosit replicile astea?

- Este adevărul, zise ea cu glas spart.

- Ai folosit tonul acela rugător și cu ei, Gin? Le-ai aruncat privirea asta?

- Nu fi nemilos.

După o lungă pauză, el clătină din cap.

- Îți amintești de petrecerea mea de la aniversarea a treizeci de ani? Cea pe care ai dat-o la ferma mea?

- Asta nu a avut nimic de a face cu...

- A fost o surpriză pe cinste. Nu aveam nici cea mai mică idee că mă așteptați cu toții. Am intrat în casa mea și... surpriză! Toți oamenii aceia aclamând, și te-am căutat...

Ea își aruncă mâinile în aer.

- Asta a fost acum cinci ani, Samuel! Era...

- De fapt, așa a fost întreaga poveste a relației noastre, Gin. Te-am căutat - am trecut prin mulțime căutându-te...

- Nu a contat! Ei nu contează...

- ... Pe tine pentru că, așa cum ai spus, sunt un fraier, iar tu erai singura persoană pe care o doream cu adevărat acolo. Și te-am găsit, cum să nu! Regulându-l pe patul meu pe acel jucător de polo argentinian care era un oaspete al lui Edward.

- Samuel...

- Pe patul meu! tună el, lovind cu pumnul în bordul mașinii. Patul meu afurisit, Gin!

- Bine, și tu ce ai făcut? Sări înainte și împunse aerul cu degetul către el. Ce ai făcut tu atunci? Le-ai luat pe colega mea de cameră de la facultate și pe sora ei și ai făcut sex cu ele în piscină...

El blestemă cu voce tare și își ridică mâinile.

- Ce ar fi trebuit să fac? Să te las să mă calci în picioare? Sunt bărbat, nu unul dintre pateticii tăi parteneri de regulat! Nu voi...

- Am fost cu jucătorul acela de polo pentru că în săptămâna de dinainte te-ai dat peste cap ca să te culci cu Catherine! Eram prietenă cu ea de când aveam doi ani, Samuel... A trebuit să stau și să ascult povestea iar și iar despre cum i-ai oferit orgasmele vieții ei chiar pe banchea acestei mașini. După ce cu o noapte înainte fusesesi cu mine! Așa că nu spune că tu ai fost cel care...

- Stop. Brusc, își trecu o mână prin păr. Încetează, încetează cu toate... Nu vom mai face asta, Gin. Ne certăm pentru aceleași lucruri de când aveam șaisprezece ani...

- Ne certăm pentru că ne pasă și suntem prea mândri să o recunoaștem.

Când el se cufundă iar în tăcere, în ea înmuguri speranța că el cugeta la acele lucruri.

- Samuel, ești singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Iar eu sunt singura femeie pentru tine. Pur și simplu, așa stau lucrurile. Dacă e ceva de oprit, acestea

sunt certurile și suferința. Suntem amândoi prea mândri și încăpățânați pentru binele nostru.

Urmă o lungă tăcere.

- De ce acum, Gin?

- Doar... a venit vremea.

- Toate numai pentru că ai fost percheziționată în dimineața asta?

- Chiar trebuie?

Samuel T. clătină din cap.

- Nu știu dacă vorbești serios sau nu, dar asta nu este problema mea. Dă-mi voie să mă fac perfect înțeles...

- Samuel, îl întrerupse ea. *Te iubesc.*

Și vorbea serios. Vorbea din tot sufletul. Convingerea îngrozitoare că lucrurile aveau să meargă rău pentru familia ei prinsese rădăcini și se întinsese, aducând cu ea un gen de claritate pe care nu o avusese niciodată înainte.

Sau poate că era mai degrabă... curaj. În toți anii cât fuseseră împreună, nu îi spusese niciodată ce simțea cu adevărat. Fusesse totul doar despre fațadă și despre care întrece pe care. Bine, și nașterea Ameliei, nu că el știa deocamdată despre asta.

- Te iubesc, șopti ea.

- Nu. El își coborî capul și strânse volanul ca și cum ar fi căutat un fel de putere înlăuntrul lui însuși. Nu... nu poți face asta, Gin. Nu cu mine. Nu merge cu prefăcătoria atât de departe. Nu este sănătos pentru tine... iar eu nu cred că îi pot face față, bine? Am nevoie să funcționez, familia mea are nevoie de mine - nu poți să îți bați în halul ăsta joc de mintea mea. Nu te voi lăsa...

- Samuel...

- Nu! strigă el. Apoi, își întoarse privirea către ea, și ochii îi erau reci și mijiți, ca și cum ar fi privit țintă la un dușman. Întâi de toate, nu te cred, bine? Cred că minți ca să mă manipulezi. Și, în al doilea rând, nu voi permite niciodată ca soția mea să fie lipsită de respect față de mine așa cum ai fi tu cu soțul tău. Ești incapabilă de monogamie - și, mai exact, ești prea plictisită

ca să prețuiești o relație de durată. Noi doi putem să ne-o tragem din când în când, dar *niciodată* nu voi onora o curvă ca tine cu numele meu de familie. Discreditezi chelnerițele? Foarte bine. Dar aș prefera ca o astfel de persoană să aibă inelul meu pe deget decât o făptură așa răsfățată și neloială ca tine. Porni motorul, mirosul dulce al uleiului și al motorinei simțindu-se pentru scurtă vreme în bătaia fierbinte a aerului. Ne vedem data viitoare când mă va mânca prea tare ca să mă scarpin singur. Până atunci, distrează-te cu cealaltă jumătate a populației.

Gin fu nevoită să își acopere gura cu ambele mâini când el dădu cu spatele și porni, mașina demodată dispărând de-a lungul lungii alei în josul dealului.

Lacrimile curseră din ochii ei, luându-i cu ele rimelul. Pentru prima oară, nu îi păsa.

Își încercase ultima șansă cu el.

Și eșuase.

Cel mai mare coșmar al ei devenise realitate.

capitolul 23

- Ah, Lisa?

De îndată ce Lizzie auzi accentul sudic răsunând în seră, îngheță. Ceea ce era ciudat, pentru că strângea mesele care fuseseră folosite pentru realizarea buchetelor, ținând-o pe una în echilibru într-o parte, în timp ce lovea balamalele pentru a coborî picioarele încăpățânate.

- Lisa?

Întorcându-și privirea într-acolo, o văzu pe soția lui Lane stând în pragul ușii ca și cum ar fi pozat pentru un fotograf, cu o mână pe șold și cu cealaltă dându-și părul pe spate. Purta pantaloni din mătase roz de la Mary Tyler Moore din era Laura Petrie și o bluză largă cu decolteu adânc care avea culoarea portocalie a apusului. Pantofii aveau vârfuri lungi și tocuri micuțe, genul acela pe care Lizzie era sigură că le-ar fi rupt doar

traversând o încăpere. Și, ca să pună capac la toate, o eșarfă dramatică, transparentă, în nuanțe de galben și verde, era înfășurată în jurul umerilor ei și legată peste sânii ei perfecți.

Una peste alta, totul crea o impresie de Proaspăt, Minunat și Tentant – și făcu pe cineva care era Obosită, Nervoasă și Stresată din cauza unei petreceri pentru o mie de persoane ce avea loc în dimineața următoare să se simtă în dezavantaj nu numai cu coafura și garderoba, ci cu totul, până la genetica moleculară.

– Da? zise Lizzie, întorcându-se la ceea ce făcea...

– Ai putea, te rog, să încetezi? Este foarte zgomotos.

– Cu plăcere, zise Lizzie și scrâșni din dinți.

Din nu se știe ce motiv, în timp ce femeia se juca cu pletele ei aurii, strălucirea diamantului mare de pe mâna ei stângă se simțea ca și cum cineva arunca în mod repetat cu cuvinte de ocară.

Chantal zâmbi.

– Am nevoie de ajutorul tău pentru o petrecere.

„Putem să trecem mai întâi cu bine peste ziua de mâine?”

– Cu plăcere.

– Este o petrecere pentru doi. Chantal zâmbi în timp ce înaintă, dezlegându-și eșarfa. Vai de mine, este cald aici. Poți să faci ceva în legătură cu asta?

– Plantelor le merge mai bine la căldură.

– Ah. Își scoase eșarfa și o puse lângă unele dintre buchetele care aveau să fie plasate în încăperile publice ale casei. Ei bine?

– Ce spuneai?

Zâmbetul reveni.

– În curând, este aniversarea mea și a lui Lane, și mi-ar plăcea să fac ceva special.

Lizzie înghiți în sec. Oare femeia auzise ceva prin ușa de sus? Prin pereți?

– Aveam impresia că v-ați căsătorit în iulie.

– Ce drăguț din partea ta să îți amintești. Ești așa de grijulie.

Își plecă ușor capul într-o parte și își aținti privirea în ochii lui Lizzie ca și cum ar fi împărtășit un moment deosebit.

– Ne-am căsătorit în iulie, dar am niște vești speciale pe care să le împărtășesc cu el, și m-am gândit că am putea celebra un pic mai devreme.

– La ce te-ai gândit?

Lizzie nu urmări avalanșa de idei aruncate. Nu îi rămăseseră în minte decât cuvintele „romantic” și „intim”. Ca și cum Chantal abia aștepta să îi ofere soțului ei un dans erotic.

– Lisa? Notezi asta?

„Păi, nu, pentru că nu am hârtie și creion, nu? Și, apropo, cred că o să vomit.”

– Fac cu bucurie tot ce dorești.

– Ești *atât* de săritoare. Chantal făcu cu capul spre grădină și către cortul de afară. Știu că totul va fi minunat mâine.

– Mulțumesc.

– Și putem discuta mai multe mai târziu. Dar, repet, mă gândesc la o cină romantică într-un apartament din oraș, la hotelul Cambridge. Tu te poți ocupa de flori și de decorațiuni – și vreau să acopăr totul cu mătase, ca să fie ca și cum ne-am afla într-un loc exotic, doar noi doi.

– În regulă.

O mințise Lane? Și dacă o făcuse, ei bine, o putea pune pe Greta să se ocupe de toate, în vreme ce ea avea să rămână acasă cu o găleată de înghețată de ciocolată...

Numai că ea și partenera ei nu își vorbeau. Fantastic!

– Ești cea mai bună. Chantal se uită la ceasul ei cu diamante. Este vremea să pleci acasă, nu-i așa? E o zi mare mâine, vei avea nevoie de somnul de frumusețe. La revedere, deocamdată!

Când Lizzie fu din nou singură, se așează pe una dintre gălețile răsturnate și își sprijini mâinile pe coapse,

frecând în sus și în jos. „Respiră“, își spuse în sinea ei. „Pur și simplu, respiră.“

Greta avea dreptate. Pur și simplu, nu se ridica la nivelul acestor oameni – și nu din cauză că era un biet grădinar. Acesta era un joc la care ea nu putea decât să piardă.

Era vremea să meargă acasă, hotărî ea. Era vremea să se adune – și nu era vorba doar despre geanta în care se aflau mâncarea de la prânz pe care nu o mâncase și crema ei de protecție solară.

Ridicându-se, era gata să plece, când văzu eșarfa aceea. Ultimul lucru pe care îl dorea era să i-o înapoieze lui Chantal, de parcă ar fi fost un labrador care duce mingea de tenis înapoi la stăpânul lui. Dar era exact lângă acele buchete, și, la ce baftă avea, ceva avea să se scurgă sau să cadă pe afurisita aceea de eșarfă, iar ea avea să fie nevoită să facă economii trei luni ca să cumpere una nouă.

Garderoba lui Chantal era mai scumpă decât toate cartierele din Charlemont.

Ridicând-o, se gândi că femeia nu putuse ajunge de parte în pantofii aceia ridicoli.

Gin se afla încă sub magnolia sub care o lăsase Samuel T., când un vehicul veni pe aleea principală șerpuitoare. Nu își dădu seama că era camioneta șerifului comitatului Warren decât atunci când acesta opri în fața ei.

Exact ce își dorea să vadă. Pentru ce încerca tatăl ei să o aresteze de data asta?

Primul ei instinct fu să fugă, dar era pe tocuri, și, dacă voia să aibă șanse să scape de ofițer, trebuia să o ia la goană prin stratul de flori. Dacă își rupea piciorul... asta nu avea să îi fie de nici un ajutor în închisoare...

Ajutorul de șerif Ramsey ieși din mașină.

– Doamnă, zise, salutând-o cu o aplecare a capului. Își puse cascheta oficială și mută hârtiile dintr-o mână în cealaltă. Ce mai faceți?

Nu scoase cătuşe. Nu părea grăbit.

- Ați venit aici după mine? întrebă ea.

- Nu.

Ochii lui negri se îngustară.

- Sunteți bine?

„Nu, absolut deloc.“

- Da. Mulțumesc.

- Vă rog să mă scuzați, doamnă.

- Așadar, nu ați venit după mine?

- Nu, doamnă.

Urcă treptele până la ușa de la intrare și sună la sonerie.

- Poftiți, zise ea, mergând lângă el. Intrați, vă rog. Îl căutați pe fratele meu?

- Nu. Chantal Baldwine este acasă?

- Cel mai probabil. Deschise ușa imensă, și ajutorul de șerif își scoase din nou cascheta când intra. Dați-mi voie să o caut... A, domnule Harris. Îl duci pe acest domn la cumnata mea, te rog?

- Cu plăcere, zise majordomul cu o plecăciune. Pe aici, domnule. Cred că este în seră.

- Doamnă, murmură ajutorul de șerif, înainte de a pleca după englez...

- Ei, ar trebui să fie interesant.

Se răsuci auzind glasul sec ce veni din salon.

- Lane?

Fratele ei stătea în fața tabloului lui Elijah Bradford și își ridică paharul.

- Toastez în cinstea divorțului meu.

- Serios?

Gin intra și își făcu de lucru la bar, pentru că nu voia ca Lane să se concentreze asupra chipului ei - probabil i se înroșise din cauza plânsului.

- Ei bine, cel puțin, nu va mai trebui să iau de la gâtul ei bijuteriile mamei. Îi urez drum bun și cale bătută, dar sunt surprinsă că nu dorești să te bucuri de spectacol.

- Am probleme mai mari.

Gin își luă burbonul și apa minerală cu ea, spre canapea, și își aruncă din picioare pantofii cu toc cui. Băgându-și picioarele dedesubt, îl fixă cu privirea pe fratele ei.

- Arăți îngrozitor, zise.

La fel de rău cum se simțea ea, de fapt. El se așează în fața ei.

- Va fi dificil, Gin. Treaba cu banii. Cred că este foarte gravă.

- Poate am putea vinde acțiuni. Adică, poți face asta, așa-i? Nu am nici cea mai mică idee cum merg toate astea.

Și, pentru întâia oară în viața ei, își dori să fi știut.

- Este complicat din cauza situației cu fondul fiduciar.

- Păi... vom fi bine. Când fratele ei nu spusese nimic, se încruntă. Așa-i? Lane?

- Nu știu, Gin. Chiar nu știu.

- Întotdeauna am avut bani.

- Da, așa a fost.

- Faci să pară totul la timpul trecut.

- Nu te amăgi singură, Gin.

Lăsându-și capul pe spate, privi țintă la tavan, imaginându-și-o pe mama ei zăcând în patul acela al ei. Acela avea să fie și viitorul ei?

Dumnezeule, Samuel T. chiar o refuzase?

- Gin, ai plâns?

- Nu, zise ea încet. Doar alergia, dragă frate. Doar rinita alergică...

capitolul 24

Lizzie ieși în grabă din seră cu eșarfa parfumată a lui Chantal, cu parfumul materialului plutitor invadându-i nasul și făcând-o să îi vină să strănute. Amuzant: putea să fie înconjurată de o mie de flori adevărate, dar chestia

aceasta luxoasă cu mirosul ei fals era în măsură să o facă să cadă în prăpastia Claritinului.

Undeva în depărtare auzi inimitabilul accent din Virginia al lui Chantal și o porni în direcția camerei de zi pentru a...

- Ce este asta? întrebă Chantal.

Lizzie se opri brusc și se sprijini de arcada grea.

În capul mesei lungi și lucioase, Chantal stătea în picioare alături de un ajutor de șerif îmbrăcat în uniformă, care, din câte se părea, îi dăduse un plic voluminos.

- Ați primit o citație, doamnă. Ofițerul salută cu capul. O zi bună...

- Cum adică citație? Ce înseamnă... Nu, nu pleci până nu deschid asta. Sfășie plicul. Poți sta chiar aici, în vreme ce eu...

Actele care ieșiră erau pliate în trei, și, în timp ce femeia le desfăcu, inima lui Lizzie începu să bubuie.

- Divorț? zise Chantal. *Divorț?*

Lizzie se retrase și se sprijini de perete, închizând ochii. Urî faptul că se simți atât de ușurată. Dar nu putea spune că nu se simțea ușurată că nu fusese o idioată pentru o a doua oară.

- Sunt acte de divorț! Vocea lui Chantal deveni ascuțită. De ce faci asta?

- Doamnă, treaba mea este să vă aduc actele. Acum, că le-ați acceptat...

- Nu le accept! Se auzi un fâlfâit, ca și cum chiar le-ar fi aruncat către polițist. Ia-le înapoi...

- Doamnă, zise aspru ajutorul de șerif. Vă sfătuiesc să ridicați actele acelea de pe podea - sau nu o faceți. Dar, dacă nu încetați cu circul, vă voi târî până la tribunal legată de capota mașinii mele de patrulă. Ne-am înțeles, doamnă.

Semnalul pentru lacrimi.

Între suspine și ceea ce trebuia să fie o durere în piept, Chantal începu să dea înapoi.

- Soțul meu mă iubește. Nu este serios cu treaba asta. Este...

- Doamnă, aceasta nu este treaba mea și nu mă privește în nici un fel. O zi bună!

Se auziră pași grei ieșind și îndepărtându-se.

- La naiba, Lane! șuieră femeia cu o dicție perfectă.

Probabil că se prefăcea doar atunci când avea public...

Pe neașteptate, zgomotul acelor tocuri de pisicuță pe podeaua goală se îndreptă în direcția lui Lizzie. La naiba, nu mai era timp să iasă din...

Chantal coti și se opri brusc când dădu cu ochii de Lizzie. Deși Chantal se pusese pe bâzâit pentru ajutorul acela de șerif, ochii ei erau limpezi și lipsiți de lacrimi, iar machiajul nu îi era stricat absolut deloc.

- Ce faci? urlă Chantal, tremurând de furie. Tragi cu urechea!

Lizzie îi întinse eșarfa.

- Îți aduceam asta...

Chantal îi smulse eșarfa din mână.

- Ieși de aici! Ieși! Ieși acum!

„Nici nu este nevoie să îmi ceri asta de două ori“, gândi Lizzie în timp ce se întoarse și porni către seră. Mișcându-se cât putu de iute, își adună lucrurile și țâșni afară, în grădină. Trecând prin cort și ocolind mesele și scaunele, își luă telefonul și îi dădu lui Lane un mesaj lejer de genul toate-bune-merg-acasă-după-o-zi-lungă.

Dumnezeu știa că bărbatul acela urma să aibă o groază pe cap de îndată ce Chantal avea să îl găsească.

Vestea cea bună, cel puțin pentru Lizzie?

Nu mai avea de pregătit nici o petrecere aniversară.

Iar Lane se ținuse cu adevărat de cuvânt.

Era greu să împiedice un surâs să îi apară pe chip. Dar, când acesta refuză să dispară, îl lăsă să rămână acolo nestingherit.

Telefonul lui Lane scoase un *bing!* chiar în clipa în care Chantal trecu în viteză pe lângă salon, urlându-i numele în timp ce se îndrepta către scara principală. El nu făcu nimic care să dea de gol unde se afla, ci o lăsă

pur și simplu să meargă sus și să facă ce scenă voia ea în fața ușii închise a dormitorului lui gol.

Ciudat, cu doar câteva ore în urmă, faptul că ea se afla pe calea războiului ar fi fost o problemă de care el ar fi vrut să se ocupe. Acum? Se afla la coada listei lui de priorități.

- Trebuie să merg să îl văd pe Edward, zise Lane.

Gin clătină din cap.

- Eu nu aș face-o. Nu se simte bine, iar asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile.

Avea dreptate. Acesta îl ura deja pe tatăl lor. Ideea că bărbatul furase bani?

Gin se ridică și merse la bar pentru a reumple paharul.

- Planurile pentru mâine merg înainte?

- Petrecerea? întrebă el, ridicând din umeri. Nu știu cum să o opresc. Și apoi, deja a fost plătit aproape totul. Mâncarea, băutura, închirierile.

Era rușinat de celălalt motiv pentru care prefera să continue cu evenimentul: ideea că întreaga lume ar fi aflat chiar și o părticică din problemele cu care familia lui se confrunta i se părea inacceptabilă...

Sunetul cuiva care cobora treptele cu un mers apăsător făcu pe sora lui să ridice dintr-o sprânceană.

- Sună ca și cum urmează să ai un moment matrimonial.

- Doar dacă mă găsește...

Chantal apărură în pragul ușii, cu fața ei în mod normal palidă rumenă ca a unui muncitor la o petrecere cu grătar.

- Cum îndrăznești? întrebă soția lui.

- Se pare că îți faci bagajele, zise Gin cu zâmbetul potrivit pentru o dimineată de Crăciun. Să chem majordomul? Cred că putem să îți facem măcar onoarea aceasta. Consider-o un cadou de plecare.

- Nu părăsesc casa asta. Chantal o ignoră pe Gin. Mă înțelegi, Lane?

El își învârti gheața din pahar cu degetul arătător.

- Gin, ne lași un pic singuri?

Încuviințând amabil din cap, sora lui se îndreaptă către arcadă și, când trecu pe lângă Chantal, se opri și aruncă o privire înapoi, către el.

– Asigură-te că majordomul se uită în valiza ei după bijuterii.

– Ești o *nemernică*.

– Da, sunt. Gin ridică din umeri ca și cum femeia din fața ei nu merita nici măcar să i se vorbească. Și, de asemenea, am dreptul la numele și moștenirea Bradford. Tu nu. Acum, pa!

În vreme ce Gin flutură din mână, Lane înaintă și se plasă între cele două pentru a evita revărsarea unei cascade de lacrimi. Cu o mișcare iute, închise ușa, chiar dacă nu dorea să fie singur cu soția lui.

– Nu plec, zise Chantal și trecu pe lângă el. Iar asta nu se va întâmpla.

Când ea azvârli cererea de divorț pe podea, la picioarele lui, el nu își zise decât că nu avea timp pentru asta.

– Ascultă, Chantal, putem face asta pe calea ușoară sau pe cea grea – este alegerea ta. Dar să știi că, dacă o alegi pe cea din urmă, nu te voi ataca doar pe tine, ci și pe familia ta. Cum crezi că s-ar simți părinții tăi bapțiști dacă ar primi o copie a fișei tale medicale? Nu cred că sunt pro avort, așa-i?

– Nu poți face asta!

– Nu fi idioată, Chantal. Sunt tot felul de oameni la care pot apela, oameni care au față de familia mea datorii pe care sunt nerăbdători să le plătească. Merse din nou la bar și își mai turnă din burbonul Family Reserve. Sau ce zici de asta? Cum ar fi ca fișa aceea medicală să ajungă pe mâinile presei sau poate pe un site on-line? Oamenii ar înțelege motivul pentru care divorțez de tine, iar ție ți-ar fi al dracului de greu să îți găsești un alt soț. Spre deosebire de cei din nord, noi, bărbații din sud, avem standarde clare pentru soțiile noastre, iar acestea nu includ avortul.

Urmă o lungă tăcere. Apoi, zâmbetul care îl întâmpină fu inexplicabil: atât de plin de încredere și de calm,

încât se întrebă dacă nu cumva ea o luase razna în ultimii doi ani.

- Ai mai multe lucruri pe care să le vrei ascunse decât am eu, zise ea încetișor.

- Chiar așa? Sorbi cu sete din pahar. Cum ți-ai dat seama de asta? Eu doar am făcut ceea ce era corect față de o femeie pe care se presupune că am lăsat-o însărcinată. Oricum, cine poate ști că era al meu?

Ea arătă cu degetul către acte.

- Vei face ca asta să dispară. Îmi vei îngădui să stau aici oricâtă vreme doresc. Iar mâine mă vei însoți la festivitățile de la derby.

- În care univers paralel?

Ea își duse mâna la partea inferioară a abdomenului.

- Sunt însărcinată.

Lane izbucni în râs.

- Ai mai încercat asta o dată, drăguțo. Și știm cu toții cum s-a încheiat.

- Sora ta s-a înșelat.

- În legătură cu furtul de bijuterii? Poate. Vom vedea cum rămâne...

- Nu, în legătură cu faptul că eu nu am tot dreptul de a mă afla aici. Alături de copilul meu. De fapt, copilul meu are la fel de multe drepturi la moștenirea Bradford ca tine și sora ta.

Lane deschise gura să spună ceva... apoi o închise încet.

- Despre ce vorbești?

- Mă tem că tatăl tău nu este un soț mai bun decât tine.

Un clinchet se ridică din paharul lui, iar el coborî privirea, observând de la o distanță mare că mâna lui tremura, făcând gheața să se agite.

- Exact, zise Chantal cu glas scăzut și egal. Și cred că suntem cu toții conștienți de starea delicată a mamei tale. Cum s-ar simți dacă ar afla că soțul ei nu numai că i-a fost infidel, dar urmează să aibă un copil? Crezi că ar lua mai multe dintre pastilele acelea pe care

se bazează deja atât de mult? Probabil că da. Da, sunt sigură că ar...

- Nemernico, șopti el.

În mintea lui, se văzu punându-și mâinile în jurul gâtului ei și strângând, strângând atât de tare, încât ea începea să se zbată în timp ce fața îi devenea violet, iar gura i se căsca.

- Pe de altă parte, murmură Chantal, mama ta nu s-ar bucura dacă ar ști că va deveni bunică pentru întâia oară? Nu ar fi acesta motiv de sărbătoare?

- Nimeni nu ar crede că este al meu, se auzi spunând.

- O, ba da. Va arăta ca tine - și, de asemenea, am mers în Manhattan în mod regulat ca să lucrăm la relația noastră.

- Minți. Nu te-am văzut niciodată.

- New Yorkul este un oraș mare. Și m-am asigurat că toată lumea de aici știe că ne-am întâlnit și m-am bucurat de compania ta. Am vorbit despre asta cu fetele de la club, cu soții lor la petreceri, cu familia mea - cu toți cei care ne-au susținut pe noi doi. Când el rămase tăcut, ea zâmbi dulce. Așadar, poți să înțelegi de ce acele acte nu vor fi necesare. Și de ce nu vei spune o vorbă despre ce s-a întâmplat cu primul. Pentru că, dacă o vei face, voi da în vileag totul legat de familia ta și te voi face de râs în fața comunității acesteia, a orașului tău, a statului tău. Atunci, vom vedea cât timp îți ia să îți faci costumul de înmormântare. Mama ta este dusă, dar nu este total izolată, iar infirmiera ei îi citește ziarul în fiecare dimineață.

Cu expresie de mulțumire, Chantal se întoarse și deschise ușa, tocurele ei răsunând în foaierul cu marmură. Era din nou întruchiparea detașării cu zâmbet de Mona Lisa.

Întregul trup al lui Lane se cutremură, mușchii strigând după eliberare, dar nu cu soția lui de data aceasta.

Ci cu tatăl lui.

Încornorat. Parcă acesta era cuvântul demodat care era folosit pentru a descrie o asemenea situație.

La naiba, îi făcuse asta propriul tată.

Când naibii avea să ia sfârșit această zi?

capitolul 25

Lizzie își spuse că nu își verifica telefonul. Nu atunci când îl scoase din geantă și îl mută în buzunarul de la spate de îndată ce trecu de ușa de la intrare a casei ei de la fermă. Nici când, un sfert de oră mai târziu, se asigură că volumul era la maximum. Nici măcar atunci când, la zece minute după aceea, debloca ecranul și se asigură că nu ratase nici un mesaj sau apel.

Nimic.

Lane nu îi dăduse mesaj ca să se asigure că ajunsese acasă. Nu răspunsese la mesajul ei. Dar, haide, și-așa avea destule pe cap.

Doamne!

Și totuși, era ca pe ace în timp ce se plimba de colo-colo. Bucătăria ei era curată lună, ceea ce era păcat, pentru că i-ar fi prins bine să aibă ceva de curățat. Același lucru era valabil și în cazul dormitorului ei de la etaj; la naiba, până și patul era făcut... iar hainele le spălase cu o seară înainte. Singurul lucru pe care nu îl găsi la locul lui fu prosopul pe care îl folosisese în dimineața aceea ca să se șteargă după duș. Îl agățase peste bara perdelei de la duș și, din moment ce nu se încadra în regula celor două zile pentru a ajunge în coș, tot ce putu face fu să îl împăturească pe lung și să îl așeze pe bara de pe perete.

Datorită unei zile în cea mai mare parte lipsite de nori, în casă era cald, așa că merse și deschise toate ferestrele, lăsând să pătrundă o adiere care mirosea ca pajiștea din jurul proprietății și elimină înăbușeala.

Dacă ar fi putut face același lucru și cu capul ei! Imagini ale întâmplărilor de peste zi o bombardară:

ea și Lane râzând când ea tocmai intrase; ea și Lane holbându-se la laptopul ei; ei doi...

Cu toate astea în minte, Lizzie se întoarse în bucătărie și deschise ușa frigiderului. Nu erau prea multe acolo. Cu siguranță, nimic care să o facă să vrea să mănânce.

Când impulsul de a-și verifica din nou telefonul lovi iar, își spuse în sinea ei să înceteze. Fără îndoială, Lane avea destule pe cap acum. Chantal putea fi o băraie de cap chiar și într-o zi bună. Să primească actele de divorț și să facă o scenă la care fusese martor unul dintre angajați...

Sunetul unor pași afară, pe verandă, o făcu să își revină.

Încruntându-se, închise frigiderul și merse în sufragerie. Nu se deranjă să verifice cine era. Existau două posibilități: vecinul ei din stânga, care locuia la nouă kilometri mai sus și avea vaci care adesea rupeau gardul și rătăceau pe terenurile lui Lizzie, sau vecinul din dreapta, care se afla la doar doi kilometri depărtare și ai cărui câini veneau adesea ca să se dea la vacile scăpate.

Dădu să salute în timp ce deschise.

- Bună...

Nu erau vecinii ei cu scuze pentru bovine sau câini.

Lane se afla pe veranda ei și părul lui arăta mai rău decât arătase dimineață, valurile negre ridicându-i-se de pe cap ca și cum ar fi încercat să și-l smulgă.

Era prea obosit să zâmbească.

- M-am gândit să văd cu ochii mei dacă ai ajuns acasă cu bine.

- Ah, Dumnezeuule, vino aici.

Se întâlniră la mijloc, trup lângă trup, iar ea îl strânse puternic în brațe. El mirosea a aer proaspăt de noapte, și, peste umărul lui, ea văzu că mașina lui Porsche avea plafonul coborât.

- Ești bine? îl întrebă.

- Mai bine acum. Apropo, sunt un pic cam beat.

- Și ai condus până aici? Este un lucru prostesc și periculos.

- Știu. De aceea mărturisesc.

Ea se dădu un pas în spate.

- Voiam să mănânc.

- Ai destul cât pentru doi?

- Mai ales dacă te va trezi din beție. Clătină din cap. Fără urcat beat la volan. Crezi că ai probleme acum? Încearcă să adaugi și să fii prins conducând băut.

- Ai dreptate. Privi în jur, apoi merse la pianul ei și își odihni mâna pe capacul lucios. Dumnezeuule, nimic nu s-a schimbat.

Ea își dresă glasul.

- Păi, am fost ocupată cu munca...

- Este un lucru bun. Un lucru minunat.

Nostalgia de pe chipul lui când continuă să se uite la obiectele ei vechi, la pătura ei și la canapeaua simplă era mult mai grăitoare decât orice cuvânt pe care l-ar fi putut spune el.

Când ajunseră în bucătărie, el se duse direct la masa ei micuță. Și fu ca și cum nu ar fi fost plecat deloc.

„Fii atentă cu asta”, își zise Lizzie în sinea ei.

- Așadar, ce ai zice... Ea cercetă conținutul dulapurilor și al frigiderului. Ei bine, ce ai zice de niște lasagna pe care am congelat-o acum vreo șase luni, cu garnitură de nachos dintr-o pungă pe care am desfăcut-o aseară, încununate de o înghețată de mentă de la Grater?

Ochii lui Lane se concentrară asupra ei și se întunecară.

Biiiiine. În mod limpede, el plănuia să mănânce altceva la desert. Și, cum trupul ei se încălzi pe interior, asta era mai mult decât în regulă pentru ea.

- Pare cea mai bună mâncare din lume.

Ea își încrucișă brațele și se sprijini cu spatele de frigider.

- Pot să fiu sinceră?

- Întotdeauna.

- Știu că Chantal a primit actele de divorț. Am văzut fără să vreau. Nu am făcut-o intenționat.

- Ți-am spus că voi pune capăt.

Ea își frecă fruntea.

- Cu vreo două minute înainte de asta, a venit la mine să îmi ceară să planific o cină aniversară pentru voi doi.

Se auzi un blestem înăbușit.

- Îmi pare foarte rău. Dar aceasta nu va exista în viitorul nostru.

Ceva din tonul vocii lui păru în neregulă, iar ea se uită către el, apoi își feri privirea.

Expresia de pe chipul lui Lane era una pe care ea nu o mai văzuse vreodată. Dacă nu l-ar fi cunoscut de atâta vreme, ar fi numit-o... malefică.

Când noaptea se așternu peste grajduri, Edward se trezi căzând în rutina lui obișnuită de seară. Pahar cu gheață? Bifat. Pileală? Bifat - în seara aceasta, gin. Fotoliu? Bifat.

Numai că, atunci când se așeză cu acele trofee în față, bătu darabana pe brațul fotoliului în loc să își folosească degetele pentru a desface sticla.

- Haide, zise cu glas tare. Vezi-ți de program.

Dintr-un anumit motiv, ușa căsuței îi vorbea mai mult decât Beefeaterul când venea vorba despre lucruri pe care trebuia să le deschidă.

Fusesse o zi lungă, cu drumul până la Steeple Downs pentru a-și verifica caii și pentru a decide, alături de veterinarul și antrenorul lui, dacă Bouncin' Baby Boy trebuia retras din cauza acelei probleme la tendon. Apoi, se întorsese, le evaluase pe cele cinci iepe de prăsilă ale lui și stadiul gestației lor și revizuisse registrele și conturile alături de Moe. Cel puțin, acolo fuseseră vești bune. Pentru cea de-a doua lună la rând, operațiunile nu doar se susțineau, ci aduceau profit. Dacă asta avea să continue, avea să pună capăt transferurilor aceloră din fondul fiduciar al mamei sale, care fuseseră o infuzie regulată de bani în afacere încă din anii 1980.

Dorea să fie complet independent.

De fapt, unul dintre primele lucruri pe care le făcuse când ieșise din spitalul de reabilitare fusese să își refuze partea lui din fondul fiduciar. Nu voia să aibă nimic de a face cu fonduri nici măcar de departe asociate cu Bradford Bourbon Company, iar banii lui din prima și cea de-a doua tranșă veneau cu toții din BBC. Nu aflase despre transferurile de la mama sa decât după vreo șase luni și, pe atunci, abia începea să fie preocupat de viața de la grajduri. Dacă le-ar fi oprit în punctul acela? Operațiunea s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Trecuse multă vreme de când cineva cu orice fel de experiență în afaceri fusese la Red & Black – și, oricare i-ar fi fost acum slăbiciunile, abilitatea lui de a face bani rămăsese nevătămată.

Încă o lună. Apoi, avea să fie liber.

Așa că, da, într-adevăr, era mai extenuat decât de obicei. Și avea dureri mai mari. Sau poate cele două se combinau în mod intrinsec.

Și totuși, nu putu ridica sticla.

În schimb, se ridică sprijinindu-se în baston și își croi drum până la draperiile care fuseseră trase încă din ziua în care se mutase aici. Era întuneric beznă, doar luminile pe bază de sodiu din capul grajdurilor aruncând o lumină palidă în întuneric.

Blestemând printre dinți, merse la ușă și o deschise. Se opri pentru o clipă. Ieși șchiopătând.

Edward traversă pajiștea cu un pas neregulat și își spusese în sinea lui că intenționa să se uite la iapa aceea care avea probleme. Da. Asta făcea.

Nu voia să vadă ce făcea Shelby Landis. Nu. Nu era, nici gând, îngrijorat pentru că nu o văzuse plecând de acolo, iar asta însemna că, probabil, nu avea nimic de mâncare. De asemenea, nu avea să se asigure, nici gând, că ea avea apă caldă curentă, după ziua pe care o petrecuse cărând roabe, saci cu grâne care aveau dimensiunea camionetei ei și baloturi de paie și probabil avea dureri și nevoie de un duș bun.

În mod clar și absolut, el nu...

– La naiba!

Fără ca măcar să fie conștient de asta, mersese la ușa laterală a grajdului B... cel care dădea în birou – ca, de altfel, și către scările care duceau sus, la camera ei.

Ei bine, dacă tot se afla aici... putea foarte bine să vadă ce făcea ea. Din loialitate față de tatăl ei, desigur.

Nu își trecu o mână prin păr înainte de a apăsa clanța. Bine, poate doar puțin, dar doar pentru că avea nevoie de o tunsoare și părul îi intra în ochi.

Luminile activate de mișcare se aprinseră când el păși în zona biroului, și toate acele trepte către zona veche a podului se conturară sus și deasupra capului său ca un munte pe care avea să se chinuiască să îl escaladeze. Și, ca să vezi, pesimismul lui era bine fundamentat: fu nevoit să facă o pauză, ca să respire, la jumătatea drumului. Și o alta de îndată ce ajunsese sus.

Și atunci, auzi râsetul.

De bărbat. Și de femeie. Venind din apartamentul lui Moe.

Încruntându-se, Edward aruncă un ochi către ușa lui Shelby. Târându-se până acolo, își lipi urechea de ușă. Nimic.

Când făcuse același lucru la ușa lui Moe? Îi putea auzi pe amândoi, accentele puternice mergând înainte și înapoi ca vioara și banjoul unei trupe de muzică country.

Edward închise ochii pentru o clipă și se sprijini de ușă. Apoi, se ridică și coborî acele trepte cu ajutorul bastonului, ieși pe pajiște și se întoarse la căsuța lui.

Abia în timpul celui de al doilea pahar își dădu seama că era vineri. Vineri seara.

Nu trăsesese el lozul câștigător?

Avea și o întâlnire.

capitolul 26

Sutton Smythe privi la mulțimea care umpluse la refuz spațiul galeriei principale a Muzeului de Artă din Charlemont. Erau atât de multe chipuri pe care

le recunosc, atât cele pe care le cunoștea personal, cât și cele pe care le văzuse în ziare, la TV și pe marele ecran. Mulți oameni îi făcură cu mâna când îi surprinseră privirea, iar ea fu destul de cordială, ridicând palma drept răspuns.

Spera că nimeni nu avea să vină la ea.

Nu era interesată să interacționeze după un sărut pe obraz și o întrebare legată de partenerul de viață sau prezentarea persoanei care îi însoțea în seara aceea. Nu dorea să i se mulțumească, o dată în plus, pentru generoasa ei donație de luna trecută, de zece milioane de dolari, pentru a demara campania de strângere de capital pentru extinderea muzeului. De asemenea, nu dorea să fie nevoită să recunoască împrumutul permanent din partea tatălui ei al celui Rembrandt și al oului Faberge, care fuseseră date muzeului în onoarea dragii sale mame decedate.

Sutton voia doar să găsească în mulțime chipul acela unic pe care îl căuta.

Singurul chip pe care dorea... pe care avea nevoie... să îl vadă.

Dar Edward Baldwine, din nou, nu avea să vină. Iar ea știa asta nu pentru că se afla aici, stând în picioare în umbre, de o oră și jumătate, în timp ce oaspeții soseau la petrecerea pe care o dădea în numele familiei sale, ci pentru că insistase să vadă o copie a listei de confirmări o dată pe săptămână și, la apropierea evenimentului, zilnic.

El nu răspunsese. Nu, „Da, voi participa cu plăcere“, nici vreun „Nu, vă trimit regretele mele“. Exact la fel cum făcuse în ultimii doi ani.

Chiar era surprinsă?

Și singurul motiv pentru care fusese în seara anterioară la petrecerea lui William Baldwine era că sperase să îl vadă pe Edward în propria casă. Cum el nu îi răspunsese la telefoane zile, luni și acum ani, se gândise că poate el avea să își facă apariția la masa tatălui lui și puteau se își reia legătura.

Dar nu. Edward nu fusese nici acolo...

- Domnișoară Smythe, suntem gata să conducem oaspeții la masă, dacă sunteți de acord. Salatele sunt deja acolo.

Sutton îi zâmbi femeii cu carnețel în mână și cu cască în ureche.

- Da, să reducem lumina. Voi lua cuvântul de îndată ce vor fi cu toții așezați.

- Foarte bine, domnișoară Smythe.

Sutton inspiră adânc și privi turma de vite scumpe făcând ceea ce i se spusese și căutându-și locurile la toate acele mese rotunde cu buchetele lor elaborate, farfuriile aurite și meniurile lor gravate așezate peste șervete.

Înainte de tragedie, Edward participase mereu la astfel de reuniuni. Aruncându-i priviri furioase. Trimițându-i zâmbete sardonice în vreme ce încă o persoană se afla pe urmele lui pentru a-i putea cere mai târziu bani pentru vreo cauză.

Fuseseră prieteni încă de la Ziua Ținutului Charlemont. Competitori în afaceri de când el absolvise Wharton, iar ea își luase MBA-ul de la Universitatea din Chicago. Companioni sociali de când intraseră în circuitul de serate caritabile, când mama ei murise, iar a lui se retrăsese în camera ei și nu mai ieșise niciodată.

Nu fuseseră niciodată iubiți.

Ea își dorise să fie. Părea că își dorise asta de când îl cunoscuse. Dar Edward se ținuse la distanță, rămânând pe margine, ba chiar cuplând-o cu alți bărbați.

Inima ei fusese întotdeauna a lui, dar nu avusese niciodată curajul de a trece dincolo de zidul acela care părea ridicat între ei.

Și apoi... cu trei ani în urmă, se întâmplase. Din nefericire, când ea auzise că el pleca într-una dintre acele călătorii de afaceri ale lui din America de Sud, avusese o premoniție, un sentiment rău. Dar nu îl sunase. Nu îl contactase. Nu încercase să îl determine să sporească securitatea sau ceva asemănător.

Așa că, într-un fel, întotdeauna se simțise parțial responsabilă. Poate că dacă ar fi...

Dar pe cine păcălea? El nu ar fi renunțat să meargă acolo din nici un alt motiv în afară de vremea rea. Edward fusese un competitor adevărat în industria alcoolului, moștenitorul evident al companiei nu numai datorită dreptului din naștere, ci și incredibilei sale etici de muncă și priceperii.

După răpire și cererea de răscumpărare, tatăl lui, William, depusese eforturi pentru a-l elibera, negociind cu răpitorii, conlucrând cu Ambasada Statelor Unite. Totul eșuase, până când, în cele din urmă, fusese trimisă o echipă specială care să îl salveze.

Ea nu își putea imagina ce i se întâmplase.

Iar aceasta era data în care fusese luat captiv în timp ce călătorea.

Mare păcat! Și mai era și faptul că America de Sud era unul dintre cele mai frumoase locuri din lume, iar ea și Edward glumiseră întotdeauna că aveau să se retragă acolo pe două proprietăți așezate una lângă alta. Riscul de răpire a oamenilor de afaceri pentru răscumpărare se număra printre avertismentele de călătorie în anumite zone, dar nu era cu nimic mai diferit decât a trece prin Central Park la ora trei dimineața: lucruri rele se puteau întâmpla oriunde te aflai, și nu exista nici un motiv să condamni un întreg continent din cauza acțiunilor câtorva oameni.

Ar fi fost ca și cum cineva ar fi spus că nu ar vizita niciodată America din cauza riscului de atac armat.

Dar, din nefericire, Edward devenise una dintre victime.

După atâta amar de vreme, încă își dorea să îl vadă cu ochii ei. Apăruseră în presă câteva fotografii neclare, așa că știa că arăta altfel acum. Mai slab. Mult mai în vârstă.

Pentru ea însă, el era tot frumos...

- Domnișoară Smythe, suntem gata dacă sunteți și dumneavoastră.

Scuturându-se și revenind la realitate, Sutton văzu că cei o mie de oameni se așezaseră, ciugulind din salatele lor, gata să o asculte.

Fără nici un avertisment, un val neașteptat de neli-niște o lovi, făcând-o să simtă transpirația scurgându-i-se pe piept și pe frunte. Inima îi bătu în ritmul unei tobe, valuri de vagă amețeală făcând-o să întindă mâna în spațele ei pentru a se sprijini de perete.

Ce se întâmpla cu ea...

- Domnișoară Smythe?

- Nu pot, se auzi pe sine spunând.

Lăsă notițele pe care le scrisese cu atâta grijă în mâinile secretarei.

- Altcineva trebuie să...

- Poftim? Stați, unde...

Ea deja se întorcea.

- ... Țină discursul.

- Domnișoară Smythe, avem nevoie de dumneata...

- Te voi suna luni. Îmi pare rău, nu pot face asta...

Sutton nu avea nici cea mai mică idee unde mergea, tocurile ei înalte răsunând zgomotos în vreme ce ea se retrăgea pe podeaua de marmură. De fapt, abia atunci când un val de fierbințeală o lovi din cap până în picioare își dădu seama că părăsise clădirea prin ieșirea de urgență și se afla în partea de vest a complexului, în aerul umed al nopții.

Departe de parcare în care șoferul o aștepta.

Sprijinindu-se de perete, trase adânc aer în piept, ceea ce nu ajută cu nimic la eliberarea sentimentului zdrobitor de sufocare.

Scoțându-și pantofii cu toc cui și ținându-i de barete, călcă pe iarbă, ținându-se aproape de zonele în care ajungeau luminile de securitate. După o vreme ce păru o eternitate, parcare pe care o căuta apăru după încă un colț - iar ea fu pentru o clipă zăpăcită de numărul de mașini și de limuzine parcate în spațiul deschis.

Fără un motiv aparent, îi trecu prin minte că aceasta era una dintre diferențele dintre Charlemont și Chicago.

În cel din urmă, toate aceste vehicule ar fi trebuit să se afle într-o parcare supraetajată. Aici, în Kentucky, exista destul spațiu, chiar și într-un oraș metropolitan, în care să fie un bloc solid cu nimic altceva decât locuri de parcare.

Un Mercedes negru C63 trase în fața ei și fereastra de pe partea pasagerului se deschise fără zgomot.

- Doamnă? zise alarmat șoferul ei. Doamnă, sunteți bine?

- Am nevoie de mașină. Sutton se învârti, luminile farurilor strălucind pe rochia ei argintie și pe diamantele ei. Am nevoie de mașină, am nevoie...

- Doamnă? Bărbatul în uniformă coborî din spatele volanului. Vă duc oriunde aveți nevoie să mergeți...

Ea scoase o bancnotă de o sută de dolari din geanta ei minusculă de seară.

- Poftim. Te rog să iei un taxi sau să chemi pe cineva... Îmi pare rău, îmi pare atât de rău. Trebuie să... plec.

- În regulă. Știți să conduceți această...

- O să îmi dau eu seama. Puse banii în palma lui și îi închise pumnul. Păstrează ăștia. Voi fi bine.

- Aș prefera să vă duc eu.

- Voi fi bine.

Se sui în mașină, închise fereastra și căută schimbătorul de viteze sau... La bătaia în geamul fumuriu, îl coborî din nou.

- Este acolo... lângă volan, zise șoferul. Acolo e schimbătorul. Semnalizarea este... da, așa. Baftă!

Se dădu la o parte, cam așa cum ai face dacă cineva s-ar pregăti să aprindă artificii. Sau o bombă.

Sutton apăsă pedala de accelerație, și sedanul se repezi înainte ca și cum ar fi avut sub capotă un motor cu reacție. În mintea ei, calculă rapid câți ani trecuseră de când condusesese singură, iar răspunsul nu fu deloc încurajator.

Dar, la fel ca orice altceva din viața ei, avea să îi dea de cap - sau avea să moară încercând.

- Pot să mai iau?

Când Lizzie încuviință din cap, Lane se ridică și se îndreptă din nou către blat. Mâncarea îl ajuta să își limpezească mintea.

- Lasă-mă pe mine...

El o opri.

- Ia loc. Ai avut o zi lungă. Mișcându-se rapid, deschise congelatorul, scoase o altă porție de lasagna și își puse farfuria în cuptorul cu microunde, setă două minute și privi cum bucata înghețată se învârtea și se tot învârtea.

- Va trebui să discut cu Edward, se auzi spunând.

- Când a fost ultima oară când l-ai văzut?

El își dresе glasul. Simțea nevoia de a bea.

- Stii ceva?

- Ce?

- Cred că am o problemă cu băutura. De îndată ce vorbele ieșiră, izbucni în râs pentru a-și acoperi afirmația. Dar, după o zi ca asta, cine nu ar fi alcoolic?

- Îmi doresc să pot ajuta cu ceva.

- O faci.

- Așadar, când l-ai văzut ultima oară pe Edward?

Lane închise ochi. În loc să facă un calcul mental din care să reiasă cât de nașpa era ca frate, se întoarse în timp la noaptea în care Edward fusese bătut din cauza lor, a celorlalți frați.

El și Maxwell rămăseseră în sala de bal, tăcuți și tremurând, în vreme ce tatăl lor îl forța pe Edward să urce pe scări. Lane țipa din toți plămânii, dar doar pe dinlăuntru. Era un laș prea mare pentru a sări să oprească minciuna care îi salvase pe el și pe fratele său.

- Trebuie să merg acolo, sus, spuse.

- Ce ai putea face?

- Aș putea...

Nu era nimic. Absolut nimic ce ar fi putut face. Dar toată această nedreptate era o povară mult prea mare pentru a fi purtată până dimineață. Și apoi, dacă amândoi erau găsiți

aici de oricine altcineva în afară de domnișoara Aurora, aveau să fie pedepsiți.

– Merg acolo sus. Înainte ca Maxwell să apuce să spună ceva, Lane apucă brațul fratelui său. Iar tu vii cu mine.

Probabil că și pe Maxwell îl mustra conștiința, pentru că, în loc să riposteze, așa cum făcea mereu, îl urmă mutește pe scările principale. Când ajunseră în capătul scărilor, se strecurară pe după o comodă care avea un buchet enorm pe ea. Întinzându-se în fața lor, coridorul măreț era gol, cu excepția unor ornamente luxoase, a picturilor în ulei și a altor buchete care stăteau pe mese cu aspect antic.

– Să mergem.

Înaintară cu repeziciune. Se opriră în fața ușii camerei tatălui lor.

De cealaltă parte a ușii, se auziră plesnituri ascuțite, pielea lovind pielea goală, și mârâielile pe care le scotea tatăl lor atunci când dădea cu toată puterea. Edward era tăcut.

– Să mergem, spuse Lane cu glas sugrumat.

Camera pe care o împărțeau se afla mai în fața, și el fu cel care deschise ușa. Erau o mulțime de alte locuri în care ar fi putut dormi, dar, când Maxwell începuse să aibă coșmaruri, cu vreo doi ani în urmă, se mutaseră împreună: Max începuse să vină în camera lui Lane și se trezea acolo dimineata. În cele din urmă, domnișoara Aurora mutase un alt pat înăuntru, și cu asta, basta.

Baia lor era una comună, cu două chiuvete, iar cealaltă cameră care avea deschidere în spațiul comun lung și îngust era a lui Edward.

Max se urcă în patul lui și privi drept înainte.

– Nu ar fi trebuit să coborâm. Este vina mea.

– Tu stai aici. Voi avea eu grijă de el.

Închise ușa în urma lui când intră în baie. Ferestrele aflate de o parte și de alta a chiuvetelor duble lăsau să pătrundă lumina felinarelor din exterior și frigul, iar podeaua se simțea foarte tare sub șosetele lui. Lăsând jos capacul toaletei, se așeză și ascultă bubuitul propriei inimi.

Ușa lui Edward era și ea închisă.

Din nu se știe ce motiv, continua să privească la cele trei periute de dinți ale lor, care stăteau într-un pahar de argint lângă prosoapele de mâini împăturite de pe dulap. Cea roșie era a lui Edward, pentru că el era cel mai mare și alesese primul. Lane alesese verde, pentru că era cea mai masculină din cele rămase. Max se alesese cu cea galbenă și o ura.

Nimeni nu dorea albastrul Universității din Kentucky.

Cândva mai târziu, o apăsare ușoară și scârțâitul unei uși care se deschidea sparseră liniștea. Lane așteptă până când se auzi un al doilea clic, apoi deschise ușa.

În întineric, Edward era aplecat, cu un braț în jurul burții și cu celălalt întins ca să se sprijine de pupitru, apoi de pat. O dără de sânge îi traversa obrazul, rămasă de când fusese lovit cu palma în încăperea de jos, rănit de inelul acela cu blazonul familiei.

Lane înaintă în grabă și îl apucă de talie pe fratele său.

– Greață, gemu Edward. Mi s-a făcut greață.

Înaintarea fu dificilă, picioarele lui Edward chinându-se să îl susțină. O parte a bluzei de pijama rămăsese prinsă în elasticul pantalonilor, când aceștia fuseseră trași la loc după biciuire, și Lane nu se putu gândi decât la ce era dedesubt. La creștături, sânge și umflături.

Edward abia reuși să ajungă la toaletă, și Lane stătu cu el cât timp acesta vomită. Când fu gata, luă periuta de dinți roșie din paharul de argint și scoase pasta de dinți Crest. După ce se spală și el pe dinți, Lane îl ajută pe fratele lui să iasă din baie și să ajungă la pat.

– De ce nu plângi? zise Lane cu asprime când fratele lui se așeză cu greutate pe saltea, de parcă nu era bucătică din trup care să nu îl doară. Pur și simplu, plângi. Astfel, el se va opri.

– Mergi la culcare, Lane.

Vocea lui Edward era sfârșită.

– Îmi pare rău, șopti Lane.

– Este în regulă. Mergi la culcare.

Îi fusese greu să plece, dar deja greșise grav, și avea să înceteze cu asta. Înapoi în propria cameră, se băgă în pat și rămase cu ochii ațintiți în tavan.

- Este bine? întrebă Max.

Din nu se știe ce motiv, umbrele din camera lor deveniră amenințătoare, monștri mișcându-se și pândind de pe margini.

- Lane?

- Da, minți el. Este bine...

- Lane?

Lane se scutură și privi peste umăr.

- Ce?

Lizzie arată cu degetul către cuptorul cu microunde.

- Este gata?

Bip...

Bip...

- Așa-i, scuze.

Întors la masă, puse mâncarea aburindă în fața lui, dar își pierduse pofta de mâncare. Când Lizzie întinse mâna și o puse peste a lui, el o luă și o duse la buze.

- Unde ești? întrebă ea. La ce te gândești?

El zâmbi slab.

- Chiar vrei să știi?

- Da.

- Mă gândesc că, dacă e să am o șansă cu tine, Lizzie King, îmi voi încerca norocul.

- O, Doamne...

El râse ușurel.

- Vrei să schimb subiectul?

- Da.

Nu o condamnă.

- Bine, mă bucur că am venit aici. Casa aceea este ca o funie în jurul gâtului meu.

- Nu îmi vine să cred ce s-a întâmplat cu Rosalinda.

- A fost pur și simplu îngrozitor. Își dădu părul pe spate. Mitch Ramsey, ajutorul de șerif, m-a sunat când veneam încoace. Părerea neoficială, inițială, a medicului legist este cucută.

- Cucută?

- Chipul ei... Describe cu mâna un cerc în jurul feței lui.

- Era vorba de expresie. Genul acela anume de paralizie facială este asociat cu tipul acesta de otrăvă, se pare. Zâmbetul macabru? Îți spun ceva: va trece mult timp până voi uita felul în care arăta.

- Este posibil să fi fost ucisă?

- Ei nu cred asta. Este nevoie de multă cucută ca să duci la îndeplinire treaba asta, așa că probabil a făcut-o singură. În plus, încălțările ei Nike erau noi și aveau iarbă pe tălpi.

- Ce importanță are asta?

- În mod obișnuit, nu purta altceva decât încălțăminte cu talpa joasă. Toată lumea știe asta. Dar a fost găsită cu perechea aceasta de pantofi de alergare pe care abia o cumpăraseră, dar cu care s-a plimbat pe afară. Din ce a spus Mitch, pe vremuri, în perioada romană, oamenii obișnuiau să ia otrava și să se plimbe ca să o facă să funcționeze mai rapid. Așadar, din nou, asta arată că a făcut-o de una singură.

- Cât de... macabru.

- Întrebarea este de ce a făcut-o... Și, din nefericire, cred că știu răspunsul la asta. Nu este din cauză că a sustras toți banii aceia - pentru ea, adică.

- Ce vei face acum?

El rămase tăcut pentru o vreme. Și apoi, privi țintă în ochii ei.

- Pentru început, mă gândeam să te duc sus.

Lizzie zâmbi.

- Și ce ai de gând să faci cu mine la etaj?

- Să te ajut să îți împătorești rufele.

Ea izbucni în râs.

- Îmi displace să te dezamăgesc, dar am făcut deja asta.

- Să faci patul?

- Îmi pare rău. Deja este făcut.

- Fir-ar să fie, că organizată mai ești! Să îți cârpești șosetele? Vreun nasture care trebuie înlocuit?

- Vrei să spui că te descurci cu acul și ața?

- Învăț repede. Deci...?

- Nu. Nu am nimic de genul acesta de care trebuie să mă ocup.

- Te pot ajuta cu altceva? zise el pe un ton scăzut. Vreo durere pe care să o alin? Vreun foc pe care aș putea să îl sting - cu gura mea, poate?

Lizzie închise ochii, iar trupul i se înmuie pe scaun.

- O... Dumnezeu...

- Stai, știu. Ce zici să mergem la etaj și să îți deranjăm patul - apoi, putem să îl facem din nou?

- Știi... acesta pare un plan perfect.

Se ridicară împreună, și, înainte ca ea să își dea seama, el veni și o ridică în brațe. Împingându-l, ea spuse:

- Stai, stai, sunt prea grea...

- Ah, te rog.

- Nu, serios, nu sunt genul acela de femeie micuță...

Lane porni spre partea din față a casei, purtând-o cu ușurință în brațele lui puternice.

- Și nu trebuie să o spui, murmură el urcând scările, în timp ce treptele vechi scârțâiau.

- Ce să spun?

- Că asta ar însemna ceva în schema mai largă a lucrurilor. Știu că nu mă vrei decât ca prieten. Cu toate astea, ar trebui să știi un lucru.

- Care este acela? întrebă ea cu glas stins.

Ochii lui se aprinseră.

- Sunt un bărbat foarte răbdător când vine vorba despre tine. Sunt pregătit să te seduc pentru cât timp este necesar. Mi-am pierdut șansa o dată - nu se va mai întâmpla.

capitolul 27

Edward plutea pe un nor de gin Beefeater, trupul fiindu-i amorțit până în punctul în care avu iluzia unei potențiale flexibilități. În starea aceasta, își putu imagina

că să se ridice de pe fotoliu era un impuls ușor de urmat, o schimbare lipsită de complicații a locației necesitând nimic mai mult decât un gând trecător și o pereche de mușchi dornici să facă asta.

Nu era realitatea în care trăia, desigur...

Sunetul ciocănitului prostituatei la ușa lui era o altă realitate alternativă în care prefera să trăiască.

Încercă să stea un pic mai drept în fotoliul său. Nu avea să meargă să îi deschidă ușa, și se simți prost din pricina asta. Un domn ar trebui să facă întotdeauna asta pentru o doamnă, și oricare era profesia ei, femeia merita să fie tratată cu respect.

Problema era că lui îi era imposibil să se ridice. Nu la halul în care îi era trupul și cu atât de mult alcool în sânge.

- Intră, strigă el. Intră...

Ușa se deschise încet... și ceea ce se afla de cealaltă parte, stând în picioare direct sub lumina de pe verandă, era...

- Au nimerit-o, șopti el. În sfârșit, Beau a nimerit-o. Femeia căscă ochii.

- Pardon? zise ea cu asprime. Ce ai spus?

- Intră, repetă el, făcându-i semn cu mâna în care nu avea paharul. Te rog.

Era destul de sigur că ea nu putea să vadă prea mult din el: în poziția actuală pe care o avea în fotoliu, iluminarea de la nenumăratele trofee de pe acele rafturi nu prea ajungea până la el. Erau veioze pe mesele de lângă perete, dar, din respect față de membrele acestea ale sexului slab, avea întotdeauna grijă să le lase stinse.

Nu îi plăcea să se uite le el însuși - și nu dorea să le facă treaba mai grea obligându-le să aibă o imagine clară a lui.

Ar fi fost ca și cum ar fi improvizat un teren de fotbal pe un gazon pe are cineva tocmai l-ar fi tuns. Sau ceva de genul acesta. Dumnezeuule, nu putea să gândească prea bine, dar, când parfumul acela ajunsese la el, fu mai mult

decât capabil să își ducă la îndeplinire partea lui din învoială.

Și nu se referea la plată.

– Edward? zise ea.

În ceața dată de beție, tot ceea ce putu el face fu să închidă ochi.

– Vocea ta sună... la fel de frumoasă cum îmi amintesc.

Nu mai auzise vocea lui Sutton în persoană încă de dinaintea călătoriei lui către sud și, după ce se întorsese, putuse doar să asculte unul dintre mesajele ei vocale înainte că arunce acel anumit telefon și numărul ei.

– Ah, Edward...

Durerea ce se simți în silabele acelea veni ca un șoc. Era ca și cum femeia privea în sufletul lui și răspundea acelei agonii pe care o purta de când i se spusese că avea, de fapt, să trăiască.

De fapt... era apropiat de felul în care glasul lui Sutton suna în realitate. Ah, cum își amintea! Cât fusese în captivitate, își pierduse cunoștința de trei ori pe parcursul celor opt zile în care fusese prizonier. Și, de fiecare dată când leșinase, ea fusese ultimul lucru la care el se gândise, pe care și-l imaginase, auzise, jelse. Nu familia lui. Nu afacerea lui iubită. Nu casa în care crescuse, nici averea, nici toate lucrurile pe care avea să le lase neterminate.

Sutton Smythe.

Iar cea de-a treia oară? Când nu mai fusese în stare să vadă, când nu mai putuse să spună care era sudoarea și care era sângele lui, când tortura îl dusesese într-un loc în care întrerupătorul pentru supraviețuire fusese închis și nu se mai ruga să fie eliberat, ci să moară...

Sutton Smythe fusese singurul lucru din mintea lui.

– Edward...

– Nu. Ridică mâna. Nu vorbi.

Ea se descurca destul de bine deja. Ca de obicei, se părea că Beau îi spusese fetei care erau gusturile lui și ce căuta, iar ea era hotărâtă să obțină un bacșiș

mare – așa se explica improvizația. Dar femeia se descurca prea bine, iar el nu dorea ca ea să meargă prea departe și să strice tot.

– Vino aici, șopti el. Vreau să te ating.

Tivul rochiei ei ajungea până la podea, iar bijuteriile ei străluceau tăcut, și ea avea chiar și genul de plic pe care Sutton îl luase întotdeauna cu ea la evenimentele oficiale; Sutton făcuse întotdeauna haz de ea însăși pentru acele gentuțe, vopsindu-le ca să se asorteze cu rochia pe care o purta, deși zicea ea că asortarea asta era „prea de anii 1950“.

– Edward?

Era atât confuzie, cât și dor în numele lui.

– Te rog, se trezi el cerșind. Doar... nu vorbi. Doresc să te ating. Te rog.

Își îngădui lui însuși să se lase păcălit, jucând el însuși un rol, alunecând într-o fantezie pe care arareori o lăsa să îi ducă mintea până la sfârșitul ei penetrant, din cauza torturii.

Și Dumnezeu știa că avusese destul parte de asta.

Femeia înaintă șovăielnic, ieșind din strălucirea ambientală și intrând în pătura lui de întuneric. Dar probabil reuși să vadă o parte din chipul lui, pentru că albul ochilor ei luciră când ea veni să stea în fața lui.

– Nu privi prea insistent, zise el. Știu că nu sunt cum obișnuiam să fiu. De aceea țin lumina atât de slabă. Edward întinse mâinile și i le arătă. Dar ele... ele nu sunt mutilate. Și, spre deosebire de multe părți din trupul meu, funcționează foarte bine. Lasă-mă... să te ating. Voi fi atent, dar va trebui ca tu să îngenunchezi. Nu mai stau prea bine pe picioare, și trebuie să recunosc că am tras la măsea.

Prostituata tremura din cap până în picioare când începu să se lase în jos, iar el se aplecă, oferindu-i brațul, ca și cum ea ar fi fost o doamnă care cobora din mașină – nu o curvă care era gata să lase un schilod să facă sex cu trupul ei în schimbul a o mie de dolari...

El fu copleșit de un val neașteptat de amețelă, mărturie că alcoolul îi era pompat în fiecare fibră. Dar, ca toți bețivii, știa că aceasta era o defecțiune temporară, care avea să se repare singură.

Mai ales date fiind toate lucrurile asupra cărora trebuia să se concentreze: chiar și cu vederea încețoșată, cu lumina slabă și mort de beat... era copleșit de admirație.

Femeia aceasta era atât de frumoasă, aproape prea frumoasă pentru a fi atinsă.

– Ah, uită-te la tine, șopti el întinzând mâna să îi atingă obrazul.

Ochii ei se aprinseră – sau cel puțin așa i se păru lui; poate doar își imaginase asta din cauză că ea înspirase scurt. Era greu să știe, greu să urmărească totul... realitatea devenea tot mai neclară, până când el nu mai fi sigur dacă prostituata chiar arăta ca Sutton sau doar își imagina el, pentru că aceasta avea păr lung negru și sprâncene arcuite și o gură care era perfectă, ca a lui Grace Kelly.

Femeia avea părul desfăcut, exact așa cum ceruse el, iar el își trecu mâna prin el până când simți curba umărului ei.

– Miroși atât de bine. Exact cum îmi amintesc.

Și apoi, atinse mai mult din trupul ei. Vârfurile degetelor lui călătoriră peste clavicula ei, peste colierul ei cu diamante, și coborî mai jos, până la curba decolteului ei. Ea începu să respire precipitat, umflarea plămânilor ei aducându-i sânii aproape de palmele lui.

– Îmi place la nebunie rochia asta, murmură el.

Rochia era exact stilul lui Sutton, minunat făcută, croită pe trupul care o umplea, din șifon într-o nuanță de gri porumbel.

Ridicându-se în capul oaselor, își lipi pieptul slab de cel spectaculos al ei și întinse mâna în spate, pentru a găsi fermoarul ascuns cu grijă. În timp ce îl trase în jos, sunetul pe care îl făcu desfacerea acestuia păru atât de puternic.

Și, drept răspuns, ea îi răspunse explorării, mâinile ei urcând pe brațele lui subțiri. Tremurând. Mâinile ei tremurau, dar, pe de altă parte, fără îndoială că era dificil să facă sex cu el. Nu voia să se gândească la asta. Dorea să continue să joace rolurile, să se cufunde în fantezie...

- Îmi doresc să fi făcut asta mai înainte, zise el cu glas spart. Trupul meu a fost cândva ceva care merita văzut. Ar fi trebuit să... ar fi trebuit să te am înainte, dar am fost mult prea laș. Eram un laș arogant, dar aș fi putut îndura orice, cu excepția refuzului tău.

- Edward...

El o întrerupse punându-și gura peste a ei. Îi putu simți gustul rujului, dar nu asta fu ceea ce i se întipări în minte. Ci felul în care limba lui alunecă umed în ea și felul în care ea gemu ca și cum ar fi așteptat asta o viață întreagă.

Rochia se topi, căzând de pe trupul ei ca și cum ar fi făcut parte din spectacol - ca și cum ar fi primit o recompensă pentru a face ca sesiunea să aibă loc mai rapid. Iar el profită de pielea care se vedea acum. Cu un blestem respectuos, își coborî sărutările până la sânii ei perfecți, iar mâinile ei se împletiră în părul lui exact cum el își imaginase. Încercă să nu fie aspru cu ea, dar, Dumnezeu, era atât de flămând dintr-odată!

- Treci în poala mea, gemu. Va trebui să te urci în poala mea.

Era singurul mod în care putea să facă sex. Mai ales că nu dorea să supună pe nici unul din ei la jena de a trebui ca ea să îl ajute să se ridice de pe podea dacă ar fi căzut.

- Ești sigur? întrebă ea cu glas aspru. Edward...

- Trebuie să te am. Am așteptat prea mult timp... aproape am murit. Am nevoie de asta.

Ea se mișcă admirabil de iute, ridicându-se de pe podea, eliberându-se de rochie cu o lovitură de picior, dezvăluind... sfinte Iisuse, avea pe ea o pereche de chi- loți tanga și nimic altceva, fără ciorapi, fără jartiere.

Și, în loc să piardă timp ca să și-i dea jos, îi dădu la o parte în timp ce el se lupta cu cureaua care îi împiedica pantalonii să îi cadă de pe oasele proeminente ale șoldurilor.

În ciuda faptului că restul trupului său se stinsese, mădularul îi era încă la fel de tare, de lung și de gros ca întotdeauna, iar el fu în mod ciudat recunoscător pentru că acesta era singurul lucru care nu era umilitor pentru el în treaba asta.

Înfigându-și brațele în fotoliu, se împinse înainte până când fu cât pe ce să cadă, iar ea îl încălecă.

Mădularul lui excitat o penetră adânc, iar strângerea pe care o simți în jurul acestuia îl făcu să ajungă imediat la orgasm – dar nu acesta fu lucrul incredibil. Aparent, printr-un fel de miracol, faptul că ea îl simți făcu același lucru și pentru ea. În timp ce strigă numele lui, ea păru să își găsească propria eliberare.

Fie asta, fie își ratase chemarea și ar fi trebuit să fie o actriță demnă de Oscar.

El continuă, acea primă eliberare neafectând dorința neașteptată pe care o simțea: așa beat și beteag cum era, își mișcă șoldurile, împingând cu putere. Iar ea se agață de el din răspuțeri, ca și cum de asta depindea viața ei, părul ei lipindu-i-se de fața lui, sânii lipindu-i-se de el, trupul ei purtându-l într-o partidă de călărie cum nu avusese vreodată.

Păru să dureze la nesfârșit.

Dar, când luă, în cele din urmă, sfârșit, după un alt orgasm zguduitor pentru amândoi, el se cufundă în fotoliu și în gâfâieli.

– Voi avea din nou nevoie de tine...

– Ah, Edward...

– Spune-i lui Beau... săptămâna viitoare. În aceeași zi, la aceeași oră.

– Poftim?

El își sprijini capul într-o parte.

– Banii sunt acolo. Doar tu. Doar pe tine te vreau.

Dintr-odată, probabil din cauză că în ultimele douăzeci de minute făcuse mai mult efort decât făcuse în ultimele douăsprezece luni, se simți vlăguit și păru potrivit să leșine și să o lase pe prostituată să plece singură.

În felul acesta, putea să păstreze fantezia cu mai multă ușurință.

– O mie... lângă ușă, hombăni el. Ia-i. Bacșișul va veni...

Edward avea de gând să spună: „Bacșișul va veni mai târziu. Voi pune pe cineva să îl lase la Beau” sau ceva de genul acesta. Dar totul se întuneacă, și el se abandonează uitării.

Încă o dată, gândindu-se numai și numai la Sutton Smythe.

Sutton ieși împleticindu-se din căsuța lui Edward. Încă o dată, avea pantofii în mână, dar, spre deosebire de mai devreme, când mersese prin iarbă, acum simți dureroase scândurile verandei și cărarea de pietre.

Nu că îi păsa.

În timp ce gonia către Mercedes, era o adunătură de contradicții; creierul îi era blocat în într-o harababură, iar trupul – relaxat.

El crezuse că era o prostituată? Dar altfel de ce ar fi vorbit despre bani și despre cineva pe nume Beau? Săptămâna viitoare?

Și, vai, Dumnezeu, el era atât de...

Nu era deloc așa cum fusese odată, și să vadă distrugerea lăsată încă, la trei ani după ceea ce se petrecuse? Știa că fusese tratat rău. Ziarele și reportajele televizate, singura ei sursă de informație, din cauză că el refuzase să vadă pe cineva, pomeniseră despre perioadele în care fusese internat în spital și la recuperare – și pentru care exista un motiv tragic de întemeiat. Dar fusese șocant să îl vadă în persoană.

Înainte de răpire, era jucător de polo. Alergător. Jucător de baschet, de tenis și de squash. Înotător. Și pentru

că Edward fusese preferatul tuturor nu doar în afaceri, ci în toate aspectele vieții sale, excelase la toate.

„Îmi doresc să fi făcut asta mai înainte. Trupul meu a fost cândva ceva care merita văzut.“

Când ajunse la mașina pe care o condusesese până la Red & Black, ușa de pe partea șoferului nu voi să se deschidă. Dar nu din cauză că era încuiată. Mâna ei se zbătu în jurul mânerului, nereușind să apuce, alunecând. În cele din urmă, avu nevoie de ambele mâini pentru a reuși – și, când, în sfârșit, urcă în mașină și se închise înăuntru, nu reuși să pornească pentru a evada.

„Ar fi trebuit să... ar fi trebuit să te am înainte, dar am fost mult prea laș. Eram un laș arogant – dar aș fi putut îndura orice, cu excepția refuzului tău.“

Ce tot spusese? Fusese atât de beat. Până într-atât încât, chiar înainte ca ea să fugă, simțise nevoia să se asigure că inima lui bătea încă și că el respira – pentru că, da, ideea că ea ar fi putut să îl ucidă când făcuseră...

– Sfinte Dumnezeule!

Cum de fusese posibil ca, după ani în care doar se gândise la asta, chiar să fi făcut sex? Dar numai pentru că el crezuse că ea era o curvă pe care o comandase de undeva?

Și nu, nu folosiseră protecție.

Fabulos. Această deviere de la cărarea bătătorită era de-a dreptul minunată... mai ales că, deși el fusese beat... deși ea fusese o smintită... în ciuda condiției fizice în care fusese el... sexul fusese incredibil. Poate fuseseră toate întrebările acelea adunate, poate fusese compatibilitate, poate fusese ceva unic sau genul de moment când stelele se aliniaseră. Dar, oricare ar fi fost motivele, el îi spulberase pe puținii bărbați cu care fusese ea înainte.

Și, se temu ea, nimicise șansele oricui altcuiva.

Când porni motorul mașinii, farurile se aprinseră, speriiind-o teribil. Erau și alți oameni acolo – ultimul lucru pe care îl dorea era să fie prinsă. Trebuia să își dea seama cum să iasă din treaba asta, și să pună în mișcare

moara bârfelor care nu era parte din strategia ei de a face față, mulțumesc foarte mult...

Exact în momentul acela, o altă mașină veni pe aleea mărginită de copaci și, în loc să se îndrepte spre unul dintre grajduri, aceasta trase fix lângă ea.

Femeia care coborî era... înaltă, brunetă și îmbrăcată într-o rochie de seară lungă până în pământ. Aceasta se încruntă când se uită la Mercedes.

Și veni către ea.

Sutton coborî geamul - pentru că ce altceva ar fi trebuit să facă? Dar, în același timp, începu să caute schimbătorul, butonul sau ce era, ca să bage sedanul în marșarier.

- Credeam că eu eram programată pentru seara asta, zise femeia pe un ton plăcut.

„E dată cu parfumul meu?“ se întrebă Sutton.

- Eu... ah...

- Ești una dintre fetele noi despre care vorbea Beau? Eu sunt Delilah.

Sutton scutură mâna care i se oferise.

- Încântată de cunoștință.

- O, pari așa stilată! Femeia zâmbi. Așadar, te-ai ocupat tu de el?

- Ah...

- Este în regulă. Se mai întâmplă, iar eu mai am alte două vizite în seara asta. Ridică mâna și își smulse de pe cap ceea ce se dovedi a fi o perucă. Cel puțin, pot să scap de asta. El este bine?

- Poftim?

Femeia își frecă părul blond, tuns scurt, în timp ce făcu semn cu capul în direcția căsuței.

- El? Avem toate grijă de el, bietul. Beau nu vrea să ne spună cine este, dar probabil e cineva important. Este întotdeauna atât de generos și ne tratează pe toate foarte bine. Un caz atât de trist, pe bune.

- Da. Este foarte trist.

- Ei bine, plec. Vrei să îl anunț pe Beau că am terminat?

- Ah...

- Atunci, mă ocup eu săptămâna următoare.

- Nu, se auzi Sutton spunând. Mi-a spus... bărbatul a zis... că mă vrea tot pe mine.

- A, în regulă, nici o problemă. Atunci, o să transmit asta.

- Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

În vreme ce Sutton începu din nou să caute maneta potrivită, prostituata se aplecă.

- Cauți marșarierul?

- A, da, da.

- Uite, chiar acolo. Împinge-l în sus ca să dai înapoi.

- Mulțumesc. Este dificil.

- Unul dintre clienții mei are o mașină exact ca asta. Este o adevărată frumusețe! Condu cu grijă.

Scoțând un sunet indescifrabil, Sutton dădu cu grijă înapoi, conștientă de faptul că cealaltă femeie stătea, vai, atât de aproape, cu peruca aceea brunetă în mână.

În vreme ce se îndrepta către drumul principal, noaptea avea toate caracteristicile unui coșmar: panică, teamă și o realitate distorsionată. În orice moment, avea să se trezească...

Serios.

Avea să se trezească.

La naiba, cum de se petrecuseră toate astea?

capitolul 28

Ziua derby-ului răsări strălucitoare și senină, deși, în vreme ce Lizzie conducea spre muncă, ar fi putut fi tunete și fulgere, inundații și uragane, iar ea tot ar fi zâmbit pe tot parcursul drumului până la Charlemont.

Ea și Lane jucaseră „piatră, hârtie, foarfece” pentru a hotărî cine să intre primul, și, în ciuda faptului că el câștigase de trei ori la rând, hotărâseră ca ea să plece înaintea lui. În primul rând, ea avea multe de făcut. În al doilea rând, el nu se grăbea să meargă nicăieri.

De fiecare dată când clipea, îl vedea lungit pe spate în cearceafurile ei, cu pieptul gol la vedere și partea de jos a trupului său foarte gol ascunsă.

Nu se simțise niciodată atât de odihnită după o noapte de nesomn.

Cum era de așteptat, descoperi un ambuteiaj pe drumul pentru personal care ducea la Easterly, camioane pentru livrare și mașini șerpuind aproape până la drumul principal. Fu ușurată să vadă atât de multe camioane de livrare, dată fiind problema pe care o avuseseră cu compania de închirieri, dar și neliniștită în legătură cu plata pentru ajutorul suplimentar.

Când, în cele din urmă, ajunse în parcare, fu nevoită să strecoare Yarisul într-un loc din spate. Erau în jur de o sută de chelneri și chelnerițe veniți pentru petrecere, iar toate vehiculele lor trebuiau să stea undeva. Peste încă o oră? Drumul avea să fie plin de mașini și de motociclete.

Coborând din mașină, se alătură paradei de oameni ce se îndrepta către casă pe cărarea din spate. Nimeni nu spunea nimic, și asta era foarte bine pentru ea. Lizzie își revizua în minte lista de priorități, stabilind ce avea de făcut înainte ca porțile să se deschidă și o mie dintre cei mai importanți oameni din oraș să intre pe poarta de la Easterly.

Și numărul unu pe lista ei?

Greta.

Când văzu sera înălțându-se în partea depărtată a grădinii, își făcu curaj. Partenera ei era probabil acolo, pentru că luminile erau aprinse. Probabil pigulea toate buchetele, asigurându-se că nici măcar o singură petală ori frunză ofilită nu strica înfățișarea perfectă. Probabil era aici de la șapte fără un sfert.

Faptul că era aproape opt era o altă bilă neagră pentru ea, se gândi Lizzie.

Exact după treaba cu recidiva lui Lane.

- Sunt o femeie în toată firea, își zise. Pot alege cu cine, unde și când...

Minunat. Cita din *Frumușica*.

Problema era că, dacă cealaltă femeie întreba care era motivul pentru care întârziase, lucrurile aveau să meargă din rău în mai rău. Era o mincinoasă îngrozitoare, și toată roșeața care avea să îi lovească fața înainte să poată bâlbâi un non-răspuns avea să o dea de gol ca un panou publicitar.

MI-AM PETRECUT ÎNTREAGA NOAPTE TĂVĂLINDU-MĂ CU LANE BALDWIN

Sau orice frază în germană care se apropia de asta.

Coborându-și umerii, Lizzie își ridică un pic mai sus pe umăr geanta și se îndreptă către ușile duble.

Când le deschise și pași în aerul înăbușitor al serei, hotărî să înceapă cu...

- Ești femeie în toată firea, izbucni Greta ridicând privirea dintr-un buchet. Și îmi pare rău. Nu aveam nici un drept să... ești o femeie în toată firea și ai tot dreptul să iei propriile decizii. Îmi pare cu adevărat rău.

Lizzie răsuflă cu putere.

- Și mie îmi pare rău.

Greta își împinse ochelarii cu rame groase mai sus pe nas.

- Pentru ce? Nu ai făcut nimic greșit. Eu doar... uite ce este, sunt cu zece ani mai în vârstă decât tine. Așa că nu este vorba doar despre faptul că am mai multe riduri pe față sau trupul mai uzat. Am senzația că trebuie să am grijă de tine. Nu mi-ai cerut-o și, probabil, nici nu ai nevoie de asta, dar așa stau lucrurile...

- Greta, serios. Nu trebuie să îți ceri scuze. Suntem amândouă foarte stresate...

- Și, în plus, am auzit că ieri i-a prezentat actele de divorț.

- Vorba circulă repede. Își lăsă jos geanta. Cum ai aflat?

- Una dintre cameriste a văzut-o când a aruncat actele către ajutorul de șerif. Greta clătină din cap. Minunat!

- I-am spus lui Lane să nu o facă din cauza mea.

- Ei bine, oricare a fost motivul, a mers până la capăt. Greta își relua treaba. Doar promite-mi ceva. Fii atentă cu el. Familia aceasta are obișnuința să se poarte cu oamenii ca și cum ar fi de unică folosință, iar asta poate merge în două feluri. Indiferent că e vorba despre o jucărie sau despre ceva util, cel mai adesea, rezultatul este același.

Lizzie își puse mâinile în șolduri și își coborî privirea către ghetele ei. Pe care le pusese în fața lui Lane - oferindu-i un spectacol față de care el se arătase, foarte vocal, încântat.

- Eu doar îmi doresc să nu te mai văd din nou rănită. Greta își dresе glasul pentru a alunga emoția. Acum, hai să ne punem pe treabă!

- El nu este ca familia lui. Nu este.

Greta se opri și privi afară, la grădină. După un moment, clătină din cap.

- Lizzie, o are în sânge. Nu va fi în stare să se împotrivească.

Lane își parcă Porsche-ul într-o parte, în umbra aleii pavate care ducea către garaje.

- Am ajuns acasă, zise în telefon. Vrei să urc și să îți explic din nou planul?

Surorii lui îi luă ceva până să răspundă. Iar el putea pur și simplu să și-o imagineze pe Gin clătinând din cap în vreme ce își dădea părul peste umăr.

- Nu, cred că ai trecut prin toate.

El își aranjă șapca de baseball a Universității din Charlemont și privi îndelung la cerul aflat atât de sus. Când plecase de la Lizzie, lăsase jos plafonul mașinii, iar vuietul vântului în timp ce gonea către casă îi dăduse iluzia de libertate pe care o căuta.

Dumnezeule... Lizzie. Singurul motiv pentru care avea să facă față zilei de azi într-o formă măcar pe jumătate decentă era noaptea pe care o petrecuse alături de ea.

Făcuse dragoste cu ea ore în șir... iar apoi, în timp ce ea dormea, el se holbase la tavanul ei și stabilise, pas cu pas, cum trebuia să procedeze.

- Vei vorbi cu el astăzi? îl întrebase ea.

De data aceasta, „el” nu era Edward.

- Așa intenționez. Lane scrâșnise din dinți. Dar încă nu. Nu spun nimic până nu aflu ce a urmărit. Dacă o fac, înainte să pot dovedi ceva, tata va rupe și va arde toate dovezile pe care nu le-a distrus deja.

- Atunci, când?

- Contează ce a făcut. Se încruntă. Gin, nu spui nimic. Ne-am înțeles? Să nu scoți nici o afurisită de vorbă - cu atât mai puțin în fața tatei.

- Il urăsc.

- Atunci, privește în ansamblu. Dacă vrei ca el să primească ce merită, trebuie să îl lași să își pună singur lațul de gât. Înțelegi ce îți spun? Dacă îl confrunți, de fapt îl ajuți. Mă voi îngriji eu de asta, dar există un mod corect de a o face. Gin? Mă auzi?

După un moment, se auzi un chicot ușor.

- Vorbești așa cum o făcea Edward.

Preț de o secundă, simți o străfulgerare de mândrie. Pe de altă parte, amândoi îl admiraseră dintotdeauna pe Edward.

- Este cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus vreodată, mormăi el morocănos.

- Vorbesc serios.

- Așadar, liniște deplină astăzi, Gin. Iar eu te voi anunța cum progresăm.

- Bine... în regulă.

- Fetiță ascultătoare. Te iubesc... Voi avea grijă de noi. De noi toți.

- Și eu te iubesc, Lane.

Lane închise telefonul și continuă să privească norii. Undeva în depărtare, putea auzi zgomotul discuțiilor și, când își coborî din nou capul, văzu pe aleea de lângă garaj mai mulți chelneri în uniformă, adunați în jurul lui Reginald, primindu-și instrucțiunile.

„Gin să facă bine și să își țină gura“, se gândi.

William Baldwine avea să fie iritat din cauza morții Rosalindei. Dacă Lane – sau, ferească Dumnezeu, Gin, cu gura aia a ei – săreau la el, avea să ascundă lucruri, să facă să dispară înregistrări, să distrugă detalii. Faptul că Rosalinda lăsase acel stick sugera că William începuse deja să ia măsuri.

La fel cum sugera și faptul că nimeni, din câte știa Lane, nu îi ceruse socoteală bărbatului pentru orice era ceea ce făcea. Cu atâtea neglijențe în sfera financiară, părea imposibil ca Rosalinda să fi fost singura care știa.

Pe de altă parte, ierarhia în compania Bradford era înrădăcinată. Nu ar fi fost o surpriză ca oamenii să se prefacă a nu vedea.

Își legănă capul dintr-o parte în alta, privind la Easterly. „Cât are să rămână din toate acestea?“ se întrebă.

Ei bine, un lucru era sigur: domnia lui William Baldwine trebuia să ajungă la final. Fie pentru ceea ce îi făcuse lui Edward acolo, în America de Sud... fie pentru infidelitatea cu Chantal... fie pentru moartea Rosalindei – care, foarte probabil, se sinucisese din cauza lui...

Ciudat, rahatul acela cu soția lui era cel care stârnea cel mai puțin în el dorința de răzbunare.

Iisuse Hristoase, ea chiar se dăduse la tatăl lui?

De necrezut.

Asta îl făcu să se gândească la faptul că ar trebui să îl anunțe pe avocatul lui. O femeie care era în stare de așa ceva putea scoate orice din pălărie...

– Domnule? Ați dori să parchez mașina aceasta?

Lane ridică ochii către valetul în uniformă care venise la el. Dacă la baza dealului erau vreo cincizeci de persoane, aici era plasat un singur individ, iar singurul lui scop era să se ocupe de mașina antrenorului de baschet a Universității din Charlemont. A, și să îndrume mașina președintelui și pe ale diverșilor guvernatori.

Dar mașina antrenorului era sarcina principală și cea mai importantă.

- Nu, mulțumesc. Își scoase șapca de baseball și își frecă părul. Voi pleca...

- Ah, domnule Baldwine. Nu am știut că dumneavoastră sunteți.

- Cum să fi știut? Lane coborî din mașină și îi întinse palma. Mulțumesc că ne ajuți astăzi.

Puștanul privi preț de o clipă cu ochii mari la palma care îi fusese oferită și apoi se apropie încet, ca și cum nu ar fi dorit să strice lucrurile sau să arate ca un idiot.

- Domnule. Mulțumesc, domnule.

Lane îl bătu pe umăr.

- O voi lăsa aici, în regulă? Nu sunt sigur dacă merg sau nu la cursă.

- Da, domnule, cu siguranță este o frumusețe!

- Da, este.

De îndată ce Lane puse piciorul în casă, Robert apăru cu o expresie severă pe chip, ca și cum ar fi fost nevoit deja să întoarcă din drum mai mulți oameni. Lăsă teatrul imediat când văzu cine era.

- Domnule, cum vă mai simțiți?

- Destul de bine. Am o rugămintă.

- Cum pot să vă ajut?

- Am nevoie de un costum...

- Mi-am luat libertatea de a vă comanda unul albastru în dungii, cu o cămașă albă - guler franțuzesc și manșete - și un papion roz, plus batistă de buzunar. A fost trimis târziu ieri după-amiază și croit după specificațiile pe care Richardson le avea la dosar. Dacă aveți nevoie de modificări pentru jachetă sau pantaloni, voi trimite o cameristă. Și mai sunt și șosete de mătase roz și o pereche de mocasini.

Ce să vezi, eficiența aceea englezească poate că era mai mult decât doar o iluzie.

- Mulțumesc foarte mult. Deși nu avea nevoie de el pentru derby - și era evident că majordomul acesta credea. Voi...

Sunetul ciocănelului care lovi în ușa de la intrare îi tăcu pe amândoi să se întoarcă.

- Mă ocup eu, domnule.

Lane ridică din umeri și se îndreaptă către scară. Era vremea să caute prin dulapurile acelea ale lui și să arunce un alt rând de haine pe el...

- Cei care ajută cu masa trebuie să meargă la intrarea din spate, zise majordomul pe un ton arogant. Va trebui să...

- Mă aflu aici ca să îl văd pe William Baldwine.

Lane îngheță când recunosc vocea.

- Asta este absolut imposibil. Domnul Baldwine nu primește în particular...

Lane se răsuci și se dădu înapoi la vederea bărbatului slăbănog și cu păr negru îmbrăcat în haine neîngrijite și cu barbă țepoasă.

- Mack?

- ... Îndepărtați-vă imediat de...

Întrerupându-l pe majordom, Lane merse la ușa de la intrare, către tipul alături de care crescuse.

- Mack? Ești în regulă?

Bine, era limpede că răspunsul la întrebarea aceasta era „nu”. Maestrul distilator al companiei Bradford părea la capătul puterilor, ochii lui, în mod normal ageri, fiind marcați de cearcăne.

- Tatăl tău duce la ruină compania aceasta, izbucni bărbatul bâlbâindu-se.

- Mă ocup eu, zise Lane, expediindu-l pe majordom și luându-l pe distilator de subraț. Vino cu mine.

Il târî pe bărbatul beat în sus, pe scara principală, apoi îl împinse de la spate pe hol, către dormitorul lui. Înăuntru, îl conduse pe Mack până la pat, îl așeză și se întoarse să închidă ușa...

Bubuitura scoasă de corpul care lovi podeaua răsună în întreaga încăpere.

Inchizând ușa, Lane se întoarse și îl ridică pe individ de pe covor și din nou sus pe saltea. Mack bolborosea ceva despre integritatea procesului de producție a burbonului, despre importanța tradiției, despre lipsa

respectului pentru produs arătată de conducere și despre cât de jigodie era cineva...

Nu aveau să ajungă nicăieri în ritmul ăsta.

- Este timpul să te trezești, zise Lane în timp ce îl ridica din nou pe vechiul său amic. Haide, uriașule!

Mack venise la ei de nenumărate de ori, dar niciodată așa abțiguit - ei bine, nu de când devenise adult. Dacă puneai laolaltă asta cu informațiile lăsate de Rosalinda și cu faptul că bărbatul credea că William ruina compania... „O altă parte din întreg“, gândi Lane. Asta trebuia să fie.

În baia de marmură, dădu drumul la maximum la duș și îl vârî pe Mack, complet îmbrăcat, sub apa rece.

Urletul fu destul de puternic încât să zguduie geamul, dar șocul îl făcu pe individ să se țină pe picioare.

Lăsându-l sub apă, Lane merse la dulăpiorul din colț cu micul dejun și dădu drumul cafetierei.

- Acum, ești treaz, Mack? întrebă când aduse o cană cu blazonul Bradford pe ea. Sau ar trebui să adaug niște gheață?

Mack îl privi încruntat prin părul ud și prin jetul de apă rece.

- Ar trebui să îți dau un pumn.

Lane deschise ușa de sticlă.

- Câți de mine vezi?

- Doi. Bărbatul acceptă cana cu mâinile ude. Dar mai devreme erați patru și jumătate.

- Așadar, funcționează.

Mack bău cafeaua, dând în același timp drumul robinetului cu apă caldă.

- Cafeaua nu este rea.

- Ți-ai fi dat seama dacă era dizolvant de vopsea?

- Probabil că nu.

Lane arată cu degetul peste umăr.

- Voi fi acolo, așteptând. Halatul se află după ușă. Fă-mi o favoare și nu ieși dezbrăcat.

- Nu ai putea să îmi faci față.

- Ai mare dreptate.

Închizând ușa, Lane își puse un schimb de haine curate și apoi se așeză acolo unde Mack eșuase să își mențină verticalitatea. Un moment mai târziu, maestrul distilator își făcu marea apariție în halat.

Amândoi jucaseră baschet împreună pentru Academia de Băieți Charlemont înainte să plece la facultate, iar Mack era la fel de athletic cum fusese întotdeauna, fără pic de grăsime pe el, având constituția deșirată a unui bărbat care putea juca golf ca un profesionist, să alerge ca un maratonist și să acopere un teren de baseball.

A, și încă nu era nimic stupid în ochii aceia neobișnuiți, de un maroniu-deschis.

Într-o nuvelă romantică, aceștia ar fi fost numiți de nuanța whisky-ului sau așa ceva – dar nu fusese doar culoarea neobișnuită cea care adusesese femeile în patul individului. Nu, fusese mult mai mult de atât.

Iar oamenii îl numeau pe el afemeiat? se gândi Lane în sinea lui. Robert Garry era mult mai rău.

– Mai ai din asta? întrebă Mack înălțând cana. Cred că încă o găleată ar trebui să fie de ajuns.

– Ia-ți singur. Este acolo, la dreapta ta.

Individul aruncă un ochi către ușa deschisă a micii bucătării.

– Exact. Fac burbon. Ar trebui să mă descurc cu niște cafeină.

– Astea fiind spuse, permite-mi să îmi fac din nou datoria. Am nevoie de puțină cafea, și s-ar strica toată distracția dacă ar lua casa foc în dimineața aceasta.

Se duseră spre cele două șezlonguri de lângă ferestre, ca o pereche de bătrânele. Bătrânele care aveau amândouă nevoie de un bărbierit.

– Vorbește-mi, zise Lane, proptindu-și coatele în genunchi. Ce se petrece?

Mack clătină din cap.

– Este rău. Și am fost beat timp de două zile.

– Ca și cum asta te-a oprit vreodată. Am fost împreună în vacanțele alea, ții minte? De șase ori. Dintre care doar două au coincis cu vacanțele școlare.

Mack zâmbi, dar expresia nu dură.

- Uite ce este, mi-am ținut pentru mine gândurile despre tatăl tău...

- Și poți să încetezi cu asta imediat. Crezi că nu știu cum este el?

Urmă o lungă pauză.

- Ascultă, nu am știut cât de sus pe scara ierarhică a mers înștiințarea. Am crezut că interzicerea achizițiilor a venit de la directori, dar m-am înșelat. Am întrebat prin jur - a fost tatăl tău. Adică, bărbatul conduce o afacere de miliarde. De ce îi pasă de...

- Trebuie să o iei de la început. Nu știu despre ce vorbești.

- Mă închide. Oprește producția.

Lane se smuci înainte.

- *Poftim?*

- Alaltăieri, am găsit o înștiințare pe biroul meu. Nu mi se permite să mai cumpăr porumb. Fără porumb, nu există burbon. Ridică din umeri și mai bău niște cafea. Am oprit distileria. Pentru întâia oară de la mutarea în Canada, atunci când a lovit prohibiția... am oprit totul. Sigur, există câteva silozuri pline, dar nu fac absolut nimic. Nu înainte să vorbesc cu tatăl tău și să aflu la ce dracului se gândește. Oare consiliul a făcut asta? Ne vând către China și vor ca lucrurile să arate mai bine pe hârtie prin tăierea cheltuielilor? Dar nici măcar asta nu are nici un sens - vor să întârziem cu șase luni, în mijlocul acestui avânt al burbonului de care are parte țara?

Lane rămase tăcut, tot felul de socoteli trecându-i prin minte.

- Îmi doresc ca Edward să fi fost prin preajmă, zise Mack. Edward nu ar permite niciodată să se întâmple asta.

Lane își frecă fruntea, căci începea să îl doară capul. Ciudat, și el se gândise la același lucru.

- Ei bine... nu este.

- Așadar, dacă nu te deranjează să îmi împrumuți un rând de haine uscate, merg să îl caut pe tatăl tău. La dracu' cu bulldogul vostru englez de la parter - Wiliam Baldwine mă va primi...

- Mack.

- ... Și o să explice de ce...

- Mack. Lane îl privi pe bărbat direct în ochi. Pot să am încredere în tine?

Distilatorul se încruntă.

- Bineînțeles că poți.

- Am nevoie să intru în sistemul computerizat al companiei. Am nevoie de acces la datele financiare, la detaliile conturilor, la rapoartele anuale.

- Ce ai de gând... De ce?

- Poți să mă bagi?

Mack își puse cana jos.

- Cât pot, da. Sigur.

- Ne întâlnim jos, lângă mașina ta. Lane se ridică. Conduc eu. Ia ce dorești, mai puțin costumul în dungi din șifonier...

- Lane. Amice. Ce dracului se petrece aici?

- Există posibilitatea ca tăierea să nu fie o strategie de afaceri.

Mack se încruntă ca și cum i s-ar fi vorbit într-o limbă străină.

- Scuze, poftim?

Lane se uită la fereastră, la grădina de jos, la cort. Își imaginează oamenii care aveau să fie acolo peste vreo două ore, bucurându-se cu toții de gloria și de averea măreței familii Bradford.

- Dacă scoți vreodată o vorbă despre asta cuiva...

- Serios? Mă avertizezi în legătură cu asta?

Lane privi înapoi către prietenul său.

- S-ar putea să nu mai avem bani.

Mack făcu ochii mari.

- Asta este imposibil.

Îndreptându-se către ușă, Lane spuse peste umăr:

- Vom vedea. Amintește-ți: orice în afară de costumul în dungi.

capitolul 29

Primul lucru pe care îl făcu Edward când se trezi fu să blesteme. Capul îi bubuia. Trupul îi era o amestecătură de durere, greutate și rigiditate. Minteaa lui era...

Surprinzător de limpede.

În vreme ce își aduna puterile pentru a se ridica, lăsa imagini ale femeii din noaptea trecută să i se infiltreze în minte. Era încă beat - sau cherchelit, mai degrabă - așa că fu în stare să se afunde în amintirea atingerii, a mirosului și a gustului ei. Poate că, într-adevăr, contextul era fals, rezultatul unui aranjament plătit, dar experiența fusese...

Rearanjându-și pantalonii, își apucă bastonul, se ridică și se clătină. Baia se afla la vreo treizeci de kilometri distanță, în colțul acela, iar el...

Când dădu să pășească, lovi cu piciorul ceva de pe podea.

Era o geantă de seară, ca o cutie mică de mătase, cu o încuietore cu strasuri pe ea.

Edward fu cu băgare de seamă când merse și se aplecă să o ridice. Curva purtase o rochie de seară minunată, de culoare gri porumbel, iar gentuța avea aceeași nuanță.

Numai Dumnezeu știa ce se afla înăuntru.

Edward își târî picioarele până la fotoliul său și își luă telefonul de pe mica masuță de pe margine. Apelând numărul lui Beau, se uită la ceasul de vizavi. Șapte și jumătate. Bărbatul era probabil încă treaz, pregătindu-se de odihnă după tura de noapte.

- Alo? zise un glas răgușit. Edward?

- Doamna și-a lăsat ceva la mine acasă seara trecută? Geanta.

- Ei bine, vezi tu, aveam de gând să te sun în legătură cu asta. Fata ta, cea pe care am trimis-o eu, a zis că altci-neva pleca de la tine când a ajuns ea acolo.

Edward se încruntă, gândindu-se că, poate, nu era chiar atât de treaz cum crezuse.

- Poftim?

- Fata pe care am trimis-o. A venit la tine acasă la ora zece. Dar a dat peste o femeie care pleca, spunând că se ocupase de tine. A zis că are să revină săptămâna viitoare - nu pot să îmi dau seama care dintre fetele mele a fost. Poți să deschizi geanta și să îmi spui despre cine este vorba?

Se simți deodată cuprins de o sobrietate deplină, de parcă îi vărsase careva o găleată cu gheață în cap.

- Desigur.

Ținând telefonul între ureche și umăr, deschise gentuța. Înăuntru, era un ruj de la Chanel, și tubul negru lucios sări afară și căzu pe podea. Ignoră cardul AmEx Titanium și cardul de sănătate... și scoase permisul de conducere.

Sutton Smythe.

Cu adresa corectă a proprietății familiei acesteia.

- Edward? Alo? Edward, ești în regulă?

Probabil gemuse sau ceva de genul ăsta.

- Nu a fost una dintre fetele tale.

- Nu?

- Nu. A fost... Dragostea vieții lui. Femeia visurilor lui. Singura persoană pe care jurase să nu o mai vadă vreodată. O prietenă veche de a mea, care mi-a jucat o festă.

- A, asta este amuzant, chicoti Beau. Ei bine, încă dorești pe cineva vinerea viitoare?

- Revin eu. Mulțumesc.

Edward închise și privi peste umăr către bufetul de lângă ușă. Mia de dolari se afla încă acolo, exact unde o pusese.

- Ah... la dracu', șopti el, închizând ochii.

După ce Gin încheie discuția telefonică – nu cu frațele ei, ci cu persoana pe care o sunase după ce vorbise cu Lane –, se așează în fața oglinzii cu capul în mâini și rămase acolo o perioadă foarte lungă de timp. Nu se putea gândi decât la faptul că își dorea să se fi putut întoarce cu trei nopți în urmă – când vorbise la telefon cu idiotul acela de la firma de avocatură a lui Samuel T., pierzându-și vremea cu el în vreme ce oamenii îi făceau părul și îi aduceau diamantele.

De n-ar fi luat Phantomul! Aceea fusese piesa de domino care pusese totul în mișcare.

Pe de altă parte, tatăl ei tot ar fi încercat să o forțeze să se căsătorească cu cineva pe care ea îl ura și ar fi făcut oricum mânăriile pe care le făcuse cu banii, iar Rosalinda oricum s-ar fi sinucis.

Așa că nu, încercarea de a evada printr-o reluare a realității nu ar fi schimbat cu adevărat nimic.

Cincizeci și trei de milioane de dolari erau mulți bani? La un anumit nivel, sigur că erau. Era o sumă mai mare decât vedeau cei mai mulți oameni într-o viață întreagă, câteva vieți, o sută de vieți. Dar era aceasta un punct pe radarul familiei ei? Sau un crater?

Sau ceva gen Marele Canion?

Nu putea... nu își putea imagina o viața de angajat cu program standard. Nu își putea imagina cum ar fi fost să trebuiască să își chibzuiască banii. Să facă economii. Să își refuze lucruri.

Iar asta i se întâmplase unei ramuri întregi a clanului Bradford. În trecut, în anii 1980, înainte de criză, oamenii mătușii mamei ei cumpăraseră o grămadă de tehnologie proastă, punând la bătaie acțiunile Bradford. Când acele „investiții“ se dovediseră a nu fi altceva decât o gaură neagră, sfârșiseră prin a pierde totul.

Era o povestire de avertizare pe care adulții o șușoteau între ei atunci când presupuneau că nu puteau fi auziți de copii.

Ridicându-se, își lăsă rochia de mătase să cadă la podea și o abandonează acolo. În garderobă, se plimbă

și se uită la sutele de mii de dolari din haine, mărunțișuri strălucitoare și tot felul de prostioare care atârnav de umerase de cristal care aveau pernițe tapițate parfumate, pentru ca umerii rochiilor și ai bluzelor să nu își piardă forma.

Alese o rochie roșie. Roșie ca sângele. Pentru luptă. Pentru Vulturii Charlemont.

Și, pentru prima oară, purtă un set complet de lenjerie intimă.

Iar părul ei arăta minunat, completând în fluiditate și elasticitate ceea ce lipsea stării ei de sănătate.

Gin își făcu machiajul deasupra chiuvetei în loc să stea la măsuța de toaletă. O treabă rapidă, care ieși destul de bine încât să o facă să se gândească la faptul că ar putea avea o a doua carieră în cazul în care toată treaba cu răsfățata până peste poate nu mergea.

Când bătaia în ușă pe care o aștepta se auzi, în cele din urmă, era în dormitorul ei, stând cuminte la elegantul ei pupitru franțuzesc.

– Intră, zise.

Richard Pford intră, precedat de colonia lui, iar Gin se agăță de faptul că măcar mirosea bine. Și totuși, orice altceva la el o lăsă rece. Deși costumul lui albastru-deschis era croit din cea mai bună stofă, iar papionul îi era perfect și în ciuda pălăriei înalte din mâna sa și a pantofilor făcuți manual din picioarele lui, era un soi de Ichabod Crane¹.

Dar, pe de altă parte, în comparație cu Samuel T., până și Joe Manganiello arăta ca și cum ar fi avut nevoie de ceva îmbunătățiri.

– Permite-mi să mă fac perfect înțeleasă, zise ea când încuie ușa. Nu fac asta pentru tatăl meu. Absolut deloc. Dar mă aștept să aorzi termeni favorabili distilieriei Bradford, așa cum ați discutat.

– Aceasta este înțelegerea mea cu el.

---

¹ Personaj din *The Legend of Sleeping Hollow*, de Washington Irving; este descris adesea drept înalt, dezlânat și cu aspect de sprietoare. (n.red.)

- Acum, înțelegerea ta este cu mine. Se uită la el. Vom locui aici. Cu asta este obișnuită Amelia. Există o cameră de oaspeți imediat după acest apartament.

- Asta este acceptabil.

- Sunt dispusă să mă port ca soția ta la toate evenimentele sociale. Dacă te dedai la aventuri - și mă aștept să o faci - te rog să păstrezi discreția.

- Nu mă voi implica în aventuri extraconjugale, zise cu glas jos. Și nici tu nu o vei face.

Ea ridică din umeri. La cum mergeau lucrurile, nu se aștepta ca un bărbat să îi stârnească interesul pentru multă vreme.

- M-ai auzit, Gin? Veni lângă ea și se aplecă amenințător deasupra ei. Nu îți va plăcea ce se va întâmpla dacă nu respecti asta.

Gin își dădu ochii peste cap. Înșelase iubiți ani întregi, și nici unul dintre ei nu aflase - cu excepția cazurilor în care ea își dorise asta. Dacă i se făcea chef, nu avea nici o intenție să își refuze nimic.

- Gin.

- Da, da, bine. Unde este inelul?

El băgă mâna în buzunar și scoase o cutie din catifea. Când o deschise, diamantul dinăuntru sclipi și străluci.

Cel puțin, nu mințise în legătură cu asta. Era enorm, genul potrivit pentru Elizabeth Taylor.

- Am conceput deja anunțul, zise el. Agentul meu îl va da presei de îndată ce va primi acordul meu. Nunta va avea loc peste o lună.

Ea merse să ia inelul, dar el închise capacul.

- Mai este un detaliu care trebuie pus la punct.

- Care anume?

El întinse mâna și îi atinse părul.

- Cred că știi. Și să nu îmi spui să aștept până când vine ofițerul de stare civilă. Nu mi se pare acceptabil.

Gin sări de pe scaun.

- Nu am nici cea mai mică intenție să mă culc cu...

Richard o apucă de păr și o trase, lipind-o de el.

- Iar eu nu am absolut deloc intenția de a cumpăra un Ferrari doar ca să mă uit cum îl țin în garaj.

- Ia-ți mâinile de pe mine...

- Intimitatea este o parte sacră a căsniciei. Ochii i se îndreptară către buzele ei. Și un lucru de care sunt gata să mă bucur...

- Dă-mi drumul!

El începu să o târască înspre pat.

- ... Chiar dacă tu nu.

- Richard! Richard, ce faci? Nu vreau să...

În timp ce îi acoperea gura cu mâna și o împinse în jos, zâmbetul lui era ca al unui prădător.

- De unde știai că îmi place așa? Vezi, suntem compatibili, până la urmă...

Fu incredibil ceea ce se petrecu după aceea. Oricât de mult se zbătu ea, oricât de slab presupusese că era el, Richard îi ridică fustele și îi dădu la o parte chiloții...

O penetră cu o împingere puternică.

Un val de greață o străbătu, dar nu avea să se înjosească arătând vreo urmă de slăbiciune în fața lui. Concentrându-și atenția asupra tavanului, îl lăsă să găfâie și să o pătrundă, senzația de arsură dinlăuntrul ei făcând-o să se gândească la culoarea rochiei ei.

Pe la jumătate, strânse pătura în pumni și scânci.

- Spune-mi că mă iubești, mârâi Richard în urechea ei.

- Nu voi...

Richard își arcui spinarea și își puse mâna în jurul gâtului ei. Când strânse, ea începu să se sufocă.

- Spune-mi.

- Nu o voi face!

O ură neagră apărură în ochii lui mijiti, iar el schimbă mâna cu care strângea și, ridicând-o pe cea dreaptă...

- Dacă mă plesnești, oamenii vor vorbi, comentă ea. Nu voi fi în stare să acopăr vânătaia, și trebuie să merg la petrecere. Absența mea va fi observată.

Buza lui de sus îi dezveli dinții... Dar își coborî mâna. Și o regulă atât de violent, încât tablă se lovi de perete.

Când termină, se ridică de pe ea și își băgă penisul în pantaloni.

- Vreau să te schimbi. Roșul este vulgar.

- Nu mă voi...

Cu o mișcare iute, el apucă fusta și o sfâșie în două, chiar în față. Apoi, împunse aerul cu degetul în fața ei.

- Apari în altceva de culoare roșie, și vei avea de-a face cu mine. Pune-mă la încercare dacă dorești.

Richard plecă, pășind mândru și închizând ușa cu o bătaie din mâini declarativă.

Abia atunci începu ea să tremure, trupul ei tremurând violent - mai ales coapsele depărtate. Ridicându-se în capul oaselor, simți cum se forma o baltă între picioarele ei.

Atunci, începu să verse.

Își goli stomacul în fusta distrusă. Nu că ar fi mâncat prea mult în ultimele douăzeci și patru de ore. Ștergându-și gura cu dosul mâinii, simți că o ustură ochii, dar se retrase de pe marginea prăpastiei aceleia.

În mintea ei, îl auzi pe tatăl său spunându-i că nu era bună de nimic. Că singurul lucru pe care avea să îl facă vreodată pentru familie era să se căsătorească cu Richard Pford.

Nu o făcuse pentru familie.

Ca de obicei, luase decizia în propriul interes egoist.

Nu putea să supraviețuiască în nici o altă lume. Richard putea să îi dea asta. Avea să o coste, din câte se vedea... *Dar își pierduse respectul de sine cu mulți ani în urmă.*

Să își sacrifice trupul pe altarul banilor?

Mda. Avea să facă ceea ce trebuia.

capitolul 30

În retrospectivă, era cea mai bună zi pentru o intra prin efracție în Vechea Fabrică.

Când Lane opri camioneta lui Mack în spatele cabanei lipite de hambarul vechi de două sute de ani, nu era nimeni prin preajmă. Nu erau administratori. Nici lucrători. Nimeni nu primea livrări și nici nu așeza comenzile în camioanele uriașe care livrau produsul către centrele de distribuție.

- Cafeaua aceea a fost de ajutor, zise Mack când ieșiră amândoi din mașină.

- Bun.

Îndreptându-se către căsuța de cherestea recondiționată, Mack își trecu iute cartela de acces prin cititor și deschise ușa. Interiorul de lemn vechi îngrijit cu mare atenție lucea, lumina din exterior pătrunzând prin geamul gros ce fusese adăugat la sfârșitul anilor 1800. Fotolii rustice ofereau celor care așteptau locuri în care să șadă și o masă cu o grămadă de echipament de birou modern era, în mod evident, locul în care secretara lui Mack își petrecea timpul.

- De cât timp nu ai mai fost aici? întrebă distilatorul când aprinse lumina.

- De fapt, de vreo zi sau două.

Când individul îl privi, Lane ridică din umeri.

- Aveam nevoie de un loc în care să cuget, așa că am mers și am stat printre butoaie. Am folosit codul de acces.

- Ah. Mda, fac și eu asta.

- Nu mi-a fost de ajutor.

- Nici pentru mine nu funcționează, dar poate cândva... Mack făcu semn cu capul către partea din spate a zonei de primire. Sunt tot aici, în spate.

Biroul din spate ocupa cea mai mare parte a interiorului căsuței, și, pentru o clipă, când păși în spațiul acela, Lane închise ochii și inspiră adânc. Maestrul distilator al companiei Bradford avea o atitudine evlavioasă nu numai față de companie, ci față de întregul stat Kentucky, iar asta făcea ca locul acesta să fie sacru. Prin urmare, pereții erau acoperiți din podea până la tavan de o tapiserie alcătuită din etichetele pe care produsele

companiei le avuseseră de la jumătatea anilor 1800 și până la începutul anilor 2000.

- Dumnezeu, este exact la fel. Privi împrejur, căutând dovezile istoriei. Bunicul meu obișnuia să mă aducă aici când au început să facă din asta o atracție turistică. Aveam cinci sau șase ani, și nu mă lua decât pe mine. Cred că era din cauză că își dorea un arhitect în familie.

- Ce s-a ales de tine până la urmă? Mack se așează în spatele biroului său și deschise computerul. Ultima oară când am auzit de tine, erai în New York.

- Poker.

- Poftim?

Își dresе glasul, simțindu-se nelalocul lui.

- Eu, mmm, joc poker. Am făcut mai mulți bani decât aș fi făcut dacă mi-aș fi luat o slujbă de birou - având în vedere că mi-am luat licența în psihologie și nu am muncit întreaga mea viață de adult.

- Așadar, te pricepi la cărți.

- Foarte bine. Se scutură. Unde îți sunt etichetele?

Computerul scoase un *biiiiip*, și apoi Mack se conectă.

- Nu am pus nici una.

- Ei, haide!

- Lotul numărul treizeci și cinci din Family Reserve al tatălui meu, chiar acolo... Arată cu degetul în colțul îndepărtat. A fost ultimul.

Lane apucă un scaun de la o masă de conferințe și îl trase peste podeaua goală, lustruită, lată de jumătate de metru.

- Trebuie să îți numeri loturile.

- Aha. Mack se lăsă pe spate în mărețul tron de piele. Așadar, ce îți trebuie? Ce să încerc să caut pentru tine?

Lane se așează lângă individ și se concentrează asupra luminii albastre-verzui a ecranului computerului.

- Situația financiară. Am nevoie de declarațiile de profit și de pierderi de-a lungul timpului, de soldurile conturilor și de înregistrări ale transferurilor.

Mack fluieră.

- Asta este cam dificil pentru pregătirea mea. Corporatiștii au toate astea - stai, agenda administrației.

- Ce este asta?

Iisuse, nu ar fi trebuit să știe?

Mack începu să umble prin dosare.

- Sunt materialele înmânate înainte de întâlnirea consiliului director de săptămâna viitoare. Cadrele superioare de conducere le primesc - dar și eu. Desigur, lucrurile importante se petrec la întâlnirea comitetului executiv ce are loc cu o oră înaintea sesiunii deschise - și nu există informări în legătură cu asta. Dar asta ar trebui să îți dea o idee despre companie - sau cel puțin ce spun ei consiliului despre companie.

Când Mack începu să îi dea pagină după pagină de la imprimantă, Lane se încruntă.

- Ce se petrece, mai exact, la comitetul executiv?

- Aici se discută despre cum merg treburile, precum și despre lucrurile pe care nu doresc să le știe nimeni altcineva. Cred că nici măcar nu se face proces-verbal.

- Cine participă?

- Tatăl tău. Mai sosiră două pagini. Consiliul general al companiei. Președintele și vicepreședintele. Directorul financiar și directorul executiv. Și apoi, mai sunt invitați speciali, în funcție de problema pusă în discuție. La un moment dat am fost chemat când discutau despre schimbarea formulei pentru No.Fifteen. Am respins-o, și probabil au fost de acord cu mine, pentru că ideea aceea stupidă nu a mai apărut niciodată. Încă o dată, m-am aflat în încăperea aceea destul de mult să mă fac auzit, apoi am fost condus afară.

- Știi dacă au vreo agendă stabilită dinainte?

- Așa aș crede. Când am fost eu, mai erau alți patru oameni care așteptau pe coridor alături de mine - așa-
dar, lucrau la un anume plan. Totul este condus din birourile de acasă ale tatălui tău.

Lane începu să răsfoiască hârtiile primite. Procesele-verbale ale întâlnirii anterioare. Prezența. Noutăți legate de operațiuni pe care nu le înțelegea.

Avea nevoie de un translator.

În care putea să aibă încredere.

Și mai mult acces.

Mack continuă să scoată la imprimantă materialele altor trei întâlniri anterioare ale consiliului. La puse pe toate laolaltă. Le puse în dosare.

- Am nevoie să împrumut camioneta ta, zise Lane fixând cu privirea stiva de dosare.

- Lasă-mă acasă, și este a ta. Oricum, ar trebui să încerc să mă trezesc din beție.

- Îți rămân dator.

- Tu doar salvează compania. Și suntem chit.

Când Mack întinse palma, Lane i-o strânse. Cu putere.

- Orice este necesar. Indiferent de cine va avea de suferit.

Distilatorul închise ochii.

- Îți mulțumesc, Doamne.

„Ca și cum ai privi animale exotice la grădina zoologică“, se gândi Lizzie.

Stând într-o parte a cortului, privi oamenii umblând printre mese. Se vorbea tare, parfumul era puternic, bijuteriile scilipeau. Toate femeile purtau pălării și pantofi fără toc. Bărbații erau îmbrăcați în costume de culoare deschisă și câțiva chiar purtau eșarfe.

Era genul de viață fantastică pe care atât de mulți credeau că doreau să o ducă.

Însă ea știa adevărul. După toți acești ani în care lucrase la Easterly, era conștientă că bogații nu erau vaccinați împotriva tragediei.

Uneori, doar credeau că erau.

Dumnezeule, tablele acelea pe care Rosalinda le lăsase în urma ei...

- O priveliște impresionantă, nu-i așa?

Lizzie întoarse privirea.

- Domnișoară Aurora... nu îmi vine să cred că te afli aici, afară. Niciodată nu pleci din bucătărie pe durata petrecerii.

Ochii oboșiți ai femeii supraveghează oaspeții, aranjamentul, chelnerii în uniforme cu pahare cu cocktail pe tăvi de argint.

- Ei aduc mâncarea.

- Sigur că da. Meniul tău este minunat.

- Paharele de șampanie sunt de ajuns.

Lizzie încuviință din cap și își concentrează din nou atenția asupra mulțimii.

- Avem vreo sută nefolosite pentru moment. Chelnerii fac o treabă grozavă.

- Perechea ta unde este?

Fu cât pe ce să o pună la curent cu ce se întâmpla cu Lane. Ceea ce era o nebunie... și nu ar fi fost prea multe de spus. Tot ce știa ea era că el plecase cu Edwin MacAllan, maestrul distilator, cu vreo oră în urmă. Sau trecuseră două?

- Greta este acolo. Arată către colțul opus. Supraveghează treaba cu paharele. Zice că să le găsească pe cele folosite care au fost puse deoparte este ca o vânătoare de ouă de Paști. Sau... cel puțin asta cred că a spus. Ultimele informații au avut multă germană - de obicei, asta nu este chiar de bine.

Domnișoara Aurora privi într-acolo.

- Nu despre ea întrebam. A fost o plăcere să te văd cu Lane din nou în aceeași încăpere.

- Ah...

Lizzie își dresă glasul.

- Nu prea știu ce să spun despre asta.

- Este un băiat bun, să știi.

- Ascultă, domnișoară Aurora, nu este nimic între noi doi.

În afară de opt ore de sex în noaptea de dinainte.

- Este căsătorit.

- Deocamdată. Femeia aceea este un gunoi.

„Nu pot să nu fiu de acord“, își spuse Lizzie în sinea ei.

- Ei bine...

- Lizzie, el va avea nevoie de tine.

Lizzie aruncă o privire către ea.

- Domnișoară Aurora, eu și el...

- Va trebui să fii alături de el. Vor cădea multe pe capul lui.

- Așadar, știi? Despre... toate?

- Va avea nevoie de cineva cu capul pe umeri care să îi stea alături. Chipul domnișoarei Aurora deveni foarte trist. Este un bărbat bun, dar va fi pus la încercare așa cum nu a mai fost vreodată. Va avea nevoie de tine.

- Ce ți-a spus Rosalinda?

Înainte ca domnișoara Aurora să apuce să răspundă, o brunetă înaltă uimitoare ieși din mulțime și veni către ele.

- Lizzie King, numele meu este Sutton Smythe.

Lizzie se dădu înapoi când o mână elegantă se întinse spre ea.

- Știu cine sunteți.

- Doream doar să îți spun cât de incredibil de frumoase sunt aceste grădini. Uimitoare! Dumneata și doamna Schlieber sunteți adevărate artiste.

Nu se ascundea nimic în spatele expresiei femeii, nici urmă de falsitate, iar asta o făcu să se gândească la cât de prefăcută era Chantal.

- Este foarte amabil din partea dumneavoastră.

Sutton sorbi din paharul ei de cocktail, și rubinul masiv de pe inelarul ei drept luci.

- Mi-ar plăcea la nebunie să lucrezi pentru mine, dar știu că nu se poate - și respect acele limite. Trebuia să îți spun cât de mult vă apreciez talentul.

- Mulțumesc.

Sutton încuviință din cap, zâmbi și se îndepărtă. Nu ajunse departe, că oamenii se îngrămădiră în jurul ei, vorbindu-i, femeile analizându-i hainele, iar bărbații măsurându-i din priviri bunurile nefinanciare.

- Știți, este o persoană amabilă, murmură Lizzie.

Când nu primi nici un răspuns, întoarse privirea. Domnișoara Aurora se îndrepta către ușa bucătăriei, pasul fiindu-i ușurel și nesigur, ca și cum o dureau picioarele - și de ce nu ar fi durut-o? Și, serios, fusese la camera de gardă cu câte zile în urmă?

Lizzie era bucuroasă că bucătăreasa ieșise măcar o dată să vadă finalul mărșal al efortului colectiv. Poate că anul viitor aveau să o poată face să stea un pic mai mult.

De partea cealaltă, Chantal stătea la o masă cu alte șapte femei care erau versiuni ale ei: păsări exotice, costisitoare, cu penaj plătit în cea mai mare parte de către bărbații din viața lor. Peste douăzeci de ani, după ce copii pe care urmau să le aibă aveau să plece de acasă, aveau să arate că figurile de ceară ale lor, totul fiind ridicat, umplut și mărit.

În realitate, ele chiar munceau. Meseria lor era să rămână atrăgătoare pentru soții lor și pentru reproducere.

Foarte asemănător cu caii care dăduseră naștere cailor pursânge ce aveau să alerge pe pista aceea peste vreo două ore.

Lizzie se gândi la ferma ei, pe care o susținea prin forțe proprii. Nimeni nu putea să i-o ia - muncise pentru ea.

Cu mult mai bine decât să fie o lingușitoare de profesie.

Când își luă telefonul pentru a verifica dacă Lane îi trimisese vreun mesaj ca să o pună la curent, își spuse în sinea ei că între ei era diferit, pentru că ea nu avea nevoie de banii lui, ei nu îi păsa de poziția lui și nimeni nu avea să îi spună ei ce să facă.

Când văzu că nu avea nici un mesaj, simți un junghi în piept - și îl ignoră în mod intenționat în vreme ce puse telefonul deoparte.

Era diferit între ea și Lane...

Rahat. De ce gândea de parcă erau împreună?

capitolul 31

Samuel T. depăși oamenii înșirați ca oile la baza dealului Easterly, trecând în viteză cu Jaguarul său pe lângă mașini Mercedes, Audi, Porsche și limuzine și expediindu-i cu mâna pe valeții care încercau să îi facă semn să oprească.

Nu. Nu călătorea în furgonete cu marii nespălați. Și al naibii să fie dacă avea să își lase fata în mâinile vreunui mocofan de șaisprezece ani care putea să îi strice cutia de viteze când o parca într-o mocirlă.

Când ajunsese în vârful dealului, îi făcu cu mâna îngrijitorului singuratic și nu aruncă nici măcar un ochi către oamenii care coborau din furgoneta albă ce trăsesese în fața casei. Îndreptându-se către garaje, parcă paralel cu partea estică a vilei și opri motorul. Putea să audă zgomotele petrecerii, chiar și de aici, de la centrul de afaceri îndepărtat, trăncăneala sunând ca preambulul simfonic al unui solo măreț, dramatic.

Trecu multă vreme până să iasă din mașină.

„Te iubesc, Samuel T. Asta este cine suntem, cine am fost de când aveam șaisprezece ani.“

Sau ceva de genul acesta. Nu își amintea cu exactitate vorbele pe care le folosisese Gin, pentru că, atunci când ea îi vorbise, el fusese prea ocupat încercând să nu își piardă mințile.

Dumnezeule, lucrurile prin care trecuse cu femeia aceea! Toți anii aceia. Iar ea avea dreptate, desigur. El chiar se întâlnea cu chelnerițe și coafeze, pentru că ele nu erau ca ea, iar el chiar compara cu ea fiecare femeie pe care o întâlnea – și da, tuturor le lipsea ceva.

Nu dormise toată noaptea, conversația aceea revenindu-i în minte iar și iar.

În cele din urmă, lucrul care ieșise cel mai mult în evidență fuseseră acele lacrimi. O văzuse pe Gin într-o sută de mii de stări diferite, dar nu o mai văzuse plângând decât o singură dată. Asta fusese... cu vreo șaptesprezece sau optsprezece ani în urmă, când el era în primul

an la Universitatea din Virginia, iar ea era boboc la Sweet Briar. El venise acasă în vacanța de Paști, în cea mai mare parte din cauza părinților lui și doar puțin pentru Gin. Cum era de așteptat, se văzuseră.

Era o lume mică. Mai ales atunci când doreai să apari în calea altcuiva din Charlemont, Kentucky.

Fusese nevoit să vină să o caute, pentru că ea nu mai participase la nici una dintre petrecerile la care mergeau de obicei. Folosise ca scuză un joc de baschet cu frații ei – nu că și ajunsese până pe terenul care se afla în spatele garajelor. O găsisese lângă piscină, într-un hanorac și pantaloni scurți.

Îi spusese că renunța la Sweet Briar și se muta acasă pentru o vreme. Că nu îi plăcea la facultate. Că voia doar să se odihnească.

Nu fusese o surpriză. Copil sălbatic cum era, fusese greu de imaginat că avea să adere de bunăvoie la vreun program, indiferent că era vorba despre un curs de engleză sau despre un loc de muncă. Era mult mai potrivită pentru viața pentru care fusese crescută: de stăpână a casei.

Sfârșiseră prin a se certa. Întotdeauna sfârșeau prin a se certa.

Iar el ieșise ca o furtună. Ajunsese la poartă, gata să lase în urmă suprafața îngrădită cu ziduri de cărămidă, când, fără vreun motiv întemeiat, aruncase un ochi în spate.

Gin avea capul în mâini și plângea.

El se întorsese, dar ea fugise în casă și încuiase în urma ei ușile din sticlă.

Nu o mai văzuse cam un an după aceea. Mai ales pentru că, chiar și la ridicol de tânăra vârstă de douăzeci de ani, își dăduse seama că nu erau potriviți să fie împreună. Însă nu fusese în stare să facă în așa fel încât separarea să rămână definitivă. Nu fusese niciodată în stare să facă asta.

Atunci când ea renunțase la facultate, el știuse că ea era supărată că îl dezamăgise pe tatăl ei. Chiar și fetele

de bani gata trebuiau să aibă educație – genul „care se cuvenea”. Totuși, ea trecuse peste traumă.

Lacrimile ei din ziua precedentă îl marcaseră.

Dacă...

Hristoase, se temea că ea vorbise serios. Și ce era la fel de șocant? Că el se simțea pregătit să înceteze cu certurile. Nu era o înfrângere dacă oponentul își lăsa jos sabia în același timp cu tine.

Se mințea pe el însuși dacă credea că exista altcineva pe planetă pentru el în afară de încăpățânata, răsfățata și pacostea aceea.

Ea avea inima lui în palma ei din prima zi în care o zărise.

Ieșind din mașină, își dădu părul pe spate și își încheie nasturii din față ai hainei sport cu pătrățele roz, albastru-deschis și galben. Aplecându-se, își luă de pe scaunul din față pălăria de paie pentru derby și și-o așează pe cap.

Se folosi de prima ușă laterală pe care o găsi și se trezi în debaraua bucătăriei. Evitând haosul organizat de acolo, ieși în grădină, în mijlocul petrecerii.

– Iată-l!

– Samuel T.!

– Un cocktail pentru tine!

Amici de ai săi, bărbați pe care îi cunoștea de la grădiniță, veniră la el, strângându-i mâinile, vorbind despre pronosticuri pentru cursă și despre cât de tare avea să fie pista din cauza vremii uscate. El răspunse doar pe jumătate atent, ochii săi cercetând mulțimea.

– Vă rog să mă scuzați, zise.

Nu așteptă nici un răspuns, ci merse cu pași mari de-a lungul cortului, trecând de chelneri cu tăvi și oameni care întindeau mâna către el.

Gin stătea cu spatele către el, rochia de mătase de culoarea piersicii pe care o purta lăsându-i umerii dezgoliți; eșarfa pe care și-o legase cu fundă la gât atârna până la picioarele ei lungi.

Îi dis plăcu profund felul în care inima îi bătu cu putere în piept. Disprețui faptul că își șterse discret palmele pe buzunarele duble ale jachetei.

Și chiar nu aprecie faptul că fu nevoit să își dreagă glasul.

- Gin?

Cum ea nu se întoarse, ci continuă să privească țintă în direcția râului, își puse mâna pe brațul ei...

Gin se răsuci atât de iute, încât cocktailul ei se vărsă pe jacheta lui, lăsând o dâră umedă.

Nu că lui îi păsa.

- Ești cam agitată? zise el trăgănat, încercând să își recupereze o parte din farmec.

- Îmi pare rău. Întinse mâna cu un mic șervet cu monogramă. Ah, am stricat...

- Te rog. Am unul de rezervă în portbagaj.

În principiu, din cauză că transpira când stătea în boxe la curse - și al naibii să fie dacă avea să își petreacă restul serii în halul ăla.

- Așadar, ești gata de ziua cea mare? întrebă ea în timp ce el își scoase jacheta.

El își împăturea jacheta când își dădu seama că ea nu îl privea în ochi.

- Ei bine? îl îndemnă. Fratele meu are un cal în cursă. Poate doi? Procreați de nemernicul acela nesuferit de Nebekanzer.

Îi evită în continuare privirea.

Printre dinți, el mormăi:

- Urăsc să sar din avioane.

Asta o făcu să îl privească. Dar numai pentru o clipă.

- Poftim?

Când ochii aceia albaștri ai ei se întoarseră către râu, el blestemă.

- Ascultă... Gin.

- Da?

Era atât de împietrită, remarcă el. Și cu mult mai mică decât el. Ciudat, nu observase niciodată diferența

de înălțime în vreme ce și-o trăgeau. Aproape cincizeci de kilograme și cincisprezece centimetri în înălțime mai puțin nu însemnau absolut nimic când gura aceea a ei îi făcea viața un iad.

- M-am gândit la ce ai spus. Și, să fiu sincer... ai dreptate. Ai perfectă dreptate. În legătură cu tot.

Nu știa sigur ce aștepta să primească drept răspuns - dar nu căderea umerilor ei, cu siguranță. Părea... învinsă.

- Nu sunt cu nimic mai bun decât tine la asta, zise el. Vreau să... ei bine, la naiba, Gin, eu te iub...

- Oprește-te, izbucni ea. Nu o spune. Te rog... nu acum. Nu...

- Bună dimineața, Samuel T. Ce mai faci?

Apariția unei a treia persoane fu observată cam la fel ca prezența unei muște zburând prin casă...

Numai că Richard Pford își puse brațul în jurul taliei lui Gin și continuă cu:

- I-ai spus vestea cea bună?

Pentru întâia oară în viața lui, Samuel T. simți dușul rece al groazei. Ceea ce, având în vedere unele dintre lucrurile pe care le făcuse în ultimele două decenii, spunea ceva.

- Și care ar putea fi aceea? întrebă el târăgănat. Deschideți împreună o afacere bănoasă vânzând organe pe internet?

Ochii mici ca mărgelele ai lui Pford deveniră răutăcioși.

- Ai o imaginație atât de bogat! Sunt sigur că le este de ajutor clienților tăi.

- Având în vedere etica ta în afaceri, nu cred că ești în măsură să comentezi, Pford. Își concentrează atenția asupra lui Gin, pieptul devenindu-i ca de piatră. Așadar, ai ceva să îmi spui, nu?

Drept răspuns, Pford luă mâna ei stângă și o împinse înainte.

- Ne vom căsători. Luni, de fapt.

Samuel T. zâmbi.

- O veste minunată. Cu adevărat... Și, Richard, permite-mi să fiu primul care să te felicite. Și-o trage ca un animal sălbatic, mai ales atunci când o iei pe la spate - dar sunt sigur că deja știi asta. Jumătate din țară știe.

Când Richard începu să improaște diverse, Samuel T. se aplecă și o sărută pe Gin pe obraz.

- Ai câștigat, îi șopti la ureche.

Intorcând spatele fericitului cuplu, merse înapoi la amicii lui. Apucă două pahare de cocktail de la un chelner aflat în trecere. Le bău ca și cum ar fi fost apă.

- Ce ai pe față? îl întrebă cineva.

- Poftim?

- Ți se scurge ceva.

Trecu o mână peste ochiul care îl mânca și se încrunătă când văzu umezeala.

- Am fost stropit cu băutură.

Unul dintre bărbați izbucni într-un hohot de râs.

- Vreo femeie ți-a aruncat, în sfârșit, una în mutră? Era și timpul!

- Am primit ce am meritat, cu siguranță! zise el umil, în timp ce luă un al treilea pahar. Dar nu vă temeți, domnilor, nu mă dau eu așa ușor bătut.

Masa vui, bărbații îl bătură pe spate, iar cineva trase o femeie și o împinse înainte. Când ea își puse brațele în jurul gâtului său și se lipi de trupul lui, el luă ceea ce i se oferă, sărutând-o adânc și pipăind-o, deși erau în public.

- Ah, Samuel T., șopti ea, lipită de gura lui. Am așteptat o veșnicie să îmi faci asta.

- Și eu, scumpo. Și eu.

Ea nu îl cunoștea destul de bine încât să recunoască lipsa de entuziasm din vocea lui. Iar lui nu îi putea păsa mai puțin de încântarea din glasul ei.

Dar avea să fie de ajuns.

Trebuia să salveze cumva aparențele... altfel nu avea să fie în stare să mai reziste acolo nici măcar un minut.

Când Lane trecu cu camioneta lui Mack printre stâlpii de piatră de la grajdurile Red & Black, alea cu copaci din fața lui păru lungă de o sută de kilometri, iar mănunchiul de grajduri și de clădiri – la o distanță atât de depărtată, încât ar fi putut la fel de bine să se afle într-un alt stat.

Continuă să înainteze, făcând praful să se ridice în urma lui, mișcându-se dezordonat în lumina dimineții.

Știa asta pentru că se tot uita în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu fusese urmărit.

Aleea pietruită forma un cerc în fața celui mai mare dintre grajduri, iar el parcă într-o parte, jumătate pe iar-bă. Nu avea nici un motiv să încuie când ieși. La naiba, chiar lăsă cheile în contact.

O respirație profundă, și fu înapoi în copilărie, când venise aici ca să lucreze în vacanțele de vară din timpul liceului. Bunicii lui erau adepții insuflării unei etici bune de lucru. Părinții lui nu fuseseră chiar atât de preocupați de asta.

Mergând la căsuța administratorului, i se păru greu de crezut că fratele lui era cu adevărat înăuntru. Edward fusese cândva o adevărată fiară în lume, fiind în mișcare, mereu în mișcare, un cuceritor căutând în mod constant victoria, fie în sporturi, fie în afaceri, fie cu femeile.

Iar acum... clădirea aceasta micuță? Asta era totul?

Când ajunse la ușă, ciocăni în rama ecranului.

– Edward? Ești înăuntru, Edward?

Ca și cum ar fi putut fi altundeva.

Bum, bum, bum.

– Edward? Eu sunt...

– Lane? se auzi o voce înăbușită.

Își dresе glasul.

– Da, eu sunt. Lane. Trebuie să discut cu tine.

– Așteaptă.

Când, în cele din urmă, ușa se deschise, Lane îl văzu pe bunicul său stând în picioare în fața lui, nu pe fratele său. Edward era atât de slab, încât blugii îi atârnavă ca pantalonii unui bătrân pe oasele soldurilor, și era ușor

adus de spate, ca și cum durerea pe care o îndurase îi modificase șira spinării către poziția fetală.

- Edward...

Primi drept răspuns un mormăit și niște mișcări din mână care arătau că era alegerea lui dacă deschidea ușa și intra.

- Scuză-mă că iau loc, zise Edward când se întoarse la fotoliul în care, fără îndoială, se aflase. Nu este deloc plăcut să stau în picioare.

Mormăitul fu aproape înăbușit în vreme ce se lăsă pe fotoliu. Lane închise ușa. Își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Așa carevasăzică...

- Te rog să nu te obosești să comentezi despre cât de bine arăt.

- Eu...

- De fapt, acum, că m-ai văzut, poți pleca. Fără îndoială că domnișoara Aurora te-a obligat să vii aici, ca să confirmi faptul că încă respir.

- Nu se simte bine.

Asta capătă atenția fratelui său.

- Cum așa?

Povestea veni iute: camera de gardă, arăta bine după aceea, muncea pentru petrecere.

Ochii lui Edward își pierdură focusul.

- Așa este ea, cu siguranță. Va trăi mai mult decât noi toți.

- Cred că i-ar plăcea să te vadă.

- Nu mă voi întoarce niciodată în casa aceea.

- Ar putea veni ea aici.

După un moment îndelung, privirea aceea fixă se întoarse.

- Crezi sincer că i-ar fi de vreun folos să mă vadă? Înainte ca Lane să apuce să comenteze, Edward continuă: Și apoi, nu mă dau în vânt după vizitatori. Că veni vorba despre găzduire, de ce nu te bucuri de petrecere? Am primit o invitație, lucru pe care îl găsesc un pic ironic. Nu m-am deranjat să răspund - o încălcare îngrozitoare

a bunelor maniere, dar, în noua mea încarnare, amabilitățile sociale sunt anacronisme dintr-o altă viață.

Lane se plimbă prin încăpere, uitându-se la trofee.

– Ce te frământă? întrebă Edward. Nu duci niciodată lipsă de cuvinte.

– Nu știu cum să spun asta.

– Incepe cu un substantiv. Un nume propriu – dacă acesta nu este Edward. Te asigur, nu mă interesează nici o predică despre cum ar trebui să îmi pun viața în ordine.

Lane se întoarce cu fața către fratele său.

– Este vorba despre tata.

Pleoapele lui Edward se coborâra.

– Ce este cu el?

Imaginea Rosalindei în scaunul acela, plus vocea lui Chantal care îi spunea că era însărcinată și că nu avea să plece din casă făcură ca buzele să i se curbeze și să îi dezvelească dinții.

– Îl urăsc. Îl urăsc al dracului de tare. Ne-a distrus pe toți.

Înainte ca Lane să se apuce de povestit, Edward întinse palma și scoase un oftat istovit.

– Nu este nevoie să o spui. Vreau doar să știu cum ai aflat.

Lane se încruntă.

– Stai, știi?

– Bineînțeles că știu. Eram acolo.

„Nu, nu“, se gândi Lane. Edward nu putea fi implicat în pierderile de bani. Bărbatul era strălucitor în afaceri și cinstit ca un cercetaș.

– Nu puteai să... Nu. Lane clătină din cap. Te rog, spune-mi că tu nu ești...

– Nu fi naiv, Lane. Afacerea trebuie să fie pe primul loc.

– Rosalinda este moartă, Edward. S-a sinucis ieri, în biroul ei.

Acum, fu rândul lui Edward să se dea înapoi.

– Poftim? De ce?

Lane aruncă mâinile în aer.

- Crezi că asta nu ar afecta-o și pe ea?

Edward se încruntă.

- Despre ce dracului vorbești?

- Despre bani, Edward. Iisuse Hristoase, nu fi obtuz!

- De ce ar afecta-o pe ea faptul că tata nu a vrut să plătească răscumpărarea mea?

Lane încetă să respire.

- Ce ai spus?

Edward își frecă ochii ca și cum îl durea întregul craniu. Apoi, luă sticla de lângă el și trase o dușcă sănătoasă direct din ea.

- Chiar trebuie să facem asta?

- Nu a plătit pentru eliberarea ta?

- Bineînțeles că nu. Întotdeauna m-a urât - nu aș exclude faptul ca el să fi pus la cale toată treaba.

- Dar... a spus presei, ne-a spus nouă... că negocia cu ei.

- Iar eu eram acolo, ascultând de partea cealaltă a fiului. De asemenea, au fost... repercusiuni... în urma nerespectării acordului.

Stomacul lui Lane începu să se revolte.

- Ei te-ar fi ucis.

După o nouă dușcă, Edward își lăsă capul să îi cadă pe fotoliu.

- Nu știi, frate... că ei *chiar* m-au ucis? Acum, despre ce dracului vorbești tu?

capitolul 32

Era un gen ciudat de euforie, se gândi Gin în timp ce se plimba printre oaspeții familiei ei, salutându-i cu o plecare a capului pe cei care o priveau în ochi și vorbind atunci când i se cerea.

Senzația de vată care îi învăluise trupul era ceva între o beție zdravănă și o băuțură cu Xanax, lumea îndreptându-se către ea printr-un filtru care încetinea timpul,

îngroșa aerul făcându-l ca o budincă și îndepărta capacitatea pielii ei de a percepe temperatura.

Richard le spunea tuturor despre logodna lor, mândria de pe chipul lui fiind asemănătoare cu cea a unui bărbat care tocmai cumpăraseră o casă nouă în Vail sau, poate, un iaht. Nu părea să observe șocul subtil care era iute ascuns – sau poate nu îi păsa.

„Ai câștigat.”

Auzind vocea lui Samuel T. în capul ei, trase adânc aer în piept. „Sincronizarea, sincronizarea”, se gândi. Sincronizarea era totul.

Asta și banii.

Samuel T. și oamenii ca el erau foarte bogați după orice standarde. Nu aveau o rezervă de cincizeci sau de șaiszeci de milioane ca să umple un crater din bilanțul familiei ei. Numai cei ca Richard Pford aveau – și, ca o femeie obișnuită să primească mereu ceea ce dorea, avea să se folosească de noua ei poziție ca soție a ticălosului pentru a-și ajuta rudele.

Și nu doar la nivel de afaceri.

O strângere a cotului ei o făcu să întoarcă iute capul. Richard se apropie.

– Am spus să vii încoace.

– Voi merge înăuntru pentru o clipă.

– Nu, vei rămâne alături de mine.

Privindu-l drept în ochi, ea îi spuse:

– Sângerez între picioare, iar tu știi de ce. Este un lucru pe care nu prea pot să îl ignor.

O expresie de dezgust întări trăsăturile acelea pe care ea deja învăța să le urască.

– Da. Ocupă-te de asta.

Ca și cum trupul ei era o mașină cu tabla îndoită care trebuia reparată.

Îndepărtându-se, descoperi că întârzierea în jurul grupurilor de oameni care vorbeau prea tare și râdeau prea mult îi provoca o neliniște usturătoare, iar sentimentul nu se disipă când păși în interiorul rece de la Easterly.

Deși era adevărat că începuse să sângereze de îndată ce Richard o revendicase, se ocupase deja de acest lucru cu un absorbant.

Nu, se afla aici dintr-un motiv diferit.

Și știa exact unde să meargă.

Ultima oară când făcuse sex în casa asta – excluzând întâlnirea aceea scurtă din grădină de cu două seri în urmă și de ceea ce se petrecuse mai devreme în dormitorul ei, era... fusese cu aproape doi ani în urmă. Practic, pusese capăt zbenguieiilor cu ani în urmă, când Amelia ajunsese destul de mare cât să știe ce însemna o târfă.

Nu exista nici un motiv pentru ca draga de Amelia să fie martoră la lucrurile pe care oricum urma să le audă de la alții despre mama ei. Cel puțin, așa considerase Gin întotdeauna, ar fi putut să nege în mod credibil.

Cu doi ani în urmă, într-o oarecare seară de joi, după o cină liniștită, lipsită de evenimente, se trezise că face o boroboacă.

În pivnița pentru vin.

Pornind pe coridorul personalului, unde se aflau biroul Rosalindei și al domnului Harris – sau, mai degrabă, unde acum se afla doar al majordomului –, deschise o ușă lată și nu fu absolut deloc surprinsă să descopere strălucirea unei lumini la capătul scărilor.

Toată șampania și chardonnay-ul pentru petrecere fuseseră livrate în zona de pregătire, și, oricum, colecția privată a familie nu ar fi fost folosită pentru o astfel de ocazie.

Coborârea ei fu tăcută, tiparul scândurilor care scârțâiau fiind memorat de mult, din zilele ei de adolescență, când fura sticle din adâncul imensei pivnițe. Când ajunsese la treptele de la capăt, își scoase pantofii și îi puse deoparte. Cimentul denivelat fu ca o calmare rece a tălpilor ei, iar nasul amenință să strănute când mucezeala începu să se facă simțită în sinusurile ei.

Trecând pe lângă adăposturile antibombardament care fuseseră făcute în anii 1940 din zidărie cu plumb așezată în unghiuri drepte, merse fără să facă zgomot,

înfășurându-și brațele în jurul ei – deși acesta era în principal un reflex, lucru pe care îl făcea pentru că ar fi trebuit să îi fie frig aici, jos.

Cum era de așteptat, când se apropie de sursa de lumină, văzu exact ce se așteptase să vadă.

Pivnița pentru vin era separată de partea mai mare a pivniței printr-un perete de sticlă prevăzut cu suporturi de lemn și o ușă cu cifru. De partea cealaltă, încăperea strălucitoare, căptușită cu mahon, era plină de rafturi pentru sticle făcute manual, mii de loturi de vin neprețuit ascuns și protejat atât de schimbările de temperatură, cât și de hoți de natură umană. În centru, o masă de degustare cu fotolii vișinii din piele era menită a fi folosită – și avea loc un fel de degustare.

Mielușeaua de sacrificiu al lui Samuel T. era întinsă pe suprafața lucioasă, părul ei blond revărsându-se pretutindeni, trupul ei gol lucind în lumina slabă. Rochia ei de culoarea piersicii fusese aruncată neglijent pe spătarul unuia dintre scaune, și capul lui Samuel T. era între coapsele ei, mâinile lui strângându-i șoldurile, iar degetele ei fiind înfipite în părul lui.

Stând în picioare în întuneric, Gin îl privi terminându-și treaba și întorcând-o pe femeie cu spatele. Cu mâini aspre, el își eliberă erecția și o încăleacă.

Femeia strigă destul de tare încât vocea răgușită să poată fi auzită de cealaltă parte a sticlei.

De data aceasta, Gin nu se puse în locul femeii.

Îl văzuse făcând sex de multe ori – el fiind uneori conștient de asta, alteori nu –, și, inevitabil, trupul ei răspunsese ca și cum ea era cea care se afla sub el, peste el, lipită de perete de către el.

Nu și acum.

Ar fi fost prea dureros.

Pentru că știa că nu putea să îl mai aibă vreodată.

„Ai câștigat.”

După toți anii de luptă, ea fusese cea care depusese armele prima, iar el nu o crezuse. Și, atunci când o luase

în serios în cele din urmă, evenimentele conspiraseră împotriva lor.

El nu avea să mai joace cu ea acest joc. Ea văzuse semnele hotărârii lui atunci când acesta îi respinsese declarația de dragoste, cu o zi în urmă – iar ultimul cui fusese înfipt în coșciugul acela afară, în grădină.

Totul luase sfârșit.

Gin rămase unde se afla până când el ajunsese la orgasm, capul lui dându-se pe spate și gâtul încordându-i-se. Însă chipul lui nu arătase nici o urmă de plăcere. Schimbarea poziției fusese un lucru realizat de trupul lui, comanda părând a nu porni de la creier.

El era la fel de trist cum se simțea și ea, cu chipul lipsit de expresie.

Între timp, femeia fu cutremurată de spasme care erau prea inestetice pentru a fi simulate: fără îndoială, ar fi preferat să îl fi impresionat, în speranța că acesta avea să fie un început pentru ceva, dar pozițiile de star porno erau greu de realizat atunci când Samuel T. se afla înlăuntrul tău.

Gin se ascunse în grabă, știind că el avea să plece repede.

Și așa fu.

Câteva momente mai târziu, ușa se deschise.

– Sigur, zise Samuel T. pe un ton nepăsător. Mi-ar plăcea foarte mult.

– Mă ajuți să îmi pun rochia?

– Te descurci singură. Haide, ar fi mai bine să plecăm.

Chicoteli. Și agitație, fără îndoială, sunetul de tocuri înalte care loveau podeaua de ciment răsunând pretutindeni.

– Mă ții de mână? Întrebă femeia.

– Sigur. Cu plăcere.

Se auzi plescăitul a două perechi de buze care se întâlneau, și zgomotele dispărură în depărtare.

După o vreme, Gin ieși din umbre. Lumina fusese lăsată aprinsă în interior, ceea ce nu îi stătea în fire lui Samuel T. Ceea ce cei mai mulți nu știau despre el era

nevoia lui compulsivă ca lucrurile să fie în ordine. În ciuda faptului că dusesse o viață de fustangiu toată adolescența și viața lui adultă, nu putea face față lucrurilor nelalocul lor. În toate, de la costumele pe care le purta, la mașinile pe care le avea, de la biroul lui de avocatură până la relația cu mama și tatăl lui, era un bărbat care își ascundea natura meticuloasă în spatele măștii de pierde-vară fără nici o grijă.

Ea știa adevărul.

Era o intimitate pe care ea era gata să parieze viața singurului ei copil că el nu o împărtășea cu nimeni altcineva.

Acum, ea se cutremură. Dar nu din cauza aerului rece și a umezelii.

Sentimentul inevitabil că distrusese cu adevărat ceva îi tăie răsuflarea. Ghemuindu-se, se lipi cu spatele de peretele de sticlă al pivniței... și plânse.

capitolul 33

În timp ce Edward îl ascultă pe Lane vorbind despre finanțele personale ale familiei, despre faptul că mama lor fusese declarată incompetentă și că acea administrație băuse cucută ca să se sinucidă, se trezi că se simțea detașat de toată povestea.

Nu că nu îi păsa.

Întotdeauna își făcuse griji pentru frații lui, și asta nu dispăruse, chiar și după toate cele prin care trecuse.

Dar păreau ca explozii care aveau loc undeva în depărtare, luminile și zgomotul reușind să îi capteze atenția, dar nu destul cât să îl ridice din fotoliul său, literalmente sau în sens figurativ.

- Așadar, am nevoie de ajutorul tău, conchise Lane.

Edward își duse din nou sticla la gură. De data aceasta însă, nu bău. O coborî din nou.

- Cum, mai exact?

- Am nevoie de acces la dosarele financiare - cele reale, care nu au fost aranjate pentru consiliu sau presă.

- Nu mai lucrez pentru companie, Lane.

- Să nu îmi spui că nu ai putea accesa serverele dacă vrei cu adevărat.

Lane avea dreptate. Edward fusese cel care pusese la punct sistemul de computere.

Urmă o tăcere lungă, apoi Edward merse până la capăt cu o altă înghițitură de alcool.

- Sunt încă destul de mulți bani. Tu ai fondul tău fiduciar, Maxwell îl are pe al lui, Gin mai are vreun an sau cam așa ceva...

- Împrumutul acela de cincizeci și trei de milioane de dolari de la Prospect Trust se apropie de scadență.

- Probabil că nu este garantat, altfel Monteverdi nu ar fi atât de îngrijorat. Așadar, nu este ca și cum ar veni să ia casa.

- Monteverdi va merge la presă.

- Nu, nu o va face. Dacă chiar a acordat un împrumut fără garanție de asemenea magnitudine, trebuie să o fi făcut fără știrea consiliului lui și violând legile federale ale societăților comerciale. Dacă împrumutul nu este achitat la timp, singurul lucru care va apărea în presă va fi anunțul că Monteverdi se pensionează devreme pentru a „petrece timp cu familia sa”. Edward clătină din cap. Înțeleg că vrei să știi mai multe, dar nu știu unde crezi că vei ajunge cu asta. Nu ar trebui să îți faci tu grijă pentru datoriile astea. Acum, locuiești în Manhattan. Cărui fapt se datorează interesul subit față de oamenii care trăiesc la Easterly?

- Sunt familia noastră, Edward.

- Și?

Lane se încruntă.

- Înțeleg că nu te simți ca fiul lui William Baldwine. După felul în care te-a tratat în toți anii aceștia, înțeleg. Dar... cum rămâne cu casa? Cu pământul, afacerea?

- Bradford Bourbon Company are un miliard de dolari venit anual. Chiar dacă ne uităm la valoarea netă,

nu la cea brută, chiar dacă datoria personală este de cincizeci sau chiar de o sută de milioane, acesta nu este un lucru catastrofal având în vedere câte acțiuni deține familia. Băncile vor împrumuta între șaizeci și șaptezeci la sută din valoare dintr-un portofoliu de investiții – ai putea finanța plata acestei sume de unul singur.

– Dar dacă nu a fost împrumutat doar atât? Și nu ar trebui ca tata să fie tras la răspundere? De asemenea, cum rămâne cu mama?

– Dacă aș lua-o în direcția asta și să-mi doresc vreun fel de justiție pentru bărbatul acela, aș fi de-a dreptul nebun. Și, din câte am auzit eu ultima oară, mama nu se dăduse jos din patul ei decât ca să facă baie, timp de cinci ani. Fie că s-ar afla la Easterly, fie că ar fi într-un azil, nu ar observa diferența. Când Lane lăsă un alt blestem să îi scape printre buze, Edward clătină din nou din cap. Sfatul meu pentru tine este să îmi urmezi exemplul și să te îndepărtezi. Eu ar fi trebuit să fi mers chiar mai departe – cel puțin tu ai New Yorkul. Să nu ai nici o îndoială: te vor mânca de viu, mai ales dacă urmezi calea aceasta răzbunătoare pe care te afli. Se cufundă în tăcere și apoi simți teamă preț de un moment. Nu vei câștiga, Lane. Sunt... lucruri... care au fost făcute în trecut împotriva unor oameni care au încercat să iasă în față în legătură cu anumite probleme. Și unele dintre ele au fost făcute împotriva membrilor familiei.

El ar fi trebuit să știe.

Lane merse la fereastră, privind afară ca și cum drapelele nu ar fi fost trase.

– Așadar, vrei să spui că nu mă vei ajuta.

– Îți spun că drumul rezistenței minime este cel mai bun pentru sănătatea ta psihică.

Și fizică.

– Renunță, Lane. Treci peste, mergi mai departe. Trebuie să accepți ceea ce nu poți schimba.

Liniștea se lungi din nou, apoi Lane privi dincolo de aerul stătut dintre ei.

– Nu pot face asta, Edward.

- Atunci, sunt funeraliile tale...

- Soția mea este însărcinată.

- Din nou? Felicitări!

- Divorțez de ea.

Edward ridică dintr-o sprânceană.

- Nu este răspunsul tipic al unui viitor tată. Mai ales având în vedere câtă pensie alimentară vei datora.

- Nu este al meu.

- A! Asta explică...

- Ea zice că este al tatei.

Când ochii li se întâlniră, Edward împietri.

- Îmi cer scuze. Poftim?

- M-ai auzit. Zice că îi va spune mamei. Și că nu are de gând să plece. Urmă o pauză. Desigur, dacă se dovedește că sunt probleme financiare, atunci nu voi fi obligat să îl las pe bastardul tatălui nostru să trăiască în casa familiei. Chantal va pleca în altă parte și va găsi un alt idiot bogat pe care să sară.

O durere ciudată țâșni în antebrațul lui Edward, și el aruncă un ochi către mână. Acesta se blocase cumva pe sticlă, cu o strânsoare atât de puternică, încât articulațiile degetelor aproape că ieșeau prin pielea lui palidă.

- Minte? se auzi întrebând.

- Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de tata, aș fi spus că e posibil. Dar nu, nu cred că minte.

Când Samuel T. ieși din pivniță, nu avu probleme să ignore tot ce îndruga femeia cu care era. Vocea ei reușea să îl secătuiască; dacă s-ar fi concentrat cu adevărat asupra vorbelor, probabil că ar fi intrat în comă.

- ... Și apoi vom merge la club! Toată lumea va fi acolo, și putem...

De fapt, extenuarea probabil nu venea de la ea. Cel mai probabil, era rezultatul faptului că depusese armele, după o bătălie lungă de zece ani.

Fusese obligat să reguleze pe cineva în pivniță. Era felul lui de a șterge totul cu buretele, arzând în mod

metaforic ultima amintire pe care o avea de când se afla-se înlăuntrul lui Gin aici, la ea acasă. Celelalte locuri în care fusese cu ea, fie că erau la ferma lui, la diverse hoteluri, în Vail sau în Michigan... avea să le bifeze și pe acestea – până când avea să acopere fiecare amintire cu o altă femeie.

– De Ziua Eroilor? Pentru că am putea merge la moșia părinților mei din Valea Loarei – știi, să evadăm...

În timp ce flecăreala continua, Samuel T. își aminti motivul pentru care prefera să se culce cu femeii măritate. Când făceai sex cu cineva care trebuia să își facă griji din cauza unui soț, nu existau așteptări legate de o relație.

Treptele înspre parter nu puteau apărea mai repede. Și, deși era gata să le urce câte două odată, doar ca să scape de moara stricată din spatele lui, fu destul de gentleman încât să se oprească și să îi facă semn femeii să urce prima.

– O, mulțumesc, zise ea, urcând în grabă.

El se pregătea să o urmeze, când se opri. Cu coada ochiului, zări pe podea străfulgerarea a ceva colorat.

O pereche de pantofi cu toc cui. De culoarea piersicii, făcuți din satin. Louboutin.

Își stoarse creierii și încercă să își amintească unde îi văzuse.

– Samuel T.? zise femeia din capătul scării. Vii?

Erau pantofii lui Gin. Ea se afla acolo jos. Coborâse aici... ca să privească.

Și nu îi oprise.

Primul lui impuls fu să zâmbească și să plece pe urma ei, dar reflexul acela fusese născut din felul în care relaționaseră atâta vreme. Însă nu dură mult.

Tot ce trebui să facă fu să se gândească la inelul acela de pe degetul ei. La bărbatul acela stând alături de ea. Vestea care avea în curând să fie cunoscută la nivel național.

Ciudat, nu îi păruse niciodată de toți ceilalți bărbați cu care fusese Gin. Nu știa dacă asta era din cauza

regulii „ochi pentru ochi“, pentru că și el se culca cu un număr egal, sau dacă avea vreun fel de ciudățenie care îl făcea să o dorească și mai mult știind că ea regulase și supsesse alți bărbați...

Un lucru era sigur.

Richard Pford era sursa unei gelozii imense. Avusese nevoie de toată puterea de stăpânire pentru a nu-i arunca acelei risipe de spațiu o privire încruntată care să îi lase o gaură în ceafă.

- Samuel T.? S-a întâmplat ceva?

El privi în sus, pe scări. Lumina care venea din spatele femeii o transformă în nimic mai mult decât o umbră, un ansamblu de curbe lipsit de chip, cu o greutate cu nimic mai mare decât cea a unei năluci.

Din nu se știe ce motiv, îi veni să ia pantofii, dar îi lăsă în urmă în timp ce răspunse întrebării femeii. Ajungând la același nivel cu ea, își dresе glasul.

- Ne vedem acolo.

Zâmbetul ei păli.

- Credeam că mergem împreună la curse.

La curse?

Ah, da. Derby-ul încă nu avusese loc. Sărise în viitor la petrecerea de după, care avea loc la club.

- Am niște treburi de care trebuie să mă ocup. Ne vedem acolo.

- Unde pleci?

Întrebarea îl făcu să își dea seama că o luase către bucătărie, nu către petrecere.

- Așa cum am spus, am niște treburi.

- Bine, zise ea, dându-și părul peste umăr. În regulă. În care lojă stai?

- Te caut eu.

- Bine.

O putea simți stând în holul personalului, lângă biroul majordomului, în timp ce el se îndepărta cu pași mari, ca și cum se ruga lui Mary Sue, Sfânta Ocrotitoare a Debutantelor, ca el să se întoarcă și să fie însoțitorul

care sperase ea ca avea să apară mulțumită acelei partide subterane de sex.

Samuel T. nu privi înapoi. Și nu acordă nici o atenție oștii de bucătari din bucătăria domnișoarei Aurora. Bucătăreasa familiei nu se zărea nicăieri, probabil din cauză că luase la rost pe vreun impertinent proaspăt ieșit din școala culinară explicându-i Cum Se Făceau Lucrurile la Easterly.

Până și inima lui tresăltă când auzi sunetul vocii aspre a domnișoarei Aurora.

Ieșind pe ușa laterală care îl aduse cât se putea de aproape de garaj, făcu o pauză când închise ușa și se lipi cu spatele de ea. Cald. O altă zi fierbinte, lucru care nu era deloc o surpriză. Pe de altă parte, în Charlemont, dacă nu îți plăcea vremea, tot ce aveai de făcut era să aștepți cincisprezece minute.

Așa că nu ar fi fost o surpriză dacă ar fi dat cu grindină chiar la derby.

Dumnezeule, era obosit!

Nu... se simțea bătrân...

Un răget răgușit se auzi din partea stângă, dar nu era o mașină sport. Era o rablă de camionetă, care venea pe aleea de serviciu.

Bietul om, oricine ar fi fost el. Angajaților nu le era îngăduit să parcheze nicăieri în apropierea casei într-o zi ca aceasta.

Samuel T. băgă mâna în buzunar și scoase cheia mașinii sale. Apoi, începu să se îndrepte alene către locul în care își ascunsese Jaguarul, în apropierea casei.

Nu ajunsese departe.

Prin parbrizul acelei camionete vechi zări un chip familiar.

- Lane? Când camioneta opri lângă intrarea din spațiul centrului de afaceri, Samuel T. schimbă direcția și merse într-acolo. Lane? strigă. Ai început deja să scazi standardele?

Fereastra de pe partea șoferului se deschise și Lane făcu un semn rapid cu degetul de-a latul gâtului.

Samuel T. privi împrejur. Nu se zărea nimeni, nicăieri. Angajații erau înăuntru sau își vedeau de treabă în cort ori în grădini. Oaspeții nu s-ar fi înjosit să vină aici, unde s-ar fi putut afla oamenii de rând.

Când se apropie de camionetă, se aplecă înăuntru.

- Nu este nevoie să faci asta pentru divorț...

Se cufundă în tăcere când își concentrează atenția asupra bărbatului care ședea alături de cel mai nou client al său.

- Edward? murmură.

- Cât mă bucur să te văd din nou. Numai că bărbatul nu întoarse capul. Ochii îi rămăseseră ațintiți asupra bordului din fața lui. Ești la fel de bine ca de obicei.

Când vorbele fură rostite, bărbia acelui craniu se deschise și se închise, golurile din obrajii aceia adâncindu-se și mai mult. Deși nu era politicoș, era imposibil să nu cercetezi trupul acela.

Sfinte... Dumnezeuule, pantalonii îi atârnau pe coapsele care erau ca niște scobitori, iar jacheta lălâie îi atârna pe umerii care aveau lățimea unui umerăș.

Edward își dresе glasul și coborî mâna ca să ridice de pe podea o șapcă cu BBC. Când și-o așeză pe cap și trase cozorocul în jos ca să își acopere fața, Samuel T. fu rușinat pentru că se zgâise.

- Mă bucur să te văd, Edward.

- Nu l-ai văzut.

- Poftim?

- Nu l-ai văzut. Ochii lui Lane ardeau. Nici pe mine. Ai înțeles, domnule avocat?

Samuel T. se încruntă.

- Ce dracului se petrece?

- Nu vrei să știi.

Samuel T. privi de la un frate la celălalt. Ca avocat, fusese implicat în multe zone cenușii, evitându-le sau intrând în ele în mod deliberat. De asemenea, învățase, de-a lungul timpului, că unele informații nu meritau să fie cunoscute.

- Am înțeles, zise, cu o înclinare a capului.

- Mulțumesc.

Înainte să se îndepărteze, Samuel T. se forță să afișeze un zâmbet.

- Apropo, felicitări pentru nou-venitul din familia voastră.

- Poftim?

- Sunt foarte sigur că nu l-ai fi ales pe Richard Pford să îți fie cumnat, dar trebuie să te obișnuiești atunci când dragostea plutește în aer.

- Despre ce dracului vorbești?

Samuel T. își dădu ochii peste cap. Exact ca Gin.

- Sora ta este logodită cu Richard Pford. Să aveți un derby bun, domnilor! Poate vă voi vedea pe amândoi... „Dar, desigur, nu pe amândoi.“ Dacă aveți nevoie de mine, știți exact unde să mă găsiți.

„Adică oriunde nu se află sora lor“, se gândi el în timp ce se îndepărta.

capitolul 34

Momentul perfect pentru o intrare prin efracție.

Când Edward coborî din camioneta maestrului distilator, își trase șapca de baseball și mai jos - deși, dacă marginea aceea avea să coboare și mai mult, el nu avea să fie în stare nici măcar să clipească.

Chiar și de la intrarea servitorilor, aflată în spate, Easterly era enorm, șindrilele albe și obloanele negre ițindu-se din iarba verde ca o declarație țipătoare a valorii îndelung deținute a familiei.

Îi veni să vomite.

Mai ales atunci când se ținu de marginea înaltă a camionetei și își îndreptă privirea către centrul de afaceri al tatălui său.

Pe fundal, putea auzi petrecerea în desfășurare, și știu că acesta era cu adevărat momentul perfect.

Să intre în clădirea aceasta avea să fie mai ușor decât să încerce să obțină acces în sediul central al corporației,

aflat în centrul oraşului. Şi, cu atât de mulţi oaspeţi, era imposibil ca tatăl lui să se afle oriunde altundeva decât în grădină.

Era un desfrânat, dar manierele lui nu lăsaseră nici odată de dorit.

Ba, mai mult, toţi angajaţii aveau ziua liberă cu ocazia derby-ului. Poate că munceau de Patru Iulie, de Ziua Recunoştinţei, de Crăciun şi de Paşte, dar erau în Kentucky.

Nimeni nu muncea de ziua derby-ului.

Când Lane ocoli maşina pentru a-l urma, întinse palma.

- Nu. Merg singur.

- Nu te pot lăsa să faci asta...

- Eu îmi pot permite să fiu prins. Tu nu. Rămâi aici.

Nu aşteptă un răspuns, ci continuă să înainteze, ştiind că cei aproape patruzeci de ani în care fusese cel mai în vârstă aveau să îl țină pe Lane acolo unde se afla.

La intrarea din spate, întinse mâna şi introduse un cod de acces pe care îl dăduse cuiva în urmă cu cinci ani, ca parte a îmbunătăţirii securităţii. Când lumina roşie se făcu verde, iar încuietoarea se decuplă, închise ochii pentru o clipă.

Şi deschise.

Fu tentat să se sprijine înainte de a păşi înăuntru, dar nu îşi permise acest lux.

Când uşa se deschise în urma lui, lumina se stinse, şi dură o clipă până când se obişnuiră cu interiorul întunecat. Holul din spate era acoperit de un covor gros maroniu cu margini aurii, ca întreaga clădire, iar pe pereţii crem atârnavă copii înrămate ale unor articole despre BBC.

Nu porni nici o alarmă când pătrunse mai în interiorul centrului, şi trecu pe lângă o sală de mese, săli de conferinţă care arătau ca saloanele de la Easterly şi pe lângă birouri decorate cu luxul unei firme de avocatură de top. Ca întotdeauna, draperiile erau trase pentru

a asigura o intimitate deplină, și nimic nu era lăsat pe nici unul dintre birouri, totul fiind atent încuiat.

Zona de primire avea un spațiu circular, al cărui centru era demarcat cu emblema familiei pe covor. În capătul îndepărtat, în fața unui birou cu pereți de sticlă în care lucra asistenta executivă, era așezat biroul secretarei tatălui său, cea care se ocupa de primirea oaspeților, iar în spatele acelui bulldog era o ușă însemnată cu emblema familiei.

Acela era biroul tatălui său.

Uși de sticlă cu jaluzele care asigurau intimitatea se întindeau pe întregul perimetru al acelui spațiu, lăsând să pătrundă o lumină lăptoasă. Nu se auzea nici un sunet de la petrecere prin pereții izolați fonic și ferestrele cu geamuri triple și nu exista pericolul ca vreun oaspete să intre aici.

Edward înainta până la biroul de sticlă și introduce același cod. Când încuietorea se deschise, pătrunse înăuntru și ocoli biroul pentru a se așeza la computer. Nu aprinse nici o lumină și nu ar fi deranjat scaunul din spatele biroului dacă picioarele nu i-ar fi fost incapabile să îi suporte greutatea trupului.

Computerul era aprins, dar blocat, iar el se logă.

Pe drumul până aici, la Easterly, se întrebase dacă creierul său avea să se reactiveze pentru toate astea. Își făcuse griji că medicamentele sau trauma îi stricaseră materia cenușie – mai ales când tot ce făcea era să bea și să facă curățenie în grajduri.

Nu era cazul.

Deși navigarea lui printre documente securizate fu la început înceată, după câteva clipe, se mișca iute printre fișiere, trimițându-le către un cont ascuns ce avea să pară a fi o adresă de e-mail BBC validă, dar care era, de fapt, în afara rețelei.

Era exact ca acel cod pe care îl folosisese ca să intre, cel care nu numai că dezactivase sistemul de alarmă, ci oprise și camerele de vedere.

O umbră.

A asistentei executive a tatălui său.

Femeia fusese adesea însărcinată să facă lucruri cu discreție, și, atunci când Edward crease aceste măsuri de securitate, stabilise identitatea aceasta secretă a ei, una de care ea nu avea habar, dar care, dacă avea să fie vreodată detectată, avea să iasă din discuție.

În vreme ce umbla prin documentele financiare, obținând acces la informații neprelucrate, care încă nu fuseseră „spălate“ de contabili care erau bine plătiți pentru a interpreta numerele în orice fel dorea conducerea să fie interpretate, trimitea maldăre de informații în afară. Nu putea anticipa ce avea să fie de folos și ce nu... și, deși exista tentația de a începe să analizeze, era mult mai important să acceseze cât putea de mult...

Lumina din camera de primire se aprinse.

Ridicând capul, Edward îngheță.

„Rahat.“

Telefonul lui Lizzie sună exact în momentul în care primul dintre oaspeți începu să se retragă. Aproape că îl ignoră, mai ales că doi dintre chelneri veniră la ea cu niște cerințe speciale din partea unei mese de tineri de douăzeci de ani, care erau extrem de beți.

– Nu, zise ea în timp ce scoase telefonul mobil din buzunarul de la spate și răspunse. Au fost refuzați cu un motiv – de către părinții lor. Dacă puștii ăia idioți de viță nobilă au o problemă cu asta, spune-le să vorbească cu mămica și tăticul. Ridică telefonul la ureche. Da?

– Eu sunt.

Lizzie închise ochii, ușurată.

– Stai să gălesc un loc liniștit.

– Sunt în spate. Lângă garaje... Poți să vii pentru un minut?

– Sunt pe drum.

Încheind apelul, surprinse privirea Gretei, care se afla în partea cealaltă a cortului, și îi făcu semn că ieșea pentru un minut. Când femeia încuviință din cap, Lizzie o luă prin spatele meselor de servire, unde

ospătari în uniformă tăiau felii din bucăți imense, perfect fripte, de vită angus crescută local.

Câțiva ospătari își ridicară mâinile pentru a încerca să îi atragă atenția, dar ea îi ținu la distanță, știind că avea să se ocupe Greta de cele necesare.

Intrând în casă prin ușa care se deschidea în bucătărie, coborî privirea, încercând să pară că se afla într-o misiune. Și presupunea că era. În colțul îndepărtat, lângă cămară, era o altă ușă care dădea în antreu, iar ea o folosi, ieșind în curte, în apropierea garajelor.

Privi împrejur, căutând Porsche-ul lui Lane...

- Aici, zise acesta.

Alergând pe pietriș, se opri lângă o camionetă care era cam de aceeași vârstă cu ea.

- Ei, așa zic și eu!

Ochii lui o cercetară din cap până în picioare.

- Pot să te îmbrățișez?

Ea aruncă o privire în jur, concentrându-se asupra ferestrelor.

- Probabil că ar fi mai bine să nu.

- Mda.

- Așadar... ce faci aici? Cu Chevy-ul acesta?

- Cum merge petrecerea?

- Păi, soția ta mă fulgeră cu privirea.

- Fosta soție, îți amintești?

- Ai de gând să treci pe acolo?

El clătină din cap.

- Sunt ocupat.

O. Pauză. Stânjenitoare.

Ochii lui erau asupra ei, cutreierând și cutreierând, ca și cum erau atât de multe lucruri pe care dorea să i le spună!

- Pot să stau cu tine în noaptea asta? o întrebă.

- Nu mergi la bal?

- Nu.

- Mi-ar plăcea. Își încrucișă brațele. Lane, ești bine?

- Nu, nu sunt. Ridică privirea către casă. Dă-mi voie să te întreb ceva.

- Orice.

Trecu o vreme până când el vorbi din nou.

- Dacă mă hotărâsc să plec de aici... te-ai gândi să pleci cu mine?

Lizzie se gândi să treacă peste asta cu o glumă, făcând referire la *Robinson Crusoe* sau poate la vreo croazieră. Dar el nu râdea absolut deloc.

- Este atât de rău? șopti ea.

- Este și mai rău. Și nu știu nici măcar jumătate.

Fără a se deranja să verifice dacă privea cineva, Lizzie păși mai aproape de el și își puse brațele în jurul lui. Când el își încolăci trupul mai mare în jurul ei, ea îl strânse cu putere.

- Deci? zise el în părul ei.

Ea se gândi la munca ei, la ferma ei, la viața ei... precum și la faptul că, până în urmă cu trei zile, nu mai vorbiseră de doi ani.

- Nu vei putea lăsa niciodată în urmă locul acesta, oamenii aceștia. Se retrase. Este vorba despre familie.

- Am trăit foarte bine fără ei, timp de doi ani.

- Iar domnișoara Aurora te-a adus înapoi.

- Ai fi putut să o faci tu. M-aș fi întors pentru tine.

Lizzie se dădu înapoi.

- Nu face planuri. Se petrec prea multe lucruri. Își dresă glasul. Și, apropo, ar fi mai bine să merg înapoi. Oamenii încep să plece, dar avem înăuntru cel puțin patru sute...

- Te iubesc, Lizzie.

Ea închise ochii. Își duse mâinile la față.

- Nu spune asta...

- Tocmai am aflat că tatăl meu a avut de gând să îi lase pe acei criminali să îl omoare pe fratele meu.

- Poftim? întrebă ea, lăsându-și brațele să îi cadă. Despre ce vorbești?

- Le-a oferit răpitorilor lui Edward jumătate din ceea ce au cerut. Voiau un milion, el a zis cinci sute de mii.

- Ei bine, sunt o mulțime de bani.

- Față de un miliard de dolari? Avea de gând să îl lase pe Edward să moară acolo. De fapt, cred că își dorea ca Edward să moară.

- Așadar, ai fost la Red & Black.

Ochii lui se concentrară asupra unui lucru aflat peste umărul ei.

- Mda.

- Ce mai face Edward?

- Se face util.

Ea se încruntă.

- Poftim?

- Întotdeauna m-am gândit că tata a pus la cale răpirea lui Edward. Și cred că nu a plătit recompensa înadins.

- Dar ziarele au spus că Edward a scăpat înainte ca răscumpărarea să poată fi plătită. Am citit totul despre asta... știrile de la TV...

Apăruse la toate canalele de știri din Charlemont, precum și în presa națională.

- Nu așa s-a întâmplat, după cum s-a dovedit. Edward a scăpat înainte ca ei să îl ucidă pentru că tata nu a dorit să le taie un cec de cinci sute de mii de dolari. Nemernicul ăla a plătit mai mult de atât pentru mașina lui Phantom Drophead.

- Dar dacă tatăl tău... a făcut cumva să fie răpit, de ce nu ar fi plătit?

Lane își întoarse din nou atenția asupra ei.

- Pentru că acesta este cel mai eficient mod de a-ți uide fiul fără să trebuiască să îți faci griji că ajungi la închisoare pentru asta. Îi pui pe ucigași să îl ducă în junglă și apoi refuzi să plătești prețul convenit.

- Lane... Vai, Dumnezeuule!

- Așa că, atunci când te întreb despre plecare, nu este doar o fantezie romantică. Clătină ușurel din cap. Mă întreb dacă nu cumva fratele meu descoperise ce făcea tata... iar mărețul William Baldwine a încercat să scape de el.

Iisuse, dacă asta era adevărat, atunci familia Bradford ducea cu adevărat disfuncționalitatea la un cu totul alt nivel.

- Ce a descoperit Edward? se întrebă ea.

- Nu vrea să intre în detalii. A spus doar că a ajuns să fie dureros de conștient de cât de puțin era tatăl nostru dispus să plătească pentru viața lui.

Nu era greu să își imagineze povestea aia având ca protagonist un alt fiu. Era posibil ca bărbatul să fi încercat să își ucidă propriul copil? Foarte probabil, pentru că se lega de ceea ce încerca Lane să deslușească.

Lizzie înghiți cu greu.

- Mă sperii, șopti ea.

capitolul 35

Sutton clipi cât timp ochii ei se obișnuiră cu lumina slabă din interiorul centrului de afaceri al lui William Baldwine.

- Sunt surprinsă că ești atât de galant în legătură cu asta.

William închise ușa și aprinse lumina.

- Suntem competitori, dar asta nu înseamnă că nu putem face afaceri împreună.

Spațiul circular îi amintise mereu de Biroul Oval. Atât de tipic lui Baldwine să facă trimitere către o astfel de frântură din istoria americană.

- Intrăm în biroul meu? zise el cu zâmbetul lunecos al acelor bărbați care făceau reclame TV la Cialis¹: mai în vârstă, mai grizonant, dar încă sexy.

- Mă mulțumesc să o facem aici.

- Actele sunt în biroul meu.

- Bine.

---

¹ Medicament folosit pentru tratarea disfuncțiilor erectile (n.red.)

Indreptându-se către biroul de sticlă, Sutton se trezi dorindu-și să nu fi fost singură. Pe de altă parte, pentru asta, amândoi își doreau intimitate.

Prin biroul asistentei executive. În cel al lui William.

Care era decorat ca palatul Buckingham, în damasc de un violet regal, cu oglinzi și mese cu frunze aurii și fotolii asemănătoare unui tron.

- Te-ar deranja dacă mi-aș aprinde un trabuc?

- Nu, deloc.

Aruncă o privire înapoi. El lăsase ușa deschisă - lucru care ar fi putut face ca lucrurile să fie mai puțin înfiorătoare dacă ar fi fost și altcineva în preajmă.

- Așa carevasăzică... unde sunt actele? Mergând la biroul lui imens, deschise o cutie pentru trabucuri din mahon și scoase ceea ce era, fără îndoială, un trabuc cubanez. Ți-aș oferi unul, dar acesta nu este pentru o doamnă.

- Este un lucru bun că banii mei nu poartă fustă. Când el aruncă o privire în direcția ei, ea îi zâmbi dulce. Semnăm actele?

- Ai dori să mergi cu mine la curse? Soția mea nu se simte bine. Tăie capătul trabucului. Așa că va fi nevoită să rămână acasă.

- Merg cu tatăl meu, dar mulțumesc.

Ochii lui William îi cercetară trupul.

- De ce nu te-ai căsătorit niciodată, Sutton?

„Pentru că sunt îndrăgostită de fiul tău“, își zise în sinea ei. Nu că lui i-ar fi păsat vreodată.

- Sunt măritată cu munca mea. Un concept al anilor optzeci, poate, dar în același timp adevărul când vine vorba despre mine.

- Avem atât de multe în comun, știi? Ridică o brichetă grea din cristal și aprinse o flacăară. Amândoi suntem răspunzători pentru atât de multe!

- Tatăl meu încă este la conducerea distileriei Sutton.

- Sigur că da. Bărbatul se apropie și pufăi din trabuc. Dar asta nu va dura multă vreme. Nu cu boala lui.

Sutton rămase tăcută. Familia nu era încă pregătită să anunțe numirea ei ca președinte și director general, dar Baldwine nu se înșela. Parkinsonul tatălui ei fusese ținut sub control în ultimii trei ani. Însă boala progresa, și, foarte curând, medicația și abilitatea lor de a ascunde simptomele aveau să devină o mască insuficientă. Lucrul trist era că mintea tatălui său era la fel de ascuțită ca întotdeauna. Numai că abilitățile fizice începeau să rămână în urmă, și conducerea unei companii ca distileria Sutton era un test istovitor de rezistență într-o zi bună.

- Nu ai nimic de zis? întrebă William.

Când un alt nor de fum se ridică deasupra capului lui, duhoarea ca de ciorapi murdari a tabacului ajunse la nasul ei și o făcu să strănute.

- Noroc!

Ea îl ignoră, conștientă de faptul că nemernicul aprinsese trabucul tocmai pentru că avea să îi irite nasul. Era genul de om care exploata slăbiciunile celuilalt.

- William, dacă actele sunt gata, le voi semna acum. Dacă nu, sună la mine la birou când ești gata.

Bărbatul se îndoi din talie și deschise sertarul lung din mijlocul mesei.

- Poftim. Aruncă dosarul, care alunecă pe suprafața biroului - și faptul că fu oprit de o poză înrămată a Micuței V.C., soția sa, păru potrivit. Cred că vei găsi totul în ordine.

Ea ridică dosarul. După ce examinează prima pagină, trecu la următoarea... apoi la a treia... și apoi...

Ridică brusc capul.

- Știu că nu mâna ta este pe talia mea.

Vocea lui William era aproape de urechea ei.

- Sutton, noi doi avem atât de multe în comun.

Pășind într-o parte, ea îi zâmbi.

- Da, ai exact vârsta tatălui meu.

- Dar nu sunt deloc în forma în care este el, așa-i?

Ei bine, era adevărat. William arăta mai bine decât bărbați cu zeci de ani mai tineri.

- Vrei să terminăm asta acum? Sau cândva săptămâna viitoare?

Felul în care el îi zâmbi o făcu să se simtă ca și cum l-ar fi atârnat.

- Desigur.

Sutton se așază înadins pe un scaun care era lipit de perete și nu își încrucișă picioarele. După vreo zece minute, ridică privirea.

- Sunt pregătită să fac asta.

- Vezi? Am operat modificările. Tuși un pic în pumn. Stilou?

- Mi-am adus propriul stilou, mulțumesc. Folosindu-și coapsele pe post de pupitru, își semnă numele deasupra mărturiei notarului, care era deja completată. Și acum, tu. Și voi lua o copie cu mine când plec, mulțumesc.

- Cum dorești.

Ea se ridică și traversă covorul.

- Este rândul tău.

William scoase un Montblanc din buzunarul interior al jachetei costumului și semnă pe o altă pagină, deasupra unei alte atestări realizate de notar.

- După tine, zise el, arătându-i drumul cu brațul. Copiatorul se află lângă sala de conferințe.

Când ieși, ea fu străbătută de un fior. Dar apoi își dădu seama că mai era ceva în toată treaba asta, un transfer de fonduri pe care numai ea îl putea iniția.

Așadar, nu avea de ce să se teamă de el.

În momentul de față.

Tocmai trecea pe lângă biroul asistentei executive, când ceva îi atrase atenția. Jos, pe podea, ieșind de sub partea laterală a biroului, se vedea o bucată de pânză.

Nu, era un guler. Și mâneca unei jachete.

- Este ceva în neregulă? întrebă William.

Sutton ridică rapid privirea.

- Eu...

„Nu suntem singuri“, gândi ea cuprinsă de panică.

Din poziția în care se afla, înghesuit sub spațiul de sub birou, Edward întui clipa în care Sutton devenise cumva conștientă de prezența lui.

Când vocea ei se pierdu, el înjură în sinea lui.

- Ce este? întrebă tatăl lui.

- Eu... Își dresе glasul. Mă simt un pic slăbită.

- Am coniac în biroul meu.

- Suc de fructe. Am nevoie de... puțin suc de fructe.

Rece, te rog.

Urmă o pauză de o clipă.

- Orice pentru o doamnă. Deși, trebuie să mărturisesc, asta este considerabil sub nivelul meu.

- Voi rămâne aici. Mă așez.

În timp ce tatăl lui se depărta, Edward auzi o tuse în depărtare. Și apoi glasul lui Sutton, șoptit, dar puternic precum oțelul.

- Arma mea ascunsă este îndreptată asupra ta și sunt gata să apăs pe trăgaci. Arată-mi-te, acum.

„Slăbiciune pe naiba“, se gândi Edward. Dar, cel puțin, îl îndepărtase pe tatăl lui.

Edward gemu în timp ce ieși din ascunzătoarea lui.

Sutton icni și își acoperi gura cu mâna care nu îi era pe armă.

- Dacă aș fi știut, zise ușurel Edward, ți-aș fi adus gentuța.

- Ce faci? șuieră ea, punându-și arma înapoi în costumul ei pentru derby, de culoare roz-deschis.

- Ce faci tu? Ce ai semnat adineauri?

Ea ridică privirea.

- Se va întoarce din clipă în clipă.

- Te rog... nu...

- Ah, mulțumesc, William, este exact ce îmi trebuie.

Edward scrâșni din dinți în timp ce își înghesui din nou trupul în spațiul acela mic. Acum, totul stătea în mâinile ei.

Tresărind când piciorul lui beteag avu un spasm, se rugă ca ea să îl protejeze. În plus, își dori să o fi întâmpinat altfel, nu amintindu-i că în noaptea anterioară

făcuseră sex pentru întâia oară – deși numai din cauză că el presupusese că ea era o prostituată pe care o cumpărase și o plătitise – doar pentru că avea nevoie de cineva care arăta ca femeia pe care nu o putea avea.

– Portocala este cea mai bună. Se auzi un sunet ca și cum fusese scos un dop. Mmm... bun.

Tatăl lui tuși din nou.

– Ești mai bine?

– Mult mai bine. Să mergem la copiator, da? zise ea.

Edward expiră în tăcere.

– Știi, zise Sutton mai stins, părând că se îndepărta spre ieșirea din birou, nu ar trebui să fumezi. Chestia asta te va ucide.

Edward închise ochii.

– Ah, luminile, murmură Sutton. Stai, dă-mi voie.

În timp ce cei doi se îndreptară spre copiator, el le ascultă flecăreala – și se rugă, pentru binele tatălui său, ca acesta să își țină mâinile departe de Sutton. Ca să privească acel mic spectacol, fusese nevoie de o disciplină pe care nu o exersase de multă vreme.

Ce fel de afurisită de afacere aveau cei doi?

Dumnezeule, nu crezuse vreodată că avea să gândească asta, dar spera ca Sutton să nu fi băgat nici un ban în BBC – sau să nu fi încercat să o cumpere. Ar fi putut la fel de bine să toarne bani într-o gaură neagră.

Încă înainte de a începe să acceseze acele fișiere, Edward bănuise ce făcea tatăl lui. Nu înțelese niciodată motivul... dar știa unde să caute.

Câteva momente mai târziu, o auzi pe Sutton spunând:

– Ei bine, cred că asta ne este de ajutor amândurora. Voi face transferul luni dimineată la prima oră.

– Ce zici să pecetluim pactul cu un sărut?

Edward își făcu mâna pumn și se gândi la ce spusese fratele său despre Chantal.

– Mulțumesc, dar o strângere de mână este mai mult decât suficient – și nici măcar ea nu este necesară. Ies singură.

O ușă se deschise și se închise.

Și apoi, tatăl lui se întoarse, pașii grei care se îndreptau în direcția lui Edward făcându-l pe acesta să își dorească să își fi adus propria armă.

Însă Lane știa unde se afla. Dacă nu reușea să iasă de aici în viață, Lane... avea să știe.

Mai aproape...

Mai aproape...

Numai că tatăl lui trecu chiar pe lângă pupitru și intră în biroul său – unde aprinse o lumină.

Ocolind până în locul în care ședea de obicei, William deschise un sertar și puse înăuntru actele care fuseseră semnate. Apoi, încuie și trase de câteva ori din trabuc, ca și cum ar fi analizat ceva în gând.

Când urmă o criză de tuse, Edward își dădu ochii peste cap. Tatăl lui fusese astmatic întreaga sa viață. Pentru el, era un mister de ce cineva cu boala aceasta – chiar dacă era un caz ușor – ar fuma vreodată.

Când bărbatul scoase o batistă și își acoperi gura, își scoase și inhalatorul și, pentru scurt timp, înlocui trabucul cu acesta. După un pufăit scurt, băgă din nou trabucul în gură, stinse lumina și...

... trecu pe lângă biroul asistentei.

Edward nu se clinti. Continuă să își țină răsuflarea. Așteptă să audă sunetul ușii de sticlă deschizându-se și închizându-se.

Nu se auzi.

capitolul 36

Cum Lizzie părea îngrozită, Lane își dori să șteargă totul. Își dori să se întoarcă la vremea când doar averea și poziția socială a familiei lui – alături de mincinoasa, criminala, adultera viitoare fostă soție – erau piedicile care stăteau între ei.

Ah, da, vremurile bune.

Deloc.

Dar, după ce ascultase ce spusese Edward despre captivitatea lui, totul era pierdut.

- Îmi pare rău, șopti.

În mod neașteptat, zgomotul petrecerii îl enervă la culme - mai ales când se gândi la toți banii care fuseseră împrumutați. Nu avea nici cea mai mică idee care fuseseră costurile evenimentului, dar făcu socoteala. Șase sau șapte sute de oameni, alcool de primă clasă, chiar dacă îl cumpăraseră en gros, mâncare demnă de un restaurant de trei stele Michelin? Cu destui valeți și chelneri care să aibă grijă de întregul oraș Charlemont?

Un sfert de milion, pe puțin. Și asta nu includea lojile de la pista de curse. Mesele din încăperile private. Balul pe care familia lui îl sponsoriza.

Era un eveniment de un milion de dolari, care dura mai puțin de douăzeci și patru de ore.

- Ascultă, ar fi mai bine să pleci. Nu dorea ca ea să îl vadă pe Edward. Mai ales pentru că bănuia că acesta nu dorea să fie văzut. Voi veni la tine, dar nu pot rămâne întreaga noapte.

- Mi-ar plăcea asta. Sunt îngrijorată pentru tine. Se petrec multe.

„Nici nu ai idee“, gândi el.

Se aplecă să o sărute, dar ea se feri - ceea ce, probabil, era lucrul corect. Câțiva îngrijitori aflați într-o mașinuță de golf veneau pe alee din partea de jos a proprietății.

- Când voi putea, voi veni, zise el. Apoi, se apropie. Să știi că în clipa asta te sărut. Chiar dacă este doar în mintea mea.

Ea încuviință din cap.

- Te... te aștept. Diseară. Voi lăsa ușa descuiată dacă vii târziu.

- Te iubesc.

Lui nu îi plăcu privirea ei când Lizzie se întoarce cu spatele. Dar era imposibil să ascundă faptul că dorea ca ea să îi spună acele cuvinte - și nu din politețe, ci pentru că le simțea cu adevărat. Pentru că inima ei era în joc... exact ca a lui.

Cum lumea lui se dezechilibrase, ea părea singurul lucru sigur și stabil din viața lui...

Sunetul unei uși deschizându-se în spatele lui îl trezi brusc la realitate.

Nu era Edward.

Nici. Măcar. Pe. Aproape.

Tatăl său, nu fratele, ieși pe ușa din spate a centrului de afaceri, iar Lane îngheță.

Primul lucru pe care îl făcu fu să se uite la mâinile bărbatului – așteptându-se să vadă sânge. Dar nu. De fapt, singurul lucru pe care îl avea în mâini – într-una din ele, mai exact – era o batistă albă pe care o apăsa pe gură, acoperind discret o tuse.

Tatăl său nu privi spre el. Nu păru stresat. Preocupat, da. Dar stresat? Nu.

Și nemernicul trecu fix pe lângă partea din spate a vechii camionete, statutul social asociat unui astfel de vehicul punând Chevy-ul și orice proprietar sau pasager s-ar fi putut afla în el în afara sferei lui de interes.

Totul se agravă atunci când bărbatul merse mai departe și păru să se îndrepte spre garaj.

– Știi ce ai făcut.

Lane nu fu conștient că vorbește până când vorbele nu ieșiră din gura lui. Iar tatăl său se întoarse imediat.

Când una din ușile garajului începu să lunece pe porțiunea acoperită de pietriș, William miji ochii și vâri batista în jachetă.

– Poftim? zise bărbatul.

Lane reduse distanța dintre ei și îl privi pe tatăl său în ochi. Păstrându-și glasul scăzut, zise:

– M-ai auzit. Știi exact ce ai făcut.

Fu straniu să vadă că acel chip, care arăta atât de mult ca al lui, nu se clinti. Nu își schimbă expresia absolut deloc.

– Va trebui să fii mai exact. Fiule.

Tonul rece sugera că ultimul cuvânt ar fi putut fi înlocuit de „pierde-vară” sau poate ceva mai colocvial: „dobitocule”.

Lane dorea să dea totul pe față, dar gândul că fratele său era încă înăuntrul centrului de afaceri – sau, cel puțin, spera că era – și faptul că tatăl lui era capabil să facă în așa fel încât dovezile să dispară îl opriră.

– Chantal mi-a spus, șopti Lane.

William își dădu ochii peste cap.

– Despre ce? Despre cererea ei ca apartamentul să îi fie din nou redecorat? Sau despre călătoria aceea pe care o voia să o facă la New York – din nou? Este soția ta. Dacă dorește aceste lucruri, trebuie să le discute cu tine.

Lane miji ochii, urmărindu-i fiecare trăsătură.

– Acum, dacă mă scuzi, voi merge să...

– Nu știi.

Tatăl lui arată elegant cu o mână către Rolls-Royce-ul care ieșea din garaj.

– Nu mă joc de-a ghicitorile, Lane. O zi bună...

– Este însărcinată. Când tatăl lui se încruntă, Lane se asigură că pronunță cuvintele foarte clar. Chantal este însărcinată și susține că este al tău.

Așteptă un indiciu, acel semn de slăbiciune...

Și iată-l, explicația dată fără vorbe, admiterea rostită printr-o zvâcnire sub ochiul stâng.

– Divorțez, spuse moale Lane. Așa că este toată a ta dacă o dorești. Dar copilul acela bastard nu trăiește sub acoperișul mamei mele, înțelegi? Nu o vei jigni pe mama în felul acesta. Nu voi accepta așa ceva.

William tuși de câteva ori, scoțând din nou batista.

– Un sfat pentru tine, fiule. Femeile ca Chantal sunt la fel de credincioase pe cât sunt de sincere. Nu am fost niciodată cu soția ta. Pentru numele lui Dumnezeu.

– Femeile ca ea nu sunt singurele care mint.

– Vorbe cu dublu înțeles. Adăpost conversațional pentru cei pasiv-agresivi.

– Bine. Știu și ce ai făcut cu Rosalinda. Și sunt foarte sigur că s-a sinucis din cauza ta – având în vedere că ai refuzat să vorbești cu poliția până acum, presupun că știi și tu asta și aștepti ca avocații tăi să îți spună ce să zici.

Furia se ridică pe sub gulerul franțuzesc al cămășii cu monogramă, bine călcate, a tatălui său – o pată care îi făcu pielea roșiatică precum o prelată.

– Mai bine ți-ai pune în ordine felul în care gândești, băiete.

– Și știi și ce i-ai făcut lui Edward. După asta, vocea i se sparse. Știi că ai refuzat să plătești recompensa și sunt destul de sigur că tu ai pus să fie răpit. Ferindu-se să discute despre problemele financiare, continuă: Întotdeauna l-ai urât. Nu știi de ce, dar întotdeauna l-ai atacat. Presupun că te-ai plictisit să te joci cu el și ai hotărât să pui capăt jocului o dată pentru totdeauna.

Ciudat, de-a lungul anilor, în mintea lui, își imaginase că îl confrunta pe tatăl său – își făcuse diferite scenarii, încercase tot felul de discursuri virtuozitate și strigăte violente.

Realitatea era cu mult mai liniștită decât și-ar fi imaginat.

Rolls-Royce-ul se opri alături de ei, și șoferul familiei, îmbrăcat în uniformă, coborî.

– Domnule?

William tuși în batistă, inelul lui cu sigiliu lucind în lumina soarelui.

– O zi bună, fiule! Sper să te bucuri de povestea ta fantastică. Cei slabi rezistă mai ușor așa.

Lane apucă brațul bărbatului și îl trase, întorcându-l.

– Ești un ticălos¹!

– Ba nu, zise plictisit William. Eu îmi cunosc ambii părinți – un detaliu destul de important în viața cuiva. Poate fi atât de delicat.

Cum William se îndreptă către mașină, șoferul deschise ușa pasagerului, și bărbatul se strecură înăuntru. Și, o clipă mai târziu, dispărură, fața aceea chipeșă privind înainte, ca și cum nimic nu se petrecuse.

Dar Lane știa.

¹ Același joc de cuvinte pornind de la dubla semnificație în limba engleză a cuvântului „bastard“ (n.red.)

Văzuse privirea grăitoare: tatăl lui nu știuse că Chantal era însărcinată, dar nu încăpea îndoială că al lui era copilul.

Lane se întoarse la camionetă, la așteptarea lui nepăsătoare gen nu-aștept-nimic.

În circumstanțe mai normale, probabil ar fi spumegat știind că soția lui și tatăl său avuseseră...

Dar nu. Nici măcar nu îi păsa.

Concentrându-și atenția asupra acelei uși încă închise, se rugă ca fratele lui să fie bine. Și se întrebă cât timp trebuia să aștepte înainte să dea buzna înăuntru.

Nu se știe din ce motiv, auzi în cap vorbele rostite de Beatrix Molie pe când stătea lângă biroul Rosalindei: „Vin câte trei. Moartea ia câte trei“.

Dacă asta era adevărat, se rugă ca fratele lui să nu fie numărul doi... și al naibii să fie de nu avea niște recomandări pentru univers în privința persoanei care s-ar potrivi.

Trupul lui Edward urla deja până când el auzi, în depărtare, o ușă deschizându-se și închizându-se.

În ciuda durerii, așteptă încă zece minute.

Când nu se mai întâmplă nimic, își scoase cu grijă picioarele de sub birou și își mușcă buza de jos, încercând să își îndrepte picioarele, să își miște brațele, să înainteze. Ajunse destul de departe încât să împingă scaunul din drum – slavă Domnului că era pe roțile.

Dar asta fu tot.

Încercă să se ridice. Încercă toate modurile posibile de a ajunge din nou în poziție verticală – se prinse de suprafața biroului și trase, se așază din nou în mâini și împinse, ba chiar se târî ca un copil.

Prăbușindu-se din nou la loc, se simți ca un om care încearcă să iasă dintr-o fântână adâncă.

Și nu avea telefonul mobil în buzunar.

Înjurăturile îi răsunară în cap, tot felul de cuvinte obscene explodând și lăsând cratere în gândurile lui. Dar, după acea izbucnire, fu în stare să gândească mai limpede.

Întinzându-se cât putu de mult, apucă firul de telefon care trecea de la perete printr-o gaură din birou.

Un plan bun, numai că traiectoria nu era cea potrivită. Trase de el, dar nu avea decât să mute telefonul și mai departe.

Și trebuia să îl sune pe Lane – și nu doar din cauză că nu avea să fie în stare să ajungă până la ieșire. Dacă nu ajungea la fratele său, bărbatul era în stare să spargă ușa și să se dea de gol.

Făcându-și curaj, Edward se legănă înainte o dată... de două ori...

La trei, își ridică trupul, folosindu-se de o rezervă de energie pe care nu știa că o avea.

Leși urât. Oasele lui se zdruncinară literalmente pe sub piele, lovindu-se unul de celălalt cu putere, fără nici un fel de tampon din partea mușchilor, și Edward ateriză cu fața în jos pe covor, lângă rotilele scaunului de birou. După un moment, întinse mâna, apucă firul și jucă o versiune mai puțin geriatrică a jocului am-căzut-și-nu-mă-pot-ridica.

Telefonul nu se grăbi să se apropie și, în mod firesc, receptorul căzu din furcă, așa că faza a doua fu să îl tragă și pe acela.

Cel puțin, nu era un telefon fără fir, caz în care ar fi încurcat-o.

Mâinile îi tremurau atât de rău, încât fu nevoit să formeze numărul de mai multe ori și era cât pe ce să leșine când duse receptorul la ureche.

Lane răspunse de la primul țârâit, binecuvântat fie!

- Alo? zise el.

- Trebuie să vii să mă iei...

- Ești bine? Unde eș...

- Taci și ascultă-mă. Îi dădu fratelui său codul și îl puse pe Lane să îl repete. Sunt în spatele biroului asistentei tatei.

Închise trântind receptorul și trăgând de fir până când receptorul ajunse în furcă, apoi închise ochii. Ciu-dat, trăise cu părerea eronată că faptul că putea mătura

în grajduri însemna că puterea și mobilitatea lui se îmbunătățiseră.

Nu era cazul. Cu siguranță, statul în acea poziție sub birou s-ar fi putut dovedi o încercare pentru oricine, dar, în cazul lui, îi răpise tot stropul de energie pe care îl avea.

Când auzi o ușă deschizându-se și închizându-se în depărtare, avu impulsul brusc de a mai face o încercare, dar trupul nu îi era dispus nici măcar sub impulsul orgoliului.

Un moment mai târziu, avu experiența fantastică de a da cu ochii de mocasinii fratelui său.

- Am reușit, zise el răgușit. Am obținut ce ne trebuie. Trebuia să își salveze cumva mândria.

Genunchii lui Lane trosniră când se lăsă pe vine.

- Ah, Dumnezeuule...

- Scutește-mă. Doar ridică-mă pe scaunul acela - trebuie să mă deconectez, altfel ne vom da de gol. Unde s-a dus tata? Știi că a ieșit pe o altă ușă decât cea pe care a intrat.

- A urcat în mașină, și l-am privit plecând. Nu ne stă în cale.

- Slavă Domnului! Acum, ridică-mă.

Chiar mai urât acum, cu Lane apucându-l de subsuori ca și cum ar fi fost un cadavru și târându-l pe covorul de un mov imperial. Scăderea bruscă a tensiunii arteriale îl făcu să amețească, dar Edward ignoră asta și aprinse din nou monitorul.

- Mergi la biroul lui. Sertarul de sus, din mijloc. Este un dosar cu acte acolo. Nu pierde timp citindu-le, ci fugi până la copiator și fă o copie. Tocmai le-a semnat.

Când Lane nu făcu nimic decât să stea pe loc, ca și cum s-ar fi întrebat dacă avea o urgență medicală de care trebuia să se ocupe mai întâi, Edward spintecă aerul cu mâna.

- Hai! Și pune-le la loc exact unde erau. Hai!

Când Lane își puse în cele din urmă fundul în mișcare, Edward își concentră din nou atenția asupra

ecranului computerului. După ce transferă un ultim document, ieși din rețea. Lane se întoarse în fugă după nu mai mult de un minut.

- Scoate-mă de aici, zise scurt Edward.

Faptul că avea nevoie ca puternicul lui frate, cu trupul lui sănătos, să îl ridice și să îl târască afară din birou de parcă ar fi fost un boșorog era, pentru el, culmea neputinței.

Și ce să vezi? Lane renunță să mai încerce să îl ajute după trei pași.

- Va trebui să te iau pe sus.

- Orice este necesar.

Edward își întoarse fața de la umărul fratelui său când fu ridicat de pe podea. Drumul fu greu; durerea nu se diminuează, ci doar se mută în alte locuri. Cu toate astea, înaintară mai ușor.

- Pentru ce erau actele? întrebă Edward în timp ce se mișcau rapid prin zona de primire.

- Va trebui să mergi odată ce ajungem afară.

- Știu. Pentru ce erau actele?

Lane doar clătină din cap în timp ce trecură în viteză pe lângă sala de conferințe, sala de mese... și ajunseră la ușa din spate. Edward se trezi din nou pe podea, și durerea reveni unde fusese.

- Ești bine? întrebă Lane. Poți să ajungi până la camionetă?

De parcă ar fi avut de ales.

Edward încuviință din cap și își trase la loc șapca de baseball.

- Mai întâi, aruncă un ochi afară.

Lane întredeschise ușa și privi cu precauție afară.

- Bine. Te iau de braț.

- Ce cavalier!

Poate că de vină era mobilitatea de care „se bucurase” - sau poate hotărârea lui de a nu fi prins pe proprietate -, dar Edward își puse picioarele în mișcare către camionetă ca și cum centrul de afaceri ardea și acela era singurul

adăpost. Un moment mai târziu, era prăbușit pe locul pasagerului și ușa era închisă.

Simți cum stomacul i se întoarse pe dos și fu nevoit să își închidă ochii și să respire pe gură.

Lane sări înăuntru lângă el și porni motorul. Se auzi un scrâșnet de protest din partea mașinii când Lane băgă în viteză, și apoi...

Cum nu păreau să se clinească, Edward se încruntă.

- Ce este?

Capul fratelui său se întoarse către al său fără grabă, o reținere ciudată marcând chipul prea frumos al lui Lane. Desfăcându-și centura de siguranță, Lane spuse:

- Poftim, citește asta. Mă întorc imediat.

- Unde te duci?

Lane arată cu degetul către document.

- Citește.

Hârtiile flutură în poala lui Edward, iar acesta blestemă întârzierea. La ce dracului se gândea Lane? Tocmai pătrunseseră pe furiș în biroul tatălui lor...

CONTRACT DE IPOTECĂ

Când cele două cuvinte îi atraseră privirea, se încruntă și adună paginile. Citi fiecare cuvânt din introducere... apoi răsfoi restul documentului.

Când termină, închise ochii și își lăsă capul să îi cadă pe spate. În schimbul unei compensații bune și corecte de „10 000 000 de USD sau zece milioane de dolari americani“... Sutton Smythe avea un flux de venit de șaiseci de mii de dolari pe lună - ceea ce însemna o rată de dobândă de vreo șase la sută.

Șmecheria, desigur, era clauza de neîndeplinire a obligațiilor de plată.

Ceea ce însemna că, dacă rata lunară nu era plătită la timp, Sutton putea pune sechestru pe întreaga proprietate.

Nu era o afacere rea dacă te gândeaai că, la ultima evaluare din urmă cu vreo patru ani, Easterly, pământurile,

dependințele și grădinile valorau în jur de patruzeci de milioane de dolari.

Întredeschise din nou ochii și dădu la pagina pe care se aflau semnăturile. Fusesse legalizată anterior – era o practică frecventă la BBC. William semnase pe linia care era scris Virginia Elizabeth Bradford Baldwine cu propriul nume și două litere: P.Î.

Persoană împluternicită.

Așadar, deși numele mamei sale era singurul scris pe acel act, iar ea, fără îndoială, nu avea habar de o asemenea înțelegere, totul era frumos și legal.

La naiba...

Când ușa de pe partea lui se deschise, blestemă și aruncă o privire încruntată către Lane...

Numai că nu fratele său o deschisese.

Nu, Lane stătea într-o parte, lângă magnolie.

Domnișoara Aurora slăbise, remarcă el. Chipul ei era cumva neschimbat, dar mult mai slab decât își amintea. Dar, pe de altă parte, asta era valabil pentru amândoi.

Nu putu să privească în acei ochi. Pierduse destul din respectul de sine cât stătuse ghemuit la podea.

Îi privi însă mâinile, frumoasele ei mâini negre care tremurau când se întinseră după chipul lui.

Coborându-și privirea, inima îi bubui când contactul avu, în sfârșit, loc. Își făcu curajul de a îndura vreun comentariu al ei legat de cât de îngrozitor arăta... așteptându-se chiar să audă spunând ceva pe un ton care să îi dea de înțeles ce credea ea despre cum ajunsese el.

Ea chiar îi luă șapca de baseball de pe cap.

El așteptă.

– Iisus te-a adus acasă, zise ea aplecându-se și sărutându-l pe obraz. Băiat scump, El ni te-a adus înapoi.

Așa îi spunea întotdeauna când era mic. Băiat scump. Lane era preferatul ei și fusesse întotdeauna, iar pe Max îl tolerase pentru că nu avusese încotro, dar domnișoara Aurora îi spunea lui Edward „băiat scump“.

Pentru că era de modă veche, și treaba cu primul fiu născut era importantă pentru ea.

În clipa următoare, se trezi că se sprijinise de ea, iar ea își înfășurase brațele în jurul lui.

Mult mai târziu, când totul avea să se schimbe, iar el trăia o viață pe care nu și-ar fi putut-o imagina nici-când, avea să își dea seamă că acest moment – cu capul în mâinile domnișoarei Aurora, cu vocea ei familiară alinându-l și cu fratele său privind de la o distanță discretă – fusese momentul în care începuse să se vindece.

Poate că era legătura cu trecutul. Încrederea care îi lega pe ei doi după toți acei ani ai copilăriei petrecuți împreună.

Ce conta?

Pentru o clipă scurtă, o secundă, o singură respirație, ceva se aprinse în el. Nu dură – flacăra din el se stinse în clipa în care ea se dădu înapoi, iar el se adună, luându-și de la ea șapca și punându-și-o înapoi pe cap.

– M-am rugat pentru tine în fiecare seară, zise ea, atin-gându-i umărul. M-am rugat și am cerut să fii salvat.

– Nu cred în Dumnezeu, domnișoară Aurora.

– Nici fratele tău. Dar, după cum îi tot spun, El vă iubește oricum.

– Da, doamnă.

Ce altceva ar fi putut răspunde?

– Mulțumesc. Ea îi atinse capul, bărbia. Știu că nu vrei să mă vezi...

El îi luă mâna.

– Nu. Nu este vorba despre asta.

– Nu trebuie să explici.

Ideea că ea se considera cumva mai prejos îl făcu să se simtă ca și cum ar fi fost împușcat în piept.

– Nu vreau... să văd pe nimeni. Nu sunt cine am fost cândva.

Ea îi înălță capul.

– Uită-te la mine, băiete.

El trebui să își adune curajul ca să îi întâlnească privirea neclintită.

– Da, doamnă.

- Ești perfect în ochii Domnului. Mă înțelegi? Ești perfect și în ai mei - indiferent de cum arăți.

- Domnișoară Aurora... nu doar trupul meu s-a schimbat.

- Asta este în mâinile tale, băiete. Tu poți să alegi să te scufunzi sau să înoți după tot ce s-a întâmplat. Ai de gând să te îneci? E o prostie acum, când te-ai întors pe uscat.

Dacă oricine altcineva i-ar fi spus porcăria asta, și-ar fi dat ochii peste cap și nu s-ar mai fi gândit vreodată la această afirmație. Dar el cunoștea trecutul ei. Știa chiar mai multe decât știa Lane despre cum fusese viața ei înainte să înceapă să muncească la Easterly.

Ea era o supraviețuitoare.

Și îl invita și pe el să facă parte din acel club.

Deci de asta nu voise să o vadă. Nu dorise confruntarea aceasta, provocarea care îi era, în mod evident, oferită.

- Dacă nu pot ajunge acolo? se trezi întrebând-o cu voce spartă.

- Vei ajunge. Se apropie și șopti în urechea lui: Vei avea un înger care va veghea asupra ta.

- Nu cred nici în ei.

- Nu contează.

Îl țintui cu privirea multă vreme, dar nu într-un fel care să sugereze că încerca să vadă cât de îmbătrânit și de slab arăta. Făcuse deja asta.

- Ești bine? întrebă el brusc. Am auzit că ai fost...

- Sunt cum nu se poate mai bine. Nu îți face griji pentru mine.

- Îmi pare rău.

- Pentru ce? Înainte ca el să poată răspunde, ea îl întrerupse cu glasul ei obișnuit, mai puternic. Să nu îți pară rău pentru că ai grijă de tine. Voi fi întotdeauna cu tine, chiar și atunci când nu sunt.

Nu îi spuse la revedere. Ci doar îi mângâie chipul încă o dată, apoi se întoarce cu spatele. Și fu ciudat. Imaginea ei îndreptându-se către Lane și cei doi discutând

sub frunzele de un verde-închis ale magnoliei aveau să îi rămână în amintire, după cum avea să se dovedească.

Numai că nu din motivele la care se gândea el.

capitolul 37

Ploaia care nu fusese prognozată începu imediat după ora cinci după-amiaza.

Când Lizzie plie ultima dintre mesele de sub cort, simți mirosul schimbării în aer și privi către iedera de pe zidul de cărămidă al grădinii. Bineînțeles, frunzele de trifoi dansau, chipurile lor strălucind înălțate către cer.

- Nu ar trebui să plouă, zise ea.

- Știi ce se spune despre vreme prin părțile astea, mormăi unul dintre chelneri.

Da, da, știa.

Unde era Lane? Nu mai auzise nimic de el de când îl văzuse, iar asta fusese cu șase ore în urmă.

Domnul Harris veni lângă ea.

- Le vei spune tu că totul trebuie să meargă în zona de încărcare?

- Da, mormăi ea. Acolo merg toate lucrurile împrumutate - și, înainte să întrebă, da, și tacâmurile, și paharele.

Cum bărbatul zăbovea pe lângă ea, fu tentată să îi spună să pună mâna pe masă și să o ajute să o care tooocmai până la cel de al doilea cort.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, încruntându-se.

- Au sunat cei de la poliție. Nu vor să fie lipsiți de considerație, dar doresc să mă interogheze încă o dată.

Ea auzise că el fusese de față când Rosalinda fusese descoperită. Lizzie își coborî vocea.

- Vrei să mă ocup de lucrurile de aici?

- Mă tem că nu vor renunța la asta.

- Mă voi asigura ca lucrurile să fie făcute cum trebuie.

Majordomul își dresе glasul. Apoi, iubească-l Dumnezeu, îi făcu o mică plecăciune.

- Ar fi foarte amabil. Mulțumesc.

Domnul Harris își trase în jos mânecile jachetei costumului său negru.

- Nu voi sta mult.

Ea încuviință din cap și îl privi îndepărtându-se.

Ridicând masa de pe platformă, traversă interiorul acum cavernos și ieși sub cerul liber. Era mai răcoare, mai ales că stropi de ploaie i se așternură pe cap și pe umeri. Cortul de serviciu se afla departe, lângă partea laterală a casei, și accentul german al Gretei pătrunse în afara acestuia în vreme ce două rânduri de servitori, unul intrând în șir indian și altul ieșind, se aliniau pentru acces.

Lizzie așteptă alături de toți aceștia, apropiindu-se încet de locul în care trebuia să lase masa.

Cortul mai mare din cele două avea să fie dat jos în vreo douăzeci de minute - și echipa de curățenie se apucase deja de lucru, adunând șervetele mototolite, furculițele rățacite și paharele.

Oamenii bogați nu erau cu nimic diferiți de turmele de animale: erau în stare să lase un morman de resturi în urma lor.

- Ultima masă, zise ea când intră din nou la adăpost.

- Bun, spuse Greta. Încape aici, da?

- Da. Lizzie o ridică greutatea la nivelul taliei și o împinse deasupra celei de-a treia grămezi. Domnul Harris are niște treabă de care trebuie să se ocupe.

Când ochelarii aceia cu rame groase se întoarseră către ea, ochii li se întâlniră.

- Ah. Da, treaba aceea. Greta făcu semn către doi tineri cu șase lăzi de pahare fiecare să se îndrepte către grătarul care fusese strâns. Acolo. Asigurați-vă că este acoperit, da?

- Merg să verific la bucătărie.

- Vom termina aici într-o oră.

- Exact la Țanc.

- Ca întotdeauna.

Și Greta avea dreptate. Exact la ora șase fix terminară: cortul cel mare fiind dat jos, casa și grădinile eliberate de orice fusese închiriat, curtea din spate rearanjată ca și cum s-ar fi rezolvat printr-o apăsare a combinației de taste Ctrl-Alt-Del.

Mulți dintre angajați se îndreptau către centrul orașului ca să bea pentru a-și alunga durerea, suferința și OMG-urile de peste zi, dar nu și ea - nici Lizzie. Ele două coborâră împreună până la zona de parcare pentru angajați, apoi se îmbrățișară scurt.

- Încă una terminată, zise Lizzie când se despărțiră și merse fiecare către mașina ei.

- Acum, ne pregătim de petrecerea de ziua Micuței V.E.

Lizzie ezită, cu un picior în Yaris. „Sau de o nuntă”, se gândi ea.

Cel puțin, nu avea să fie aniversarea nunții lui Lane.

- Ne vedem mâine? întrebă Lizzie.

- Duminică? Nu. Greta izbucni în râs. Nici un suflet nu se va agita, nici un martini, nimic.

- Am creierul prăjit. Ne vedem luni.

- Esti în stare să conduci până acasă?

- Da.

După ce făcu cu mâna, urcă în mașină și se alătură cozii de mașini și camioane care ieșea de pe alea angajaților.

Când făcu la stânga pe River Road, picăturile răzlețe de ploaie se transformară într-o ploaie zdravănă, și asta o făcu să se gândească la cursă - fir-ar, o ratase. Dădu drumul la radio și se chinui să găsească un post local care să se audă bine. Până reuși, ieșise din intersecție și se îndrepta către Ohio.

Dar nu urmări relatările despre derby - și nu doar din cauză că nu era mare fan.

În față, orizontul se profila înspăimântător, norii aglomerându-se sus, în înaltul cerului, și rostogolindu-se vizibil chiar și cu ochiul liber.

Ce era și mai rău? Nuanța de verde din tot acel cenușiu.

Privi peste umăr. În spatele ei nu se petrecea mai nimic din punct de vedere meteorologic. Ba chiar putu zări o fâșie de cer albastru.

Vârând mâna în geantă, își scoase telefonul și formă numărul de la moșie. Când vocea aceea cu accent englezesc răspunse, zise:

- Se înrăutățește vremea. Va trebui să...

- Domnișoară King?

- Uite ce este, trebuie să...

- Nu se înrăutățește nici o vreme. Meteorologii au spus foarte clar că în seara asta nu vom avea decât câțiva stropi de ploaie.

Când un fulger străluci în norul de dedesubt, ea se gândi în sinea ei că măcar se înțelesese bine cu bărbatul acela preț de aproape o oră.

- Chiar în clipa asta mă uit la un fulger mai mare decât centrul orașului Charlemont - și se îndreaptă către râu.

De fapt, probabil că se revărsa asupra fermei ei chiar în momentul în care vorbeau.

La naiba, își amintise să închidă ferestrele?

- Nu eram conștient de abilitățile tale de meteorolog.

Ești un cretin, domnule.

- Bine, dar atunci poți să explici dumneata următoarele. Unu: de ce a zburat prelata de lângă piscină. Doi: de ce cele patru ghivece mari de pe partea de vest a terasei s-au răsturnat. Trei: unde a ajuns mobila de pe pajiște, pentru că, dacă nu te asiguri că se află în baraca de la piscină, vor fi târâte prin straturile de flori. Ceea ce mă aduce la numărul patru - când vor fi replantate iedera, trandafirii pentru ceai și hortensiile. Ah, apoi poți încheia toate acestea cu semnarea către familie a unui cec de șapte mii de dolari pentru a acoperi pagubele.

Tic. Tac. Tic. Tac...

- Care era cea de a doua... problemă? întrebă majordomul.

Dă-i bice, barosane.

Lizzie repetă întregul protocol, rezultat al faptului că ea și Greta lucraseră cu Gary McAdams ani întregi ca să pună lucrurile din curte la adăpost de furtună. Chestia era că nu era nevoie să cadă un avion EF-5 în curtea de la Easterly pentru a produce pagube. Unele dintre furtunile obișnuite erau mai mult decât capabile de o grămadă de stricăciuni.

Era unul dintre lucrurile pe care fusese nevoită să le învețe rapid când se mutase acolo.

Ca la comandă, intră într-un zid de ploaie ce lovi parbrizul atât de zgomotos, încât fu ca și cum o echipă de dansatori de step își făcea de cap pe imnul Statelor Americii.

Dând drumul ștergătoarelor, luă piciorul de pe pedala de accelerație pentru că Yarisul era în stare să alunece și când mergea cu cincisprezece kilometri la oră - darămite cu optzeci sau o sută.

După o zi atât de lungă ca asta, ultimul lucru de care avea nevoie era o ploaie torențială care să îi reducă vizibilitatea până la un metru și jumătate, dar vremea părea să facă o paralelă cu ceea ce se întâmpla la Easterly - aproape ca și cum drama de la vilă afecta până și vremea.

Bine, era o hiperbolă.

Dar totuși.

Îi luă cinci sute de ani să ajungă până la ieșirea de pe autostradă. Apoi, încă șapte sau opt ca să ajungă până pe aleea ei. Între timp, furtuna se transformase în furtuni (cu I mare la sfârșit). Fulgerele trosneau și pocneau, părând să țintească mașina ei, iar tunetele vuiau, și ea fu atacată de o rundă de grindină mare cât o minge de baseball. Cu încheieturile albe, scoasă din sărite, îngrijorată pentru Lane și cu dureri pretutindeni, când intră, în cele din urmă, pe aleea ei prăfuită, era un dezastru...

Degetul lui Dumnezeu.

Acesta fu singurul lucru la care se putu gândi când copacul ei mare și frumos, cel care îi umbrea casa vara și îi transforma pajiștea într-o mie de nuanțe de portocaliu toamna, fu lovit de un fulger zimțat destul de puternic încât să arunce scânteii ca și cum ar fi fost sărbătoarea de 4 Iulie.

- Nu! strigă ea, apăsând frâna.

Micile cauciucuri ale Yarisului erau bune pe drum uscat. Dar un drum ud și murdar de praf? Era ca și cum ar fi fost uns cu untură de porc.

Și așa află că Lane era deja acasă la ea.

Pentru că intră direct în spatele Porsche-ului lui.

Lane stătea deja de vreo două ore la masa din bucătărie a lui Lizzie când pornise furtuna. Pe durata primului val de ploaie și fulgere, nu se deranjă să ridice capul din laptopul ei, furtuna care făcea ca sticla de modă veche din ferestre să zornăie nefiind nici pe departe atât de captivantă ca informațiile pe care Edward le trimisese către contul acela secret de e-mail.

O mulțime de date financiare.

Din care înțelegea numai o părticică.

Fusese al naibii de naiv imaginându-și că putea să parcurgă tranzacțiile tatălui său într-o oră sau două. Și problema mai mare, care devenea din ce în ce mai evidentă, era că, și de ar fi avut două luni la dispoziție să pună în ordine fiecare cifră și virguliță, nu avea pregătirea contabilă necesară pentru a desluși ce date erau reale și care nu.

Și unde se duseseră toți banii.

Hotărî că fratele lui știa. Edward știa, chiar dacă nu totul, cel puțin o bună parte din ce se petrecuse.

Era singura explicație a motivului pentru care el alesese aceste documente cu atâta promptitudine. Motivul pentru care crease e-mailuri și conturi ascunse. Edward se așteptase ca asta să se întâmple la un moment dat.

Iar tatăl lor știuse acest lucru.

Lane făcea o pauză și își freca ochii când al doilea val de furtuni lovi și, forțat fie de ochii care îl dureau, fie de faptul că furtuna creștea văzând cu ochii, deveni conștient de faptul că ferma lui Lizzie se afla sub asediu.

Ridicându-se, verifică dacă ferestrele aveau să reziste. Bine că le închisese de îndată ce ploaia începuse să cadă – altfel, ea ar fi ajuns și ar fi găsit casa plină de apă, iar vântul ar fi făcut ravagii înăuntru.

Fulgerul luminează totul în jur, aruncând umbre rapide și întunecate pe podelele ei, pe mobila ei, pe pianul ei. Cu cerul aproape la fel de întunecat ca în toiul nopții și toate fulgerele alea lovind ferma, se simți ca și cum ar fi fost într-o zonă de război.

Uitase cât de aspre puteau fi aceste furtuni de primăvară, coliziunea dintre fronturile de aer cald și rece punând stăpânire pe întinsele câmpuri arate.

Aruncă o privire pe veranda din fața casei și începu să înjure. Balansoarele de răchită și mesele erau purtate de colo-colo, însuflețite și făcute să se agite de pale de vânt din toate direcțiile.

Ușa zbură la cea mai ușoară atingere a mânerului, iar el fu nevoit să o tragă în urma lui când ieși. Adunând tot ce putea, mută lucrurile lui Lizzie pe după colțul verandei, la adăpost de palele de vânt mai violente.

Se întorcea să se ocupe de scaunul pliabil când văzu lumina farurilor pe drumul principal. Trebuia să fie ea – și era bucuros că ajunsese acasă. Avusese de gând să o sune, să îi dea mesaje... să trimită semnale de fum sau un porumbel voiajor, dar capul îi fusese blocat într-o...

Totul se întâmplă într-o combinație ciudată de acțiune cu încetinitorul și viteză a sunetului: explozia de fulgere din înaltul cerului exact deasupra casei. Explozia de zgomot și izbucnirea explozivă de lumină.

Ciotul acela de copac trosni și se desprinsese de trunchi, căzând la pământ.

Exact atunci când opri Lizzie.

– Lizzie! strigă el și fu luat pe sus de pe verandă.

Ploaia îl lovi în față și vântul fu ca o haită de câini care îi smulgeau hainele, dar alergă pe pământul plin de băltoace. Tot ce putu să vadă fu ciotul acela căzut peste mașina ei.

„Moartea ia câte trei.“

Yarisul se boțise sub greutate, acoperișul fiind zdrobit, și propria viață îi trecu prin minte în timp ce alunecă în picioarele goale prin spatele mașinuței. Crengi cu frunze noi, de primăvară, de un verde strălucitor, erau pretutindeni, împiedicându-l să vadă la fel de mult ca ploaia și vântul, și totuși fulgerul luminează și tunetul continuă, ca și cum nimic important nu se întâmplase.

– Lizzie!

Se aruncă în dezordinea udă de frunze, încleștându-și degetele ca să ajungă la ușa ei. În ciuda vântului, tot putu să simtă mirosul de benzină, de ulei... să audă șuieratul motorului care fusese rănit mortal.

În cele din urmă, Lane simți ceva alunecos și umed sub mâinile sale și ciocăni, dorind ca ea să știe că el era acolo.

– Lizzie, te voi scoate!

Geamul de la fereastra de pe partea șoferului era crăpat și îndoit în afară, dar încă intact. Strângând pumnul, îl lovi și aproape că se băgă prin deschidere.

Lizzie stătea pe o parte, cu capul pe locul pasagerului, iar brațele îi fluturau ca și cum încerca să se orienteze. Ambele airbaguri se desfăcuseră și în aer se simțea o uscăciune calcaroasă care era în dezacord cu umiditatea de afară.

– Lizzie! Cel puțin, mișca. La naiba, era imposibil să deschidă vreuna dintre uși. Întinzând mâna, îi atinse fața. Lizzie?

Pleoapele ei se zbăteau și pe frunte avea sânge.

– Lane...

– Te-am prins. Te voi scoate.

Se ajută de lumina fulgerului pentru a se orienta, pentru a analiza stricăciunile și pentru a pune la cale

un plan. Nu avea nici o idee, când, din întâmplare, se uită la bord. Apoi, la parbriz.

Retrăgându-se, se aruncă peste cracă și își croi drum până când ajunse peste capotă. Dând încă un pumn sau doi, sparse geamul de siguranță și pătrunse în mașină. Chinuindu-se, reuși cumva să ajungă la deschizătoarea centurii de siguranță, apoi o prinse pe Lizzie de partea de sus a brațelor...

Și se opri.

Dacă ea avea o leziune la gât? Sau la spate?

- Lizzie? Ascultă-mă... Ești rănită? Poți să îți miști brațele și picioarele? Lizzie? Lizzie!

capitolul 38

În Charlemont, Edward nu fu deloc atent la cum se descurcau la cursă cei doi cai ai săi. Nici măcar nu se afla la cursă.

Nu, încerca un nou rol.

Acela de hărțuitor.

Stând în spatele volanului unei camionete de la Red & Black, aruncă un ochi peste scaunul pasagerului la vila enormă din cărămidă în fața căreia parcase.

Construit la începutul anilor 1900, mărețul munte în stil georgian era chiar mai mare decât Easterly - aceasta fusese intenția. La momentul acela, familia Sutton era parvenita interlopă de un secol, și, cum acesta reușise, în sfârșit, să întreacă familia neamului Bradford, construisese casa ca un trofeu al triumfului său. Cu vreo douăzeci sau treizeci de dormitoare și un sat de apartamente pentru angajați sub acoperișul ei uriaș, vila era aproape ca un oraș de sine stătător - pe cea de-a doua cea mai bună înălțime din oraș cu cea de-a doua cea mai bună vedere către râu și cu cea de-a doua cea mai bună grădină.

Dar întrecuseră în mărime Easterly.

Exact așa cum Sutton Distilling era mai mare decât BBC.

Edward clătină din cap și privi la ceasul jalnic pe care începuse să îl poarte. Dacă Sutton rămăsese fidelă programului ei obișnuit, nu mai avea să treacă mult.

Cel puțin, nu era acolo nimeni cu o uniformă și un câine ciobănesc german care să îl hărțuiască să plece. Moșia familiei lui Sutton Smythe avea securitatea la fel de bună ca Easterly, dar el avea două avantaje. Unul era logoul aflat de o parte și de alta a vehiculului său: marca R & B era ca o garanție regală, și, chiar dacă ar fi fost un ucigaș în serie parcat în holul tribunalului din centrul orașului, existau mari șanse ca până și poliția să îl lase în pace. Cel de-al doilea era cursa. Fără îndoială, toată lumea era atentă la televizor, pariurile atârând deasupra capetelor lor deopotrivă ca un ciocan și ca o sabie, până la final.

Curând. Ea avea să vină acasă în curând.

După ce Lane îl dusesese înapoi la fermă, luase câteva dintre medicamentele lui și băuse ceva. Apoi, recitise ziarele... și mai zăbovise vreo zece minute înainte să ia geanta de seară a lui Sutton și să iasă șchiopătând până la una dintre camionetele sale.

Moe, Shelby și restul de muncitori de la grajduri se aflau la curse cu antrenorii și cu caii. Când porni, i se păru păcat să irosească pacea și liniștea – dar acesta era un lucru de care trebuia să se ocupe personal.

Începu să plouă: mai întâi, câteva picături; apoi, ca o burniță.

Se uită din nou la ceas. Cursa luase sfârșit.

Treisprezece minute, parie el. În vreme ce cei mai mulți dintre cele două sute de mii de oameni de la Steeplehill Downs aveau să se bucure de un drum lung înapoi de unde veniseră, blocați bară la bară în propriile mașini sau înghesuiți în autobuze care aveau să rămână blocate în trafic, oamenii ca aceia din familiile Bradford și Sutton aveau escorta poliției, care îi ducea rapid pe drumuri alternative.

Și avu dreptate.

Una dintre mașinile negre Mulsanne ale familiei lui Sutton trase în fața casei douăsprezece minute mai târziu, șoferul ieșind și deschizând o umbrelă în timp ce merse la ușa din spate. Un al doilea agent de securitate făcu același lucru pe partea cealaltă.

Tatăl lui Sutton coborî primul și se grăbi în casă, fără a sta după umbrelă.

Sutton, pe de altă parte, ieși încet din vehicul, cu ochii ațintiți asupra camionetei lui. După ce vorbi cu șoferul, ea luă umbrela din mâna acestuia și merse până la camionetă, fără să îi pese că își distrugea pantofii de mătase cu toc înalt.

El deschise geamul când ea se apropie – și încercă să ignore mirosul parfumului ei atunci când veni lângă el.

– Urcă, zise el fără să îi arunce vreo privire.

– Edward...

– De parcă aș discuta asta cu tine în propria casă. Sau chiar și afară, în curtea din față.

Ea slobozi o înjurătură foarte nepotrivită pentru o doamnă, apoi trecu prin fața camionetei. El încercă să întindă mâna ca un domn și să deschidă ușa, dar ea ajunse prima – și apoi, trupul lui nu i-ar fi îngăduit să se întindă atât de mult.

Așezându-se pe scaun și întinzând mâna după centură, ea îngheță când își văzu gentuța.

Punând camioneta în mișcare, el mormăi:

– M-am gândit că ți-ai putea vrea înapoi permisul de conducere.

– Trebuie să ajung la bal în patruzeci și cinci de minute, zise ea când el începu să coboare dealul.

– Îți displace să participi la chestii de genul ăsta.

– Am o întâlnire.

– Chiar așa! Felicitări!

O fantezie rapidă în care o răpea și o împiedica să meargă îi jucă în minte într-un mod foarte demn de un film – în care ea sfârșea prin a căpăta sindromul Stockholm și îndrăgostindu-se de răpitorul ei.

– Cine este?

- Nu este treaba ta.

El o luă la stânga și continuă să conducă.

- Așadar, minți.

- Verifică mâine paginile mondene, replică ea pe un ton plictisit. Poți să citești totul despre asta.

- Nu mai primesc *Charlemont Courier Journal*.

- Ascultă, Edward...

- Ce *dracului* faci? Îmi ipotechezi afurisita de casă.

Chiar dacă nu se uita la ea, îi putu simți privea fixă, rece ca de gheață, ținându-i chipul.

- În primul rând, tatăl tău m-a abordat. Și, în al doilea rând, dacă îmi mai vorbești vreodată pe tonul ăsta, voi pune sechestru doar din principiu.

Edward aruncă o privire mânioasă în direcția ei.

- Cum ai putut face asta? Chiar ești atât de lacomă?

- Rata dobânzii este mai mult decât rezonabilă! Și ai fi preferat ca el să meargă la bancă, unde ar fi fost disponibilă pentru public? Voi păstra confidențialitatea - presupunând că plățile vor fi făcute.

El împunse actele cu un deget.

- Vreau să faci asta să dispară.

- Nu ești parte din asta, Edward. Și se pare că tatăl tău are nevoie de bani, altfel nu ar fi venit la mine.

- Aceasta este casa mamei mele!

- Știi, dacă aș fi în locul tău, mi-aș mulțumi. Nu știu ce se petrece sub acoperișul acela al vostru, dar zece milioane ar trebui să fie nimica toată pentru cei ca voi!

Edward făcu o curbă strânsă la stânga și trase într-una dintre parcarile publice care se aflau pe malul râului Ohio. Traversând parcare goală, opri când ajunsese la debarcader și parcă mașina. Până acum, furtuna se întesise cu adevărat, hurelul și exploziile de lumină din cer alimentând mânia dinlăuntrul lui.

Foindu-se dureros pe scaun, își înghiți un geamăt de durere.

- Nu are nevoie de bani, Sutton.

Desigur, era o minciună. Dar ultimul lucru de care familia avea nevoie erau zvonurile - și, deși, oricât

de frustrat era din cauza lui Sutton, știa că putea avea încredere în ea, trebuiau să fie și alți oameni implicați de partea ei. Avocați, bancheri.

Când ea își dădu ochii peste cap, el avu o imagine mentală rapidă cu ea încălecându-l, călărindu-l, fiind blândă cu trupul lui beteag.

Apoi, și-l aminti pe tatăl lui întinzând mâna după ea, în birou.

„Se poate ca treaba aceasta să devină și mai încurcată?” se întrebă în vreme ce ura față de William Baldwin spori.

– Atunci, de ce a semnat acel document? întrebă ea. De ce s-a dat tatăl tău peste cap ca să mă distragă de la o întâlnire de afaceri și a pus asta pe masă?

Edward își concentră atenția asupra buzelor ei și se gândi la soția fratelui său.

– Te-a sărutat vreodată?

– Poftim?

– Te-a sărutat?

Sutton clătină din cap.

– Hai să rămânem la lupta legată de ipoteca pe Easterly, da?

– Răspunde la afurisita de întrebare.

Ea aruncă mâinile în aer.

– M-ai văzut cu el în biroul lui. Ce crezi?

„Așadar, a făcut-o”, se gândi Edward. Nemernicul acela o sărutase – altfel, ea ar fi spus „nu”.

– Ascultă, zise Sutton, nu știu ce se petrece în familia ta sau motivul pentru care are el nevoie de bani. Este o afacere bună pentru mine... și m-am gândit că o să îți fie și ție de ajutor. Proasta de mine... am crezut că faptul că voi păstra asta secret chiar ar putea să îți fie de ajutor.

După un moment, el replică:

– Ei bine, te înșeli. Și de asta doresc ca tu să sfășii acel act.

– Tatăl tău are și el o copie, îi atrase ea atenția. De ce nu mergi să discuți cu el...

- A făcut înțelegerea asta cu tine pentru că mă urăște. A făcut-o pentru că știe al naibii de bine că tu ești ultima persoană de pe pământ căreia aș vrea ca familia mea să îi fie datoare vreodată.

„Cel puțin, asta nu e o minciună“, se gândi el în sinea lui când ea se retrase.

Când înțelesul vorbelor lui Edward deveni clar, Sutton tresări pe scaunul ei și nu își putu suprima reacția la timp.

Mândria o făcu să își dorească să îl lovească, dar vorbele se blocau în capul ei, și tot ceea ce putu face fu să privească îndelung la râul noroios agitat.

Ștergătoarele erau încă pornite, dându-i când și când ocazia să vadă câte ceva pe malul opus. Și, lucru amuzant, viața era un pic așa, nu? Mergi înainte, văzându-ți de treabă, fără să observi cu adevărat peisajul din jur din cauza tuturor detaliilor zilnice de care trebuia să te ocupi - când, dintr-odată, lucrurile se limpezesc și ai o imagine scurtă, dar clară care te făcea să spui: „Ah, așadar, aici sunt!“

Sutton își dresе glasul. Dar asta nu o ajută prea mult, pentru că, atunci când vorbi, vorbele ei fură răgușite:

- Știi, nu cred că voi înțelege vreodată de ce ai o părere atât de proastă despre mine. Este cu adevărat foarte... Este un mister pentru mine. El spuse ceva, dar ea vorbi peste el: Probabil ai știut că m-am îndrăgostit de tine cu mult timp în urmă.

Asta îl amuți.

- Probabil ai știut. Acesta este motivul pentru care mă urăști? Aruncă o privire către el, dar nu putu vedea nimic în ochii lui din cauza șepcii aceleia - ceea ce era, probabil, un lucru bun. Mă disprețuiești pentru asta din nu știu ce motiv? Întotdeauna m-am gândit că m-ai lăsat să îți stau prin preajmă pentru că genul acela de slăbiciune putea să îți fie de folos la un moment dat. Făcu semn din cap, către acte. Adică, documentul acela de acolo este un exemplu perfect în acest sens.

Nu aş fi făcut o astfel de înţelegere, pe sub masă, pentru nimeni altcineva. Dar presupun că asta este problema mea, nu a ta, aşa-i? Reîncepu să privească ţintă înaintea ei. Ştiu că nu îţi place să vorbeşti despre ce ţi s-a întâmplat în America de Sud, dar... nu am dormit tot timpul cât ai fost captiv... şi, multe luni după aceea, am avut coşmaruri. Apoi, te-ai întors, dar nu ai vrut să mă vezi. Mi-am spus că era din cauză că nu voiai să vezi pe nimeni, dar asta nu este adevărat, nu? Edward încercă din nou să spună ceva, dar ea vorbi peste el, acoperindu-l. De aceea cumperi prostituate care seamănă cu mine? Îţi place să fii rău cu ele sau aşa ceva? Asta te aţâţă?

Nu fusese nemilos cu ea noaptea trecută, când fuseseră împreună, dar era încă slăbit. Poate că asta avea să vină mai târziu.

- Sutton...

- Nu, zise ea tăios. Nu te voi lăsa să scapi de ipotecă. Asta ar fi doar o altă dovadă a acestei slăbiciuni pe care o am faţă de tine. Din cauza ta. Poţi să te duci naibii, Edward. Acum, du-mă acasă, înainte să sun la poliţie.

Se aşteptă ca el să riposteze. Dar, după un moment, el puse camioneta în marşarier.

În timp ce el se îndreptă spre şosea, ea se întoarse spre el şi îi studie chipul neîndurător. După un moment, spuse:

- Mai bine te-ai ruga ca tatăl tău să facă plăţile la timp. Dacă nu o face, nu voi ezita să îţi scot familia în stradă - şi, dacă crezi că asta nu îi va face pe oamenii din oraşul acesta să vorbească, ţi-ai ieşit al naibii de rău din minţi.

Acesta fu ultimul lucru pe care îl spuse vreunul din ei pe drumul de întoarcere.

Când el trase în faţa casei ei, ea se asigură că de data asta nu îşi uită gentuţa. Camioneta abia se oprise când ea se repezi afară.

Era destul de sigură că el îi rostise numele pentru o ultimă dată în timp ce ea sărea afară, dar poate că nu.

Cui îi păsa?

În vreme ce alerga prin ploaie către ușa de la intrare, majordomul îi deschise deodată, de parcă ar fi văzut apropiindu-se.

- Doamnă, sunteți bine?

Nu se deranjase să deschidă umbrela, și o privire iute aruncată în oglinda antică de lângă ușă arătă că părea la fel de epuizată și de distrusă pe cât se simțea.

- De fapt, nu mă simt bine. Nu era o minciună. Îl anunți, te rog, pe Brandon Milner că îmi e rău și merg la culcare? Trebuia să îl însoțesc la bal în seara aceasta.

Majordomul făcu o plecăciune.

- Să chem medicul?

- Nu, nu. Sunt doar epuizată.

- Vă aduc o tavă cu niște ceai.

Asta suna absolut grețos.

- Sună minunat, mulțumesc.

În timp ce bărbatul se îndepărta, îndreptându-se către aripa bucătăriei, ea merse la ușile liftului. Din fericire, acesta se afla aproape, iar ea putu să urce imediat. Ultimul lucru de care avea nevoie era să dea peste tatăl sau fratele ei.

Ieșind, își scoase pantofii și merse tiptil de-a lungul coridorului, strecurându-se în dormitor și încuind ușa în urma ei.

Închizând ochii, continuă să audă vocea lui Edward iar și iar în capul ei: „Știe al naibii de bine că tu ești ultima persoană de pe pământ căreia aș vrea ca familia mea să fie datoare *vreodată*“.

De necrezut.

Chiar cu toți banii pe care îi avea, cu poziția și autoritatea ei, respectul și adulația... încă putea fi redusă la stadiul de copil devastat.

Și pentru asta fusese de ajuns să fie într-un spațiu închis cu Edward Baldwine.

Preț de zece minute.

Gata, își jură. Obsesia aceasta nesănătoasă pe care o avusese față de bărbatul acela trebuia să înceteze imediat.

Întotdeauna presupusese că el se lupta cu o obsesie proprie, competiția veche de secole dintre familiile lor împiedicându-l să facă vreo mișcare. Dar era limpede că aceasta fusese o proiecție incorectă din partea ei, o fan-tezie romantică născută din propriile sentimente.

El însă o făcuse să deschidă ochii. O pusese pe calea dreaptă fără să lase loc vreunei interpretări greșite.

Poate că era patetică.

Dar nu era proastă.

capitolul 39

Lovită cu pumnul în cap.

Când se lăsă pe o parte sub plafonul strivit al Yarisului ei, Lizzie se simți ca și cum fusese lovită cu pumnul în cap.

De către o combinație de Wolverine, Channing Tatum și, poate, vechiul Arnold.

Nimic nu era procesat clar, nici faptul că se izbise de mașina lui Lane, nici acela că era udă pe față, nici zgomotul puternic...

– Lizzie!

Sunetul numelui ei îndepărtă o parte dintre pânzele de păianjen, iar ea privi în jur, încercând să își dea seama de ce vocea lui Dumnezeu suna atât de asemănător cu a lui Lane...

– Lane? zise ea, clipind des.

De ce intra acesta prin parbrizul ei? Era un vis?

– ... Rănită undeva? spunea ea. Trebuie să știu înainte să te mișc.

– Îmi pare rău... pentru mașină...

– Lizzie, trebuie să îmi spui dacă ești rănită!

Vai, când devenea neliniștit, accentul acela sudic al lui revenea în forță, nu? Rănită? De ce să fie...

Și acela fu momentul în care văzu toată verdeța.

Din mașina ei.

Bine, trebuia să fie un vis – iar ea putea foarte bine să se lase purtată de val. Își cercetă mâinile, picioarele, inspirând adânc și mișcându-și capul... Totul era în regulă.

- Sunt bine, mormăi. Ce s-a întâmplat?

- Te voi trage în față – ajută-mă dacă poți, bine?

- Sigur. Voi...

Uau. Au.

Numai că piciorul ei stâng fusese prins sub volan. Schimbându-și poziția, și-l eliberă, apoi se împinse cu picioarele în tot ce întâlni, împingând în timp ce Lane trăgea, răsucindu-se ca să continue să înainteze.

Ploaie pe chipul ei, în părul ei, pe hainele ei. Zgârie-turi. Vânt care o orbea.

Dar el o scoase.

Și apoi ea se afla în brațele lui, lipită de pieptul lui, simțindu-l cum tremură.

- Ah, Dumnezeule, zise el cu glas răgușit. Ah, slavă Domnului, ești vie...

Ea se agăța de el, neînțelegând încă motivul pentru care stăteau într-un copac. Cum de ajunseseră mașinile în copacul ei...

Fulgerul tăie cerul și ateriză atât de aproape de ei, iar urechile ei explodară de durere.

- Trebuie să ajungem înăuntru, strigă Lane. Haide!

Cândva în timpul procesului de împiedicare și rostogolire la pământ, creierul ei porni din nou, și ceea ce văzu aproape că o paraliză. Jumătate din copacul minunat care creștea lângă casa ei îi strivise mașina.

Deci nu se izbise de Porsche-ul lui.

Trosnetul acela fusese micul ei sedan care îndura toată acea greutate.

- Lane... mașina mea...

Asta fu tot ce reuși să spună înainte ca el să o ia de mână și să alerge către casă, târând-o în urma lui în timp ce ea privea peste umăr la priveliștea incredibilă din curtea ei.

Când săriră pe verandă, ea își înfipse călcâiele în po-dea și refuză să înainteze. Ridicându-și mâna la gură și privindu-și mașina, ea...

Sânge. Era sânge... peste tot pe trupul ei.

- Lane... sunt rănită?

Își trase mâna din a lui și își desfăcu degetele, brațele ei...

- Înăuntru, porunci el, împingând-o către ușă.

Când el o împinse în casa ei și își lăsă tot trupul să se sprijine de ușă pentru a o închide din nou, inima ei începu să bubue. Și el era mânjit de sânge și ud.

Cei doi se îmbrățișară cu atâta grabă, încât hainele lor ude learcă se lipiră, trupurile lor reconectându-se.

- Credeam că te-am pierdut, îi spuse el în ureche. Ah, Iisuse, am crezut că...

- M-ai salvat, tu m-ai salvat...

Vorbeau cu doi kilometri pe minut, împiedicându-se în vorbe, agitați de ceea ce pusese cât pe ce să se întâmple. Apoi, el o săruta, iar ea îi răspundea.

Numai că ea opri toate astea, retrăgându-se.

- Cred că tu ești cel care sângerează.

- Doar zgârieturi, zise el.

- Vai, Dumnezeuule, uită-te la brațele tale - mâinile tale!

Antebrațele lui erau brăzdate de tăieturi căpătate în urma luptei cu crengile, pentru a ajunge la ea, iar pe față și pe gât avea vânătăi.

- Nu îmi pasă, zise el. Îmi fac griji doar pentru tine.

- Ai nevoie de un doctor?

- Ah, te rog. Copacul a căzut peste tine, îți amintești?

Și acela fu momentul în care se aprinseră luminile.

Lizzie amuți pentru o clipă... apoi, începu să râdă atât de tare, încât ochii începură să îi ardă. Înainte să își dea seama, Lane râdea și el, cei doi ținându-se unul pe celălalt și eliberând tensiunea acumulată din cauza a ceea ce se petrecea cu familia lui, a stresului petrecerii... și a aceluia incident bizar cu copacul.

- Un duș? întrebă ea.

- Credeam că nu mai întrebi odată.

În mod obișnuit, ea ar fi făcut scandal pentru urmele ude de pași din sufragerie și de pe scândurile treptelor, dar nu și acum. Amintirea acelei greutăți care aterizase pe mașina ei o făcu să schimbe prioritățile - și încă cum!

- Jur, am crezut că ți-am lovit mașina, zise ea când ajunseră la etaj.

- Nu ar fi contat chiar dacă ai fi făcut-o.

„Ah, avantajele de a fi un Bradford“, se gândi ea.

- Sunt sigură că ai un Porsche de rezervă.

El se încruntă.

- Nu asta am vrut să spun.

Înghesuindu-se, trecură prin ușa dormitorului ei și intrară în baie - și apoi, când ea dădu drumul dușului, el începu să îi scoată hainele, deschizând nasturi, desfăcând fermoare, scoțând de pe ea, ca pe o a doua piele, greutatea udă și rece care i se lipea de trup.

Brățele și coapsele ei fură cuprinse de fiori, dar asta se datoră mai degrabă fierbințelii din ochii lui decât răcorii din aer. Apoi, el își scoase propriile haine, aruncându-le grămadă alături de ale ei.

- Haide sub apă, zise ea când el își lipi nasul de gâtul ei, sărutând-o până ajunse la gură.

El blestemă când pășiră sub apa caldă și blândă.

Când sângele fu spălat, ea răsufală ușurată. El avea doar câteva tăieturi; nimic serios.

Acela fu ultimul gând pe care îl avu înainte ca mâinile lui mari să se oprească pe sânii ei alunecoși, iar gura lui să coboare peste a ei - și familiara nevoie erotică se înteți între ei.

„Te iubesc“, gândi ea.

„Te iubesc iar și iar, Lane.“

La o vreme după asta, după ce Lane făcuse dragoste cu Lizzie a lui de două ori la duș și încă o dată în patul ei, după ce coborâseră și mâncaseră ultima lasagna congelată și cea mai mare parte din înghețata de piersici

din congelatorul ei, după ce se întorseseră la etaj și se băgaseră în patul ei, el își aminti de toate problemele de peste zi.

Din fericire, Lizzie era adormită, și era întuneric, așa că orice expresie pe care el nu avu energia să o ascundă nu o putea speria.

Holbându-se la tavanul ei, mintea lui întoarse lucrurile pe toate părțile – și, înainte ca el să își dea seama, lumina lucea la marginea orizontului. O privire rapidă la ceasul deșteptător al lui Lizzie, și fu surprins să își dea seama că trecuse o noapte întreagă.

Lunecând de sub cearceafurile ei, se ridică și merse la baie. Hainele lui nu puteau fi salvate. Le ridică de pe podea și le duse la gunoi. Singurul lucru pe care îl păstră? Boxerii.

Era mai bine decât să conducă până acasă în fundul gol în ziua Domnului.

Întors în dormitor, se apropie de Lizzie.

– Trebuie să plec.

Ea se trezi tresărind, iar el o liniști până când ea își puse din nou capul pe pernă.

– Am întâlnire cu o femeie superbă, zise el.

Lizzie zâmbi.

– Transmite-i salutări din partea mea.

– Nu de dimineață. Diseară. O sărută pe gură. Îți aduc cina.

– Va fi congelată?

– Nu. Mai fierbinte decât iadul.

Zâmbetul pe care ea i-l dăruie îi intră direct în sânge, înfierbântându-l, deși nu era deloc timp să facă ceva în legătură cu asta.

– Te i... Se opri, știind că ei nu avea să îi placă acest rămas-bun. Ne vedem diseară, la ora cinci fix.

– Voi fi aici.

O sărută încă o dată, apoi se îndreptă către ușă.

– Așteaptă, cum rămâne cu hainele tale?

– Nu mă pot aresta. Părțile esențiale sunt acoperite.

Râsul ei îl însoți în jos pe trepte și afară din casă. El se opri pe verandă, întrebându-se dacă ar trebui să ia laptopul ei – dar nu avea importanță. Putea accesa e-mailul acela de pe orice computer.

Tresări când văzu bucata de copac deasupra mașinii ei.

Ea avea la fermă o camionetă pe care o putea folosi, și primul lui instinct fu să scoată telefonul și să îl sune pe Gary McAdams să vină să înlăture ciotul și să ducă cutia aceea de conservă strivită la un cimitir de mașini. Dar se opri. Lizzie nu era genul de femeie care ar fi apreciat asta. Ar avea oamenii ei, propria idee despre cum să se ocupe de treaba asta, propriul plan pentru mașina Yaris.

La cum o cunoștea, ea avea să încerce să o pună din nou în funcțiune.

Porsche-ul fusese și el la un pas de distrugere, scăpând la limită. După ce dădu la o parte câteva frunze de pe capotă, urcă și porni pe alee, trecând pe lângă crengile căzute și gropile pline de apă. Recuperă timpul pierdut când ajunse pe asfalt, accelerând către Charlemont, trecând ca o tornadă dincolo de râu și gonind pe dealul de la Easterly.

Se afla la jumătatea drumului când fu nevoit să încetinească, pentru că o altă mașină cobora.

Era un Mercedea sedan. Negru. S 550.

Și, în spatele volanului, acoperită cu o pereche de ochelari de soare întunecați și un văl negru de parcă ar fi fost în doliu, se afla viitoarea-lui-fostă-soție.

Chantal nu îl privi, deși știa al naibii de bine că el era.

Bine. Cu puțin noroc, ea se muta și puteau să își lase avocații să se ocupe de aici. Dumnezeu știa că el avea destule alte lucruri pentru care să își facă griji.

Lăsând Porsche-ul în fața casei, intră pe ușa principală și se opri când văzu bagajul din foaier.

Nu era al lui Chantal. Ea avea genți Louis Vuitton. Acestea erau Gucci, și erau marcate cu inițialele RIP.

Richard Ignatius Pford.

„Pleacă o nemernică și vine altul“, se gândi el.

La ce dracului se gândea Gin?

Ah, așteaptă! Știa răspunsul. Pentru o femeie fără nici un fel de educație sau competențe – în afară de a fi, uneori, o adevărată pacoste –, sora lui avea un singur talent incontestabil: să aibă grijă de ea însăși.

Speriată din cauza banilor, îl alesese pe cel mai bogat fraier din preajmă, pentru a se asigura că, indiferent de ce avea să se întâmple cu familia ei, stilul ei de viață nu avea să fie afectat.

Alergând în sus pe trepte, merse în camera lui și făcu un duș, se bărbieri și se îmbracă în costumul cu dungii. Avu nevoie de două încercări ca să lege papionul cum trebuia.

Ah, cât ura lucrurile astea!

Coborî din nou pe scara personalului, o tăie prin bucătărie și merse la ușa domnișoarei Aurora. Așa cum făcuse atunci când venise să o vadă mai înainte, se asigură că totul era aranjat, nasturii erau bine încheiați și în ordine.

Apoi, ezită înainte să bată la ușă. Dacă...

Ușa se deschise, și domnișoara Aurora se uită încrețită la el.

– Ai întârziat.

– Îmi pare rău, doamnă.

Domnișoara Aurora mormăi și își scutură pălăria pentru biserică de un albastru strălucitor. Costumul ei avea aceeași culoare veselă, la fel de strălucitoare ca un cer de primăvară, și purta mănuși și pantofi asortați – plus o geantă de dimensiunea unei rachete de tenis. Rujul ei era roșu precum cireșele, cerceii erau cei cu perle pe care i-i dăduse el în urmă cu trei ani, și purta inelul cu perle primit de la el cu un an înainte.

El îi oferă brațul când ea închise ușa, iar ea i-l acceptă.

Împreună, ieșiră pe intrarea principală, trecând pe lângă domnul Harris, care știa foarte bine că nu trebuia să spună nimic despre ușa pe care o foloseau.

Lane o însoți pe domnișoara Aurora până la Porsche, la scaunul pasagerului, și o ajută să se așeze. Apoi, ocoli, se urcă în spatele volanului și porni din nou motorul.

– Vom întârzia, zise ea tăios.

– Vom ajunge la timp. Fii atentă la mine.

– Nu suport să te văd mergând cu viteză.

Se trezi că o privește și îi făcu cu ochiul.

– Atunci, închide ochii, domnișoară Aurora.

Ea îi lovi brațul și îl privi încruntată.

– Nu ești prea în vârstă ca să te bat la fund.

– Știu că vrei un loc în față.

– Tulane Baldwine, să nu îndrăznești să încalci legea.

– Da, doamnă.

El apăsă accelerația, țâșnind în josul dealului. O privire iute în direcția ei? Domnișoara Aurora zâmbea în sinea ei.

Și, preț de o clipă, totul fu așa cum trebuia în lumea lui.

capitolul 40

Biserica baptistă din Charlemont se afla în West End, și albul strălucitor al șindrilelor ei ieșea în evidență printre străzile cu locuințe sărăcăcioase. De la terenul pe care se afla parcare, ghivecele cu flori de lângă ușile duble de la intrare și până la terenul de baschet din spate, locul era imaculat ca o vedere din anii cincizeci.

Și, la ora nouă fără douăzeci, într-o dimineață de duminică, biserica era plină de oameni.

În clipa în care Lane intră în parcare, uralele veniră atât de iute și fură atât de multe, încât fu nevoit să încetinească până când aproape se târî. Deschizând ambele geamuri, prinse mâini, strigă nume și răspunse provocărilor pentru meciuri de baschet. Parcând în spate, ocoli mașina și o ajută pe domnișoara Aurora să coboare, apoi o conduse până la trotuarul care înconjura biserica.

Copii se aflau pretutindeni, îmbrăcați în rochii înfocate și costume în miniatură, culorile lor fiind la fel de vesele ca ale unei cutii de creioane colorate, iar purtarea lor fiind mai bună decât a multor adulți care veneau la petrecerile de la Easterly. Toată lumea se opri și vorbi cu el și cu domnișoara Aurora, întrebând ce mai fac și sporovăind, și, în acest timp, el își dădu seama de cât de mult îi lipsise asta.

Nu era genul care mergea la biserică, dar, de fiecare dată când era acasă, nu ratase niciodată ocazia să vină aici cu domnișoara Aurora.

Înăuntru, erau cel puțin o mie de oameni, rândurile de bănci fiind pline cu oamenii din comunitate, vorbind laolaltă. Era prea devreme ca evantaiile să fie desfăcute, dar acestea aveau să își facă apariția, de obicei în iunie. În față, era o trupă cu chitare electrice, tobe și basuri alături de scena pe care avea să se afle corul gospel. Și în spatele tuturor? Incredibilele tuburi de orgă, genul care puteau face ușile și ferestrele să se deschidă larg.

„Max ar trebui să fie aici“, se gândi Lane. Fratele lui făcuse parte din cor ani de zile, înainte să plece la facultate.

La două rânduri din față se găsi un spațiu pentru ei, o familie formată din șapte membri înghesuindu-se ca să le facă loc.

– Vă sunt recunoscător, zise el, scuturând mâna tatălui. Hei, nu ești fratele lui Thomas Blake?

– Sunt, da, zise bărbatul. Sunt Stan, cel mai mare. Și tu nu ești băiatul domnișoarei Aurora?

– Ba da, să trăiți.

– Unde ai fost? Nu te-am mai văzut pe aici de ceva vreme.

Când domnișoara Aurora ridică dintr-o sprânceană către el, Lane își dresе glasul.

– Am fost în nord.

– Condoleanțele mele, zise Stan. Dar măcar te-ai întors.

- Uite-i pe nepoții mei. Domnișoara Aurora arată cu degetul în partea cealaltă a culoarului. D'Shawne joacă acum pentru Indiana Colts. Prințător. Iar Qwentin e mijlocaș la Miami Heat.

Lane ridică mâna când cei doi bărbați surprinseră privirea domnișoarei Aurora.

- Îmi duc aminte când jucau în liceu. Quentin a fost unul dintre cei mai buni mijlocași pe care i-a avut Eagles vreodată, și eram acolo când D'Shawne ne-a ajutat să câștigăm acel Sugar Bowl.

- Sunt băieți buni.

- Toată familia ta este.

Orga răsună, și trupa începu să cânte, și, din pronaos, corul îmbrăcat în robe roșii ca sângele intră - cincizeci de bărbați și de femei mergând împreună și cântând. În urma lor, reverendul Nyce intră cu Biblia la piept, privind în ochii turmei și dându-le tuturor binețe. Când îl văzu pe Lane, veni și îi strânse mâna.

- Mă bucur că te-ai întors, fiule.

Când fu vremea ca toată lumea să se așeze, Lane avu un sentiment foarte ciudat. Tulburat, întinse mâna și luă palma domnișoarei Aurora.

Nu se putea gândi decât la ciotul acela de copac din noaptea trecută. Imaginea lui Lizzie prăbușită în mașină. Frica electrizantă pe care o simțise când spărsese parbrizul și se târâse peste crengile acelea, în furtună, strigând numele lui Lizzie.

Când trupa începu cântecul lui preferat, ridică privirea către cruce și clătină din cap.

Ridicându-se cu domnișoara Aurora, începu să se miște la unison cu mulțimea, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

- Vreau să știi, se trezi cântând alături de ei, Dumnezeu mă păzește...

» O oră și jumătate mai târziu, slujba se încheie și începu ora de socializare, congregația coborând la subsol pentru puncti, prăjiturile și conversație.

- Să mergem jos, zise Lane.

Domnișoara Aurora clătină din cap.

- Trebuie să mă întorc. Am de lucru.

El se încruntă.

- Dar întotdeauna am...

Se opri. Nu era nimic de făcut la Easterly. Așa că singura explicație era una care îl făcu să vrea să sune după salvare.

- Nu te uita la mine în halul ăsta, băiete, mormăia ea. Nu este o urgență medicală - și, chiar dacă ar fi, nu voi muri în biserica mea. Dumnezeu nu ar face asta acestei congregații.

- Haide, prinde-mă din nou de braț.

Trecură nonșalant prin mulțime, deși își dorea foarte tare să o ia pe sus și să o scoată de urgență de acolo. Avu ocazia să vorbească cu Qwentin și D'Shawne - precum și cu alți șaptesprezece membri de vârsta lui. Nu dorea să fie nepoliticos, dar era conștient de felul în care domnișoara Aurora se sprijinea de brațul lui.

Când, în sfârșit, ieșiră din biserică, zise:

- Așteaptă aici, voi aduce mașina. Și nu, nu ce vom contrazice în legătură cu asta, așa că încetează.

Aproape că spera ca ea să se împotrivească, dar, când ea nu o făcu, începu să o ia la goană, îndreptându-se către cea mai îndepărtată zonă a parării.

Când se întoarse cu Porsche-ul, aproape că se aștepta să o găsească leșinată.

Nu. Aceasta vorbea cu o femeie înaltă și subțire.

„Ah... uau“, se gândi el. „Asta da, amintire din trecut.“

Lane coborî din mașină.

- Tanisha?

- Lane, ce mai faci?

Tanisha Nyce era fata cea mai mare a reverendului.

- Mă bucur să te văd.

Se îmbrățișară, iar el înclină din cap.

- Mă bucur să te văd. Ai ajuns medic deja?

- Sunt rezidentă aici, la Universitatea din Charlemont.

- În ce te specializezi?

- Oncologie.

- Face lucrarea Domnului, zise domnișoara Aurora.

- Ce mai face Max? întrebă Tanisha.

- Al naibii să fiu dacă știu. Nu am mai vorbit cu el de când a plecat în vest. Îl știi, întotdeauna imprevizibil.

- Da, așa era.

Un. Moment. Ciudat.

- O voi duce acasă pe domnișoara Aurora, zise el. Mă bucur că te-am văzut.

- Și eu.

Cele două femei vorbiră în șoaptă, apoi domnișoara Aurora începu să coboare treptele.

- Despre ce era vorba? o întrebă el când porni.

- Despre repetiția pentru cor de săptămâna viitoare.

- Tu nu faci parte din cor.

Aruncă o privire către femeie când văzu că aceasta nu spusese nimic.

- Domnișoară Aurora? Trebuie să îmi spui ceva?

- Da.

Ah, Dumnezeu!

- Ce?

Ea îi luă mâna și nu îl privi.

- Vreau să îți amintești ce ți-am spus mai înainte.

- Ce anume?

- Eu îl am pe Dumnezeu. Îi strânse mâna cu putere. Și te am pe tine. Sunt bogată până peste poate.

Ea îi strânse mâna tot drumul înapoi, iar el știu... știu... că ea îl pregătea pentru ce avea să vină. Și își dădu seama și că acesta fusese motivul pentru care insistase ca Edward să o vadă cu o zi în urmă, când fratele său fusese acasă.

Dacă ar fi existat vreo modalitate de a da de Max!

- Nu vreau să pleci, zise el răgușit. Este prea al naibii de mult.

Domnișoara Aurora rămase tăcută până când ajunse-
ră la baza dealului de la Easterly.

- Că veni vorba despre plecare, am auzit că Chantal s-a mutat.

- Da. Pun capăt la toată treaba asta.

- Bun. Poate tu și Lizzie puteți, în sfârșit, să o luați pe drumul cel bun. Ea este cea potrivită pentru tine.

- Știi, domnișoară Aurora, am acceptat asta deja. Acum, trebuie doar să o conving și pe ea.

- Te voi ajuta.

- De acord.

În loc să oprească în față, merse în spate, pentru că era mai aproape de apartamentele ei. Trase lângă ușa din spate și opri.

- Am nevoie ca tu să mă ajuți aici, zise el. Aici. Își înfipse degetul arătător în bord. Exact aici.

Era imposibil să ignore faptul că, deși cu două zile în urmă ea striga la el că nu avea să plece nicăieri, acum ceva se schimbase.

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, ușa garajului se ridică, și mașina Phantom ieși, înaintând către partea din față a casei.

- Este malefic, zise Lane. Tatăl meu...

Domnișoara Aurora își ridică palmele.

- Amin.

- Unde dracului se duce în dimineața asta?

- Nu la biserică.

- Poate se duce după Chantal.

În clipa în care rosti cuvintele, blestemă. Nu voia ca lucrurile să iasă la suprafață.

- Despre ce vorbești?

Lane clătină din cap.

- Haide, să mergem înăuntru!

Nu merse așa. Când îi deschise ușa, ea pur și simplu ridică privirea către el.

- Spune-mi!

- Domnișoara Aurora...

- Ce ți-a făcut?

- Nu este vorba despre mine.

- Dacă este despre soția ta, este despre tine.

Lui Lane îi veni dintr-odată să se dea cu capul de mașină.

- Tocmai mi-ai spus că te bucuri că divorțez de ea. Nu contează...

- Știu că a scăpat de copilul tău.

Când ochii aceia negri îl priviră pătrunzător, el bles-temă în sinea lui.

- Domnișoară Aurora. Nu face asta. Las-o baltă... Sunt atât de multe alte lucruri de care merită să îți faci griji.

Tot ce făcu ea fu să ridice sprânceana aceea a ei. Lane se încovoie.

- Sunt unele lucruri care nu merită cunoscute.

- Și altele pe care nu ar trebui să le ții doar pentru tine.

- Este însărcinată, domnișoară Aurora. Nu este al meu.

- Al cui este? întrebă ea.

Restul fu comunicat în tăcere.

- Ești sigur? îl întrebă.

- Asta a spus ea. Și, când l-am confruntat, s-a văzut pe fața lui.

Domnișoara Aurora privi fix înainte.

- Dumnezeu îl va pedepsi.

- Nu mi-aș ține răsufarea așteptând să se întâmple. Îi oferi mâna lui. Se face cald aici. Haide.

Domnișoara Aurora privi în ochii lui.

- Te iubesc.

Era felul ei de a își cere iertare pentru ceea ce știa că avuseseră cu toții de îndurat. Nu doar povestea asta cu Chantal, ci toți anii aceia în care se petrecuseră atâtea pe vremea când erau copii.

- Știi, spuse el, nu ți-am mulțumit niciodată. Pentru toți anii în care ai fost lângă mine... Ne-ai ținut lângă tine, mai ales pe mine. Ai fost întotdeauna alături de mine.

- Dumnezeu mi-a dat datoria asta sacră atunci când mi-a intersectat viața cu a voastră.

- Te iubesc, mămico, zise el. Pentru totdeauna.

capitolul 41

Zgomotul drujbei din mâinile lui Lizzie era atât de puternic, încât ea nu auzi mașina apropiindu-se. Abia când motorul se stinse bolborosind, își dădu seama că nu mai era singură.

- Ești cea mai fierbinte femeie pe care am văzut-o vreodată.

Răsucindu-se și privind în jos, îl descoperi pe Lane sprijinit cu spatele de partea laterală a Porsche-ului său, cu brațele încrucișate, un picior peste celălalt și pleoapele coborâte.

Din punctul ei de observare de pe acoperișul mutilat al Yarisului ei, ridică drujba deasupra capului și îi dădu drumul de câteva ori.

- Ascultă când răcnesc.

- Ascultă când cerșesc.

Ea nu se putu abține să nu râdă când sări jos.

- Am avansat ceva, nu crezi...

Lane se năpusti asupra ei în clipa în care ghetetele ei atinseră pământul, sărutând-o cu atâta putere, încât o făcu să se lase pe spate. Când în sfârșit îi permise să respire, gâfâiau amândoi.

- Așadar... salut, zise el.

- Ți-a fost, din întâmplare, dor de mine?

- În fiecare secundă.

Se îndreptă și o ajută și pe ea.

- Dumnezeu, te iub... Îmi place teribil felul în care manevrezi drujba.

Era imposibil să nu îi prindă scăparea, iar ea fu nevoită să se poticnească în mintea ei - instinctul ei fu să scoată și ea, la rândul ei, un „te iubesc“.

- Așadar, chiar am adus cina. Mâncare gata preparată de la club. Ți-am luat o salată care sper să îți placă în continuare și o grămadă de mușchiuleț - știi, pentru cazul în care avem nevoie de el ca să ne revenim.

- După ce? întrebă ea târăgănat.

- Ei, știi tu ce.

Se încruntă.

- Asta dacă nu cumva... știi tu... te doare.

Lizzie clătină din cap.

- Nu.

- Păcat!

- Pardon?

Gura lui zăbovi peste a ei și îi linse buzele.

- Mă gândeam că aş putea să te sărut acolo ca să îți treacă durerea.

- Poți să faci asta oricum.

Când o răsuci și o lipi ușor de mașină, ea simți că inima începuse să o doară - și se gândi că, la naiba, ar putea să se relaxeze. Un copac îi distrusese mașina, curtea ei din fața casei era un dezastru și se adunase o mică pădure de cioturi pretutindeni pe proprietatea ei... dar Lane era aici și își amintise că ei îi plăcea salata aceea Cobb - și, la naiba, el săruta cel mai bine de pe planetă.

Mâine, avea să își pună la loc seriozitatea. Mâine, avea să își amintească să fie precaută...

Lane se lăsă ușor pe spate.

- Spune-mi, ce părere ai parte despre sexul în public?

Ea făcu semn cu capul spre cele trei vaci care ajunseră până la veranda ei.

- Cred că audiența se va dubla când prietenul meu fermier va descoperi că acele doamne drăguțe au plecat iar să exploreze.

- Atunci, să mergem în casă în clipa asta, înainte să îmi pierd mințile.

- Departe de mine să stau între tine și stabilitatea ta mentală.

El își adusese chiar și bagaj pentru noapte, observă ea când duseră totul înăuntru.

- Așa, am vești, zise el când închise ușa de la intrare.

- Care sunt acestea?

- Chantal s-a mutat azi-dimineață.

Lizzie era pe cale să se întoarcă în bucătărie, dar se opri.

- Serios?

- Serios.

Ea închise ochii.

- Așadar, erai serios.

- Al naibii de serios. Veni și o întoarce cu fața către el. Lizzie, treaba asta este gata. Toată povestea cu ea este încheiată - și, înainte să o spui, nu o fac doar pentru tine. Ar fi trebuit să închei căsătoria aia imediat ce am aflat ce făcuse. A fost greșeala mea.

Ridicând privirea spre ochii lui, ea blestemă printre dinți.

- Îmi pare rău, Lane. Îmi pare rău că...

- Șșttt. O reduse la tăcere cu buzele lui. Nu trăiesc în trecut. Este o pierdere de timp. Nu îmi pasă decât de ce se întâmplă acum.

Înfășurându-și brațele în jurul gâtului lui, își lipi trupul de al lui.

- Nu am fost în stare să fac ca treaba cu prietenia să reziste, așa-i?

- Și asta este perfect în regulă din punctul meu de vedere.

- Aceasta este posibil cea mai bună cină pe care am avut-o vreodată.

Lane privi cum Lizzie se așează din nou pe canapea și își puse mâna pe burtă. Când ochii începură să i se închidă, și-o imaginea sus, pe mașină, mânuind drujba aceea și tăind ca un înger răzbunător ciotul acela care îi distrusese mașina.

Chiar dacă petrecuseră ultima oră unul peste altul, erecția i se mări din nou.

- Este un miracol, murmură el.

- Că mi-a plăcut mușchiulețul atât de mult? Nu chiar.

- Că sunt aici cu tine, la asta mă refer.

Ochii aceia se redeschiseră încet.

- Și eu simt la fel. Când el începu să râdă din adâncul gâtelui lui, ea îl opri. Nu, nu poți discredita mâncărurile cu care ai luat puncte.

Punând șervetul alături, el se ridică deasupra trupului ei, călărind-o.

- Știu că am primit puncte.

Rotindu-și șoldurile, simți junghiul dorinței când ea își mușcă buza de jos ca și cum ar mai fi vrut.

- Vrei să îți reamintesc?

Mâinile ei îi mângâiară spatele.

- Da, vreau.

- Mmm...

Sunetul de apel al telefonului lui, aflat pe măsuta de cafea, îl făcu să înjure.

- Nu domnișoara Aurora, te rog, nu domnișoara Aurora...

- Vai, Dumnezeule... Lane, este...

El puse mâna pe telefon. Prefix 916.

- Slavă Domnului! Ridică privirea. Trebuie să răspund, este de la New York.

- Te rog.

Acceptă apelul și spuse:

- Jeff.

- Ți este dor de mine, spuse individul, știu că de asta m-ai căutat.

- Nu chiar.

- Ei bine, nu îți voi trimite prin Fed Ex cornurile acelea cu scortîșoară.

- Am nevoie să știu cât timp liber ai.

Liniște. Deplină. Apoi:

- Turneul Mondial de Poker nu se joacă în perioada aceasta, iar voi deja aveți acolo vreme tropicală.

- Am nevoie de ajutorul tău. Abătut, se sprijini pe perne și puse picioarele lui Lizzie în poala lui. Ea se schimbaseră în pantaloni scurți după dușul pe care îl făcuseră, iar lui îi plăcea să își plimbe mâna în sus și în jos peste picioarele ei fine, musculoase. Am o mare problemă aici.

Jeff renunță să mai facă pe deșteptul.

- Ce fel de problemă?

- Am nevoie de cineva care să îmi spună dacă tatăl meu sustrage bani de la companie. Cincizeci și trei de milioane de dolari.

Jeff fluieră ușor.

- Asta înseamnă o groază de bănet, prietene.

- Fratele meu a reușit să îmi acorde acces la... Iisuse, sunt vreo cinci sute de pagini de tabele și date financiare, dar nu am habar la ce mă uit. Vreau să vii până aici și să îmi spui ce s-a întâmplat - și trebuie să fie acum, înainte ca el să își dea seama că sunt pe urmele lui și să își acopere și mai mult măgăria.

- Ascultă, Lane, știi că te iubesc ca pe fratele de mult pierdut pe care nu l-am avut niciodată, dar vorbești despre infracționalitate financiară. Sunt oameni specializați în asta... pot găsi pe cineva în care poți avea încredere...

- Nu pot avea încredere în nimeni cu treaba asta, Jeff. Vorbim despre familia mea.

- Putem face ca documentele să nu fie recunoscute. Te pot ajuta cu asta - astfel încât nimeni nu va ști...

- Te vreau pe tine.

- Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Lane.

Fiindcă se cunoșteau de ani buni, Lane știa foarte bine că treaba lui era să tacă și să îl lase pe Jeff să bombăne până avea să accepte să se bage în treaba asta. Nimic nu avea să îl convingă; nu putea veni cu alte argumente, și, dacă dădea din gură, uneori putea să fie în defavoarea ta.

În schimb, Lane știa că, dacă rămânea tăcut, toți anii pe care îi petrecuseră împreună aveau să facă treaba.

- Ei bine, voi insista să mă verifice careva, mormăi Jeff. Și, să te ia dracu', asta nu se negociază. Nu îmi asum răspunderea dacă o dau în bară doar pentru că tu ai măreața idee că sunt strălucitor când vine vorba despre numere.

- Dar ești.

- Naiba să te ia, Baldwine!

- Nu pot să trimit un avion pentru tine. Ar atrage prea mult atenția.

- Este în regulă. Unul dintre avioanele familiei mele se află pe coasta de est. Mă urc în el mâine-dimineață - și nu, nu pot să vin mai repede. Va trebui să fac niște aranjamente la muncă.

- Îți rămân dator.

- Ba bine că nu! Și poți să începi să mă răsplătești mâine-seară. Vreau băutură gratis și femei ușoare dacă e să fac asta.

- Mă voi ocupa de toate. Te iau de la aeroport. Trimiți-mi un mesaj cu ora la care ajungi.

Jeff mormăia obscenități în timp ce închidea, fără să își ia rămas-bun. Lane își lăsă telefonul jos și oftă ușurat.

- Slavă Domnului!

- Cine a fost?

- Bănuiesc că l-ai numi prietenul meu cel mai bun. El este cel la care am stat în nord. Jeff Stern. Un tip strălucitor cu finanțele. Dacă poate cineva să dea de urma banilor, atunci el o va face. Și după aceea... Lane se frecă la ochi. Dumnezeu, bănuiesc că ar trebui să merg la poliție. Dar aș prefera să rezolv totul în tăcere.

- Dacă a încălcat legea?

Imaginea bruscă a tatălui său îmbrăcat în salopetă portocalie îl făcu să se simtă, în mod ciudat, ușurat că mama lui era în starea în care era.

- Nu voi sta în calea autorităților. Mă îngrijorează însă că a folosit procura mamei pentru a muta banii dintr-o parte în alta. Nu am acces la acele dosare - sunt toate la Prospect Trust.

- Dacă se implică poliția sau FBI-ul, ei pot să preia conducerea.

Lane clătină din cap, și îi veni în minte imaginea cu sacul pentru cadavre scos de la Easterly.

- Dacă Rosalinda s-a sinucis din cauza aceasta, atunci tatăl meu are pe mâini sângele cuiva. De necrezut!

- Știi, de obicei, încerc să privesc partea pozitivă a lucrurilor, dar... Îl prinse de mână. Ei bine, indiferent de ceea ce se va întâmpla, sunt alături de tine, OK?

Întorcând privirea către ea, Lane spuse cu gravitate:

- Asta este tot ce îmi trebuie. Indiferent spre ce duc toate astea... dacă te am pe tine...

Telefonul sună din nou, iar el râse când răspunse.

- Se răzgândește. Nu, Jeff, nu poți să dai înapoi...

- Te afli lângă un televizor?

Lane se ridică în capul oaselor.

- Samuel T.?

- Te afli lângă unul?

- Nu, sunt la Lizzie acasă. Ce se întâmplă?

- Am nevoie să vii la mine acasă imediat. Te caută poliția, și, când nu te-a găsit la Easterly, Mitch m-a sunat pe mine.

- Despre... despre ce vorbești?

Apoi se gândi: „Ah, rahat“.

- Ascultă, îmi dau seama că eu și Edward am intrat în centrul de afaceri cu un pretext fals, dar afurisita aia de clădire se află pe proprietate. Cât privește documentele, noi...

- Nu știu despre ce vorbești și, în clipa asta, nici nu îmi pasă. Chantal a fost la camera de gardă la primele ore ale dimineții, bătută ca dracu'. Le-a spus autorităților că tu ai făcut-o când ai aflat că era însărcinată, după ce a înaintat actele de divorț. Te pun sub arest pentru violență domestică cu premeditare și ar putea avea destule cât să meargă până la tentativă de omor.

- Poftim? Lane sări în picioare. Este nebună?

- Nu, este în operație. Deocamdată, îi pun falca la loc.

- Nu am atins-o niciodată! Și o pot dovedi! Nici măcar nu am fost acasă în noaptea trecută...

- Tu doar vino la mine acasă. Camerele de luat vederi s-au stricat în toiul nopții, așa că nu sunt imagini cu tine intrând... și te vom scoate pe cauțiune...

- Astea sunt prostii, scrâșni Lane. Nu voi face jocul acesta al ei...

- Acesta nu este un joc. Și, dacă nu îți faci apariția la închisoarea aceea, vei fi considerat fugar.

Lane întoarse privirea către Lizzie. Aceasta se ridicase în capul oaselor, alarmată, pregătindu-se de vești proaste.

Dintr-odată, el își aminti că o văzuse pe Chantal când pleca de la Easterly în Mercedesul acela. Fața ei era acoperită cu ochelari și de vălul negru.

Din câte știau ei, ea procedase ca în filmul *Fata dispărută* și își făcuse singură toate rănilile. Până atunci, nu o plasase pe femeie pe teritoriul patologiei adevărate, dar poate că îi subestimase nebunia.

- Bine, zise el. Vin. Închizând telefonul, se auzi spunând: Trebuie să plec.

- Lane, ce se întâmplă?

Vasele de la cina lor frumoasă se aflau încă pe masă, iar pernele canapelei erau încă îndoite după ce el se lăsase pe spate și îi mângâiasse picioarele.

Și totuși, momentul acela, care avusese loc cu doar câteva minute în urmă, era dus, dus, dus.

- Mă voi ocupa de asta, îi spuse. Voi face ca totul să dispară. Minte, din nou, ea minte.

- Pot face ceva?

- Stai aici. Și nu deschide televizorul. Te voi suna de îndată ce voi putea și îți voi explica totul. Mergând cu pași mari până la Lizzie, îi luă chipul în mâinile lui. Te iubesc. Am nevoie să crezi asta. Am nevoie să îți amintești asta. Și mă voi ocupa de asta. Jur pe viața mamei mele.

- Mă sperii.

- Totul va fi bine. Promit.

Spunând asta, plecă din casa ei.

În fugă.

capitolul 42

Când Porsche-ul lui Lane hurui în beznă care se așternea, Lizzie rămase pentru o clipă acolo unde o lăsase

el. Nu se putea gândi decât că nici unul din ei nu ar fi trebuit să fie surprins. Chantal Baldwine era cât se poate de tenace, și era imposibil ca femeia aceea să renunțe la statutul social și la accesul la stilul de viață al familiei Bradford fără să se lupte cu îndârjire.

Așadar, orice era asta, putea foarte bine să fie doar o salvă de deschidere.

Ridicându-se, luă farfuriile și se gândi că nu așa se așteptase să încheie seara.

Dar poate că el avea să se întoarcă. Își lăsase bagajul.

Revenind în bucătărie, puse totul în chiuvetă, pompă niște lichid de vase peste toată mizeria și dădu drumul apei calde. Era gata să își ude mâinile, întinzându-se după burete, când îi sună telefonul, aflat pe tejghea.

- Slavă Domnului, zise ea sărind pe gresie. Lane? Lane, poți să îmi spui...

- Lizzie? Ești acasă?

- Greta? Se auzi un zgomot pe linie, ca și cum femeia se afla la volan. Greta? Nu te aud bine.

- ... Acasă?

- Da, da, sunt acasă. Ești bine?

- ... Pe drum.

Bzz, țâr, hrrrr.

- ... Acolo în zece minute.

- Bine, dar nu ne putem ocupa acum de ciotul acela. Este aproape întuneric și, sincer, nu am chef...

- ... Telefonul.

- Poftim?

Mările metaforice se despărțiră și vocea nemțească se auzi tare și clar:

- Trebuie să îți închizi telefonul.

- De ce? Nu o voi face. „Lane ar putea să sune.“ Ascultă, nu prea am chef de companie și... Se auzi un țârâit puternic și legătura fu întreruptă. Minunat.

Punând telefonul în buzunar, spălă vasele și tacâmurile, le uscă pe toate și puse totul la loc.

Era înapoi în sufragerie, așezată pe canapea, răsfoind ultimul număr din *Gun & Garden*, când farurile luminară partea din față a casei și pietrișul de pe alee trosni.

Ridicându-se, își trase în jos cămașa și verifică dacă părul îi era încurcat. Nu avea nici un rost să arate ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din patul în care se rostogolise cu Lane.

Mai ales că o bună parte a partidei de sex pe care o avuseseră fusese pe covorul din hol. Și pe scări. Și stând în picioare sub duș.

Deschizând ușa, ea...

Când partenera ei coborî din Mercedes, chipul Gretei era cenușiu, iar umerii îi erau aplecați. Și părea că își ștergea lacrimile de sub ochelarii aceia cu rame groase.

– Ah, Dumnezeu! zise Lizzie. Este vreunul dintre copii?

Cealaltă femeie nu răspunse, ci doar urcă pe verandă și merse direct în casă. Lizzie o urmă, închizând ușa.

– Greta?

Femeia se plimbă de colo-colo. Apoi, se opri, în cele din urmă.

– Ai fost cu el azi-noapte?

– Poftim?

– Lane. Doar... ai fost cu el? Întreaga noapte?

– Despre ce vorbești?

Și atunci, ieșiră la iveală: Chantal. Spitalul. Poliția. Presa. Lane.

Lizzie aruncă orbește o mână în aer, dându-se înapoi, și se prăbuși într-un fotoliu.

– Eu...

– Bărbatul acela este în multe feluri, zise Greta, dar nu știu să fi ridicat vreodată mâna la o femeie.

– Bineînțeles că nu. Dumnezeu! nu! Categorie nu!

– A fost aici azi-noapte?

– Da. Am venit pe furtună, și el era aici. A plecat azi-dimineață, ca să o ducă pe domnișoara Aurora la biserică. Sări în picioare. Trebuie să îl ajut! Trebuie să spun poliției...

- Mai este ceva.

- Poți să mă duci tu cu mașina? Sunt atât de împrăștiată, încât nu cred că ar trebui să...

- Lizzie.

Auzindu-și numele, se opri, o frică rece strângându-i pieptul.

- Ce...?

Acum, ochii Gretei începură să se umple de lacrimi.

- Îmi pare rău.

- Ce?! Ai de gând să spui odată, înainte să îmi explodeze capul...

- Chantal este însărcinată. Și a spus poliției... că este al lui Lane.

Lizzie căscă ochii în vreme ce totul în jurul ei se năruir: gândurile ei, inima ei, plămânii... până și timpul și legile fizicii.

- Ea zice că acesta este motivul pentru care el a bătut-o. Când i-a spus.

Un val de greață feroce i se pironi în stomac. Numai că nu. Nu putea să re trăiască ceea ce se întâmplase atunci. Era imposibil să se afle din nou în exact aceeași situație cu Chantal și Lane.

„Am făcut deja asta“, gândi în sinea ei. „Am trăit deja acest coșmar.“

Poate că acesta era doar un coșmar, o serie de interacțiuni fictive scornite de o minte scurtcircuitată din cauza stresului și a epuizării.

- Când... Lizzie își dresă glasul. Când a fost la poliție?

- Astăzi de dimineață la prima oră. În jur de nouă.

„Dacă ai fi grav rănit, nu ai aștepta, ci ai căuta asistență medicală“, gândi Lizzie.

Sărind în picioare, Lizzie o luă pe hol - și abia ajunse la baie înainte să verse tot mușchiulețul mâncat.

Până când să ajungă la ferma lui Samuel T., Lane era destul de furios încât să mestece fier și să scuie cuie.

Apăsând puternic pe frână, derapă și opri în fața casei bărbatului și fu cât pe ce să lase motorul pornit când ieși din mașină.

Samuel T. deschise ușa înainte ca el să apuce măcar să ocolească mașina.

- L-am sunat pe Mitch. Va fi aici în patruzeci și cinci de minute, cu o unitate de poliție într-o mașină fără însemne. Nu vor să amâne arestarea, dar vom pătrunde printr-o intrare securizată. Nimeni nu poate intra acolo cu o cameră de luat vederi, așa că vei fi în regulă.

Lane trecu pe lângă el.

- Asta este o minciună sfruntată! Este nebună de legat și va... Se opri și se încruntă. Ce este? De ce mă privești astfel?

Drept răspuns, Samuel T. întinse mâna și luă brațul lui Lane.

- Cum ai căpătat zgârieturile acestea pe mâini, pe brațe, pe gât și pe față?

Lane își coborî privirea asupra lui.

- Iisuse Hristoase, Sam, astea sunt de noaptea trecută. Am fost la Lizzie, și ciotul ăla a căzut peste mașina ei. Când prietenul lui nu făcu decât să îl privească stăruitor, izbucni: Va depune mărturie la tribunal dacă trebuie. Am scos-o din nenorocitul ăla de Yaris. Am crezut că e moartă.

- Te vezi din nou cu ea?

- Da. Așa este.

- Și crezi că va dori să te ajute când va afla că Chantal îți poartă copilul? Din nou? Voi doi nu ați mai trecut prin asta și în urmă cu doi ani?

Lane simți că nouăzeci la sută din sânge îi părăsi creierul.

- Nu este al meu, Sam. Ți-am spus când am semnat actele acelea - nu am mai fost cu ea de când am plecat.

- Nu asta declară ea la poliție. Zice că a tot călătorit până la Manhattan în ultimul an, lucrând la relația voastră.

- Nu este al meu. Scăzu glasul, deși nu era nimeni în preajmă. Este al tatălui meu.

Acum, fu rândul lui Samuel T. să fie uimit.

- Al tatălui... tău.

- M-ai auzit.

- Ești sigur?

- Da. Am vorbit cu amândoi despre asta.

Samuel T. tuși în pumn.

- Știi, familia ta este cu adevărat altfel.

- Așa zice lumea. Lane își încrucișa brațele peste piept. Voi face un test cu detectorul de minciuni. Voi jura pe Biblie... La naiba, ar trebui să o verifice sub unghii. Nu vor găsi nici o fărâmbă din mine asupra ei - sau în ea. Nu am atins-o, Sam.

- Ea spune că are un martor.

- Ha! În visurile ei. La dracu', trebuie să își fi făcut asta de una singură.

- Este o cameristă. Cineva pe nume Tiffany?

Lane se trase înapoi.

- Cameristă? Tiff... Stai, vrei să spui cu „p-h-a-n-i“?

Văzu imaginea fetei cu prosoape care i se oferise.

- Nu știu cum se scrie... am aflat asta de pe citația de la Mitch. Femeia spune că te-a auzit amenințând că... citez: „O bați de sună apa“.

- Nu am spus asta niciodată!

- Stăteai în holul de la etajul doi, iar camerista avea niște prosoape în brațe.

Lane clătină din cap.

- Nu, nu. Nu era vorba... Nu, am spus asta pentru că Chantal a fost lipsită de respect față de domnișoara Aurora. Mă scosese din pepeni.

Samuel T. făcu semn cu capul înspre tăieturile de pe brațele lui.

- Astea sunt toate răspunsuri convenabile...

- Este adevărul! Nu inventez un asemenea rahat!

- Iar asta contează. Samuel T. întinse palmele. Mă bucur pentru tine, la nivel personal, pentru că nu vreau să te văd în spatele gratiilor. Dar avem aici două

probleme: una legală și una de imagine. Astea sunt vești importante, Lane – mai ales dacă ai dreptate și *tatăl* tău are un *copil* cu *soția* ta. Acestea sunt vești de nivel național, și, deși nu ar trebui, vor avea efect asupra unor lucruri ca prețul acțiunilor și valoarea percepută a produselor pe care le vinde compania familiei tale. Nu spun că este corect, dar este realitatea. Ești Bradford Bourbon Company. Familia ta este Bradford Bourbon Company. Oi fi reușit eu să șterg din sistem arestarea surorii tale, dar de data aceasta... deja a fost înregistrată.

Lane se plimbă de colo-colo prin holul casei. Apoi, privi către amicul său.

– Că veni vorba despre familia mea, ai vreun pic de burbon în casa asta?

– Întotdeauna. Și este Bradford. Servesc doar ce este mai bun.

Lane se gândi la banii pierduți. La Mack și la faptul că distileria se închisese. La *tatăl* său... și la tot ce făcuse acesta.

– Vom vedea pentru cât timp, mormăi Lane.

capitolul 43

Șase ore mai târziu, în vreme ce Lane ședea într-o cameră de interogatoriu, încercă să apeleze telefonul mobil al lui Lizzie pentru a doua oară și deveni destul de limpede că ea aflase despre situația aceasta. Poate că dăduse drumul la radio. Poate o sunase cineva.

Poate că cineva pusese o firmă luminoasă în centrul orașului Charlemont, iar ea putea să îl vadă tocmai din Indiana.

– Aproape am terminat aici, zise Samuel T. când reveni în încăpere. Vestea cea bună este că ai fost declasat la suspect, dar lucrurile vor fi un purgatoriu până când investigația va lua sfârșit. Cel puțin, acum poți merge acasă și nu există poze pentru cazier.

Lane încheie convorbirea și își frecă ochii dureroși. Îi dăduseră înapoi telefonul și portofelul cu vreo cincisprezece minute în urmă, și primul lucru pe care îl făcuse fusese să încerce să dea de Lizzie.

Dat fiind modul în care plecase din casa ei, nu exista nici un scenariu în care ea să nu îi fi răspuns la telefon dacă ar fi dorit să vorbească cu el.

- Unde suntem? întrebă el în timp ce își lăsă brațele să îi cadă pe masă. Nu îmi amintesc. Pot să plec acum?

- Aproape. Vor să verifice mai întâi cu procurorul - care se întâmplă să fie un amic de vânatoare de-al meu. Samuel T. luă loc. Știu că nu este corect politic, dar slavă Domnului, rețeaua vechilor amici este vie și sănătoasă în orașul acesta - altfel, ai fi percheziționat până la piele chiar în clipa asta.

- Faci miracole, spuse Lane cu smerenie.

- A fost de ajutor faptul că povestea lui Chantal a avut unele goluri. Este evident că a acționat de una singură când i-a venit ideea aceasta strălucită. Cine dracului face baie imediat după - și are grijă să își curețe bine unghiile cu manichiura stricată? Nu are nici un afurisit de sens. Și apoi, a mai fost și detaliul fericit că a sunat atât la ziar, cât și două posturi de televiziune - de pe patul de spital.

- Ți-am spus. Își verifică telefonul în cazul în care Lizzie sunase înapoi și cumva nu auzise. Îmi distruge viața, asta face.

- Nu și dacă am vreun cuvânt de spus.

Lane încercă să o sune pe Lizzie pentru a treia oară. Puse din nou telefonul jos.

- Cum arăta? Chantal. Când a ajuns la spital.

Samuel T. se ridică din nou.

- Voi vedea ce pot face.

Când ușa sălii de interogatoriu se închise din nou, Lane își făcu de lucru cu telefonul. Se gândi să trimită un mesaj, dar se îndoii că asta avea să schimbe ceva.

Incredibil. Literalmente, nu îi venea să creadă că i se întâmpla asta din nou – aceleași două femei, aceeași poveste... Iar în ceea ce privea deznodământul?

Îi era al naibii de groază că știa deja răspunsul la asta.

Samuel T. reveni peste zece minute, cu un plic.

– Poftim!

Lane îl luă și îl deschise. Scoțând patru fotografii, se încruntă.

Doi ochi înnegriți. Vânătați pe părțile laterale ale feței. Urme de strangulare pe gât.

– Este rău, zise el scurt.

Deși între el și Chantal nu era loc decât de ură și neînțelegeri, nu îi plăcea să vadă pe nimeni în halul ăsta – cu atât mai puțin pe o femeie. Și era imposibil să își fi provocat singură toate astea.

Cea de-a doua și a treia fotografie erau prim-planuri. Cea de-a patra era...

Lane reveni la cea de-a treia. Aplecându-se mai aproape, studie detaliul de pe obrazul ei. Apoi, scăpă imaginile pe masă și se lăsă pe spate, închizând ochii.

– Ce este? întrebă Samuel T.

Lane întoarse fotografia și arată cu degetul spre ea.

– Tatăl meu i-a făcut asta.

– De unde știi?

Cu o claritate al naibii de cumplită, își aminti noaptea aceea îngrozitoare de Anul Nou, pe când era copil și fratele său încasase o bătaie pentru ceilalți.

– Când obișnuia să îl lovească pe Edward, inelul lui cu sigiliu lăsa pe piele exact același semn.

Samuel T. blestemă printre dinți.

– Stai un pic. Lasă-mă să îl aduc pe investigator înapoi. Vor dori să știe despre asta.

În timp ce conducea spre muncă, Lizzie nu se putu abține să nu se gândească la drumul din urmă cu câteva zile, când ambulanța aceea trecuse de ea și continuase să urce dealul de la Easterly.

Avu același sentiment prevestitor acum. Și aceeași groază de a-l vedea pe Lane.

Fără radio astăzi. Nu voia să riște și să audă cum stația locală de radio intervenea cu vești importante despre faptul că unul dintre cei mai de seamă bărbați din Charlemont își băgase soția însărcinată în spital. Greta îi spusese detaliile importante. Acestea nu aveau să schimbe povestea, iar ea se simțea deja destul de rău.

Trecând pe lângă poarta principală, se îndreptă către cea din spate, trecu de câmpurile cultivate și de sere și merse până la magazia îngrijitorului. Fiindcă venise atât de devreme, nu mai era nimeni în preajmă, nici măcar Gary.

Pe pilot automat, își opri camionul și întinse mâna după geantă.

- Fir-ar!

O lăsase acasă. Ceea ce însemna că nu avea nici ochelari de soare, nici cremă de protecție solară, nici pălărie.

Nu conta.

Dură multă vreme să ajungă la ușa din spatele proprietății. Poate din cauza epuizării. După ce Greta plecase, în cele din urmă, de la ea, după ora unu noaptea, rămăsese trează ca să privească răsăritul peste dezastrul din curtea ei.

O metaforă drăguță pentru viața ei.

Intrând prin bucătărie, o găsi pe domnișoara Aurora aplecată peste plită.

- Bună dimineața. L-ai văzut pe domnul Harris?

Domnișoara Aurora întoarse cu spatula ouăle din tigaie.

- Este acolo. Nu am nici o comandă pentru familie în dimineața aceasta, așa că fac asta pentru mine. O să mănânc în camera de odihnă peste zece minute.

- Îmi pare rău, trebuie să...

- Ne vedem acolo.

Lizzie trase adânc aer în piept.

- Voi încerca să ajung.

Ieși din bucătărie și merse la ușa domnului Harris. Înainte să bată, aruncă o privire înapoi la biroul Rosalindei. Un sigiliu al poliției fusese pus pe ușă și o bandă de protecție trecea de la o latură a tocului la cealaltă.

Majordomul deschise ușa și sări înapoi.

- Domnișoară King?

- Trebuie să vorbesc cu dumneata.

Domnul Harris se încruntă, dar ceva din expresia ei trebuie să fi trecut de atitudinea lui arogantă.

- Întră, te rog.

Nu mai fusese niciodată în biroul acela, întrucât îi raporta direct Micuței V.E., înainte ca femeia să se fi închis în camera ei - și, după aceea, ea și Greta lucraseră pe proprietate fără a mai da cuiva socoteală.

În mod previzibil, decorul era englezesc, cu tot felul de cărți legate în piele, fotolii de epocă și covoare persane de culoare grenă. Mai în spate, se afla o bucătărie îngustă, și, pe partea cealaltă, la fel ca în apartamentul domnișoarei Aurora, era o ușă închisă, despre care ea bănuia că ducea la dormitor și la baie.

- Îmi prezint preavizul, zise ea. Două săptămâni. I-aș fi spus Rosalindei, dar...

Domnul Harris merse și se așeză în spatele unui birou sculptat care avea acte pe el, dar nici un computer sau laptop.

- Aceasta este o surpriză.

- Este în contractul meu. Nu trebuie să anunț decât cu două săptămâni înainte.

- Pot să întreb de ce?

- Doar o schimbare a elementelor de interes. Mă tot gândesc la asta de ceva timp.

- Așa, carevasăzică? Își împreună mâinile. Așadar, nu are nimic de a face cu informațiile care au venit ieri-seară?

- Îmi pare rău că familia trebuie să treacă prin toate astea.

Domnul Harris ridică dintr-o sprânceană.

- Nu pot face nimic ca să te conving să rămâi?

- M-am hotărât deja. Dar mulțumesc.

Apoi plecă, ieșind pe coridor și închizând ușa în urma ei. Rămase pe loc doar o clipă, înainte să se scuture și să se îndrepte spre cea mai apropiată ușă care dădea în grădină. Cu petrecerea încheiată și curățenia terminată, putea să revină la treburile ei.

Care, Dumnezeu, aveau să includă foarte mult timp petrecut în sere, cât putea de departe de casă.

Ajunsese la hotărârea aceasta cu Greta, în timp ce răseseră toată înghețata de piersici, între prima criză de plâns și cea de-a doua.

La urma urmei, nu voia să creadă că Lane ar fi putut să o rănească pe Chantal în halul acela, dar nu asta era ceea ce conta.

Nici măcar nu conta dacă Cantal era sau nu însărcinată - sau al cui era copilul dacă exista.

Simplul adevăr era că, după aproape o decadă alături de membrii acelei familii, ajunsese să își dea seama că aceștia erau diferiți de ea într-un mod fundamental - și nu pentru că familia Bradford avea mai mulți bani decât avea ea să vadă în câteva vieți. De unde venea ea, oamenii se căsătoreau și aveau copii; contribuiau la fondul de pensii; și mergeau într-o vacanță pe an într-un loc ca Disney sau Sandals. Își plăteau taxele la timp, sărbătoreau căsătoriile și nașterile cu mese în familie și nu își înșelau nevestele sau soții.

Trăiau vieți demne, modeste, nemarcați de genul de dramă nebună care se petrecea în familia Bradford.

Era limpede că nu putea avea încredere în ea să își păstreze capul pe umeri în preajma lui Lane, așa că avea să rezolve problema evitând apropierea.

Era vremea să plece.

La sere, intră în prima la care ajunsese, fiind mai mult decât pregătită să se apuce de răsaduri - care acum nu mai erau deloc răsaduri. Dar, înainte să meargă la postul de aprovizionare ca să își ia foarfecile, se opri și își scoase telefonul.

Ce făcu apoi dură nu mai mult de o clipă.

Transferă 7 486,79 dolari din economiile ei... în contul ipotecii sale.

Își achită ferma.

Probabil nu era cea mai deșteaptă mișcare, având în vedere că avea să o vândă dacă se muta din nou undeva în nord – și trebuia să recunoască că aceasta era o posibilitate foarte reală. Dacă nu alegea să lucreze pentru o altă mare proprietate de aici – ai cărei proprietari ar primi, fără îndoială, în mod regulat vizita unor membri ai familiei Bradford –, avea să fie nevoită să se mute și nu prea își permitea să păstreze o casă „de vacanță” pe care nu avea să o folosească niciodată.

Așa că, da, cu atât de puțin rămasă datorare către bancă, ar fi fost la fel de ușor să aștepte până termina de plătit proprietatea.

Mândria însă făcu tranzacția.

Mândria și sentimentul că, oricât de lovită fusese de povestea cu Lane, își atinsese țelul stabilit când cumpărase ferma.

Își dorise ceva care să îi aparțină doar ei, un cămin pe care să îl fi ales și pe care să îl fi plătit și întreținut ea însăși.

Faptul că nu era datorare nici un cent echilibra toate celelalte sentimente pe care le avea.

Dovada fermă că nu eșuase complet să aibă grijă de ea.

Lane se întoarce la Easterly de îndată ce fu eliberat.

Ei bine, mai puțin drumul până acasă la Samuel T., pentru a-și lua mașina.

Intră pe drumul din spate, trecând cu mașina pe lângă câmpuri și sere, pentru că dorea să vadă dacă Lizzie se afla pe proprietate.

Era. Camioneta ei maronie pe care o folosea la fermă era parcată alături de alte vehicule, iar el trase aer în piept.

– La naiba!

Înaintând până la garaj, își parcă Porsche-ul sub magnolie și merse direct la ușa din spate a centrului

de afaceri. După ce introduse codul pe care Edward îl pusese să îl folosească, deschise larg ușa și păși furios până la zona de primire, trecând pe lângă birouri, sala de conferințe și sala de mese.

Femei și bărbați îmbrăcați în costume ridicară alarmați privirea, dar el îi ignoră.

Nu se opri până nu fu înăuntrul biroului de sticlă al asistentei tatălui ei.

- Intru să îl văd.

- Domnule Baldwine, nu puteți...

- Pe dracu' nu pot!

- Domnule Baldwine, este...

Lane izbi ușa de perete și...

Se opri brusc. Tatăl lui nu se afla în spatele celui birou.

- Domnule Baldwine, nu știm unde este.

Lane aruncă o privire peste umăr.

- Poftim?

- Tatăl dumneavoastră... trebuia să plece într-o călătorie azi-dimineață, dar nu și-a făcut apariția la aeroport. Pilotul a așteptat o oră.

- Desigur, ai sunat acasă.

- Și pe telefonul mobil. Femeia își acoperi gura cu mâna. Nu a mai făcut asta niciodată.

- Rahat!

Lane ieși în goană, cu asistenta strigând în urma lui:

- Vă rog, îi spuneți să mă sune?

Aflat din nou sub lumina soarelui de dimineață, începu pur și simplu să alerge. Dând buzna în bucătăria vilei, alergă pe lângă mesele de oțel și împinse cu putere ușa care ducea la holul personalului. Urcă treptele din spate câte două odată, aproape răsturnând o cameristă care dădea cu aspiratorul la etajul al doilea.

Pe coridor. Trecu de camera lui. De a lui Chantal.

Până la a tatălui său.

Derapând înainte să se oprească în fața ușii, nu fu pregătit să aibă un alt moment Rosalinda, partea a II-a,

cu propriul tată, dar nu pentru că nu voia să vadă un alt cadavru.

Dacă bărbatul urma să aibă nevoie de un coșciug, Lane avea să fie cel care avea să pună capul nemernicului aceluia pe perna tapițată.

Lane deschise.

- Tată, urlă. Unde ești?

Grăbindu-se înăuntru, se opri și închise ușa în spatele lui - doar pentru cazul în care bărbatul era în viață: Lane se gândi că era deja în belele cu procesul pentru agresiune, nu voia să riște acuzațiile să aibă temei.

Avea să îl rănească pe bărbat.

Poate că Chantal era o târfă și o mincinoasă, dar femeia nu ar trebui lovită niciodată. Indiferent de circumstanțe.

- Unde dracului ești? mormăi el, deschizând ușa de la baie.

Când nu îl găsi pe bărbat spânzurat în cabina de duș, se dădu înapoi și merse în dressing.

Nici aici nu găsi nimic.

Ba nu, așteaptă.

Valiza tatălui său, cea cu monogramă, pe care o folosea atât de des, era deschisă și parțial umplută. Dar... prost făcută. Înăuntru, hainele erau în dezordine, aruncate în grabă de cineva care avea prea puțină experiență sau deloc în a face asta singur.

Lane scotoci, dar nu găsi nici un bilet.

Ceasul preferat al tatălui său, Audemars Piguet Royal Oak, nu se afla la locul său din cutia pentru ceasuri căptușită cu catifea. Și portofelul lipsea.

Revenind în cameră, verifică totul, dar nu găsi prea multe indicii. Abia intrase aici... Iisuse, nu credea să mai fi fost vreodată aici. Cel mai mult se apropiase atunci când, foarte rar, trecuse pe culoar în timp ce tatăl său intra sau ieșea și zărise interiorul doar pentru o clipă.

Urmându-și instinctul, ieși, închise din nou ușa și o luă pe scările personalului până ajunse din nou la primul

etaj. Îi luă mai puțin de un minut să ajungă la garaje și să intre prin zona de depozitare. În partea îndepărtată a acelei încăperi, numără mașinile. Mașina Phantom era încă acolo, dar lipseau două Mercedesuri. Evident, Chantal fusese într-unul din ele.

Tatăl lui trebuia să îl fi luat pe celălalt.

Întrebarea era... încotro.

Și când.

capitolul 44

- Nu poți face din nou asta. Haide acum, trezește-te. Edward lovi mâna care trăgea de brațul lui.

- Lasă-mă-n pace!

- Ba pe dracu'! Este frig aici, și nu poți să faci asta.

Edward deschise ușor ochii. Lumina intra prin trapa din capătul grajdului, capturând vârtejuri de praf. O iapă necheză de pe partea cealaltă și cineva lovi în boxa lor și, undeva, în depărtare, surprinse mârâitul grav al unuia dintre tractoare.

Sfinte Sisoe, cât îl durea capul! Dar era nimic în comparație cu fundul. Ciudat cum o parte a trupului putea să fie complet amorțită, și totuși să doară.

Erau două Shelby care stăteau în fața lui, și se luptă să le aducă laolaltă și în prim-plan. Cea mai nouă angajată a lui stătea acolo ca o profesoară dezaprobatore, cu mâinile sprijinite în șolduri, și picioarele ei, îmbrăcate în blugi și încălțate cu cizme, erau proptite ca și cum se gândeau că i-ar putea folosi capul pe post de minge de fotbal.

- Credeam că nu înjuri, mormăi el.

- Nu o fac.

- Păi, cred că tocmai ai spus un cuvânt urât.

Ea miji ochii.

- Te ridici sau te iau cu mătura de aici, alături de restul gunoaielor?

- Nu știi că un „dracu” rostit poate deschide poarta de acces? Este așa cum se presupune că este marijuana. Înainte să îți dai seama, o să arunci cu „la dracu” în stânga și în dreapta.

- Bine. Stai acolo. Vezi dacă îmi pasă.

Când ea se întoarse și se îndepărtă, el strigă:

- Cum a fost la întâlnire?

Ea se răsuci pe călcâie.

- Despre ce vorbești?

- Cu Moe.

Spunând asta, se chinui să se ridice de pe podeaua rece. Când nu reuși, ridică dintr-o sprânceană.

- Știi ceva, cred că te voi lăsa acolo.

Deasupra capului lui, Neb necheză ca și cum armăsarul râdea de el.

- Bine. Pentru mine nu contează.

Mâna îi alunecă, și trupul i se lovi din nou de ciment cu atâta putere, încât dinții îi clănțăniră.

- Te vei sinucide, mormăi ea întorcându-se din drum.

Shelby îl săltă cu toată grija pe care cineva ar putea-o oferi unei greble căzute - dar trebuia să îi recunoască meritele. Deși ea nu îi ajungea decât până la piept, era mai mult decât destul de puternică încât să îl ducă de-a lungul aleii, să îl scoată din grajd și să traverseze pajiștea până la căsuța lui.

Odată ce ajunseră înăuntru, el îi făcu semn cu capul către fotoliul său.

- Acolo ar fi...

- Ești în hipotermie. Nu o să vezi așa ceva.

Până să își dea seama, ea îl așezase pe scaunul toaletei sale și pregătea baia.

- Preiau eu de aici, zise el, lăsându-se pe o parte și permițând peretelui să îl susțină. Mulțumesc.

Tocmai își închidea ochii, când ea îl plesni peste față.

- Trezește-te!

Durerea îl făcu să se adune, și el își frecă obrazul.

- Ți-a plăcut asta?

- Da, mi-a plăcut. Și aş face-o din nou. Îi vârî periuța de dinți în gură. Folosește asta.

Era greu să spună ceva cu afurisita aia de periută în gură, așa că făcu ce îi ceruse ea, frecând partea stângă, cea dreaptă, în față, jos. Apoi, se aplecă și scuipă în chiuvetă.

- Nu este chiar așa frig, zise el.

- De unde știi? Ești plin până la refuz de băutură. Azi-noapte au fost zece grade...

- Ce faci? Întrebă el când mâinile ei se îndreptară către hanoracul lui.

- Te dezbrac.

- Serios?

În timp ce ea se ocupa de hainele lui, el privi la trupul ei. Era greu de zărit prea mult din el cu hanoracul pe care îl purta, iar el se hotărî să întindă mâna ca să îi verifice talia...

Ea se opri. Păși înapoi.

- Nu mă interesează asta.

- Atunci, de ce îmi scoți hainele?

- Pentru că ai buzele albastre.

- Oprește-l. Arată cu degetul către robinet. Preiau eu de aici.

- Te vei îneca.

- Și ce dacă? Și apoi, nu vrei să vezi ce este acolo jos.

- Voi aștepta afară.

Închise ușa când ieși, dar el nu făcu nimic. Doar se relaxă și privi la apa aburindă.

- Nu aud zgomot de bălăceală.

- Nu este destul de mare încât să înot în ea.

Cioc. Cioc. Cioc.

- Pune-te pe treabă, domnule Baldwine.

- Acela este tatăl meu. Iar el este un nemernic. Eu sunt Edward.

- Taci din gură și intră în apă.

Chiar și prin ceața amorțelii date de beție, simți ceva luând naștere în el. Presupuse că era vorba despre respect.

Cui îi păsa...

Bum, bum, bum!

- Vei sparge ușa aia, strigă el acoperind zgomotul. Credeam că nu vrei să mă vezi gol.

- În apă. Acum, i-o tăie ea. Și nu vreau, îți amintești?

Edward se sprijini cu brațele de chiuvetă și de partea din spate a toaletei demodate, apoi își ridică trupul. Hainele erau o pacoste, dar le scoase... și apoi, fu în cadă. În mod ciudat, apa caldă avu efectul opus celui pe care ar fi trebuit să îl aibă. În loc să îl încălzească, îl făcu să simtă că îngheață, așa că începu să tremure atât de rău, încât făcu valuri.

Își încrucișă brațele peste piept, cu dinții clănțănindu-i și inima abia bătând.

- Ești bine acolo? întrebă ea. Când el nu răspunse, Shelby spuse mai tare: Edward?

Ușa se deschise brusc, iar ea se năpusti în baie. În timp ce ea îl privea de sus, tot ce putu el să facă fu să se uite țintă la apa murdară - și să spere că îi acoperea picioarele fusiforme, sexul fleșcăit și pielea albă cu cicatricele purpurii.

Fu destul de sigur că o auzi icnind.

Zâmbind în sus, către ea, spuse:

- Frumușel. Nu-i așa că sunt frumușel? Crezi sau nu, sunt complet funcțional. Ei bine, viagra este de ajutor. Fii drăguță, te rog, și adu-mi niște alcool. Cred că mă detoxific.

- Ai... Își dresе glasul. Ai n-n-nevoie de medic?

- Nu, doar de niște Jim Beam. Sau Jack Daniels.

Cum ea doar îl privi stăruitor, el arătă cu degetul prin ușa din spatele ei.

- Vorbesc serios. Am nevoie de alcool.

Când Shelby Landis ieși cu spatele din baie și închise ușa, intenționa să îi dea ce îi ceruse.

Avea experiență cu alcoolicii. Îi adusese bătrânului ei băutura de o mie de ori - și, de obicei, tot dimineața.

Nu fusese însă pregătită să îl vadă pe acel bărbat, cu capul lui cu păr negru plecat ca și cum era rușinat de trupul lui prea slab și mutilat, mândria lui de bărbat fiind la fel de sfâșiată precum carnea încă nevindecată. Fusese cândva o mare forță; tatăl ei îi spusese poveștile despre poziția lui dominantă în afaceri, la curse, în societate.

Auzise despre familia Bradford de când era tânără. Tatăl ei refuzase să bea altceva în afară de băutura lor No.Fifteen – și la fel făceau cei mai mulți dintre oamenii pe care îi cunoștea și care se ocupau de cai.

Ducându-și mâinile la față, șopti:

– Ce mi-ai făcut, bătrâne?

De ce o trimisese el aici?

Se temea de răspuns. Chiar se temea. Ar fi preferat să nu fie o unealtă care să muncească pentru a plăti datoriile altcuiva.

– Shelby?

Dumnezeule, era ca tatăl ei. Felul în care îi rostise numele. Închizându-și ochii, respiră blestemând. Apoi, se simți vinovată.

– Iartă-mă, Doamne. Nu știu ce spun.

Privind în jur, descoperi un rând de sticle de alcool în fața unuia dintre rafturile pline de trofee argintii.

Dacă el avea să încerce să iasă singur din cada aceea, avea să cadă și să se lovească la cap. Și atunci, ce aveau să facă? În plus, știa cum mergeau lucrurile cu alcoolicii. Tremurul acela nu avea să înceteze până când bestia aflată înăuntru nu avea să primească hrana de care avea nevoie.

– Vin, strigă ea. Ce dorești?

– Nu contează.

Scoțându-și haina cu care fusese la grajduri, i se făcu rău de la stomac când luă o sticlă de gin și se întoarse la ușa închisă. Nu se deranjă să bată, ci intră pur și simplu.

– Poftim. Scoase capacul. Bea din ea.

Era imposibil ca el să se descurce singur cu sticla, și întindea gura ca un mânz nou-născut care fusese părăsit de mama lui.

Luă două sau trei înghițituri mari. Și o alta.

– Acum, este cald.

Punând ginul lângă cadă, ca Edward să poată ajunge la el dacă dorea, luă un prosop mare și îl afundă în apa din spatele lui. Când fu îmbibat, îl înfășură peste spinarea lui arcuită și peste coaste. Apoi, începu să se ocupe de capul lui cu o cârpă, udându-i părul și dându-i-l pe spate.

Fără ca el să ceară, ea ridică din nou sticla de gin, iar el bău cu sete.

Spălarea cu săpun și cu șampon îi aminti de îngrijirea unui animal salvat nu de mult. Era temător, ezitant. Neîncrezător.

Pe jumătate mort.

– Trebuie să mănânci, zise ea cu voce spartă.

„Nu am puterea asta în mine, Doamne. Nu pot face asta din nou.“

Nu reușise să îl salveze pe ticălosul de taică-său. Să piardă doi bărbați într-o singură viață părea un eșec prea greu de îndurat.

– Merg să îți aduc un schimb de haine.

– Nu trebuie s-o faci.

– Da, zise ea scurt. Știu.

capitolul 45

– Așadar, facem din nou asta?

Lizzie se opri în toiul mutării unei alte tulpini de iedă ră într-un ghiveci nou. Închizând ochii, respiră adânc.

Așteptase ca Lane să vină și să o caute.

– Ei bine, vom face faza aia în care tu auzi ceva ce nu îți place și mă îndepărtezi? Pentru că, dacă acesta este scenariul pe care îl jucăm aici – și al naibii de sigur așa

pare – bănuiesc că ar trebui să iau pur și simplu un avion spre New York în loc să pierd timpul amândurora.

Obligându-și mâinile să continue, ea puse rețeaua de rădăcini în gaura pe care o săpase în ghiveci și începu să ridice pământ proaspăt ca să umple gaura.

– Ceva ce nu doream să aud, repetă ea. Da, ai putea spune că vestea că soția ta este însărcinată – din nou – este un lucru despre care aș fi preferat să nu fi auzit. Mai ales că am aflat despre asta imediat după ce am făcut sex cu tine. Și apoi, a mai fost minunata veste că erai arestat pentru că ai băgat-o în spital.

Când el nu mai spuse nimic, Lizzie aruncă o privire către el. Lane stătea chiar la intrarea în seră, în locul unde s-ar fi aflat Greta dacă Lizzie nu i-ar fi spus acesteia că avea nevoie de puțin timp singură.

– Chiar crezi că sunt în stare de așa ceva? Întrebă el cu glas stins.

– Nu ține de mine să decid nimic de genul acesta. Își concentrează din nou atenția asupra a ceea ce făcea. Singurul lucru pe care îl voi spune este că cel mai bun indiciu al unei purtări viitoare este felul în care cineva s-a comportat în trecut. Iar eu nu pot... nu mai pot să fac asta cu tine. Nu contează pentru mine dacă ceva din toate astea este sau nu adevărat.

După ce bătători cu mâna pământul proaspăt, se întinse după stropitoare și turnă niște apă la rădăcina iederii. Peste alte trei luni, planta avea să fie gata să fie mutată afară, într-unul dintre straturi sau la baza unui zid. Aveau noroc cu pământul care acoperea proprietatea, dar era nu strica să ai rezerve.

Ștergându-și mâinile pe partea din față a șorțului, se întoarse cu fața la el.

– Plec. Mi-am prezentat preavizul. Așa că nu ai de ce să îți faci griji că trebuie să te întorci la New York.

Nu avu nici o problemă să îl privească în ochi. Să îi privească fața. Să ia poziția de atac.

Era uimitor cât de calm puteai deveni cu alții când știai unde te aflai tu însuși.

- Chiar crezi că aş putea face asta unei femei, repetă el.

- Nu este treaba mea, Lane. Pur şi simplu, nu este.

După un moment, el încuviinţă din cap.

- Bine. De acord.

Când el se răsuci pe călcâie şi deschise uşa, ea trebui să admită că era un pic surprinsă. Se aşteptase din partea lui la o tăgădare. Un torent de persuasiuni pe care ea avea să îl respingă. Un fel de te iubesc, Lizzie, chiar te iubesc.

- Îţi doresc tot binele, Lizzie, zise el. Ai grijă!

Şi asta... fu tot.

Uşa se închise singură. Şi, pentru o clipă, ea avu impulsul absolut absurd de a merge după el şi de a-i ţipa în faţă că era un nemernic al naibii de colosal că o sedusese aşa cum o făcuse.

Dacă era să se ia după acel rămas-bun, pentru el nu părea să conteze deloc dacă ea era în viaţa lui sau nu.

„Bine de ştiut“, se gândi ea cu amărăciune. „Bine de ştiut.“

„Iată cum stă treaba“, îşi zise Lane gândindu-se la dezastrul din viaţa lui. Erau momente în viaţă când, oricât doreai să lupţi pentru ceva, pur şi simplu trebuia să renunţi.

Nu trebuia să îţi placă eşecul.

Nu trebuia să te simţi al naibii de încântat de felul în care sfârşiseră lucrurile.

Nu te îndepărta de rahat basma curată, fără să fii afectat de pierdere - ba chiar infirm.

Dar trebuia să renunţi la rahatul acela, pentru că nu ajungeai nicăieri dacă îţi consumai energia, şi puteai la fel de bine să te obişnuieşti cu asta.

Era singura lecţie pe care tatăl lui îl învăţase. I-ar fi plăcut să fi avut o figură masculină pe care să o poată privi cu respect, care să îl facă mândru, de care să se simtă respectat? La naiba, da. Ar fi fost grozav să nu crească într-o casă în care sunetul mocasinilor pe podeaua de marmură să nu îl facă să fugă să se ascundă? Evident. I-ar

fi fost de folos niște sfaturi părintești, mai ales într-un moment ca acesta?

Da. Chiar i-ar fi fost.

Nu așa merseseră lucrurile pentru el.

Și, în mod similar, dacă Lizzie King credea sincer că exista chiar și o posibilitate, oricât de mică, ca el să fi ridicat mâna la o femeie în felul acela, atunci nu exista nici o speranță pentru ei doi. Indiferent de ce i-ar fi spus el sau de cum ar fi încercat să explice lucrurile... ea nu îl cunoștea cu adevărat și, mai important, ea nu avea cu adevărat încredere în el.

Faptul că totul era o mare minciună? Faptul că Chantal îl înșelase, din nou, răpindu-i femeia pe care o iubea?

Ghinioane!

Au! Au! Au!

Mergi și cere-i lui Moș Crăciun un tată nou. Pune-o pe Zâna Măseluță să îți aducă o iubită nouă.

În fine.

Lăsând Easterly în praf, se avântă pe autostradă și depăși cu mult limita de viteză pe drumul său către Aeroportul Internațional Charlemont – nu pentru că era grăbit sau pentru că avea să întârzie, ci pur și simplu, ce dracului?! Mașina făcea față – și, deocamdată, chiar era treaz.

Zona pentru sosirile și plecările particulare îi oferise ocazia de a ieși din aglomerația care încercuia uriașa clădire, iar el țâșni pe o alee îngustă care ducea la un terminal separat. Parcând exact în fața ușilor duble, coborî din mașină, dar lăsând motorul pornit.

Jeff tocmai intra în clădirea somptuoasă, din metal și sticlă, și, chiar dacă nu trecuseră decât câteva zile, părea să fi trecut un secol de când Lane jucase jocul acela de poker și fusese enervat de pipița aia.

Jeff era îmbrăcat ca un bărbat de pe Wall Street, cu ochelarii lui fără rame, costumul negru și cămașa albă impecabilă. Ba chiar avea și o cravată roșie.

- Ai fi putut să te îmbraci cu pantaloni scurți, zise Lane când dădură mâna.

- Vin de la birou, idiotule. Accentul acela, în același timp străin și familiar, era exact ce îi trebuia în clipa asta. Dumnezeuule, arăți ca dracu'! zise Jeff în vreme ce își lua bagajul. Viața de familie nu îți priește, în mod clar.

- Oricum, nu a mea. Spune-mi, avionul tău este încă aici?

- Nu pentru multă vreme. Este realimentat. De ce? Când Lane nu făcu decât să privească afară, la piste, prietenul său înjură. Nu. Nu, nu ai făcut asta. Nu m-ai târât până aici, la sud de Mason Dixon, doar ca să mă alarmezi degeaba, și acum vrei să te întorci în Manhattan. Serios, Lane!

Preț de o clipă, Lane stătu în cumpănă: să rămână, doar ca să îl pună pe tatăl său la zid pe multe planuri, sau să plece, pentru că se săturase până peste cap de tot rahatul.

Poate că el și Lizzie aveau ceva în comun, la urma urmei.

Păcat că nu era o opinie corectă asupra caracterului său.

- Lane?

- Să mergem, zise acesta, ridicându-și șapca roșie și luând cele două valize de piele. Când ai fost ultima oară la Easterly?

- La un derby de acum un milion de ani.

- Nu s-a schimbat nimic.

Afară, deschise portbagajul Porsche-ului și puse bagajul înăuntru; apoi, el și Jeff porniră, ocolind aeroportul și tășnind pe autostradă.

- Carevasăzică, o voi întâlni pe femeia asta a ta, Baldwine?

- Probabil că nu. Își dă demisia.

- Păi, asta s-a dezumflat rapid.

- Mda. Nu te prefacă că nu ai văzut știrile.

- Mda, sunt pretutindeni. Cred că ești responsabil pentru reînvierea ziarului tipărit. Felicitări!

Lane înjură și accelerează pe lângă un camion cu remorcă.

- Nu este un premiu pe care să îl aștept cu nerăbdare, te asigur.

- Stai, își dă demisia? Vrei să spui că lucrează pentru familia ta? Chestia asta este ca în filmul *Sabrina*, bătrâne?

- Lizzie este horticultorul-șef de pe proprietate. Sau a fost.

- Nu doar o grădinăreasă, ha? Are sens. Urăști femeile proaste.

Lane îi aruncă o privire.

- Nu te supăra, dar putem vorbi despre altceva? Cum ar fi, poate, că familia mea își pierde toți banii? Am nevoie să fiu înveselit.

Jeff clătină din cap.

- Tu, prietene, ai o viață dată naibii.

- Vrei să facem schimb? Pentru că, în clipa de față, caut o cale de ieșire din toate astea.

capitolul 46

În noaptea aceea, când Lizzie veni acasă, nu era nici urmă de ciot în curtea ei.

Coborând din camioneta ei, privi în jur. Yarisul se afla acolo unde fusese strivit, mașinuța deformată cu ferestrele ei sparte, interiorul ud leoarcă și plin de frunze arătând în continuare ca ieșită dintr-un joc video. Dar ciotul dispăruse, pământul fiind acoperit doar de rumeguș proaspăt, cu miros dulceag.

„Să nu îndrăznești, Lane“, se gândi în sinea ei.

„Să nu cumva să îndrăznești să ai grijă de mine acum.“

Privi în sus și văzu că porțiunea aceea neregulată, unde copacul fusese crăpat, fusese curățată cu grijă și acoperită în așa fel încât să se vindece și magnificul arțar să supraviețuiască dezastrului.

- Să te ia naiba!

Cel puțin, îi lăsase mașina la locul ei. Dacă ar fi luat-o și pe ea, l-ar fi contactat ca să afle de unde să îi ia cadavrul, ca să zică așa.

Ar fi trebuit să știe mai bine decât să presupună că se terminase între ei.

Mergând spre veranda din față, îi vorbi tot drumul...

Lizzie se opri cu piciorul pe prima treaptă. Pe ecranul de la ușa ei, un bilet fusese lipit cu scotch de rama de lemn.

Minunat. Acum, ce mai era? Ceva de genul vai, cel care era mai cu capul pe umeri învinsese, bla, bla, bla.

Era un bărbat bolnav.

Iar ea făcea ceea ce trebuia prin plecarea ei. Deși știa că avea să o ucidă plecarea ei, trebuia să se îndepărteze de el, de Easterly, de bucata aceasta bizară din viața ei, pe care nu o putea descrie decât ca pe un coșmar.

Obligându-se să se miște, urcă și smulse hârtia de pe ușă. Avea de gând să o arunce, dar un impuls bolnav, care zgândărea rana, o împiedică. Desfăcând biletul, ea...

Salutare, vecino. Vacile a ieșit și este peste tot în grădina ta. A stricat straturile din spate. Nu mă pricep la flori, așa că am avut grijă de copacu' tău. Nevasta ți-a făcut o plăcintă. Am lăsat-o pă tejghea.

Buella și Ross

Expirând, simți un val de epuizare și, în loc să înainteze și să intre în casă, merse și se așeză pe leagănul de pe verandă. Lovind scândurile podelei cu piciorul, ascultă greierii și scârțâitul lanțurilor care erau prinse de tavanul de deasupra capului ei. Simți briza moale și caldă pe chip și privi cum lumina în descreștere a soarelui căpătă o nuanță de culoarea piersicii, care dădu naștere unor umbre lungi pe pământ.

Trebuia să își aranjeze ghivecele pentru verandă...

Nu, chiar nu trebuia.

Buella făcuse o plăcintă inimaginabil de bună. Poate că erau piersici. Sau... afine.

Lizzie se trezi că își șterge ochii și că privește îndelung la lacrimile de pe vârful degetelor ei.

Era un lucru îngrozitor să trebuiască să te salvezi părăsind toate acestea, cam ca și cum, presupuse ea, ar trebui să tai un membru bolnav.

Crezuse că se descurca atât de bine!

Și apoi, Lane se întorsese aici, pur și simplu, și stricase totul.

– Cam atât a luat Edward de acolo, zise Lane în timp ce se plimba de colo-colo prin camera de oaspeți în care stătea Jeff.

Era cel mai bun dintre apartamente, cu vedere la grădina din spate și la râu, și avea un birou destul de mare încât să se califice drept masă de bucătărie. Cu un milion de ani în urmă, camerele acestea fuseseră apartamentul privat al bunicului său, și, după moartea bărbatului, nimic nu fusese atins decât cât se făcuse curățenie.

Comentariul lui Jeff fusese banal de sec. Ceva legat de războiul civil care ar fi putut avea comandamentul în această cameră. Sau ceva de genul acesta.

În clipa în care Jeff accesase contul acela fals de e-mail, calificările de șmecheraș dispăruseră și bărbatul devenise tot numai afaceri.

– Oricum, este aproape vremea cinei. Lane se uită la ceasul lui. Ne aranjăm de obicei. Bine, toată lumea în afară de mine. Așadar, costumul tău ar trebui să fie în regulă.

– Adu-mi ceva aici, sus, mormăi Jeff smulgându-și cravata, ochii săi nepărăsind nici o clipă ecranul. Și am nevoie de niște coli și de pix.

– Adică, nu vrei să vezi cum eu și tatăl meu ne uităm urât unul la celălalt pe deasupra sufleului? Mda, pentru că Lane aștepta cu nerăbdare asta. De asemenea, l-ai putea cunoaște pe fabulosul nou logodnic al surorii mele. Individul este cam la fel de fermecător precum cancerul.

Când Jeff nu răspunse, Lane traversă și aruncă o privire peste umărul acestuia. Spune-mi că asta are noimă pentru tine.

– Încă nu. Dar va avea.

„Bărbatul potrivit pentru treaba asta“, se gândi Lane când plecă în cele din urmă.

Leșit pe coridor, se trezi privind lung la ușa camerei mamei sale. Poate că Edward avea dreptate. Poate că, dacă totul avea să explodeze, mama lor nu avea să bage de seamă. Toate acele droguri o țineau ca într-un cocon și în siguranță în delirul ei – un lucru pe care, pentru întâia oară, el ajunsese să îl înțeleagă.

Acestea fiind spuse, cum ar fi acum niște burbon?

Îndreptându-se către scara din față, hotărî că avea să sară peste cină. Tot îi venea să îi dea un pumn tatălui său, dar, cu Jeff în casă, avea, speră el, un mod mai bun de a-l doborî pe bărbat.

Apoi, avea să urmeze exemplul lui Lizzie și avea să dispară, departe de toate astea.

Desigur, ironia era că el se simțea la fel cum se simțise ea.

Aici, totul era mult prea mult, prea complicat, prea poluat.

Poate că avea să se întoarcă la New York – sau poate că era vremea să încerce altceva. Să meargă undeva, dincolo de ocean...

Lane se opri la jumătatea scării principale.

Mitch Ramsey și doi ofițeri ai departamentului de poliție local stăteau în picioare în foaierul de la intrare, cu pălăriile în mână și chipurile ca scoase dintr-un manual de justiție criminalistică: total lipsite de expresie.

„Rahat“, se gândi Lane când închise ochii.

Bănuia că Samuel T. fusese în stare să se folosească de rețeaua de amici vechi doar până aici.

– Merg să îmi iau portofelul, mormăi Lane. Și îmi voi suna avocatul...

Mitch ridică privirea chjar în clipa în care domnul Harris ieși în grabă din sufragerie.

- Ah, domnule Baldwine, zise majordomul. Acești domni sunt aici să vă vadă.

- Mi-am dat seama. Merg doar să îmi iau...

Mitch începu să vorbească:

- Putem discuta undeva în particular?

Lane se încruntă.

- Vreau ca avocatul meu să fie prezent.

Când Mitch doar clătină din cap, Lane aruncă o privire către ceilalți ofițeri. Nici unul din ei nu îl privea în ochi.

Lane coborî la parter și arătă cu mâna, spunând:

- În salon.

Când cei patru intrară în eleganta încăpere, domnul Harris închise ușile duble care dădeau în foaiet.

Și, printr-o înțelegere tăcută, nu fu nimic rostit înaintea ca bărbatul să meargă în cealaltă parte a încăperii și să închidă și ușile acelea.

Lane își încrucișă brațele peste piept.

- Ce se petrece, Mitch? Cauți o nouă arestare? Gin, apoi eu... Hei, am o idee. Ce ai zice de tatăl meu...

- Cu profund regret vă informez că...

O lovitură rece de frică îi cutremură trupul.

- Nu Edward, ah, Dumnezeule, te rog, nu Edward...

- ... Un cadavru a fost găsit în râu cu vreo două ore în urmă. Avem motive să credem că este al tatălui dumneavoastră.

Respirația care părăsi plămânii lui Lane fu ușoară și ciudat de liniștită.

- Ce... Își dresă glasul. Unde a fost găsit?

- De partea cealaltă a cascadei. Avem nevoie să veniți cu noi la sediu și să identificați cadavrul. Trebuie să fie cea mai apropiată rudă, dar nu aş pune niciodată o soție să treacă prin asta dacă pot să evit.

Drept răspuns, Lane merse la căruciorul cu alcool și își turnă un deget din burbonul Family Reserve. După ce îl dădu pe gât, făcu semn cu capul către Mitch și către ceilalți doi polițiști.

- Lăsați-mă un moment. Cobor imediat.

Când trecu pe lângă Mitch, bărbatul întinse mâna și îl apucă de umăr.

- Îmi pare rău, Lane.

Lane se încruntă.

- Știi, nu pot să spun că mie îmi pare.

capitolul 47

Lane nu spuse nimănui unde mergea sau de ce.

Când reveni din camera lui, avea cu el telefonul mobil și portofelul, și avu grijă să se ferească de privirea oamenilor aflați în sufragerie. În vreme ce pleca de la Easterly alături de Mitch și de ceilalți bărbați, putu auzi vocea monotonă a lui Richard Pford și clinchetele moi al argintului lovit de porțelan.

Nu, nu avea să spună nimic nimănui. Nu înainte să fie sigur.

Urcând în spatele jeepului de șerif al lui Mitch, se închise în el și privi fix înainte, prin parbriz.

Când Mitch fu în spatele volanului, Lane spuse:

- Știe cineva?

- Până acum, am păstrat tăcerea. Cadavrul a apărut în bazinul de staționare al unui debarcader aflat la vreo jumătate de kilometru de cascade. Oamenii care au anunțat sunt oameni buni. Erau tulburați și nu au dorit multă atenție din partea presei sau reporteri pe proprietatea lor. Totuși, nu va dura la infinit.

Drumul până la morgă fu unul bizar, timpul încetinind și aproape târându-se, totul fiind prea luminos, prea clar, prea strident. Și, odată ce fură în interiorul acelei clădiri anoste, utilitare, toate astea se înrăutățiră, până când el simți că se poticnește, suprarealismul întregii situații ducând cu gândul la un desen de Jerry Garcia.

Îl urmă pur și simplu pe Mitch, oriunde mergea acesta, și nu dură mult până când se trezi într-o sală de așteptare mică, de mărimea unei debarale. Pe centrul

peretelui din fața lui exista o perdea care fusese trasă peste ceea ce bănuia el că era o fereastră mare de sticlă. Lângă perdea se afla o ușă.

- Nu, zise Lane. Vreau să îl văd față în față.

Urmă un moment de stânjeneală.

- Ascultă, omule, cadavrul arată rău. A căzut în cascadă, și poate chiar a fost târât. Va fi mai ușor...

- Nu mă interesează să fie ușor. Lane îl privi cu ochii mijiți. Vreau să intru acolo.

Mitch înjură.

- Rămâi aici o clipă.

Când șeriful dispăru prin ușa aceea, Lane fu bucuros că individul nu se împotrivise - pentru că nu voia să admită în fața bărbatului că trebuia să se apropie pentru că voia să fie sigur că tatăl lui era cu adevărat mort.

Ceea ce era o idioțenie.

Ca și cum polițiștii și-ar fi pierdut timpul ca să inventeze rahatul acesta.

Mitch se întoarse și lăsă ușa deschisă.

- Intră.

Intrarea în spațiul cu faianță fu un lucru pe care Lane avea să și-l amintească pentru tot restul vieții. Și, lisuse, fu exact ca în filme: în mijlocul spațiului, pe o masă din oțel inoxidabil cu roți, se afla un sac pentru cadavre.

În mod absurd, observă că era exact la fel ca acela în care fusese pusă Rosalinda.

Aflată pe margine, o femeie în halat alb stătea în picioare cu mâinile înmănușate împreunate în față.

- Dacă sunteți gata...

- Da.

Ea ridică mâna și apucă fermoarul. Trăgând în jos vreun metru, desfăcu larg sacul. Lane se apropie, dar mirosul de apă și putreziciune îl făcu să se retragă. Nu se așteptase ca ochii tatălui său să fie deschiși.

- El este, spuse Lane.

- Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, zise legistul când începu să tragă la loc fermoarul sacului.

Cum ea își încheiase treaba, Lane presupuse că voiau ca el să plece, dar el rămase pur și simplu acolo, privind îndelung cadavrul.

Tot felul de imagini îi apărură în minte, o amestecătură de lucruri din trecut și din prezent.

Nu mai exista viitor. Nu avea să mai existe nimic legat de bărbatul acesta de acum încolo.

Dintre toate felurile în care își imaginase că lucrurile aveau să ia sfârșit între ei... acest moment tăcut, în frigul acesta, cu Mitch Ramsey de o parte a sa și un străin complet necunoscut de partea cealaltă... Clar nu era cum și-ar fi putut imagina.

- Și acum? întrebă el.

- În mod neoficial, și să nu mă presezi, suntem aproape siguri că a fost sinucidere. Date fiind toate câte s-au întâmplat... Ei, știi tu.

- Da. Categorie.

Iar polițiștii nici măcar nu știau despre banii dispăruți.

„Ce laș nenorocit!“ se gândi Lane. Crease tot dezastreul acesta și apoi alesese să se arunce de pe un pod.

Nemernicul!

- Am vrea consimțământul tău pentru a-i face autopsia. Doar pentru a exclude un act criminal. Dar, din nou, nu credem că a fost asta.

- Desigur.

Lane aruncă un ochi către ajutorul de șerif.

- Ascultă, am nevoie de puțin timp înainte ca asta să iasă în presă. Trebuie să le spun mamei, fraților mei, surorii mele - nici măcar nu știu cum să dau de Maxwell, dar nu vreau ca el să afle despre asta de la știri. Sau, și mai rău, dintr-un tabloid.

- Poliția este hotărâtă să conlucreze cu tine și cu familia ta.

- Mă voi grăbi cât pot de mult.

- Asta ar face lucrurile mai ușoare pentru toți cei de-aici.

Din neant apăru o mapă, și el semnă diverse. Când îi înapoie pixul legistului, se gândi: „Rahat, va trebui să planificăm o înmormântare“.

Deși, dacă era să fie cinstit, ultimul lucru de care era interesat era să își onoreze tatăl în vreun fel.

- Nu îmi este foame.

Stând în capul oaselor în fotoliul lui, Edward era conștient de faptul că suna ca un băiețel de patru ani care refuza cina, dar nu îi păsa.

Faptul că aromele care ieșeau din bucătăria aceea micuță îl făceau să saliveze nu avea importanță.

Shelby însă avea auz selectiv.

- Poftim. Puse castronul cu tocană pe masă lângă sticla lui de... Ce bea acum? Ah, tequila. Ei, nu avea să meargă de minune cu vita cu sos? Mănâncă! porunci ea.

Pe un ton care sugera că fie făcea treaba de unul singur, fie ea avea să paseze mâncarea și să i-o dea printr-un pai.

- Știi, poți să pleci oricând dorești, mormăi el.

Pentru numele lui Dumnezeu, femeia asta stătuse în casa lui toată ziua, făcând curățenie, spălând rufe, gătind. El scosese de câteva ori în evidență faptul că ea fusese angajată ca să aibă grijă de cai, nu de stăpân, însă, din nou, auzul ei fusese foarte selectiv.

„La naiba, dar bun mai este!“ se gândi el, luând o gură.

- Vreau să îți fac o programare la doctor...

Sunetul unei mașini care se apropia fu o intruziune bine-venită. Mai ales că el se chinuia să își aducă aminte ce zi era.

Îi cam surâdea ideea ca ea să vadă o prostituată venind să îi ofere serviciile. La naiba, dacă voia, putea să și privească, nu că ar fi fost cine știe ce spectacol...

Pentru o clipă, își aminti de sentimentul pe care îl avusese când Sutton îl încălecaseră, mișcându-se în sus și în jos, privindu-l în ochi.

O durere ascuțită în piept îl făcu să mănânce mai repede, ca să scape de acea senzație.

Bătaia în ușă fu puternică.

- Te deranjează să faci onorurile? o întrebă pe Shelby. Dacă este femeie, invit-o înăuntru. Dacă nu, spune-le să se care dracului de pe proprietatea mea - și să folosești cuvântul „dracului“, da? Știm amândoi că îl ai în vocabular.

Privirea încruntată pe care ea i-o aruncă probabil că-l ar fi dărâmat dacă nu ar fi fost deja așezat.

Dar ea merse la ușă. Deschizând-o, spuse:

- Ah. Vai de mine!

- Cine este? mormăi Edward. Zâna ta cea bună?

Numai că nu. Era Lane.

Când fratele său intră în casă, Edward începu să clatine din cap.

- Orice ar fi, trebuie să te duci în altă parte. Ți-am spus, nu te voi ajuta...

- Putem discuta în particular.

Nu era o întrebare. Edward își dădu ochii peste cap.

- Nu contează ce spui.

- Este o chestiune de familie.

- Nu așa este întotdeauna?

Când Lane nu se lăsă, Edward înjură.

- Orice ar fi, poți să spui în fața ei.

În caz de ceva, prezența lui Shelby în cămăruța aceea avea să grăbească lucrurile.

Lane se uită la tânără, apoi la Edward.

- Tata este mort.

Când Shelby icni, Edward își coborî lingura în castrol. Apoi, spuse cu o voce aspră:

- Shelby, vrei să ne scuzi pe mine și pe fratele meu pentru o clipă? Ți mulțumesc frumos.

Ciudat cum bunele maniere îi reveneau în momente de criză.

După ce Shelby ieși în grabă, Edward își șterse gura cu șervețelul de hârtie.

- Când?

- Cândva în timpul nopții trecute, cred ei. Cel mai probabil, s-a aruncat de pe pod. Cadavrul a apărut la țărm de partea cealaltă a cascadei.

Edward se lăsă pe spate în fotoliul său.

Intenționa să spună ceva. Chiar da.

Doar că... nu își putea aminti ce.

În mod evident, Lane simțea la fel, pentru că merse la celălalt fotoliu din încăpere și se așează.

- Înainte să vin aici, i-am spus mamei. Nu cred... nu a conștientizat ce i-am spus. Nu m-a urmărit deloc. I-am spus și lui Gin. Reacția ei a fost exact ca a ta.

- Sunt siguri? întrebă Edward. Că este el.

Cumva, lucrul acesta părea esențial. Deși cum se putea comite o greșeală de o asemenea magnitudine?

- Eu am fost cel care a identificat cadavrul.

Edward închise ochii. Și, pentru un moment, flacăra aceea de veghe a lui se aprinse din nou.

- Nu ar fi trebuit să fii tu. Eu ar fi trebuit să fac asta.

- A fost în regulă. Nu am... Lane inspiră adânc. Se pare că nu am nici o reacție. Sunt sigur că ai auzit despre ce s-a întâmplat ieri.

Edward privi către fratele său.

- Ce s-a întâmplat ieri?

Lane izbucni într-un hohot de râs.

- Uneori, este un lucru bun să nu ai televizor, nu? Oricum, nu are importanță. Chiar nu.

Stătură în tăcere vreme îndelungată, și, mai târziu, Edward avea să își dea seama că fusese din cauză că așteptase o urmă de reacție emoțională din partea lui însuși. Tristețe. La dracu', poate bucurie.

Nu existase nimic. Poate ar fi trebuit să știe că nu era cazul să aștepte ceva.

- Trebuie să îl găsesc pe Max, spuse Lane. Poliția va păstra tăcerea despre asta până când vom fi gata să dăm o declarație.

- Nu știu unde e, murmură Edward.

- Voi continua să încerc la numărul pe care îl aveam acum doi ani. I-am trimis și un e-mail, la ultima adresă cunoscută. E posibil să dăm greu de el.

Și mai multă liniște.

- Gin este bine? întrebă Edward.

Lane clătină din cap. Apoi își întoarse privirea către el.

- Este vreunul dintre noi?

Din nefericire, își dădu seama Edward, răspunsul era că nu.

capitolul 48

În dimineața următoare, când Lizzie urcă pe scara din dos cu un buchet în mâini, își ținu un discurs încurajator.

Da, da, se putea ascunde în sere, dar serios! Îi mai rămăseseră treisprezece zile de lucru la Easterly, și nu avea să tragă chiulul: aranjă florile pentru dormitoare, și știa clar ce avea de făcut și, la naiba, avea să își facă bine treaba.

Sus, la al doilea etaj, își îndreptă umerii și se duse către cea mai bună cameră de oaspeți. Domnul Harris îi spusese că aveau un oaspete neașteptat - și că nu mai era nevoie să împrăspăteze florile din camera lui Chantal.

„Bine de știut, domnule Harris. Mulțumesc foarte mult.“

Pentru că asta însemna o persoană în minus pe lista ei de oameni pe care trebuia să îi evite.

Păcat că locul numărul unu era încă sub acoperișul de la Easterly.

- Treisprezece zile, zise ea printre dinți. Doar treisprezece zile.

Ajunsa la ușa largă, ciocăni și așteptă. După o clipă, o voce bărbătească spuse:

- Intră.

Deschizând larg ușa, văzu un bărbat care stătea la biroul bunicului lui Lane aflat vizavi, cu spatele îndoit în timp ce stătea cocârjat peste un laptop. Alături de el, o imprimantă scuipa pagini pline cu cifre și, la picioarele lui, erau hârtii galbene făcute ghemotoc.

El nu ridică privirea.

– Am venit doar să pun niște flori, zise ea.

– Îhî.

Alături de el, pe raftul de la fereastră, se afla o tavă cu vase goale de la micul dejun. Ea puse vaza pe biroul de epocă și întrebă:

– Pot să duc asta jos pentru dumneavoastră?

– Poftim? mormăi el în timp ce se concentra asupra ecranului.

– Tava?

– Sigur. Mulțumesc.

Probabil venise ca să se uite la fișierele acelea, se gândi ea. Cele pe care le lăsase Rosalinda în urma ei.

Nu era treaba ei, își reaminti ei înseși.

Ocolind biroul, văzu două valize scumpe, dintre care una era deschisă și plină ochi – și, cu toate acestea, avu impresia că bărbatul nu se schimbase de costumul pe care îl purtase cu o seară în urmă. Cămașa lui albă era mototolită și la fel îi erau și pantalonii.

Nici asta nu era treaba ei.

Luând tava, ea...

– Ah, Dumnezeuule!

Lizzie aproape că nu își întoarse privirea către el, gândindu-se că exclamația avea legătură cu ceea ce făcea. Apoi însă își dădu seama că el o privea stăruitor.

– Ce este? întrebă.

– Tu ești Lizzie. Corect?

Dându-se înapoi, ea aruncă o privire în jur – dar, serios, de parcă ar fi fost cineva care stătea în spatele ei!?

– A, da.

– Lizzie a lui Lane. Horticultoarea.

– Nu, zise ea. Nu, nu a lui.

Bărbatul își întinse brațele peste cap, și se auziră tot felul de pârâituri. Era foarte chipeș, cu părul brunet și ochi negri, care ar fi putut fi maronii sau poate albaștri.

Accentul era, în mod clar, de New York.

- Uau, murmură el. Credeam că v-ați împăcat.

- Vă rog să mă scuzați, am ceva de lucru.

- Acum înțeleg de ce nu a vrut pe nimeni altcineva.

„Nu întreba“, își spusese Lizzie „Nu...”

- Poftim? se auzi spunând.

Rahat.

- Timp de doi ani, *nada*. Adică, uite, am fost împreună la facultate, așa că i-am văzut reputația cu ochii mei. Dar, în ultimii doi ani, nu s-a apropiat de nici o femeie. Am crezut că este homosexual. Ba chiar l-am întrebat dacă e homosexual. Bărbatul ridică mâinile în aer. Nu că ar fi ceva rău în asta.

„Asta nu e o replică din *Seinfeld*?” gândi ea.

- Eu, ah...

- Cel puțin, acum înțeleg.

Bărbatul zâmbi într-un fel complet neînflorător.

- Dar zice că pleci? Nu este treaba mea, însă este un bărbat bun. Nu perfect, dar bun. Totuși, nu ți-aș recomanda să joci poker cu el. Asta dacă nu cumva ai bani de pierdut.

Lizzie se încruntă.

- Eu, ah...

- Nici măcar nu știam că era căsătorit. Nu a vorbit niciodată despre ea - și tocmai am aflat că tot timpul a fost vorba despre tine. Ei, oricum, înapoi la lucru.

De parcă individul nu ar fi lansat o bombă în mijlocul camerei cu doar o clipă în urmă.

În vreme ce inima lui Lizzie începu să pompeze la viteză dublă, zise:

- Îmi pare rău. Ați spus... că nu ați știut niciodată că era căsătorit?

Individul întoarse din nou privirea către ea.

- Nu. Nu a adus niciodată vorba despre femeia aceea. Nici măcar o dată în cei doi ani în care a dormit

pe canapeaua mea. Nu am aflat până acum trei zile, când m-a sunat – trebuie să fi fost beat atunci.

– Dar cu siguranță ați întâlnit-o, corect?

– Nu. Niciodată. Sincer, încep să cred că era nebun. Obişnuiam să jucăm poker toată noaptea, iar eu plecam la muncă şi, când mă întorceam, îl găseam pe canapeaua mea în exact aceeaşi poziţie în care îl lăsasem. Nu se vedea cu nimeni. Nu accepta nici un apel telefonic. Nu a venit niciodată aici. Nu a călătorit niciodată. Doar s-a încuiat în apartamentul meu şi a băut. Mă gândeam că următoarea lui vizită avea să fie la un spital, pentru dializă.

– Ah.

Individul ridică dintr-o sprânceană ca şi cum ar fi dorit să ştie dacă ea avea nevoie şi de alte informaţii.

– Mulţumesc, îi spuse ea.

– Mulţumesc pentru flori. Nu am mai primit niciodată flori de la o femeie.

Apoi, se întoarse la treaba lui, încruntându-se la ecranul acela.

Lizzie ieşi din cameră ameţită şi fu nevoită să îşi reamintească să închidă uşa în urma ei.

După ce stătu acolo preţ de o clipă, întoarse capul şi privi de-a lungul coridorului, către camera domnului Baldwine.

Fără vizitatori. Fără telefoane. Doi ani în New York, petrecuţi pe canapeaua unui prieten.

Şi se presupunea că Chantal era însărcinată.

Cu copilul lui.

Nu fu conştientă cu adevărat de decizia de a se mişca. Dar, înainte să îşi dea seama, pusese tava pe căruciorul din afara camerei de oaspeţi şi mergea pe vârfuri pe coridor. Când ajunsese la camera domnului Baldwine, lipi urechea de uşă.

Apoi, ciocăni uşurel.

Când nu primi nici un răspuns, se strecură înăuntru şi se închise acolo.

Era ceva sinistru la camera aceea. Pe de altă parte, practic pătrunsese prin efracție, întrucât nu avea nici un motiv valid pentru care să se afle acolo.

Ei bine, nici un motiv valid legat de slujba ei.

Privind în jur, ca să se asigure că era cu adevărat singură acolo, se îndreptă iute către patul mare, care era făcut cu precizie militară.

Lăsându-se în genunchi, întinse gâtul și privi sub masa de lângă pat și chiar sub pat.

Bucata de mătase se afla încă acolo, pe podea.

Lizzie întinse brațul...

Cioc, cioc, cioc.

- Prosoapele, domnule Baldwine.

Repezindu-se înainte, Lizzie se vâri sub pat, trăgându-și picioarele dedesubt chiar în clipa în care camerista deschise ușa și intră.

Un foșnet ușor și pași și mai ușori pe covorul gros o anunțară despre progresul femeii care intrase în baie.

„Te rog, nu face curățenie“, gândi Lizzie în timp ce stătea nemișcată, lungită în bezna de sub pat. „Lasă pur și simplu prosoapele și dă-i drumul.“

Lasă prosoapele.

Dă-i drumul.

Dumnezeule, inima îi bubuia atât de tare, încât era o minune că acea cameristă nu auzea nimic.

Câteva momente mai târziu, se petrecu un miracol, și pașii aceia o luară înapoi și ușa fu din nou închisă.

Lizzie se încovoie și închise ochii. Așa, tăia spărgătoare de pe lista ei de posibile viitoare cariere după ce avea să plece de la Easterly.

Strângând în mână bucata de mătase, o vâri în betelia pantalonilor ei de pânză și o acoperi băgându-și în pantaloni tricoul. Apoi, se târi, ieși de sub pat, se ridică și se scutură.

Ajunsă din nou lângă ușă, auzi...

Fir-ar, aspiratorul mergea chiar afară, pe hol.

Jos, în apartamentele domnișoarei Aurora, Lane se străduia să își termine șunca și ouăle.

- Nu trebuie să termini aia, zise ea chiar lângă el.

- Nu credeam să aud vreodată asta venind din partea ta.

- Regulile sunt suspendate pentru ziua de azi.

Relaxându-se în șezlongul Barco, el aruncă o privire către mica ei bucătărie. Toate vasele erau spălate, totul pus la uscat. Buretele era în farfurioară. Prosopul de vase era împăturit cu grijă peste mânerul cuptorului.

- Crezi că reverendul Nyce va ține slujba? întrebă el. La biserica din Charlemont.

Domnișoara Aurora îl privi cu atenție.

- Serios?

- Aceea este biserica mea. Și a lui Gin, și a lui Max. Își mută privirea către ea. Tu ai fost singura care ne-a dus să ne rugăm.

- Cred că ar fi onorat.

- Bun. Îl voi suna.

Cufundându-se amândoi în tăcere, Lane privi țință drept înainte, fără să vadă ceva și fără să se concentreze asupra a ceva anume. Minteaa îi era goală. Era amortit cu totul, un vas gol care reacționa la lumea din jurul lui mai degrabă decât să fie în ea.

- Nu îți voi da binecuvântarea mea.

El se scutură și privi din nou către ea.

- Poftim?

- Nu îți voi spune că este în regulă să pleci.

Lane se încruntă și deschise gura. Apoi, o închise.

Ciudat, nici măcar nu fusese conștient de partea aceea a acestei discuții. Dar, ca de obicei, mămica lui îl cunoștea mai bine decât oricine.

- Lucrurile nu au mers cum trebuie cu Lizzie. Din nou. Tata a murit. Edward s-a mutat în altă parte. Mama este... ei bine, știi tu. Gin se va căsători cu idiotul ăla și probabil o va lua pe Amelia cu ea. Această eră ia sfârșit, domnișoară Aurora. Ba, și mai mult, nu știu ce ne rezervă viitorul nici unuia dintre noi. Easterly... Făcu semn

cu mâna, gândindu-se la proprietate și la toți oamenii și clădirile de pe ea. Easterly face parte din trecut, și, știi, nu pot trăi acolo. Este otrăvitor. Familia aceasta, pământul acesta, stilul de viață – sunt otrăvitoare.

Domnișoara Aurora nu făcu decât să clatine din cap.

– Privești lucrurile într-un mod greșit.

– Chiar nu, mămico.

Domnișoara Aurora se ridică în capul oaselor, se aplecă și întinse mâna după a lui.

– Acum este... vremea ta, Lane. Dumnezeu te-a înzestrat cu datoria sacră de a ține familia aceasta unită. Ești singurul care o poate face. Totul se așază la loc pentru că este destinul tău să unești din nou sângele. Se întâmplă o dată la câteva generații. Se întâmplă acum. Acum este vremea ta.

Lane privi fix la degetele lor, albul și negrul întrețesându-se.

– Trebuia să fie Edward, știi?

– Nu, altfel nu ar fi unde este acum. Domnișoara Aurora clătină din cap. Nu te-am crescut ca să fii un laș, Lane. Nici ca să îți ignori datoria. Dacă vrei să mă onorezi atunci când nu voi mai fi, o vei face luând această familie și ducând-o mai departe. Mi-am făcut datoria sacră cu tine, iar tu, fiul inimii mele, o vei face cu ei.

Lane închise ochii și simți cum o greutate neașteptată i se așază pe tot trupul, ca și cum pereții și tavanul de la Easterly se prăbușiseră peste el.

– Vei face asta, Lane, pentru mine. Pentru că, dacă nu, tot ce am investit în tine nu înseamnă nimic. Dacă nu o vei face, am eșuat în datoria mea.

Pe dinăuntru, el urla.

Pe dinăuntru, era deja într-un avion care mergea oriunde, departe de Charlemont.

– Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce, zise ea, mohorâtă.

„Dar dacă Dumnezeu chiar nu ne cunoaște?” gândi Lane. „Sau și mai rău... dacă Dumnezeu se înșală, pur și simplu?”

capitolul 49

Adevărata definiție a eternității, hotărî Lizzie, era să fii blocat într-un loc în care nu ar fi trebuit să te afli.

Cu un neglijeu care nu era al tău vârat la betelia afurisiților tăi de pantaloni.

Când zgomotele venite de pe hol încetară, în cele din urmă, așteptă alte cinci sau zece minute înainte să scoată capul pe ușă. Era ora prânzului. Slavă Domnului.

Sărind în mijlocul coridorului, lăsă ușa să se închidă în urma ei și rămase unde se afla, ascultând.

Următoarea mișcare fu să treacă pe lângă camera lui Gin și să ciocăne la ușa lui Chantal.

Nici un răspuns. Evident.

Strecurându-se înăuntru, se închise în...

- Ah, Dumnezeule, mormăi ea, fluturându-și mâna în dreptul nasului.

Mirosul puternic de parfum de lux era destul să îi facă ochii să lăcrimeze, dar avea lucruri mai importante de care să se preocupe. Îndreptându-se grăbită spre dressingul femeii, se confruntă cu o garderobă destul de mare încât să rivalizeze cu un întreg departament pentru femei de la Nordstrom. Sau de la Saks. Sau oricare loc luxos din care femeile ca Chantal își luau hainele.

Probabil că aceasta era o idee stupidă, se gândi ea când începu să cutreiere prin zona cu umerase, trecând ca vântul pe lângă tot felul de mătăsuri, satin și dantelă. Apoi, veniră costumele, jachetele, rochiile și rochiile de gală.

- Unde îți este lenjeria, Chantal?

Desigur. Sertarele.

În mijlocul încăperii, ca o insulă de organizare, se afla o zonă cu sertare, iar ea începu să deschidă sertarele la întâmplare.

Bine, asta chiar era o prostie. Chiar credea că avea să găsească partea de jos...

Se afla la cel de-al treilea sertar din stânga jos, care era îndreptată către nord, când găsi ceea ce căuta.

Intr-un fel.

În mijlocul unui rând de furouri împăturite cu grijă și separate cu hârtie și chiloții corespunzători, găsi... un neglijeu identic cu cel pe care îl luase din spatele patului lui William Baldwine.

Doar pentru a se asigura că nu avea vedenii, îl scoase pe cel de culoarea piersicii și le puse pe amândouă unul lângă celălalt pe covorul alb gros. Aceeași mărime, aceeași marcă – Le Perla? –, la fel, cu excepția culorii.

Lizzie se lăsă în fund și căscă ochii la cele două.

Și atunci, văzu pata de pe covor.

În partea din spate a încăperii era o măsuță pentru machiaj, care era așezată într-un alcov cu fereastră cu vedere la grădini. Era locul perfect pentru a-ți face machiajul – sau unde să ți se facă –, în lumină naturală.

Și, sub picioarele de fildeș, în colț, era o pată galbenă dizgrațioasă, circulară.

Era genul de lucru pe care l-ai găsi într-o casă cu câini.

Numai că la Easterly nu erau câini.

Mergând ca racul, se băgă sub un al doilea mobilier și atinse pata. Era uscată. Dar, când își duse vârfurile degetelor la nas – da, aceea era sursa mirosului de parfum din aer.

Încruntându-se, Lizzie se ridică în genunchi.

– Ah... Dumnezeuule.

Suprafața acoperită de sticlă a măsuței pentru machiaj avea o crăpătură chiar în mijloc. Iar oglinda era spartă în formă de stea.

Cu sânge în centru.

Era timpul să iasă de acolo.

Mergând înapoi la lenjeria pe care o întinsese pe jos, o puse pe cea violet înapoi, exact așa cum fusese. Apoi, din impuls, folosi mătasea de culoarea piersicii pentru a-și șterge amprente de pe mânerul sertarelor.

De pe toate.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca poliția să intre aici și să îi găsească amprente peste tot...

Lizzie îngheță când auzi sunetul vocii unui bărbat. Nu era în cameră cu ea. Era alături – camera lui Gin, își dădu ea seama.

Vorbeau doi oameni. Tare.

Mergând până acolo, își lipi urechea de perete, lângă un tablou al unei franțuzoaice care era aproape dezbrăcată.

– Nu îmi pasă, se auzi vocea lui Gin cu claritate. Este doar la tribunal.

– Tatăl tău este mort.

Lizzie se retrase, ducându-și mâna la gură. „Ce?!“

Richard Pford continuă:

– Vom aștepta să ne căsătorim până după înmormântare.

– Nu îl jelesc.

– Bineînțeles că nu. Asta ar cere să ai inimă, și știm amândoi că aceasta este o anomalie anatomică de-a ta.

Lizzie se dădu înapoi. Se împiedică.

După o clipă, relua operațiunea de ștergere a amprentelor și apoi merse înapoi la ușa ce dădea în coridor. Inima îi bătea atât de tare, încât nu putea să audă prea bine – și se hotărî: la dracu'. Dacă era prinsă, ce aveau să îi facă?

Putea, pur și simplu, să spună oricui că verifica florile.

Dar nu era nimeni afară.

Îndreptându-se orbește către scări, mintea îi gonia, gândurile lovindu-i-se unul de altul, spărgându-se și destrămandu-se.

În esență însă, ajunsese la o concluzie unică, inevitabilă.

Făcuse o greșală îngrozitoare.

Genul în cazul căreia iertarea avea să fie aproape imposibilă.

Ajunsa jos, la parter, se opri brusc. Și își dădu seama că, dintre toate locurile în care ar fi putut să zăbovească, alesese biroul Rosalindei.

William era și el mort.

Cum? Ce i se întâmplase?

Într-o serie de amintiri, îl văzu pe Lane stând în seră, cu chipul întunecat și vocea plată. Apoi, îl auzi pe prietenul lui spunându-i ei că Lane nu se întâlnise cu nimeni, nu făcuse nimic, nicidecum să și-o tragă într-o veselie cu Chantal pe furiș.

Apoi, bomba explodase în oglinda aceea de la etaj. Și lenjeria...

Ultima ei imagine fu a lui Chantal lângă piscină, în dimineața aceea în care femeia insistase ca ea să îi aducă limonadă.

La momentul respectiv, faptul că purta o eșarfă de mătase nu păruse deosebit de important. Dar acum...

Era însărcinată și abia începuse să se vadă. Acesta era, din nou, motivul pentru care ceruse o băutură fără alcool.

Chantal se culca cu William Baldwine. Îl înșela pe fiu cu tatăl. Și rămăsese însărcinată.

Probabil îi spusese lui William, își dădu seama Lizzie. După derby.

Iar bărbatul își ieșise din minți. Și o lovise în dres-singul acela.

Apoi, o dăduse afară din casă.

Clătinând din cap, Lizzie își puse mâinile pe fața înfierbântată și încercă să respire.

Unicul ei gând... fu că trebuia să îndrepte lucrurile. Îl condamnase pe Lane din cauza propriei temeri de a fi rănită din nou.

Când, în realitate, era foarte, foarte posibil ca, de fapt, el să nu fi avut nimic de a face cu toate astea.

Coborându-și brațele, știu că vorbele nu aveau să fie de ajuns. Nu pentru asta.'

Când îi veni în minte soluția, se uită la ceas. Dacă se grăbea...

Începând să alerge, trecu ca vântul prin bucătărie. Domnișoara Aurora ridică privirea de la plită.

- Unde te duci? întrebă femeia. Ce arde?

Lizzie se lovi de ușă și ieși lângă garaj.

- Trebuie să merg în Indiana - dacă îl vezi pe Lane, spune-i că mă întorc. Mă întorc!

capitolul 50

„Este, de fapt, foarte frumos aici, afară“, gândi Lane când se așază pe un scaun în grădină.

Privind în jur la zidurile colorate de iederă și la răsadurile ordonate de flori, la sclipitoarea piscină albastră și la ușile cu geam ale centrului de conferințe, își imagina toată munca de care fusese nevoie pentru a menține această frumusețe „naturală“.

Era imposibil să nu și-o imagineze pe Lizzie acolo, dar alungă iute acest gând.

Nu avea nici un rost să se supere pentru astfel de lucruri.

Aplecându-și capul, se frecă la ochi. Samuel T. sunase în legătură cu situația cu Chantal, și știa că trebuia să îl sune înapoi. Mitch îi lăsase și el un mesaj, probabil despre rezultatele preliminare ale autopsiei. Și, între timp, la etajul al doilea, Jeff trecea prin toate fișierele acelea legate de finanțe.

Trebuiau făcute aranjamentele funerare.

Nu avea nici un pic de energie ca să se ocupe de asta.

„La naiba, domnișoară Aurora“, se gândi el. „Lasă-mă să plec. Lasă-mă să scap de asta.“

O iubea atât de mult pe femeia aceea. Îi datora chiar și mai mult. Și totuși, chiar și cu mămica lui împingându-l de la spate, pur și simplu nu se putea implica.

Ridicându-și ochii către incredibila întindere albă ce era Easterly, privi îndelung așa cum ar face-o un agent imobiliar. În ciuda ipotecii lui Sutton Smythe, puteau probabil să scape de datoria cu Prospect Trust dacă vindeau acel loc.

La naiba, cum tatăl său era mort, poate că putea să meargă la Sutton și să o roage să nu trimită banii și să rupă ipoteca aceea.

Edward. Avea să îl trimită pe Edward să facă asta.

Sau poate nu. Poate avea să renunțe la toate astea.

Poate că, în loc să încerce să piloteze această aeronavă în care se aflau cu toții, avea să o lase pur și simplu să se prăbușească.

Ar muri ca un laș care își dezamăgise mămica, dar cel puțin s-ar termina mai repede decât dacă ar încerca să apese butoanele și să aterizeze pe o pistă aflată jos departe, departe...

Lane?

Închise ochii. Minunat. Începea să aibă halucinații.

De parcă Lizzie chiar ar veni să îl caute...

- Lane?

Întorcându-se brusc pe banca de piatră, văzu că... ei bine, ipotetic, văzu că ea stătea la câțiva pași de el.

În lumina după-amiezii foarte târzii, era la fel de frumoasă cum fusese întotdeauna. Naturală, încântătoare, cu ochii ei albaștri luminoși și părul brăzdat de soare - și în uniformă de la Easterly.

- Lane, pot să îți vorbesc?

El își dresе glasul. Se ridică în capul oaselor.

Aparent, nu își imaginase asta.

- Da, desigur. De ce ai nevoie? Dacă este vorba despre referințe, îl voi ruga pe majordom...

- Îmi pare rău. Cum vocea i se sparse, trase aer în piept, cutremurându-se. Îmi pare atât, atât de rău!

Despre ce...

- Ah, tatăl meu.

Ridică din umeri.

- Bănuiesc că ai auzit. Da, nu mai este. Funeralii sunt peste o săptămână. Mulțumesc pentru cuvintele amabile...

- Nu despre asta vorbesc. Deși... ei bine, îmi pare rău că ți-ai pierdut tatăl. Știu că nu ați avut o relație bună, dar tot este dificil.

- De fapt, se întâmplă să excelez la a nu avea relații bune. Sunt chiar foarte priceput.

Chiar și în urechile lui, vocea îi suna fals, vorbele nefiind cele pe care ar fi ales să le folosească. „Edward“, se gândi el amorțit. Vorbea ca Edward.

Lizzie înaintă, iar el fu mai mult decât surprins să o vadă îngenunchind înaintea lui. Și...

- De ce plângi? o întreabă. Ești bine...

- Dumnezeu, cum poți să întrebi asta? După ce am făcut...

- Despre ce vorbești...

După cum le stătea în fire, vorbeau unul peste celălalt, și, pentru că el nu mai avea destulă energie cât să descifreze misterul, tăcu, în speranța că ea avea să îi explice.

- Am greșit, spuse ea printre lacrimi. Îmi pare rău că nu te-am crezut. În legătură cu Chantal. Doar că... doar că nu voiam să fiu din nou rănită și am tras concluzii pripite, și, ah, Dumnezeu, știu că tatăl tău a fost acela. Știu că el a fost. El a fost cel care a lovit-o, el a fost cel care a lăsat-o însărcinată. Îmi pare atât de rău.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Căzând ca ploaia de pe chipul ei. Aterizând în iarba de la picioarele ei.

Lane căscă ochii. Era tot ce putea să...

Iisuse, creierul lui nu era în stare să proceseze nimic din toate astea. Literalmente, nu putea să înțeleagă ce îi spunea ea.

Și apoi, totul deveni complet, sfâșietor de clar.

Ducând mâna la spate, ea scoase ceva. Un plic cu hârtii? Care era împăturit în două?

- Îmi pare rău că nu este de ajuns, zise ea. Te-am rănit prea tare. Așadar... am nevoie să fac ceva concret, ceva care să arate că sunt cu adevărat alături de tine,

că te iubesc și că sunt... sunt cu adevărat alături de tine. Ea îi întinse foile. Trebuie să îți arăt, nu să îți spun.

Lane clătină din cap.

- Lizzie, nu știu ce să spun...

- Ia-l, zise ea.

El făcu ceea ce îi ceruse ea doar pentru că nu avea puterea să se gândească la un motiv pentru care să nu o facă. Desfăcându-l, se uită la...

O groază de scrisori. Urmate de niște numere.

Cea de-a doua hârtie era o mapă?

- Sunt actele fermei mele, șopti ea. Știu că, în comparație cu tot ceea ce ai tu, nu este mult. Dar este tot ce am pe lumea asta.

- Nu înțeleg.

- Știu că ai probleme cu banii. Nu va fi de ajutor cu o astfel de datorie. Dar valorează destul cât să plătești avocați buni, oameni care să te poată ajuta să rezolvi totul. Bătu cu palma documentul. Am achitat-o ieri. Nu datorez nimic pentru ea. Și am fost abordată să o vând mai demult. Este un pământ bun. Este valoros. Și este al tău.

Respirația părăsi trupul lui.

Inima lui se opri.

Sufletul lui se rupse în două.

- Te iubesc, Lane. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Simt că... Dumnezeu, nu ai nici cea mai mică idee cât de prost mă simt. Lasă-mă să mă revanșez față de tine în singurul fel pe care îl cunosc. Sau... aruncă-mi actele în față dacă vrei. Nu te voi condamna. Dar trebuia să fac ceva care contează. Trebuia să... îți ofer tot ce sunt și tot ce am.

Lane nu își dădu seama că întindea mâinile către ea.

Dar știu în momentul în care ea fu lipită de pieptul lui.

Înfășurându-și brațele în jurul ei, se pierdu cu totul, stăvilarul rupându-se și totul ieșind la suprafață.

Iar Lizzie, cu trupul ei puternic și inima ei mare, îl strânse în brațe cât fu necesar.

- Va fi bine, îi spuse ea. Îți promit... Cumva, va fi bine.

Când, în cele din urmă, el își reveni destul cât să se retragă, simți nevoia de a duce mâna între picioare ca să se asigure că încă era bărbat. Dar lui Lizzie nu părea să îi pese de slăbiciunile lui.

El îi șterse chipul cu degetul cel mare și o sărută.

Apoi, clătină din cap.

- Nu știu ce să spun despre Dumnezeu, zise el încet.

- Poftim?

Lane inspiră, cutremurându-se.

- Este doar un lucru pe care mi l-a spus dintotdeauna domnișoara Aurora.

- Ce anume?

Își sărută din nou femeia.

- Nu știu dacă îl am pe Dumnezeu... dar sunt sigur de asta. Te iubesc, iar asta mă face bogat până peste poate.

Lipind-o din nou de el, o ținu în brațe și ridică privirea către Easterly.

„La dracu' cu prăbușitul!“ gândi el.

Din momentul acesta... Era capul familiei acesteia.

Și al naibii să fie dacă lucrurile se duceau de răpă sub supravegherea lui.

epilog

Cealaltă bombă veni a doua zi.

Și, serios, când stăteai să te gândești, Lane nu putea să fie chiar atât de surprins.

Se afla în salon, pregătindu-se să se întâlnească cu Samuel T., când auzi zgomotul de afară. Cineva striga. O voce de femeie. Cineva...

Ieșind pe ușa principală, își dădu seama că era limba germană.

– *Scheisse! Oh mein Gott ein Finger! Ein Finger!*...

Începând să alerge, fugi până pe partea dinspre râu a vilei, la ferestrele aflate chiar în afara salonului.

Lizzie a lui stătea peste Greta, care arăta cu degetul în praf și striga tot felul de vorbe.

– Este totul în regulă? întrebă el.

Știu răspunsul când ochii lui Lizzie se lărgiră sub borul pălăriei ei blegi. Apoi, mâinile acelea i se ridicară la chip, deși erau acoperite de praf.

– Lane... zise ea, fără să se uite la el. Lane... avem o problemă aici. Întinse mâna și o trase înapoi pe Greta până când femeia căzu în fund pe iarbă. Nu atinge nimic.

Lane își puse brațul în jurul taliei lui Lizzie, fiind mai îngrijorat pentru ea decât pentru orice rămă sau ce o fi fost acolo.

– Orice ar fi, sunt sigur...

– Este un deget. Lizzie făcu semn cu capul către rămășița însângerată din iederă. Acela este un deget.

Ambii lui genunchi trosniră când el se lăsă pe vine. Sprijinindu-se cu o mână de sol, se apropie ca să vadă mai de aproape în gaura puțin adâncă...

---

¹ „Rahat! Ah, Dumnezeuule, un deget! Un deget!”

Era un deget. Un deget de om.

Pielea era murdară de praf, dar se putea vedea că era încă intact – și degetul era gras, ca și cum se umflase după ce fusese tăiat... sau smuls... sau cumva. Unghia era dreaptă la vârf, suprafața la fel de albă ca restul degetului. Baza, unde fusese separat de mână, era netedă, carnea dinăuntru fiind cenușie, punctul circular de culoare deschisă fiind osul.

Dar nimic din toate astea nu era ceea ce îl interesa cu adevărat.

Problema era inelul greu din aur care se afla pe el.

– Acela este inelul cu sigiliu al tatălui meu, zise el pe un ton nepăsător.

Pipăindu-și buzunarul, își scoase telefonul, dar nu formă nici un număr.

În schimb, ridică privirea sus, sus, sus... și văzu fereastra de la dormitorul mamei sale.

Chiar în acel moment, sunetul unei mașini care intra pe alee întrerupse liniștea.

– Pot să particip și eu la petrecere? întrebă Samuel T. când coborî din Jaguar. Sau la această mică adunare se intră doar cu invitație?

Când mâna lui Lizzie se așeză pe umărul lui și strânse, Lane ridică privirea către ea, deși i se adresa avocatului său.

– Cheamă poliția, Sam. Imediat.

– De ce? Dacă ați găsit o comoară ascunsă, ar trebui să o păstrăm noi...

– Nu cred că tatăl meu s-a sinucis.

Samuel T. se opri brusc.

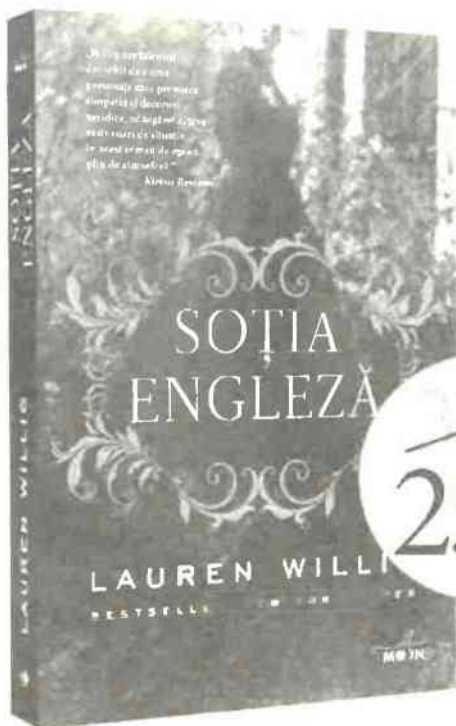
– Poftim?

– Cred... Lane aruncă o privire către avocatul său, apoi își întoarse din nou privirea spre Lizzie – pentru că, încă o dată, avea nevoie de forța ei. Cred că este posibil să fi fost ucis...

Completează-ți colecția!

MOON

25⁹³ lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte” la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

SERIA „REGII BURBONULUI“

Vreme de generații, familia Bradford a purtat mantia de regi ai burbonului din întreaga lume. Colosala lor avere le-a permis să ducă o viață plină de privilegii, în care clasele sociale sunt clar delimitate.

Lui Lizzie King, trecerea liniei nevăzute de demarcație aproape că i-a distrus viața. Nu și-a dorit vreodată să se îndrăgostească de Tulane, risipitorul fiu al familiei Bradford, iar modul în care cei doi s-au despărțit nu a făcut decât să demonstreze că propriile instincte nu o înșelaseră. Acum, după doi ani în care nu a pus piciorul în Esterly, domeniul familiei, Tulane revine acasă – și aduce și trecutul cu el. Și toată lumea va simți consecințele într-un fel sau altul: femeia pe care el o iubește și pe care speră să o recâștige; soția lui cea frumoasă, dar total lipsită de inimă; fratele lui mai mare, pe care amărăciunea și suferințele îndurate l-au făcut să rupă legătura cu familia; și, mai ales, capul familiei, un bărbat cu puține principii, cu chiar mai puține scrupule și cu multe, multe secrete îngrozitoare.

Pe măsură ce tensiunile ating cote explozive, Easterly și toți cei care trăiesc acolo sunt prinși în vârtejul marilor transformări, din care numai cei mai iscusiți vor putea ieși.

J.R. WARD este autoarea a peste 30 de romane, toate bestselleruri *New York Times* și *USA Today*. În prezent există mai mult de 15 milioane de exemplare ale titlurilor ei, publicate în 25 de țări din întreaga lume.

disponibil

Tradiție din 1989

www.lira.ro

ISBN 978-606-33-4543-2

9 786063 345432